

Giới thiệu Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!

Đây là câu chuyện cổ đại về một mối tình tay ba giữa cô - Mịch Trần xuyên qua thành Thái Hường và hai người bạn họ...

Tì Cẩm là một vị tiên nhân mà trước đây chính là sư phụ của cô, cả ngàn năm tu luyện và rồi họ đã phải lòng nhau nhưng không may nàng đã bị rơi xuống trần gian và hóa thân thành Thái Hường. Tại đây nàng đã được anh - Hào Hành ở trần gian cứu vớt...

Liệu câu chuyện này sẽ đi đến đâu? Cô sẽ chọn lựa sư phụ hay là ân nhân của mình? Tất cả có trong Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu của tác giả Từ Diên Vi

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bắc đèn phạm vào mười tám điều cấm

Thái Thường vào hàng tiên năm trăm tuổi, nhưng chưa đủ làm tiểu tiên. Ngày thường chuyên cần phải làm chính là tu hành, tu hành, và tu hành. Lúc Nam Hải Tinh Hoa tiên tử vô tình hình thành bào thai là nàng, lại bận rộn nhiều việc nên sơ sẩy quân giáo, vì vậy bẩm sinh cộng với thiếu sót khiến đầu óc nàng mất hết linh quang.

Mất linh quang cũng chưa hẳn không có chỗ tốt. Ví dụ như dì nàng Lộ Hoa tiên tử là tiên tử có năng lực làm việc mạnh nhất Thiên Đình đã đem nàng về Thiên Cung nuôi dưỡng, không để nàng chịu đựng cuộc sống thần tiên nặng nề, không cho phép các tiên tử điện quân khác bắt nạt nàng, ngày ngày nuôi nấng chăm cho nàng cái ăn cái uống.

Cho đến khi Thái Thường bị nuôi béo phì ra, dì nàng mới lo lắng mình đảm đương không nổi sẽ bị Vương Mẫu trách mắng, vừa sợ những tiên tử học việc khác bị lây bệnh đầu óc trì độn của nàng.

Nghe thấy mình bị gọi là đầu óc ngốc nghếch, Thái Thường chết lặng, dứt khoát mỗi ngày ôm một đồng quả tiên ngồi chỗ cao nhất là Nguyệt đài ở Thiên Cung trêu chọc biểu tỷ Thước Diệp nuôi các vì sao, né tránh ánh mắt bất thường của chư tiên.

Lượn lờ trong thiên cung này, chỉ có hai tiên gia coi tiếng nói của nàng là có trọng lượng. Một là người nàng hay gặp ở Nguyệt đài cháu nội thứ tư của Thiên Đế - Từ Loạn, người thứ hai là Tịnh Đế tiên tử thường xuyên lên đưa hạt sen cho nàng ăn.

Từ Loạn bởi vì ham chơi, thường xuyên lên Nguyệt đài đuổi bắt các vì sao nên mới quen biết nàng, Từ Loạn đáng yêu leo lên chân nàng, luôn đuổi ngón tay mũm mĩm ra chọt chọt gương mặt nàng: “Chị Thái Thường, mặt của chị còn tròn hơn cả trăng rằm.”

Biết rõ Từ Loạn nói chuyện không kiêng sợ nhưng Thái Thường vẫn bị tổn thương một chút, ngay cả đứa trẻ cũng nhìn ra được nàng tự ái quá mức, sao có thể ngây ngô hoài không hiểu?

Vì thế lúc Tịnh Đế tiên tử cầm một túi hạt sen đưa cho nàng, nàng thẳng thắn nói lời từ chối: “Từ hôm nay không dám làm phiền tiên tử tặng ta hạt sen nữa, ta muốn nỗ lực khổ học văn thư, rèn luyện trí não, ngày nào chưa thành thượng thần thì ngày đó không ăn đồ ăn vật!”

Ngược lại Tịnh Đế cảm động đến trào nước mắt, nghiêm túc vỗ vỗ bả vai nàng: “Vốn định mang hạt sen vị mật ong cho cô nếm, ai ngờ cô có nghị lực như vậy, cố gắng lên cô nhóc!”

“Chờ... chờ một chút! Vị mật ong...”

Thái Thường xoa bóp, bên hông lại xổ ra một ngón thịt thừa: “Thần tiên béo cũng có thể học tốt, ta cũng cần bồi bổ não nhiều vậy làm phiền tiên tử cho ta thêm hai cân.”

Vì vậy Từ Loạn về mặt của nàng nói: “Chị Thái Thường, mặt của chị so với hai mặt trăng rằm còn tròn hơn!”

Vào ban đêm, phần lớn Thái Thường ngủ rất ngon, chỉ cần không phải Thiên đình khai chiến hoặc là tiếng động dữ dội nàng đều ngủ ngon như sấm. Ban ngày uống quá nhiều rượu hoa đào, nên đêm nay nàng phải tỉnh lại rời giường đi tiểu đêm.

Thân thể thông dong tỉnh lại, Thái Thường dụi mắt, ngoài thủ vệ thiên binh và những đám mây tiên bay qua, xung quanh đều im lặng, thì ra giữa đêm khuya Thiên cung yên tĩnh và tuyệt đẹp như vậy. Trước điện các trồng các loại cây hoa Lạc Anh rực rỡ, nàng hít sâu một hơi, mùi thơm ngập tràn thân thể cảm thấy lòng mình khoan khoái.

Nhất thời, cơn buồn ngủ biến mất Thái Thường nảy ý muốn hơn nửa đêm đến chốn đào hoa đi dạo.

Tới gần vườn Bàn Đào, đào vẫn chưa chín thực nên trái cây không tính là ngon. Thái Thường lén chạy vào, giật xuống một trái thoát nhìn ngon lành nhất rồi ngồi dưới gốc đào ăn, vừa ăn vừa nghĩ thầm: “Trái cây này đều là đồ cứng, ăn một trái sẽ khiến đầu óc tốt lên!”

Đến khi hột đào bị nàng nuốt hết một nửa, Thái Thường lau miệng đứng lên mới phát hiện nàng lạc đường, tìm không thấy đường ra.

“Ai, sớm biết sẽ không lãng phí vô ích mỗi một quả đào nhỏ.”

Nhớ mang máng Lộ Hoa đã từng nói vườn Bàn Đào này trải dài từ hướng đông sang hướng tây, như vậy chỉ cần nàng đi theo một hướng, không phải là hướng đông thì chính là hướng tây. Hướng tây thì trở về tầm điện, hướng đông thì có Nguyệt đài, ừ, thế là nàng biết lối đi! Ai nói đầu óc mình ngốc chứ?

Thái Thường kéo kéo dây buộc bên hông buộc lại khít khao sau đó chọn đường phía tay phải mà đi. Hy vọng vận may tốt một chút, nàng cứ đi như vậy là có thể trở về tầm điện.

Đêm hôm khuya khoát một mình nàng khoác áo trắng đi lại trong rừng, ai không biết không coi nàng là quỷ hồn du dương của âm phủ mới lạ! Thái Thường vừa đi vừa nhớ lại lúc mới vào hàng tiên tới nay. Nàng vừa tự chế giễu lại vừa thương cảm chính mình, nghĩ đi nghĩ lại còn thiếu chút là gạt nước mắt đòi trở về Nam Hải tìm mẹ ruột.

Nghĩ mãi không ra mấu thân là, sao có thể quản lý Nam Hải ngay ngắn gọn gàng, được người đời ngưỡng mộ còn mình lại ngu dốt, không thể thông suốt như vậy.

Mất một hồi lâu tâm trí mới ý thức thấy lạnh buốt. Thái Thường cúi đầu, chẳng biết từ lúc nào mình thế lại đi vào nước mà hoàn toàn chưa phát hiện. Lần này tốt rồi, ướt hết nửa người, ban đêm lại lạnh, thật là đáng thương mà!

“Đám nước nhà ai đặt chỗ này thế không biết? Làm hại người ta suýt nữa chết đuối, thật là đáng giận!”

Bình thường Thái Thường sống hiền lành, không tức giận. Đúng là hôm nay không có chuyện gì làm nàng mới đi dạo, càng đi càng đau lòng hết lần này tới lần khác biến mình từ bộ dạng nét na, tự nhiên lại uất ức rồi tức giận. Giờ phút này khu rừng yên bình truyền đến từng tràng tiếng rên rỉ nhẹ nhàng làm người nghe rối loạn, làm thân thể nàng nóng ran.

“Một cây bấc đèn?”

Có tiếng từ chỗ nước sâu truyền đến, hù dọa Thái Thường suýt nữa không bảo vệ được bảy hồn sáu vía. Là ai đang nói chuyện? Sao có thể biết nguyên thần của nàng!

Đúng vậy, nguyên thần của Thái Thường là một cây bấc đèn. Mới đầu Tinh Hoa tiên tử muốn lấy một sợi dây thừng luyện thành bấc đèn chiếu sáng Nam Hải thấp và âm u. Nhưng không ngờ lúc thả tiên khí vào lại sinh ra một tiên thai, vì vậy mới giữ lại nuôi dưỡng thành Thái Thường.

Xuất thân như vậy làm Thái Thường rất không thể ngẩng đầu lên được.

Như Từ Loan chính là con rồng, Tinh Đế thuộc hoa thủy sinh, Thước Diệp là do Lộ Hoa dùng ánh sáng rực rỡ của mặt trời, mặt trăng ngưng tụ thành... Còn nàng chỉ là cây bấc đèn.

Có lẽ đầu óc của mình ngốc cũng là vì nguyên thần là cây bấc đèn sao?

Nếu không tự an ủi mình, trong lòng sẽ chỉ cảm thấy tự ti.

“Trên dưới trăm mét nơi này, rõ ràng ta đã thiết hạ huyền chương, không thấy sao? Một bấc đèn nhỏ như ngươi không sợ đựng nước sẽ bị đánh vào lục đạo luân hồi?”

(lục đạo luân hồi *: theo quan điểm của đạo phật có 6 đạo: thiên đạo, A Tu La đạo, nhân đạo, súc sinh đạo, ngạ quỷ đạo, địa ngục đạo)

Gi? Còn dám nói! Thái Thường liếc mắt thoáng nhìn thấy một lửa nam chỉ dùng một cái khăn trắng vẩy quanh hạ thể hình như bơi lại phía nàng! Nhất thời Thái Thường ngưng hai gò má ửng hồng, lùi lại ba bước nhắm mắt lại ấp úng: “Ngươi... Ngươi ngươi là yêu ma phương nào, dám trốn ở chỗ này đùa giỡn thiên thần! Ngươi ngươi ngươi... Ngươi đùa giỡn thiên thần còn không mặc quần!”

Hào Hành nhú mày: “Nếu là đùa giỡn còn mặc quần làm chi?”

“A – – ngươi ngươi ngươi còn dám thừa nhận!”

Thái Thường hù dọa khốc lớn: “Ta vừa béo vừa mập, đầu óc ngốc nghếch, ngươi đùa giỡn thật là ta quá kém! Nữ nhi của di ta bình thường xinh đẹp động lòng, người lại có khí chất tốt, không bằng ngươi đến đó đùa giỡn đi?”

Hào Hành quan sát trên dưới nàng một phen, thì ra là một cái bấc đèn ngu dại, lắc đầu: “Ta đối với cô gái thuộc hòa không có hứng thú, mà ngươi quả thật vừa mập vừa đàn độn.” Nói liền lặn hạ thân vào trong nước đi.

Nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, Thái Thường hé tay lộ ra hai con mắt tròn ra nhìn, thấy lửa nam nửa người kia quả nhiên lặn xuống nước mất, mới thả lỏng đôi tay đi. Sau đó vuốt nước mắt trên gò má, vừa rồi thật là mất mặt.

“Rõ ràng là một tên quỷ đùa bỡn, mình là thần tại sao phải sợ hắn làm chi!”

Còn chưa nghĩ xong, từ trong nước bay ra một cuộn lụa. Thái Thường hết hồn né tránh, quan sát mặt nước không còn gợn sóng mới dè dặt chạm nhẹ. Nàng cầm cuộn lụa tháo ra thì thấy bên trong là một tiên bào sạch sẽ.

Là tên quỷ đùa bỡn kia cho nàng sao? Thái Thường mân mê xiêm y, thiếu chút nữa là cảm kích hẳn.

Hào Hành từ trong nước thò đầu ra nói: “À! Xiêm y kia chắc người mặc không vừa đâu, nhỏ quá mà!”

Trước nay chưa có ai si nhục làm Thái Thường thoáng cái là bùng phát, miệng nàng không ngừng phun ra từ ngữ chửi rủa từ thời kỳ Thái Cổ cho tới bây giờ nàng nghe được.

Hào Hành nghe không biết mệt. Từ mặt nước gợn sóng, Hà tiên*** Phù Nhã mặc một bộ áo hồng xuất hiện, nhu mì dựa vào người Hào Hành vui mừng mà nói: “Hóa ra là nàng ấy quấy rầy chúng ta.”

(Hà tiên*: 荷仙 từ Hà có nghĩa là cây sen)

Thái Thường đột nhiên dừng mắt, gò má lại một lần ửng hồng nhìn qua một đôi nam nữ trong nước. Nàng là phá vỡ chuyện tốt của người ta sao? Lần này là hoàn toàn khóc không ra nước mắt!

“Các người... xin mời cứ tiếp tục...”

Mặc dù nàng không hiểu cụ thể bọn họ là “làm” cái gì, tuy nhiên nếu xuất hiện cả nam nữ lứa đôi thì thật sự làm nàng không thể không nghĩ ngợi sâu xa!

Thái Thường xấu hổ bất chấp nửa người ướt đầm, quay đầu nhanh chóng rời đi. Cúi đầu đi bừa một hồi, thế mà có thể đi bậy đi bạ xông về tâm điện của mình!

Nàng khép cửa xong thì bỏ nhào lên giường. Đầu nàng mơ hồ nhớ lại, cứ lẩm bẩm trong miệng: “Không cần phải nhớ không cần phải nhớ không cần phải nhớ... Hạ lưu hạ lưu hạ lưu...”

Buồn bực một hồi lâu, nàng mới chui đầu ra suy nghĩ, vừa rồi sắc quỷ kia làm như thế nào mà xâm nhập tới Thiên đình? Hình như hình dáng cũng như không tệ...

Ai da, tại sao có thể nghĩ như vậy! Hình dáng có khá hơn cũng là sắc quỷ!

Thái Thường tiếp tục vùi đầu vào mây gấm, không được, sáng mai nàng nhất định phải đến trước mặt Thiên Đế vạch tội hẳn! Nhất định! Không chừng Thiên Đế bắt được sắc quỷ còn thưởng cho nàng mấy trăm năm tu vi... Cứ làm như thế!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Sắc quỷ cũng là quỷ hẹp hòi...

Hôm sau khó có dịp Thái Thường dậy thật sớm. Nàng đặc biệt chọn lấy một tiên bào có thể che kín vóc dáng tròn trịa, còn hỏi mượn Thước Diệp chút ít son phấn thoa thoa đến khi gương mặt dày lên. Vừa nghe đến giờ Vân Tiêu cung bãi triều, liền vui mừng như một lần khói thổi qua.

Đám mây mấy lần cong vẹo, suýt nữa thì ném nàng xuống. Thái Thường vừa bay vừa trấn an nói: “Mây ngoan mây ngoan! Lần sau ta ăn ít một chút người sẽ không mệt mỏi như vậy.”

Thấy Thiên Đế ngồi nghiêng trên ghế rồng ngủ gật, Thái Thường chỉnh lại dung nhan, dịu dàng nói nhỏ nhẹ: “Cô đa (bác)...”

Thiên Đế đột nhiên bừng tỉnh, suy nghĩ một vòng cố nhớ xem mình có đứa cháu gái phúc khí như vậy từ khi nào, được một tiên nga nhắc nhở mới bừng tỉnh đại ngộ: “Trầm rõ ràng nhớ Tinh Hoa xinh đẹp tuyệt trần, sao người...”

“Khải tâu cô đa, ” Thái Thường không quan tâm chuyện bị Người nói xấu xí, quan trọng là giải quyết xong tên sắc quỷ kia tới hôm qua mới được: “Trong Thiên cung đêm qua có người giờ trò lưu manh!”

“Làm trò...”

Sắc mặt Thiên đế tối sầm, “Là người phương nào đến gây chuyện?”

Sau đó Thái Thường đem chuyện đêm qua thêm dầu thêm mỡ cực kỳ nguy hiểm kể lại, nghe xong Thiên đế còn mệt hơn. Nói xong Thái Thường phấn khởi, yên lặng chờ Thiên Đế hạ lệnh đi bắt sắc quỷ kia. Ai ngờ Thiên Đế ngáp một cái, gọi một tiên đồng bên cạnh nói: “Đi vườn đào nói một tiếng,

dận Ngẫu thần điện và Hà tiên buổi tối chớ có nhỏ lỏng chân nữa, bọn họ là Thủy Sinh tộc có thể thiếu rễ cây được sao? Về sau ban ngày nên khơi thông sông trên Thiên Cung thì hay hơn. Thái Thường à! Nghe nói người tiên thuật không tinh, có thời gian chớ có đi dạo, tham ăn nên đi theo thượng thần tu luyện một chút.”

“Nhỏ lỏng chân...”

Thái Thường buồn bực không vui ra khỏi Vân Tiêu cung. Sao mà đầu óc cứ nhớ tới cảnh trí quá mức hương diễm đêm qua a! Cái gì khơi thông đường sông... Nữ nhân kia rõ ràng nói nàng quấy nhiễu chuyện tốt của bọn họ. Hừ! Nhìn một chút cũng thấy giống đang nhỏ lỏng chân!

“Ai da!”

Đang nghĩ ngợi, Thái Thường đưa mắt đụng vào bức tường thịt. Thấy người phía trước mang giày thêu hoa văn nước bằng tơ vàng, nghi ngờ thân phận của người nọ bắt phẩm nàng vội vàng lui về phía sau một bước hành lễ nói: “Tiểu tiên Thái Thường vô ý va vào thượng thần, kính xin thượng thần đi trước, tiểu tiên nhường đường!”

Hào Hành mới sáng tỉnh mơ bị gọi vào điện, mới đi vài bước thì bị tiểu tiên tròn vo đụng vào, cũng may thái độ của nàng ta cũng lễ phép, đang định tha cho nàng ta một lần lại kinh ngạc phát hiện đây chẳng phải là tiểu tiên kia đêm qua va rơi xuống nước sao?

“Không thể tưởng được, tiểu tiên cô nương nói bị bản điện nửa đêm bắt nạt chính là người a.”

“Ồ?”

Lúc này Thái Thường mới dám ngẩng đầu lên thì bắt gặp khuôn mặt lãnh đạm như tro người hù dọa. Ô la la, không thể tin được! Người trước mắt không ai khác chính là tên sắc quỷ thượng thần đêm qua đây mà!

“Có bản điện đây, tiểu tiên có chuyện gì bất mãn cứ việc chất vấn trước mặt bản điện. Nếu ta và người có thể giải quyết vấn đề đây, cũng không nhọc phiền ta phải đến trực mặt Thiên đế giải thích với người nh?”

Ê ê ê, thượng thần ngài nói chuyện là được rồi, không cần đưa gương mặt vô cùng hiền lành đẹp trai dán sát mặt tiểu tiên ta như vậy!

“Dạ dạ dạ... Đêm qua là tiểu tiên ta ngủ mơ không phân biệt rõ, chưa từng thấy qua thượng thần tiên giá hẹn hò cùng tiên tử, kính xin thượng thần đừng trách! Vừa rồi tiểu tiên đã cùng Thiên đế giải thích qua, tiểu tiên lần này xin cáo từ thượng thần ngài.

Bảo trọng!”

Thái Thường nói xong định nhắc chân đi liền bị Hào Hành dùng hai ngón tay xóc người nàng lên: “Chậm đã, bác đèn người không truy cứu bản điện nhưng bản điện đối với người rất hiếu kỳ. Nói cho ta biết, người là một tiểu nga của điện gia à? Đêm qua có thể phá được tiên chương của bản điện, chắc hẳn người rất đặc ý.”

“Tiên chương... Tiên chương gì?” Thái Thường bị hấn xóc lên ở Vân Tiêu điện, khóc không ra nước mắt nói: “Có điều tiên lực thượng thần ngài thật sự là tốt, trong tứ hải bát hoang không nhiều người có thể xách thân tiên ta.”

Hào Hành quan sát trên dưới nàng một phen, xem chừng bề ngang hình như không sai. Hắn đặt nàng xuống mặt đất nhìn thấy gương mặt phúng phính tròn trịa hồng nhuận, bộ dạng cực kỳ đáng yêu thì hải lòng cong môi cười một tiếng.

Thái Thường thấy hắn nở nụ cười khó hiểu thì lòng cũng sờ sờ kinh sợ.

“Người tên là Thái Thường?”

“A... Thượng thần ngài thật sự là anh minh thần võ, vừa có thể nhìn ra nguyên nhân của tiểu tiên ta là vật gì, lại có thể biết tên họ của ta nữa.”

Thì ra đây chính là Thái Thường ư... Hào Hành cười ẩn ý ho nhẹ hai tiếng. Có thể phá vỡ tiên chương của mình chính là cô gái trên mệnh bài, nếu như là cô gái trước mắt này... Rất tốt, ngờ ngạc, so ra càng đáng yêu.

“Thân hình tiên gia chúng ta xưa nay mảnh mai cân đối, sao tiểu tiên người thoát nhìn lại như vậy...”

“Thượng thần dạy dỗ rất đúng! Tiểu tiên đây trở về kiểm soát cảm giác thêm ăn!” Thật là, thượng thần này sao lại giống đám mây xinh đẹp kiêu ngạo kia thế!

“Người phụng dưỡng tại nhà ai?”

“Nguyệt Hoa cung, Lộ Hoa thượng thần là di mẫu (đi) của tiểu tiên.”

Hào Hành vuốt cằm, sớm muộn gì là của hắn, không bằng sớm một chút bắt về tự mình dạy dỗ, ừ, rất toàn vẹn.

“Dẫn ta đi gặp di mẫu của người.”

Thước Diệp ở phía sau cửa gỗ đầu Thái Thường: “Em ở bên ngoài gây mầm tai vạ gì mà để Ngẫu thần điện phải tự mình đến cáo trạng mẫu thân? Chúng

ta cùng bọn họ xưa nay nước giếng không phạm nước sông, em nên chú ý.”

Thái Thường mong chờ trong điện, Hào Hành đang cùng Lộ Hoa chuyện trò vui vẻ, cũng đúng thời, trong lúc thượng thần bọn họ đều lịch sự dừng tìm tiểu tiên chăm chọc nữa là tốt rồi.

Thước Diệp thờ dài nói: “Em nói em đắc tội ai không sao, hết lần này tới lần khác đắc tội Thủy Sinh tộc, đúng là thảm thảm.”

“Vì sao em không được đắc tội bọn họ?”

“Rốt cục thì những thứ quả tiên em ăn chạy đi đâu hết vậy?” Thước Diệp về khuôn mặt bóng mịn của nàng: “Em là cây bắc đèn, thuộc hỏa, bọn họ thuộc thủy, lỡ như dâng sòng đèn làm ngập chúng ta, chắc chắn em sẽ bị cuốn sạch ngay cả hồn phách cũng không còn!”

Thái Thường vừa nghe thì ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc lên: “Thái Thường phải về Nam Hải! Trở về Nam Hải tìm mẫu thân! Nam Hải so với sông rộng nhiều hơn, sẽ không phải sợ nữa hic hic...”

Thước Diệp bị nàng khóc đến phiền muộn, thấy trong điện mẫu thân và Hào Hành dường như cảm thấy được tình trạng kỳ lạ bèn lập tức nâng váy lên chuẩn mất. Lộ Hoa vén màn che, thấy Thái Thường ngồi một người tro trọi lau nước mắt gọi mẹ thì mềm lòng ngồi bên cạnh nàng, ôm nàng một cái: “Đứa bé ngoan, chớ có khóc, về sau đi theo Ngẫu thần ăn ít một chút thì sẽ đẹp ra!”

“Hu hu... hà?!” Thái Thường lau nước mắt ngẩng đầu lên thấy bộ dạng Hào Hành đang nhìn nàng thương thức, rồi lại nhìn người di hòa nhã dễ gần của nàng: “Con đi theo sắc quý... Thượng thần làm gì?” Không phải hẳn muốn dâng sòng đèn làm ngập chúng ta sao?

“Con nên cảm ơn thượng thần mới đúng. Ngài thấy con tu luyện không tinh, đầu óc mất linh mới đề nghị ta tặng con đến cây đèn nội tu trong điện ngài. Tụ hoa đăng (4) là cây đèn cực kỳ có linh khí sáng nhất trong trời đất, là vật mang điềm lành của Thủy Sinh tộc. Có tài đức gì mới có thể đèn lượt con đây. Con ở bên trong, mỗi ngày tu hành hơn vài canh giờ, không tới tháng ba nhất định tiên lực có thể tăng mạnh!”

(Tụ hoa đăng (4): 聚华灯盏 là kiểu đèn ngày xưa có hình chén nhưng mình không biết nên viết thế nào, bạn nào biết thì góp ý giúp mình)

“Nói vậy là... di nương người không quan tâm con rồi?”

Thái Thường hiểu được, Hào Hành nhìn thấy đôi mắt to tròn run rẩy chưa khô lệ thì rất muốn lau đi thay nàng.

Lộ Hoa thờ dài một hơi, vuốt vuốt tóc của nàng: “Di nương là muốn tốt cho con, sau này con phải nhớ khổ tâm tu hành nha Thái Thường.”

“Thượng thần, đứa nhỏ này trời sinh ngu đần, ngài phải thông cảm nhiều.”

“Không ngại, ta chỉ là cảm thấy nàng có tương lai.”

Hào Hành cười nhạt một tiếng, chìa tay đưa Thái Thường: “Cùng bản điện trở về thôi bắc đèn nhỏ.” Về sau, mong ước chung đụng thỏa thích.

Điện ngẫu thần to như vậy mà vắng ngắt, Thái Thường chỉ ôm theo cái gối mình yêu nhất. Cái gối này là mẫu thân móc vụn sợi dây thừng làm thành đưa cho nàng, chẳng những không cứng mà nằm lên vừa mềm vừa thơm.

Vừa vào điện Hào Hành liền đem cái gối của nàng ném vào trong nhà mình, chỉ chỉ tụ đèn rực rỡ hình chén trên thư án, trong điện nói: “Ban đêm người biến trở về nguyên thần vào nơi đây đi, không cần thiết giường chiếu gì. Bản điện xưa nay tiết kiệm có người ở đây sẽ không tắt đèn, cho nên người phải gia tăng tu hành, khi nào thì hào quang có thể chiếu sáng cả tòa đại điện khi đó người đã học thành viên mãn.”

Thái Thường cúi thấp đầu uất ức lắng nghe, thượng thần này chẳng những là tên sắc quý còn là một quý hẹp hòi, cả tòa đại điện tối om om một mảnh cũng chỉ đốt một cái bắc đèn là nàng. Hu hu... Mẫu thân ơi mẫu thân, con muốn trở về Nam Hải!

Hào Hành mang nàng dạo quanh một vòng trong điện, chỉ chỉ cây đèn nói: “Hôm nay trễ rồi, tiểu tiên đi nằm ngủ thôi. Từ ngày mai trở đi, ta muốn nhìn thấy cây đèn này rực rỡ lắm mất.”

Thái Thường về mặt đau khổ, biến nguyên thần đi vào giữa đèn, trong miệng nhịn không được lầm bầm một câu: “Cảnh tối lửa tắt đèn, ta phải cẩn thận một chút kẻo bị roi ra...”

Hào Hành im lặng cười một tiếng, cũng bởi vì cảnh tối lửa tắt đèn mới là hay lắm nha.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nàng ấy sờ tới cái gì? . . .

Biết được Ngẫu thần lai lịch đặc biệt, trong điện khách lui tới khá đông. Thái Thường hể vừa nghe tiền đồng trong điện báo lại có đại tiên, tiểu tiên nào đến thăm liền biến thành sợi bắc co lại trong đèn.

Tuy nói nàng lớn nhỏ cũng là đồng loại nhưng dù đầu óc có ngốc cũng hiểu trong thần điện vô duyên vô cớ nuôi một tiểu tiên nữ chỉ sợ là bị người nhà chỉ trích. Điểm này Thái Thường vẫn phải tự biết rõ. Mỗi lần thấy Ngẫu thần ra ngoài đón khách, nếu nàng tránh không kịp thì sẽ biến hóa bỏ chạy ra hậu viện ăn hạt sen.

Ở gần nửa năm, thức ăn trong điện này quả thật không ngon, mỗi bữa đều là canh súp ít nước, làm nàng đem nửa vườn hạt sen ăn hết. Vừa ăn hạt sen còn vừa nghĩ, cô gái đêm hôm đó vui vẻ với hán ngược lại chưa từng gặp nữa, nếu phát hiện nàng sống nhờ ở đây liệu có ghen tuông hay không.

Tuy nhiên thượng thần này ngược lại yên tâm thoải mái dường như không thêm quan tâm chuyện lộ ngực trước mặt nàng mà cứ đi tới đi lui. Nói không chừng hẳn thật sự là tên thần tiên không đứng đắn. Hẳn không biết khả năng tự kiểm chế của tiểu tiên mình không mạnh, thấy xuân ý dạt dào kia thì mặt đỏ tới mang tai thiếu chút nữa làm bắc đèn thiêu cháy sao?

Quá trưa, mấy nhà tiên quân ở điện Ngẫu thần kêu gào trở về. Thái Thường bởi vì bọn họ ăn tiệc trưa mà phải núp trong cây đèn ngủ nửa ngày, khi vừa tỉnh lại bụng đói đến mức kêu ọc ọc. Nàng ở đây tu hành khác không học được, trái lại bản lĩnh chống đói lại luyện thành không ít. Ngay cả tiên nga trong điện cũng khoác lác khen nàng: “Tiên tử, gương mặt người gầy nhiều lắm đó! Không còn là trắng rằm lớn nữa mà biến thành mâm bạch ngọc.”

Mâm bạch ngọc thì mâm bạch ngọc, không phải cũng trắng như trăng rằm sao?

Thái Thường từ cây đèn trong bò ra ngoài, đám thượng thần đáng giận ngay cả miếng vụn thịt cũng không để dành cho nàng chỉ còn mỗi cái mâm nhỏ là sạch sẽ.

Nàng lắc lắc hồ lô rượu vài cái, vẫn còn có thể rót ra một chén, điều này làm Thái Thường có chút mừng rỡ: chưa ăn mượn rượu nhét bụng thôi, tiếp tục như vậy mặt của nàng không chừng thật sẽ gầy thành trăng khuyết

Một chén rượu xuống bụng, Thái Thường chợt cảm thấy thể lực tăng mạnh, thật là có cảm tình với tiên gia nào cất được rượu cực phẩm này, chả trách nàng được bay từ Thiên cung đến tiệc mừng thọ Vương Mẫu thượng nếm một lần.

Bước liêu xiêu ra khỏi điện, không ngờ rượu này quá mạnh cộng thêm trong bụng trống trơn, chưa đầy một lúc Thái Thường lập tức choáng váng muốn ngủ gật. Trong giấc ngủ cảm thấy có thứ gì đó nâng nàng lên, lót dưới người nàng. Thái Thường không tỉnh lại, chỉ liếm nước miếng nơi khóe môi tiếp tục ngủ.

Không biết tới giờ gì Thái Thường mới tỉnh, xoa xoa con mắt buồn ngủ cho tỉnh táo, nhìn qua bên người đột nhiên nàng thấy một củ sen trắng trắng, mềm mềm, mọng nước và mập mạp!

Thái Thường thoáng chốc vui mừng tung tăng như chim sẻ, củ sen này đúng là có thể no bụng hơn so với hạt sen nha! Mới vừa vui mừng đứng lên suýt nữa thì ngã ngay đơ xuống. Hóa ra chỗ nàng mới vừa ngủ nếu không phải có củ sen lót chỉ sợ tiên căn của nàng đã sớm vì ngâm mình ở trong đầm nước kia mà hương tiêu ngọc vẫn.

“Ôi ôi . . . củ sen, ngươi thật là tốt.” Thái Thường nằm lên trên thân củ sen một lần nữa, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể bóng loáng của nó: “Ta mới vừa nghĩ xấu muốn ăn ngươi, ngươi lại còn cứu ta, ôi . . .”

Thái Thường không đầu óc, hoàn toàn đem chuyện nguyên thần Hào Hành là cái gì quên sạch không còn một mống .

“Đừng rồi . . . Ngươi vừa mập lại vừa trắng như vậy, hình dáng trông khá giống ta nếu lỡ như ta xấu xa ăn ngươi một miếng chắc ngươi sẽ không giận đâu?”

Thái Thường cố gắng nuốt nước bọt, củ sen trắng ăm ăm ướt ướt trước mắt quả thực quá hấp dẫn. Ném một cái nhất định là giòn tan ngon miệng, hương vị ngọt ngào nhẹ nhàng mới khoan khoái làm sao!

Bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng lướt qua bề mặt củ sen sáng bóng, nhìn không được liếm một cái. Ừm! Vô vàn mùi vị đều tốt như vậy! Ôi ôi thật là muốn cắn một cái!

“Củ sen ơi củ sen, ta biết ngươi là củ sen cứu mạng của ta, ta chỉ nhẹ nhàng cắn ngươi một miếng nhỏ được không? Ta đói hơn phân nửa sắp phải biến thành quỷ chết đói, nếu không ngươi vừa rồi cứu ta cũng chỉ là uống công, thấy thế nào?”

Thái Thường thấy củ sen trắng này có vẻ hào phóng, cười ngốc ngốc nói: “Trước tiên ta lau lau ngươi từng cái một, chỉ cắn ngươi một cái nhỏ thôi.”

Nàng nâng vẩy, nhẹ nhàng đem củ sen lấm nước bùn rửa sạch, ngay cả phần rễ cây dưới nước cũng cẩn thận tỉ mỉ lau chùi. Tuy nhiên lúc lau lau, phát giác dường như rễ cây trong tay trở nên vừa dài vừa to, hình như còn nghe thấy có tiếng gì đó vừa bắt nhả vừa buồn bực truyền ra.

Thái Thường chỉ lo đem củ sen nhanh chóng rửa sạch từng chỗ, vẩy vẩy rồi tiếp tục chà rửa . Rốt cục thấy củ sen bị nàng rửa sạch như bạch ngọc trơn bóng không tỳ vết, Thái Thường hưng phấn xoa xoa tay: “Củ sen ơi củ sen, ta không cắn trên mặt ngươi đâu, như vậy ngươi có cái đầu sẽ rất xấu. Ta chỉ cắn cái mông của ngươi thôi, ngươi thấy thế nào? Không phản đối ta liền cắn nha? Lúc về ta sẽ bắt thượng thần quan tâm ngươi nhiều hơn.”

Dứt lời, Thái Thường rốt cuộc không nhịn được nữa, hướng tới củ sen trắng cắn xuống một miếng lớn. Ủa? Sao cắn không được? Thái Thường há miệng ra, trên củ sen trắng ngay cả cái dấu răng cũng không có. Thái Thường không cam lòng, chưa từ bỏ ý định lại đang hạ miệng cắn một cái khác, lần này cả hàm răng đều bị đau đớn.

“Hừ hừ! Thì ra là củ sen hẹp hòi xấu xa!”

Thái Thường che lấy răng vồ vồ thân củ sen, thờ phỉ phỉ chạy đi.

Hồi lâu, trong hồ nước không còn động tĩnh Hào Hành mới thở hắt hắt khôi phục chân thân, hạ thân vừa rồi bị tay của nàng vuốt qua xúc cảm tuyệt vời làm hân huyết nửa mất đi sự kiềm chế. Sờ sờ móng tay bị cắn đau đớn, hân bất đắc dĩ cười một tiếng, hay là nhanh đi lấy cho nàng chút đồ ăn thôi, cũng may nàng không hướng xuống phía dưới rễ cây của hân mà cắn. Đồ xấu xa.

Đội Thái Thường ăn uống no đủ chuẩn bị bỏ vào trong cây đèn ngủ bù, Hào Hành bước giẫm một cái lên váy của nàng, huyết nửa làm nàng ngã về trước. “Mới ăn trưa là đi ngủ liền sao? Không được không được, đem《Bát Bộ Định Thần Kinh》ôn qua một lần nữa đi.”

Thái Thường ở sau lưng lườm hân một cái, Bát Thần Kinh đáng ghét! Biết rõ ràng nàng đầu óc không dùng được! Còn muốn ôn sách ôn sách, ôn cái em gái nguoi!

Hào Hành nghiêng người nằm dài trên tiên tháp* thăm duyệt văn thư gần một ngàn năm của Thủy Tộc, quét mắt một vòng nhìn Thái Thường đang vò đầu bứt tai nói: “Trước khi trời tối mà nguoi có thể đem《Bát Bộ Định Thần Kinh》đọc thuộc lòng, bản điện có thể cân nhắc cho nguoi ba đêm không cần thắp đèn, bình yên ngủ thoải mái, thế nào?”

(tháp*: Giường thấp, hẹp và dài)

Thái Thường suy tư một hồi, nói: “Tiểu tiên ta vẫn là tiếp tục đốt đèn thôi.” Đối với đầu óc của mình nàng tương đối hiểu rõ.

“Vậy... lại thêm hai quả quả nhân sâm năm trăm năm. Thì thế nào?”

“... Đốt đèn.”

“Lại thêm mười cân hạt sen mùi vị lạ bản điện muốn hiện lên cho Vương Mẫu, thì thế nào?”

“...”

Vì vậy Thái Thường hận không thể đem đầu óc vùi vào bát cái thần kinh kia khổ học nát lưng, quả nhiên đến đêm nàng cũng không có năng khiếu ghi nhớ.

Hào Hành thay đổi áo bào đi đến trước mặt nàng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn nhó thì nhẹ giọng: “Cũng được cũng được, hôm nay nguoi tạm thời nghỉ ngơi đi, về phần những trái cây này...”

Thái Thường mở con mắt đen thui ba quầng vô lực nhìn nhìn hân, Hào Hành lắc đầu: “Mai ta gọi tiểu nga bày lên bàn cho nguoi, nguoi ăn cũng được.”

Thái Thường hài lòng gật đầu, đầu đầu lắc cái cổ chậm rãi quan sát hân một lượt: “Thượng thần ngài muốn đi ra ngoài sao?”

Hào Hành đưa tay xoa nắn gò má phúng phính của nàng: “Bản điện hẹn tiên gia đi dạo đêm, nguoi không cần thắp đèn chờ, ngủ đi.”

Hừ, đi tìm tiên tử kia hẹn hò sao, cũng biết nguoi không chờ được!

Đi hẹn hò tại sao còn nói với nàng? Không đúng, bầu không khí hình như có chút không đúng.

Cho đến Thái Thường lơ mơ bỏ vào trong cây đèn cũng nghĩ không ra đến rốt cuộc là không đúng chỗ nào, chỉ là trên gương mặt có chút đau mà thôi, hân dùng bao nhiêu khí lực bóp a!

Không cần tu luyện ban đêm Thái Thường ngủ toàn mơ chim hót thơm, gió mát hiu hiu, vạn vật tốt lành. Thái Thường còn chưa muốn tỉnh lại thì đã là quá trưa, nàng vội vàng lau mặt bỏ ra ngoài lại phát hiện Hào Hành đến giờ còn chưa về.

May mắn thay Thái Thường hí mắt chỉ mắng thầm: “Hừ, rõ ràng là thượng thần phong lưu, cả đêm không về cũng không sợ làm xấu danh tiếng nữ tiên tử nguoi ta!”

Trên bàn đã bày khéo nhân sâm và hạt sen làm nàng thèm thuồng, chỉ không hiểu vì sao không thấy ngon miệng. Nàng cầm lấy Bát Thần Kinh kia đọc một lát, càng học càng nhức đầu, nàng dứt khoát ném sách định đi Nguyệt Đài tìm Tử Loan. Từ lúc nàng lẳng lặng đến điện Ngẫu thần ở nàng vẫn chưa tìm Tử Loan và Tịnh Đế chào hỏi.

Đang định ra cửa thì nghe thấy một giọng nữ bay vào: “Nói ta cũng không tin, ta muốn đích thân vào trong nhìn một chút, xem nguoi rốt cuộc có giấu nguoi không!”

Thái Thường nghe vậy giật mình vội vàng chui vào giữa cây đèn, lộ cái đầu ra, quả nhiên thấy Hào Hành ôm lấy nữ tiên tử thêu hoan đêm đó trở lại.

Thất lưng bên hông tiên tử kia lỏng lẻo, vạt áo trước hé mở, hai gò má ửng đỏ, bộ dạng có lẽ say rượu. Thái Thường nhìn thấy thì khinh bỉ một hồi, cúi đầu xuống không ngừng mà dùng quả đấm nhỏ gõ vào thành trong cây đèn: “Sắc quý sắc quý sắc quý! Một đêm còn chưa đủ, lúc này còn dẫn tiên tử về đây! Vô sỉ sắc quý! Thượng thần làm vậy! Hừ hừ hừ...”

“Hắt xì – - “

Nguyên rửa làm Hào Hành liên tục hắt hơi: “Đã hài lòng chưa? Ta e là ta bị cảm mạo. Đã nói với chị rồi trong điện của ta làm gì có gấu tiểu tiên tử? Chỉ có duy nhất tiên tử không phải là chị sao?”

“Hừ hừ hừ! Ta cũng rất đẹp đúng không nè! Ta cũng là tiên tử đúng không nè!”

Thái Thường càng tức giận, cây đèn bị nàng đánh khiến nó dao động.

Phù Nhã cười một hồi, vỗ nhẹ ngực nói: “Nhìn cậu khẩn trương như vậy, sao còn ra dáng thượng thần nữa chứ? Không có là được, chớ có mà trì hoãn tiên hiệp, bốn tiên tử ngày khác lại hẹn cậu đi đến nhà Nguyệt lão uống rượu!”

Hào Hành phải ngàn hô vạn gọi mới đưa được nàng ta ra khỏi điện, vừa về đến chỉ thấy tự đèn rực rỡ lung lay sắp đổ. Lập tức tuyệt nửa hủy cả nguyên thần, vội vàng làm phép giữ chắc nó lại rồi bay lên kéo Thái Thường ra ngoài.

“Thượng thần rất giỏi nha! Không háo sắc nữa sao!”

Thái Thường đụng phải ngã trái bị hấn hùng hùng hồ hồ kéo ra ngoài. Ai ngờ vừa mới đứng vững đã bị Hào Hành tức giận về cánh tay khiển trách: “Người không biết cây đèn này không phải để đùa giỡn sao? Lỡ đâu nó vỡ mất, chẳng lẽ người không biết?”

Hả?

Thái Thường còn chưa kịp phản ứng với những gì hấn nói, đầu bị hấn dấn sát như vậy, nhìn thấy sự thân thiết của hấn thì mọi tức giận vừa rồi đều tan hết. Lại chỉ sợ mình bị hấn mắng khó giữ được cái mạng nhỏ này, bèn thay đổi nụ cười nói: “Thượng thần ngài không giận sao... Tiểu tiên ta lần sau không dám...”

“Không cho phép lại động đây nó.” Mồ hôi lạnh Hào Hành còn chưa ráo hết, đưa tay ra dịu dàng sờ sờ mặt nàng: “Không cho phép lại làm ta sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ông chú thật là điển trai . . .

Quý dị quý dị quý dị!

Đêm khuya yên tĩnh Thái Thường vừa tu hành thấp đèn vừa nói thầm, mấy ngày gần đây dường như thượng thần này nhìn nàng rất khác lạ. Ví dụ như lúc nàng dùng bữa ngẫu nhiên, thượng thần không nhíu mày nhắc nàng nên có dáng vẻ một nữ tiên tử nữa, mà ánh mắt ngập tràn sự che chở hơn nữa còn gấp vài đĩa thức ăn vào chén nàng.

Tiếp tục như vậy... Chẳng lẽ hấn muốn đối xử tốt với nàng để sau đó sai khiến nàng? Nhưng sai khiến nàng làm cái gì chứ? Nàng là một tiểu tiên tu hành chưa đủ ngàn năm, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với một thượng thần vạn năm như hấn, hấn có cái gì mà tự mình làm không được?

Thái Thường đuổi cái lưng mồi, ngọn đèn dầu run lên một cái, Hào Hành nhẹ gõ cây đèn, nói: “Chuyên tâm chút đi.”

Thái Thường đáp một tiếng, xem đi xem đi, hôm nay ngay cả nhắc nhở nàng cũng dịu dàng như thế , chẳng lẽ... Ái chà... Thái Thường ửng đỏ gò má, thẹn thùng dùng móng tay gãi gãi đầu, năm trăm năm mới phát một lần hồi xuân, Thái Thường không thể nén lại cười gian hai tiếng, thượng thần thích nàng mới là lạ chứ!

Gi? Không đúng! Chậm chậm suy nghĩ đột nhiên Thái Thường bừng tỉnh, hấn là một thượng thần có cuộc sống dâm loạn khẳng định không muốn cho người ngoài biết, đối xử tốt với nàng chắc là vì muốn che miệng nàng không nói với người ngoài thôi! ? Ái chà chà Thái Thường người thật sự là rất thông minh, quả nhiên có đủ tiềm năng và tư chất để thành thần.

Hà hà, nàng gượng cười hai tiếng, hôm nay kết nối đoán được tâm tư của thần, có thể hình dung rằng nàng tu hành thật sự là đã đến cảnh giới nhất định .

Hào Hành không thức khuya, cứ đứng gờ là thức dậy cũng không ham ngủ. Đêm khuya, hấn gọi Thái Thường một tiếng: “Hôm nay đến đây thôi, Thái Thường tiên tử tự thấy mình có tiến bộ gì chưa?”

“Có có có!” Thái Thường đắc ý bò ra ngoài, “Tiểu tiên ta tự thấy mắt có thể nhìn đến ngàn dặm, tai có thể nghe được tám phương, tâm tình cũng rộng mở trong sáng, chắc hẳn cách ngày thành công không còn xa.”

A? Hào Hành âm thầm nghĩ, mới mấy ngày đã đột nhiên tăng mạnh, e là không bao lâu nữa nàng học thành sẽ trở về. Tiếp tục như vậy sao được! Chẳng lẽ phải đem cây đèn này đổi thành cái giả sao?

“Xem ra tiên tử tiến bộ rất rõ, chưa đầy mấy ngày là có thể áo giáp về nhà, Lộ Hoa tiên tử cũng có thể vì ngươi mà cảm thấy vui mừng.”

“Đâu có đâu có, đều do thượng thần ngài nhắc nhở tốt, tiểu tiên ta trở về nhất định không quên cảm kích ân đức của ngài.”

Thái Thường mừng thầm, ta trở về sẽ phao tin đồn về ngươi, triệt tiêu được một thượng thần nói không chừng nàng có thể sớm ngày chen vào hàng ngũ thượng thần.

“Nhưng... bản điện có chút không nỡ để ngươi rời đi.”

“Ừm ừm... Ừm?” Thái Thường vừa nghĩ, hừ, tất nhiên là lo lắng nàng ra ngoài nói loạn bèn nói: “Tiểu tiên dĩ nhiên sẽ đến viếng thăm thượng thần ngài, luôn luôn không quên tâm ý của ngài.”

“Ồ, ngươi biết tâm ý của bản điện?”

Không biết mới là lạ! “Biết sơ một hai điều, biết sơ một hai điều.”

“Vậy ngươi nói một chút xem, tâm ý bản điện ra sao?”

“À...” Thái Thường thấy hân hào hứng, lại không dám nói thẳng: “Ngài là muốn... muốn tiểu tiên ta không quên ân tình của ngài, luôn luôn ghi nhớ ngài trong lòng!”

“Luôn luôn ghi nhớ bản điện trong lòng? Ừ.” Hào Hành rất là hài lòng, tươi cười rạng rỡ đi tới vuốt vuốt mái tóc rối của nàng: “Nếu gầy một chút nhìn sẽ càng đẹp, bắc đèn nhỏ.”

Nói xong trên mặt tràn gió xuân mới đi ngủ.

Thái Thường giật mình sững sờ, cảm không khép lại được, thượng thần này lên cơn thật là đáng sợ.

Một ngày nọ, bầu trời trong xanh, gió nhẹ ấm áp dễ chịu, sáng sớm Hào Hành đã ra ngoài. Một mình Thái Thường buồn bực nhàm chán mới hẹn Tịnh Đế đi ăn hạt sen, sợ tiên gia khác thấy bèn tự giác biến thành bắc đèn bay ra. Nàng trốn đến một chỗ không có người, đang định khôi phục nguyên thần thì bên hông bị người ta nắm một cái, suýt nữa bẽ gãy tiền căn của nàng.

Đang muốn quay đầu lại mắng một câu, liền thấy một nam tiên gia tướng mạo tài trí bất phàm, trên đầu là chiếc mũ rộng vành phát sáng ngay cả nụ cười của hắn cũng tựa như thủy tinh tỏa sáng, Thái Thường bị hắn nắm, vẻ mặt háo sắc nhìn chằm chằm tướng mạo đài hoàng của người ta, một cử động nhỏ cũng không dám chỉ sợ đáng về ngốc nghếch của mình sẽ dọa người ta chạy mất, khi không đụng phải hoa đào chất lượng cao thế này.

“Ta còn nói là con trùng, hóa ra là sọt bắc đèn.”

Ti Cầm* đem nàng nâng niu trong tay, sờ sờ thân thể của nàng: “Ngươi phụng dưỡng tại nhà tiên điện nào? Ta đưa ngươi trở về được không?”

(Ti Cầm*: 司琴 trong bản convert là Tư Cầm nhưng 司 có hai âm là Ti và Tư, trong đó Ti được dùng cho họ)

Thái Thường kích động sẽ chảy nước mắt, trăm ngàn năm qua chưa từng có cuộc gặp gỡ nào đẹp như vậy, nàng nép vào lòng bàn tay hắn không dám thở mạnh, trong lòng cứ như có đàn hươu chạy mà nhìn hắn.

“Chắc hẳn còn là một bắc đèn chưa thành tinh.” Ti Cầm đặt nàng vào trong tay áo, “Bản quân mới tới, phải đi thăm một vòng trước sau đó dẫn ngươi trở về phủ của bản quân ngươi cũng không cần bay tới bay lui bơ vơ như vậy nữa, được không?”

Hả? Không không không... Thái Thường chưa kịp khôi phục nguyên thần đã bị nam tiên gia đẹp trai này bỏ vào tay áo của hắn, lẩn qua lẩn lại theo bước chân hắn.

Nàng không phải là bơ vơ bay tới bay lui mà! Nàng còn hẹn Tịnh Đế nữa! ... Trở về quý phủ của hắn? Vậy sao được! Lộ Hoa sẽ tức giận mắng nàng... Còn tên thượng thần sắc quỷ kia nếu biết nàng chạy lung tung nhất định sẽ phạt nàng thuộc cái gì Bát Thân Kinh! Huây, bản thân mình ngay cả nam tiên gia là ai cũng không biết, sao nhất thời lại bị sắc đẹp che mắt mà đi theo hắn đây!

Không biết đến khi nào thì Thái Thường ở trong tay áo hắn ới đến thần hồn điên đảo, cuối cùng cảm thấy bốn phía không động đậy nàng mới nhẹ nhàng thở đưa đầu ra đến hít thở chút không khí trong lành. Vừa ló đầu ra thấy Hào Hành đang đứng đối diện nàng, nàng giật mình vội vàng rút đầu lại.

Xem ra người nam tiên gia này cũng là thượng thần, cùng Ngẫu thần nói chuyện cũng không khúm núm như nàng. Thái Thường ngoáy ngoáy lỗ tai, nghiêng đầu nghe trộm thượng thần nói chuyện cũng cho nàng thêm một chút kiến thức. Dường như hai người họ có ý đề phòng nàng nên giọng nói nhỏ như tiếng muỗi, nghe không được cái gì.

Đột khi nam tiên gia đi xung quanh, Thái Thường mới lộ đầu ra thì thấy Hào Hành đã quay lưng đi, lập tức muốn biến thân bay ra. Nam tiên gia đột nhiên giơ cánh tay lên làm nàng lại lần trở về, Thái Thường bị ngã đau muốn ngất xỉu, xoa cái cổ đau nhức bất chấp cái gì là khí chất nữ tiên tử, biến về nguyên thần từ trong tay áo hất bay ra.

Đáng tiếc vừa bay ra Thái Thường liền hối hận, mới vừa rồi nam tiên gia này đưa tay ra về bị côn trùng làm ngứa, làm nguyên thần của nàng dán sát lồng ngực nóng bỏng của người ta trượt ra.

Tì Cầm vừa thấy nàng có linh khí nữ tiên tử, vui vẻ nói: “Thì ra là ngươi là tiên tử, đáng về trái lại rất đáng yêu.”

Thái Thường từ nhỏ đến lúc chưa đủ ngàn năm lần đầu tiên có người khen nàng đáng yêu, mà người nói lại còn rất nhiệt tình.

Làn da thoáng ửng hồng từ cổ đến gót chân.

“Ngài... Ngài khen sai rồi...”

“Bắc đèn nhỏ ngươi thật là thú vị, là bản quân ‘có mắt không trông’.”

Tì Cầm không ngừng quan sát nàng: “Quả thật không có chủ sao?”

Thái Thường gật đầu lại lắc đầu, nàng không thể nói đang sống nhờ trong Ngẫu thần điện tu hành được! Liền lắc đầu nói: “Lộ Hoa tiên tử là di mẫu của tiểu tiên, vốn thuộc Nam Hải, sau đó để ta ở lại trong Thiên Cung học tiên thuật.”

“Nam Hải... Tinh Hoa tiên tử là gì của ngươi?”

“Là mẫu thân của tiểu tiên.”

Tì Cầm nghe vậy vui vẻ nói: “Thật không? Vậy là chúng ta là có quan hệ họ hàng rồi, Tinh Hoa tiên tử là cháu họ của bản quân đây.”

“Cháu... Cháu họ!” Tròng mắt của Thái Thường mở to như chén lớn vậy: “Vậy... Ngài... Ngài là...”

“Thúc công.” Tì Cầm vui vẻ cùng nàng cười giòn, dáng vẻ kinh ngạc của tiểu tiên này thật sự là quá mức thú vị.

Thái Thường nghe vậy lùi lại ba bước, quỳ xuống đất hành lễ hô to: “Văn bối tiểu tiên Thái Thường, ra mắt thúc công, còn chưa thỉnh giáo danh xưng của thúc công, về sau kính xin thúc công nâng đỡ tiểu tiên.”

“Ha ha...” Tì Cầm cười đến mức eo không thẳng lên được, “Rất tốt rất tốt, Thái Thường ngoan. Gọi ta là Tì Cầm là được rồi.”

Tì Cầm? A! Vài vị thần tiên già đến điện ăn cơm có từng nhắc qua, ngay cả Thiên đế còn muốn sợ hãi Nam Hải Tì Cầm Đế Quân ba phần, cách ngày còn để Tì Cầm Đế Quân lên Thiên Cung dạo chơi, chắc chắn là vị trước mắt này!

“Thái Thường ra mắt Tì Cầm Đế Quân.”

“Miễn hai chữ ‘Đế Quân’ đi, gọi Tì Cầm là được rồi.”

“Thái Thường không dám. Thúc công là trưởng bối!” Mặc dù là trưởng bối cực kỳ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp!

“Kìa...” Tì Cầm buồn cười: “Lúc chỉ có hai người ta và ngươi thì gọi là Tì Cầm thôi.”

“Dạ được, dạ được, Thái Thường ghi nhớ.”

Đầu óc của nàng trước giờ không được tốt, lần này tên của Tì Cầm nàng phải đọc nhầm trong lòng mấy lần mới nhớ được, làm không tốt lần sau gặp mặt sẽ không biết gọi ông chú này là gì, tên lại râu ông nọ cắm cằm bà kia.

“Nếu Thái Thường không không hầu điện các nào lại là thân thuộc của bản quân, dĩ nhiên bản quân muốn trông coi ngươi tu hành, không bằng theo bản quân trở về Nam Hải thấy thế nào? Bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp mẹ ruột của ngươi, nàng ấy thường xuyên nhắc đến ngươi với ta.”

“Mẫu thân...” Thái Thường nghe thấy từ này lập tức sẽ muốn bật khóc nức nở, nhưng đầu óc của nàng vẫn phân biệt rõ ràng nên từ chối: “Thúc công đề nghị rất tốt, nhưng là... Nhưng là... Thái Thường đạo hạnh nông cạn sợ thúc công chê cười, không bằng chờ Thái Thường đi theo di tu hành thêm vài năm, tiên căn vững chắc sẽ cùng thúc công tu tiên, ngài thấy thế nào?”

Tì Cầm chỉ cười không nói, thấy nàng đáng về thẳng thần thật là dễ thương, từ trong ngực móc ra viên Thủy Linh Châu đưa cho nàng, nói: “Tiên thể của ngươi hình thành từ tiên thai, chưa từng dính qua nước đã vào Thiên đình, tự nhiên sẽ sợ. Đây là linh vật của Nam Hải chúng ta, có vật này ngươi có thể ngao du bốn biển Thủy Tộc, ta chỉ có vèn vèn hai viên, tặng ngươi một viên thôi.”

Thái Thường nước mắt lưng tròng nhận lấy, Thủy Linh Châu mang theo hơi nước Nam Hải nồng đậm mà nàng ngày nhớ đêm mong, Thái Thường giờ nó lên dưới ánh sáng mặt trời nhìn một chút nói: “Cái này con dùng như thế nào? Là ăn sao?”

Vừa tròn vừa trắng lại còn lóe sáng, trông rất ngon.

Đọc đường đi Thái Thường cầm Thủy Linh Châu vui vẻ chạy về điện Ngẫu thần, Ti Cầm nói mỗi ngày cầm nó tu hành nửa canh giờ là được rồi. Hừ! Có ông chú Ti Cầm là Đế Quân Nam Hải, xem về sau còn ai dám ức hiếp nàng!

Hào Hành đang trong điện trái tim phải kiếm không thấy Thái Thường, cho rằng nàng rơi xuống hồ nước nên tiên hồn biến mất bị đánh vào luân hồi, suýt nữa lật hồ nước lên chạy xuống Địa phủ tìm nàng, đang lúc tay chân rối loạn lại nghe tiếng nàng ngâm nga bài hát gì không rõ nhảy tung tăng quay về.

“Thượng thần thượng thần! Ta mới vừa nhận ra thức công, vừa trẻ tuổi tướng mạo lại đẹp còn tặng ta quả gập mặt nữa!”

Vừa mới đắc ý liền quên mất, Thái Thường đi lòng vòng đưa hạt châu tới trước mắt hắn: “Ừm, cho ngài xem nè, rất quý giá nha!”

Hào Hành lo lắng nàng có lẽ xảy chuyện rắc rối, vừa buồn bực một bụng tức tối, ai ngờ nàng hiển nhiên đi ra ngoài nhận ông chú gì gì! Đợi chút! Ông chú? Một cảm giác nguy hiểm truyền tới.

“Thức công người là người phương nào?”

“Là – –” à, gọi là... Quên mất ông chú tên là gì! Thái Thường nhanh chóng vỗ vỗ đầu: “Gọi là Đế Quân!”

Hào Hành thở dài một hơi, sờ sờ đầu của nàng, tên cũng không nhớ rõ, lại gọi ông chú, xem ra là không có gì cạnh tranh, trong trời đất này có cùng khẩu vị như hắn sợ là ít lại càng ít: “Không cho phép vỗ nữa, vốn là đã rất ngây ngốc lại còn vỗ vỗ. Trong tứ hải bát hoang này gọi là Đế Quân có bảy mươi hai vị, theo lời của người nói trẻ tuổi tướng mạo đẹp có ba mươi sáu vị, quay về bản điện từ từ viết danh sách cho người, người loại trừ từng người là được rồi.”

Thái Thường ngồi chồm hổm ngồi dưới đất vui đầu vào giữa hai chân cố gắng nhớ lại tên của ông chú, Hào Hành cười mà như không, lo lắng nửa ngày cuối cùng nàng đã bình yên vô sự đã trở lại.

Chờ một chút!

“Tiểu tiên Thái Thường, người có biết bản điện tên là...”

Trông rất Thái Thường vòng vo vài vòng: “Chớ không phải là ‘Yêu Hành**’ à?”

(Yêu Hành**: Từ “Yêu”妖 (đọc là yāo) gần giống từ “Hào”濤 (đọc là yáo) nên Thái Thường mới nghe nhầm

“...Lập tức đem Bát Thần Kinh học thuộc lòng! Không thuộc, ba ngày không cho phép người dùng bữa!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Thái Thường mất nụ hôn đầu tiên...

Ồ ơ ơ... Thái Thường về mặt đau khổ tay nâng Bát Thần kinh lưng cứng ngắc, ngẩng đầu nhìn hai chữ to dán trên tường một cái, vừa rồi Hào Hành tự viết tên của hắn lên.

Hào Hành vừa dán vừa nói: “Cho dù không biết đọc cũng phải biết viết!”

Chỉ là nói sai tên thôi mà! Ngày thường nàng cũng không dám thẳng gọi tên của hắn a! Toàn là cúi đầu khom lưng hô một tiếng: “Thượng thần!” Ôi...Sao lại đắc tội hắn chứ?

Thái Thường nhanh chóng đem kinh thư lật đến nát cũng không nhớ được mấy chữ. Thấy Hào Hành không có ở đây, nàng liền lấy Thủy Linh châu ra cầm trong tay lầm nhảm đọc tiên pháp. Ước chừng nửa canh giờ trôi qua, chỉ cảm thấy toàn thân từ từ nhẹ nhàng, một luồng khí từ thiên linh truyền đến làm tinh lực con người mạnh gấp trăm lần. Lắc lắc đầu cũng không còn chìm vào u mê, Thái Thường mở ra Bát Thần kinh, thậm chí còn kiên nhẫn học tiếp.

Ừ! Đồ của nhà mình thật là tốt!

Hào Hành từ chỗ Thiên đế trở về, vừa vào cửa cho rằng sẽ thấy Thái Thường đưa ra gương mặt tròn nhỏ nhắn oan ức tám trăm năm nhưng mới vào trong điện, chỉ thấy Thái Thường mặt cười cong cong đứng ở trước mặt hắn, nói: “Thượng thần Hào Hành, ngài đã về rồi.”

Rất tốt, còn nhớ. Hào Hành gật gật đầu: “Kinh thư thuộc lòng rồi?”

Thái Thường chỉ cười không đáp, đem Bát Thần kinh nhét vào trong tay hấn: “Ngài có thể kiểm tra một lần.”

“Ừ?” Hào Hành xoay quyền kinh thư lại một cái, nhìn lướt qua nét mặt tươi cười tràn đầy tự tin của nàng, lập tức sinh nghi, hỏi: “Ngươi làm thế nào mà ghi nhớ?”

“Ngài không cần để ý ta làm thế nào ghi nhớ, chỉ cần để ý kiểm tra là được rồi.”

Thái Thường tinh ranh nhìn hấn, hướng phía kinh thư bữu bữu môi: “Nhanh nhanh.”

Hào Hành căng nhũ mày sâu lại, hấn liếc nhìn sơ toàn thân toàn thân nàng một cái, thấy nàng chấp tay sau lưng, liền đưa tay kéo hai tay nàng ra đằng trước.

“Không được phép đoạt!”

Thái Thường không kịp tránh, hạt châu trong tay vẫn bị hấn đoạt đi.

Hào Hành nhìn thấy Thủy Linh châu, sắc mặt so với vách tường than còn khó xem hơn. Ngày đó nàng chỉ nói là cùng tiên gia nào đó chơi đùa và được tặng trân châu thôi. Không ngờ lần này nhìn thấy, nhất thời tức giận vô cùng. Hạt châu này rõ ràng là vật riêng của tên quý phong lưu Tì Cầm thể mà lại ở trong tay nàng.

“Ngươi nhớ ra tên của thức công ngươi chưa?”

Hào Hành mặt âm trầm hỏi, Thái Thường cúi thấp đầu, hai tay xoa tới xoa lui: “Ồ... Mới nhớ ra, là Tì Cầm Đế Quân...”

Hào Hành bực tức nếu nhiều hơn chút nữa chỉ e có thể há miệng phun ra lửa, dường như từ lúc nàng đến đây hấn luôn ghen hỏa không thể nào phát tiết: “Ngay lập tức đem hạt châu trả lại cho hấn.”

“Ài?”

“Không, hay là đưa ta, bản điện giúp ngươi đi trả cho hấn!”

Thái Thường mặt nhăn như tờ giấy: “Thái Thường hứa sẽ không lười biếng... Ngài đem nó trả lại cho Thái Thường đi... Khó khăn lắm mới có người tặng quà... Cho tới giờ Thái Thường còn chưa từng nhận quà...”

Nàng càng nói càng cảm thấy uất ức, từ nhỏ đến lớn, các tiên gia trưởng bối không ai không biết đầu óc nàng mất linh quang, không bao giờ đưa nàng vật gì yêu thích hay quý hiếm, chỉ sợ nàng trong chớp mắt có thể làm lạc mất. Nếu là tiên tử cùng thế hệ thấy trên người nàng có vòng châu ngọc gì cũng đều rời rít đòi lại, họ ngại nàng không xứng có được.

Nhắc đến tình cảm là Thái Thường lau đi nước mắt, hai cánh môi hồng mềm mại vênh lên, chớp đôi mắt trong suốt tội nghiệp kéo kéo áo bào Hào Hành: “Cầu xin ngài... Thái Thường đợi đến lúc thức công hồi hận đòi lại thì đem trả được không? Thái Thường rất muốn được người khác tặng quà... Thái Thường bảo đảm về sau không dựa vào hạt châu này cũng có thể học thuộc kinh thư...”

Hào Hành nghe vậy trong lòng tự nhiên không khỏi nghĩ ngợi, nhưng nàng giữ lấy vật kia của tên quý phong lưu làm hấn khó chịu!

“Bản điện không phải cũng tặng ngươi rất nhiều thứ sao? Hạt sen, nhân sâm quả... đều không phải sao? Cũng không thấy ngươi dụng tâm cất kỹ như vậy a? Lần đó không phải ngươi một mực nuốt sạch sao?”

“Thái Thường... không có...” Thái Thường khoát khoát tay: “Đó là để ăn, Thái Thường không kiểm soát miệng được...”

“Vậy bản điện tặng ngươi thứ không nuốt được ha? Được không?”

Gi? Thái Thường ngẩng mặt, tràn đầy mơ mộng: “Thật sao? Ngài cũng nguyện ý tặng quà cho Thái Thường? Là cái gì?”

Hào Hành cười híp mắt cúi người xuống: “Bản điện cho ngươi sau, ngươi phải đem hạt châu này đổi cho bản điện.”

Trong lòng Thái Thường ngàn lần không vui, muốn có quà của hấn thì không có hạt châu tốt này, có thể không đổi được không a? Hào Hành nhìn ra tâm tư của nàng, nhẹ nhàng cười nói: “Cho ngươi nhận trước, sau đó mới cân nhắc xem đổi hay không đổi, thế nào?”

Thái Thường vừa nghe, lập tức vui vẻ ra mặt gạt đầu, xòe hai tay ra: “Được được... Đa tạ thượng thần... Có điều ngài tặng cho Thái Thường cái gì?”

Hào Hành nâng gương mặt nàng lên, cúi người dùng môi bao phủ miệng nhỏ của nàng, sau đó tí mi liếm một lượt cả trong lẫn ngoài, rồi véo chóp mũi của nàng mà nói: “Tốt lắm, về sau cái này sẽ thuộc về ngươi.”

Thái Thường chỉ cảm thấy trước mắt khắp nơi đều khua chiêng gõ trống phóng pháo hoa, đầu óc nàng hoàn toàn rối loạn. Nàng cứng ngắt tại chỗ, mắt ngây ngây ngốc ngốc không hồn, vừa rồi trong nháy mắt đó phảng phất như gặp phải sấm sét. Hấn nói, “Cái này” thuộc về nàng... “Cái này” là cái nào?

Hào Hành lợi dụng xong, xoa nắn cánh môi sáng bóng kia nói: “Có thể thì nguyện ý cùng ta đổi?”

“Đôi...”

Thái Thường chỉ phun ra một chữ, Hào Hành lập tức cầm hạt châu nghênh ngang đi ra ngoài.

Thái Thường nháy nháy con mắt, cảm giác như mình giờ mình mới sống lại. Hạt châu trong tay mất, miệng ngoài có hơn một... một nụ... hôn? !

Nàng hoàn toàn thức tỉnh, vừa rồi Hào Hành là hôn nàng? Không không không... Không thể tỉnh hôn, là quạ, quạ. Sao càng nghĩ càng cảm thấy quạ này đôi có chút không có lời vậy? Ô ơ... Ai có thể giúp nàng tính toán đây!

Hạt châu bị lấy đi còn chưa tới một ngày đầu nàng lại bị u mê đần độn. Thái Thường sờ sờ môi của mình, ngẫm nghĩ hay chờ tới trưa thượng thần kia đem cái gì đổi cho nàng. Không được, Thái Thường muốn tìm người giúp nàng lý giải, nghĩ tới nghĩ lui Từ Loan còn nhỏ, lời trẻ con không e dè, liền chạy ra Nguyệt đài tìm hán giải đáp.

Từ Loan ba ngày trước vừa mới thăng cấp thượng thần, bởi vì Từ Loan đã thuần thực vận dụng hơn bốn vạn bộ kinh thư kể cả Bát Thần kinh. Thái Thường về mặt sùng bái nhìn nó, lấy ra hạt sen nhà Ngẫu thần mà mình giấu riêng, nịnh nọt nói: “Điện hạ à, ngài tuệ căn tốt, tiên lực mạnh địa vị lại cao, giúp tiểu tiên ta xem xét một chút đi.”

“Thì ra là chị Thái Thường phải cùng ngẫu thần ở chung, Từ Loan còn nói sao mấy ngày rồi mà chị không tới.”

“Ái chà chà nói chuyện phải chịu trách nhiệm!” Thái Thường vội vàng hướng miệng nó dứt mấy hạt sen: “Tên nhóc này không cho phép nói bừa, mau nói cho ta biết ta nên làm thế nào?”

Từ Loan không chút do dự đem hạt sen nuốt xuống: “Ngẫu thần điện muốn cùng chị vui về.”

“Vui về...” Thái Thường gò má đỏ bừng: “... Có điều thế nào gọi là vui về? Là ý như ta hiểu đó hả?”

“Chính thế.”

Thái Thường then thùng cười một tiếng: “Thì ra là như vậy, hán muốn chơi cùng ta thì cứ nói thẳng đi! Ngày mai ta dẫn hán đến, ba chúng ta cùng nhau ăn hạt sen.”

Từ Loan: “...Chị quả nhiên không phải là phàm thai.”

Thái Thường vừa vào cửa, không hiểu được vì sao trong lòng có chút trống rỗng. Hào Hành làm hại nàng đêm không thể say giấc còn lừa gạt lấy hạt châu chính là vì muốn cùng nàng chơi đùa... Nhưng trong tâm trí dường như không khỏi mong đợi.

Ô hay! Tại sao có thể quên mất thượng thần này là tên sắc quỷ! Tại sao có thể mong đợi hán có ý đối với mình! Một ngày trước còn ôm lấy tiên tử cả đêm không về ngủ, bây giờ còn cắn miệng của nàng như vậy! Hừ! Sớm muộn gì nàng phải đến trước mặt Thiên đế vạch tội hán! Để hán bị khiển trách khó coi!

Mà thôi! Người ta là thượng thần, nàng không thể trêu vào, bị lợi dụng thì bản thân cứ im lặng nuốt xuống thôi, mau quên đi mau quên đi... Nàng cảm bình rượu hoa Quế của Nguyệt đài cất, ực mạnh vài ngụm để chế ngự chân tình hỗn loạn trong lòng.

“Ngươi đứng ở cửa làm bằm gì thế?”

Hào Hành đang muốn ra cửa, thấy Thái Thường không biết hôn đã bay đi đâu, còn về mặt thì chỉ muốn nhanh chóng đi giết người.

“Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Thái Thường còn chưa đáp lời, Hào Hành thoáng nhìn bầu rượu trong tay nàng, sắc mặt lập tức không vui, nói: “Thân là nữ tiên gia, sao có thể uống thành điệu bộ này? Ngươi không biết không có thượng thần mở tiệc chiêu đãi thì không thể tự mình uống rượu sao?”

Rượu làm con người lớn mặt, Thái Thường đã uống đến mơ hồ, trông thấy gương mặt Hào Hành trước mặt nàng lúc ẩn lúc hiện thì tức giận, liền ném hồ lô trong tay đi, hai cánh tay giữ gương mặt của hán: “Thượng thần ngài rất giỏi nha! Dựa vào cái gì mà đoạt hạt châu của ta còn muốn ăn miệng ta!”

Hào Hành sửng sốt, sau đó cười hơ hớ để mặc nàng say khướt: “Bản điện chính là đoạt đó, chính là ăn đó, thì sao?”

“Ai cha cha! Ngươi thật là xấu xa!” Gò má Thái Thường ửng ửng hồng do rượu lại càng dẫn dụ người ta phạm tội: “Ta muốn đòi lại!”

“À? Ngươi muốn đòi lại cái gì? Hạt châu hay là cái này?”

Hán chỉ chỉ cái miệng nhỏ của nàng, thứ màu hồng trong vạt đó làm cho hán nhìn không được lại liếm một cái.

“Ngươi còn dám... ngươi...”

Thái Thường hạ quyết tâm, liền nâng mặt của hán lên cắn.

Nàng không hiểu như thế nào mới tính “đòi lại”, chỉ nhớ lại lần trước hẳn “ăn” nàng như thế nào thì kiêng chân cố gắng tìm miệng của hẳn, chạm rồi lại chạm, hôn rồi lại hôn, chỉ là cảm giác cảm thấy không giống.

Hào Hành thấy đáng về nàng ngây ngốc, đưa tay vòng qua ôm nàng vào lòng: “Bản điện giúp ngươi một lần làm thế nào?”

Chuyện này sao lại biến thành thế này! Thái Thường vô vô đầu liền phát giác mình bị sắc quỷ thượng thân kia ôm đặt trên giường. Mùi rượu hoa quế từ miệng nàng phả khế, nàng giờ quả đắm nhỏ: “Ê – – tên sắc quỷ này! Ta còn chưa đòi lại được, không cho ngươi làm chuyện xấu!”

“Ừ, cho ngươi đòi lại.”

Hào Hành hải lòng ngắm nhìn cảnh xuân sắc trên người trên giường, xoa xoa miếng thịt nhỏ trên bụng nàng, nói: “Nhưng trước hết bản điện dạy ngươi làm thế nào để đòi, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thái Thường muốn đi thi (thượng) . . .

Chấn gấm dưới thân rơi xuống vùi thành một khối, Thái Thường rơi vào vòng tay hẳn bị đè lên chiếc giường rộng rãi.

“Ồ? Giường của ngài mềm mềm, nhẵn nhẵn, thoải mái hơn so với cây đèn kia của ta, về sau ta có thể ngủ ở chỗ của ngài hay không?”

Biết rõ nàng say, Hào Hành xoa xoa gò má đỏ ửng của nàng, thổi vào tai nàng, nói: “Đây là do tự tiện tiên ngươi nói, ngày mai thức dậy không cho phép đổi ý.”

Thái Thường vui vào ngực hẳn gật gật đầu, trong mơ hồ cảm thấy người bên cạnh này thật sự muốn tốt bao nhiêu có bấy nhiêu, vừa ôm vừa nhẹ xoa đầu nàng, còn cho ngủ giường tốt như vậy! chỉ còn thiếu mỗi hát ru! Thế gian này ngoại trừ mẹ ra thì không còn người nào khác.

Nhớ mẹ quá đi! Nhớ quá... Nghĩ tới mẹ Thái Thường liền không đề phòng. Nàng đưa chiếc mũi nhỏ áp vào ngực Hào Hành ngửi một cái rồi tiếp tục ôm hẳn nói: “Mẹ, mẹ nói xem sao mùi của mẹ lại thay đổi? Có điều có hương hạt sen thật là thơm! Mẹ... Mẹ đón Thái Thường về Nam Hải đi, Thái Thường không muốn ở lại nơi này... Bọn họ đều cảm thấy Thái Thường quá ngu quá dốt... Mẹ đồng ý với Thái Thường được không? Đừng bỏ Thái Thường lại một mình...”

Nàng khóc nức nở dần dần vào giấc ngủ, càng cố vùi vào lòng Hào Hành, khoe mắt nhỏ lệ làm lồng ngực hẳn đều bị ướt.

Hào Hành cúi đầu liếc mắt nhìn, người trong ngực đã sớm đi theo Chu công đánh bài. Liền cười một tiếng rồi thở dài, không nói đến việc mình bị nàng xem như mẹ, rõ ràng cùng nàng lên giường lại có thể làm cho nàng ngủ... Đường đường là Thủy Thần nhất phẩm thiên giới thật sự không có sức quyền rũ như vậy sao?

Hắn cúi người cọ cọ vàng trán của nàng, nóng thế này, rốt cuộc là uống hết bao nhiêu? Hào Hành thay nàng vén kỹ tấm chăn, đi đến chỗ ngày thường nàng vẫn xem kinh thư, trên chiếc bàn chằng chịt những dấu bị nàng dùng móng tay khắc “Nam Hải”, “Sắc quỷ”, “Mẹ”... Còn quyển Bát Thần kinh kia sớm đã bị nàng làm méo mó, vụn vụn, đầy dấu bôi xóa.

Hào Hành mỉm môi bật cười. Đó là nụ cười chỉ hiện lên trong chớp mắt rồi lập tức bị che dấu.

Nếu như năm ấy, chưa từng được thấy mình thật sự bị buộc dây tơ hồng với Thái Thường ở Nam Hải trong miếu Nguyệt Lão, hôm nay còn có thể tốt với nàng như vậy không? Nàng là người vợ tiên định mệnh của hẳn nên hẳn mới phải che chở nàng như thế. Nếu không... chỉ e nàng vẫn còn ở trong điện Lộ Hoa bị ức hiếp, đến một người bạn cũng không có (giờ phút này Tử Loan bị ghen hạt sen sắc gần chết, trừng ánh mắt lạnh băng nhìn về phía điện Ngẫu thần), ai có thể cứu vớt nàng đây?

Người trên giường ngủ say đến buổi trưa mới mở mắt. Mới vừa mở mắt liền nhanh chóng nhắm chặt mắt lại! Thiên đế Vương Mẫu ơi! Đêm qua là ai nắm thượng thân? Không phải nàng! Đêm qua là ai nằm ở trong lòng thượng thân sắc quỷ? Nhất định cũng không phải nàng không phải là nàng! Đêm qua là ai đuôi theo thượng thân chơi trò hôn hôn? Nhất định không phải là nàng không phải là nàng! Đêm qua là ai bị thượng thân đẩy ngã? Ôi... Là nàng là nàng tất cả đều là nàng a!

Nàng bây giờ còn quấn chiếc chăn gấm của người ta! Không muốn sống nữa đâu!

Thái Thường nức nở đưa tay sờ sờ, tốt quá, quần vẫn còn, sờ tiếp, rất tốt, nút áo xiêm y vẫn còn buộc.

Nàng nhanh chóng mở mắt ra nhìn sơ một lượt, thấy trong điện không có bóng người, lập tức như một làn khói hóa thành bắc đèn rút vào trong cây đèn. Thượng thần ơi thượng thần, phụ hộ ngài tối nay lại đi hạn nữ tiên tử kia uống rượu, tiểu tiên sẽ vô cùng cảm kích!

Đội Thái Thường co lại vào trong cây đèn, Hào Hành hóa nguyên thần từ trong hồ nước bước vào. Trông thấy cây đèn run lay bầy, cười lắc đầu, bắc đèn nhỏ say rượu cuối cùng đã tỉnh giấc.

Trước bữa tối Hào Hành tùy tiện nhắc tới: “Tiểu tiên Thái Thường, bản điện trí nhớ không tốt, tuổi tác lại cao, người giúp đỡ bản điện phán xét xem như thế nào?”

Thái Thường thấp thòm xuất hiện từ giữa cây đèn, ngay cả mặt của hắn cũng không dám nhìn một cái chỉ đáp một tiếng.

“Người nói, tiểu tiên nhục mạ thượng thần, cường hôn thượng thần, muốn đẩy ngã thượng thần thế cho nên làm ra cử chỉ bất nhã còn luôn miệng tuyên bố muốn chiếm lấy giường thượng thần, cần phải chịu tội gì?”

Thái Thường suýt nữa phun ra một ngụm máu. Đầu óc choáng váng vuốt cạnh cây đèn, ai dám nói hắn tuổi tác đã cao trí nhớ không tốt nàng theo người đó liền!

Ngắm chán chề khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, Hào Hành mới không đùa bỡn nàng nữa, cầm vài cuốn sách sách đặt trước mắt nàng: “Có lẽ người sẽ cảm thấy thú vị, câu bản điện mới vừa hỏi người chính là khảo đề, tự mình học tập đi.”

Ở Thiên cung cứ trăm năm một lần khảo hạch cương thường* lại bắt đầu. Nghe nói tiên tử qua được cửa ải có thể sẽ được tu vi ngàn năm, Thái Thường liền chảy nước miếng suốt ngày cầm lấy tiên quy đau khổ nghiên cứu.

(cương thường*: 綱常 đạo thường của người gồm tam cương 三綱 (quân thần, phụ tử, phu phụ 君臣, 父子, 夫婦) và ngũ thường 五常 (nhân, lễ, nghĩa, trí, tín 仁義禮智信)).

Hào Hành vốn cho là nàng đề ý chuyện mấy ngày trước cùng ngũ chung giường nên có ý đi sớm về trễ, sợ nàng thấy mình thì xấu hổ. Cho phép nàng ban đêm không cần tu hành, có thể ngủ sớm. Nhưng lại thấy bộ dạng nàng vui vẻ mang bộ sách đến khiêm tốn thỉnh giáo hắn, quả thực không giống triệu chứng ngưng ngưng.

“Thượng thần thượng thần! Nữ tiên tử uống cái gì sẽ có dục vọng còi áo?”

“Vì sao thượng thần một trăm năm mới có thể đổi một cái quần lót?”

“Tiên tử có ngực lớn thì pháp thuật sẽ cao siêu sao?”

...

Hào Hành bị bộ dạng nhiệt tình lại học hỏi của nàng làm cảm động, nhưng để trả lời sẽ phải kiệt sức cả thể chất lẫn tinh thần: “Tiểu tiên Thái Thường, người có thể hỏi ít chút những vấn đề thoáng như vậy không? Còn nữa, khảo hạch là điều lệ tiên quy, vì sao người đọc bản 《Thiên cung xuân sử》? ... Khoan đã... Người lấy sách cấm này ở đâu ra!? ... !”

Thái Thường gặm đào tiên bù lại đầu óc, cộng với mấy ngày thức đêm khổ học cương thường luân lý, e là đọc nữa sẽ chảy máu mũi. Tiểu tiên nga ở bên cạnh giúp nàng nhặt hạt đào mà trong lòng run sợ, sợ nàng đem hạt đào nuốt hết nên đem quả đào đổi thành ngọc lê** . Thậm chí ngọc lê cũng bị nàng nuốt mất, bắt buộc dĩ đành phải mang cho nàng một ít quýt Tây Hải, còn không quên thay nàng lột cả vỏ quýt ra.

Hạ quyết tâm, tiểu tiên nga đưa nàng cái gì nàng liền ăn cái đó, nếu thoáng chốc đạt được tu hành mấy ngàn năm, tất nhiên là trăm năm khó gặp được chuyện tốt, nàng muốn thuận lợi vui vẻ thăng cấp thượng tiên, trở về Nam Hải khoe khoang một lần.

Đang khổ đọc, Thái Thường nghe có tiếng ai gọi, ngẩng đầu lên nhìn thấy Thước Diệp đang vác một túi sao to đi ngang qua, thuận đường ghé qua một chút xem nàng ôn tập thế nào.

Thái Thường đem Thiên phổ*** bày trước mắt nàng ấy: “Chị có biết sát hạch gồm các vị thiên thần nào không? Ngẫu nhiên nói vài người cho em nghe thử xem.”

(thiên phổ***: quyển sách ghi quy tắc trên trời)

Thước Diệp mới vừa đi thả sao trở về, ngáp dài nói: “Mẹ chị nhất định là người đầu tiên, an tâm đi, bà sẽ không hỏi em vấn đề quá khó.”

Thái Thường khê thờ phào nhẹ nhõm: “Lần trước chị thi, được bao nhiêu tu vi?”

Thước Diệp bấm đốt tay tính toán: “Không nhiều không ít, chín ngàn năm thôi.”

Mắt Thái Thường mở to thêm thường muốn dán lên mặt nàng ấy: “Chín ngàn! Vậy không phải thiếu chút nữa là thành thượng thần rồi?”

Thì ra chị họ nàng đã sớm thành bà lão, thế mà ngày thường chị ấy toàn mặc đồ trẻ.

Thước Diệp vênh vênh đắc ý cùng nàng biến hóa một lượt những pháp thuật hôm nay học , Thái Thường vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ. Thước Diệp thu những ngôi sao nhảy múa hỏi nàng: “Em có thể biến hóa thành cái gì? ngoài bắc đèn kia của em ra.”

Thái Thường vạch đầu ngón tay tính nửa ngày, gặt đầu, lắc mình một cái, biến thành hạt sen béo ụt ịt. Lại biến thành quả đào to mọng.

Thước Diệp vỗ tay khen ngợi nói: “Đúng là không tệ!”

Thái Thường nấp ở giữa quả đào giữa hồ: “Đem em biến lại đi... Em chỉ biết biến thành quả đào, chứ không biết biến quả đào thành em...”

Ban đêm Hào Hành buồn ngủ, thấy cây đèn còn đốt, liền nhẹ nhàng gõ một gõ nói: “Không phải là đồng ý cho người lựa chọn ban ngày không cần thấp đèn sao? Yên tâm đối phó là được rồi, nghỉ ngơi sớm đi.”

Thái Thường ngáp một cái bay ra, Hào Hành nhìn thấy hai mắt nàng thâm quầng vừa tròn vừa lớn, thở dài một tiếng: “Ngày thường cũng không thấy người chăm chỉ như thế, nếu lúc đầu sớm chịu khó, những thứ kinh thư kia đã thuộc lâu rồi.”

“Thuộc được kinh thư không thể cho Thái Thường tiên pháp.”

“Không có tiên pháp thì sao?”

“Có tiên pháp thì có thể về nhà nha! Mẫu thân sẽ không cảm thấy mất mặt.”

Hào Hành thoáng chốc mắc nghẹn, thấy khuôn mặt nàng gầy đi một vòng, hai đầu lông mày nhú lại không cách nào mở miệng nói với nàng

“Trở về Nam Hải rồi có còn muốn quay lại không?”

“Dĩ nhiên không!” Thái Thường xoa xoa hốc mắt hồng lên: “Cháy hết ta cũng không trở lại.”

“Sẽ không nhớ người nào sao?”

“Có chứ.” Thái Thường rất nghiêm túc gặt đầu: “Ta sẽ nhớ di, biểu tỷ, Tứ điện hạ, Tịnh Đế cô nương, còn có thượng thần ngài.”

“À? Cũng sẽ nhớ bản điện sao?”

“Ừ, sẽ nhớ.”

“Tiểu tiên Thái Thường” Hào Hành lẩm bẩm tên của nàng, “Thái Thường... Nhớ kỹ sau khi trở về cũng đừng nhớ ta, nếu không, bản điện rất sợ...”

Hào Hành còn chưa nói hết, xoắn xoắn búi tóc của nàng, thở dài một tiếng đi dạo rồi mới quay về tắm điện đi ngủ.

Đầu óc Thái Thường dĩ nhiên nghĩ không ra câu hán nói chưa xong, chẳng qua cảm thấy hán là thượng thần rất sĩ diện, bị một tiểu tiên không có đầu óc như nàng ghi nhớ thì không thường thức lắm.

Nàng không biết rằng trước khi Hào Hành đi ngủ, đã đem câu chưa nói xong kia nói với chiếc lá Bồ Đề ngoài sân: “Bản điện rất sợ, chưa đợi đến phiên nàng tu tiên kết thúc sẽ phải đi Nam Hải xin cưới nàng...”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thái Thường muốn đi thi (hạ) . . .

Sắc trời nhạt dần, tiếng chuông nơi điện Vân Tiêu vang lên tiếng chín mươi chín, nhân đó bốn phía các điện nổi lên tiếng ồn ào.

“Thượng thần.” tiểu tiên nga phụng dưỡng tiến đến cúi đầu gọi một tiếng: “Khảo hạch phép tắc sắp bắt đầu, vì sao ngài không gọi tiên tử Thái Thường rời giường? Nếu nàng không chuẩn bị, sợ là sẽ muộn.”

Hào Hành ngồi trong điện, ngón tay chà xát lên quyển sách mấy ngày liên tiếp Thái Thường lật nhàu nát, nhìn bóng mặt trời một cái, dường như tự hỏi tự trả lời: “Người cảm thấy nàng sẽ thi qua sao?”

“Theo tiểu nhân, tiên tử quả thật cố gắng như vậy, thông qua vòng thứ nhất chắc không có vấn đề.”

“Nhưng... bản điện đột nhiên không muốn cho nàng thi qua.”

“Ủa?” Tiểu tiên nga đoán không ra tâm tư của thượng thần, chỉ là thấy trong ánh mắt ngài ấy dường như tràn ngập nỗi buồn không thôi.

Thước Diệp đã sắp thả sao, cố gắng nhìn ba vì sao cuối cùng Thái Thường mới tỉnh lại. Hào Hành đứng trước cửa, thấy nàng mắt sưng húp từ cây đèn bỏ ra nửa người thì ho nhẹ một tiếng, nói: “Nếu người nhanh lên chút xíu có lẽ còn có cơ hội lần cuối.”

Thái Thường nghe vậy lắc lắc đầu, giật mình chạy đến cửa sổ nhìn ra, tiếng kêu sợ hãi suýt nữa phá vỡ tiên đàn treo trên hành lang.

“A – – chết chết trẻ rồi trẻ rồi, ngủ quên mất- -!”

Nàng nhanh chóng lau mặt, liền lao ra khỏi điện Ngẫu thần nhưng mới chạy ra chưa được hai bước lại vòng trở lại, hướng về phía Hào Hành khẽ cúi người nói: “Đa tạ thượng thần hết to để tiểu tiên ta rời giường.” Sau đó như một làn khói liền bay ra ngoài.

Hào Hành đuổi theo ra ngoài cửa hô: “Tiên bào chưa buộc lại! Người muốn cho bao nhiêu nam tiên gia lợi dụng cơ hội hả? !”

Tiểu tiên nga đứng ở phía sau Hào Hành sờ đầu nhìn nhìn, nghĩ thầm tiên tử không phải sớm đã bị ngài lợi dụng sạch rồi sao?

Thái Thường cầm cúi chạy tới bên ngoài điện Vân Tiêu, tiên nga chuyên kiểm tra ghi chép trái chờ phải trông rất cục mới thấy nàng đến, đi tới kéo nàng lại nói: “Ta còn nói là tiên tử người sợ hãi không dám tới! Nhanh vào một chút đi, chỉ còn chờ một mình người!”

Thái Thường hít thở sâu một hơi, vỗ vỗ đầu mình cho tỉnh ngủ, hỏi nàng: “Sắc mặt các thượng thần thế nào?”

Tiên nga nói: “Đã ngủ mất hai vị.”

Thái Thường cười hắc hắc, trong đầu cố nhớ lại không nhiều sách lắm một lần, sau đó tràn đầy tự tin bước đi thật nhanh vào điện.

Lộ Hoa ngồi ở ghế trên, vừa thấy Thái Thường đến cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn rõ trang phục nàng, suýt nữa để cảm của mình rơi xuống: tóc bù xù, cổ áo còn lấm nước miếng, không những mặc ngược còn không cài cạp váy tử tế...

Vốn các thượng thần còn ngủ gật vừa thấy bộ dạng của nàng thoáng chốc lấy lại tinh thần!

“Thái Thường...” Lộ Hoa âm thầm cắn răng nháy mắt với nàng: “Trước khi đến con không soi gương sao!”

Thái Thường sắc mặt Lộ Hoa nghiêm trọng, sững sờ, hướng về phía cây cột đồng sáng lấp lánh soi, má ơi! Quý trong gương này là ai? Nàng thiếu chút nữa là khóc òa, vội vàng quay lưng đi sửa sang một phen. Đợi nàng há miệng run rẩy xoay người lại, nhìn qua chỗ ngồi một đám BOSS vẻ mặt u ám, sách thuộc trong đầu đều chạy mất dạng.

Thiên đế cười nàng một phen, khoát tay nói: “Khụ khụ... Tiểu tiên hành vi phóng đảng dưới đài, hay là trước tự giới thiệu đi.”

Vành mắt Thái Thường đỏ lên, hai cánh tay xoa tới xoa lui: “Tiểu tiên xuất thân Nam Hải, hiện ở Nguyệt Hoa cung, cùng Lộ Hoa tiên tử học tập tu tiên.”

“À, thì ra là nhà Lộ Hoa.” Thiên đế nghiêng đầu nhìn nhìn sắc mặt Lộ Hoa đỏ lên: “Trở về cho đứa nhỏ này thay đổi quần áo, mẫu thân nàng không phải là Tinh Hoa sao? Đó chính là nữ tiên tử vạn dân kính yêu, sao có thể có bộ dạng này? Chúng ta khảo hạch lễ nghi lễ phép Thiên cung, nàng ngay cả lễ nghi lễ phép ăn mặc tối thiểu nhất cũng không hiểu, còn tới làm gì?”

Không chỉ làm chur thần một phen giễu cợt, còn làm hại Lộ Hoa khó xử như thế. Thái Thường cúi thấp đầu, nghe thấy sảnh trên sảnh dưới đều xôn xao lên tiếng cười nhạo, trong lòng như bị quất mạnh phân thành ngàn vạn mảnh. Nàng thật sự muốn tham gia thi tuyển trang trọng, thật sự muốn không bị người khác coi thường, thật sự muốn thuận thuận lợi lợi thông qua khảo hạch, thật sự muốn có thể dễ dàng vui vẻ trở về Nam Hải... Nhưng bây giờ, đều bị nàng phá hỏng rồi.

Đầu của nàng càng rũ xuống thấp, hai mắt đầm lệ, sợ là nhìn không được sẽ rơi xuống.

Nhìn qua một góc, dường như trông thấy bóng dáng Hào Hành đứng ở ngoài cửa điện, Thái Thường lên lau nước mắt quả nhiên thấy Hào Hành sắc mặt giận dữ trừng mắt một đám tiên gia đang cười, lúc đó hình như trong lòng nàng không còn đáng chất nữa.

Thì ra vẫn còn có người nhớ đến nàng, giúp đỡ nàng.

Hào Hành thấy nàng rơi lệ, đang muốn nhắc chân vào dẫn nàng đi ra, đã thấy Thái Thường khẽ cắn môi lắc lắc đầu với hắn, sau đó ngẩng đầu lên, nói với người ngồi trên: “Tiểu tiên Thái Thường biết hôm nay quần áo chính mình không phù hợp nhưng đây chính là lý do Thái Thường tới dự thi, chur vị tiên gia nhìn xem, không hiểu được lễ nghi lễ phép sẽ biến thành bộ dạng như Thái Thường, cho nên Thái Thường nhân lúc này vì mọi người gióng lên tiếng cảnh báo, kêu gọi chúng tiên gia chú trọng lễ nghi pháp lệnh nhiều hơn, chớ có coi thường. Nói không chừng tiếp theo, chính là các ngài đứng ở chỗ này xấu mặt.”

Tiếng ồn ào trong điện thoáng chốc ngừng lại ngay cả Hào Hành cũng không thể biết trong cơ thể nàng ẩn chứa bùng khí lớn như vậy. Thiên đế cùng các chur vị thượng thần đều á khẩu nhìn thấy nụ cười chân chất dưới sảnh, tựa như ngay cả mái tóc kia của nàng cũng thoáng trở nên nhu mì. Lấy khí thế một chọi trăm, làm cho người ta không thể khinh thường.

Hồi lâu, Thiên đế gật đầu: “Tiểu tiên này vẫn còn có chút ý tứ... Ngày mai tới tham gia vòng hai đi.”

Thái Thường giương to tròn mắt: “Ngài nói là, Thái Thường đã qua vòng thứ nhất rồi sao?”

“Đúng vậy, cách tiểu tiên người cảnh báo cũng có điểm đặc sắc.” Thiên đế cười híp mắt gật đầu: “Ngày mai nếu thông qua, có thể đến chỗ Vương Mẫu lấy một ngàn năm tu vi.”

“Một ngàn năm...”

Thái Thường kích động thiếu chút nữa nhếch môi khóc lớn: “Thái Thường thành thượng tiên sao? Có cần thi lại mớ kinh văn lộn xộn kia không?”

“Đó là đương nhiên, cũng còn chưa biết tiên pháp của người, chờ ngày mai khảo hạch qua mới có thể chấp thuận cho người thăng cấp hay không.”

Thiên đế ngáp một cái: “Nếu mỗi tiểu tiên đều thú vị như người, sẽ không hại trăm phải một nhọc.”

Bóng đêm lượn lơ Thiên cung, vươn tay có thể bắt được các vì sao, cúi người là kéo được một đóa hoa sen. Người Thái Thường lảng lảng cảm ơn một đám tiên gia chúc mừng ra khỏi điện Vân Tiêu, thấy Hào Hành đã đi một mình trên đường trở về điện, vội vàng bay tới đuổi theo hần, cười hi hi kéo tay áo hần nói: “Thượng thần, mới vừa rồi ngài vội tới là muốn Thái Thường cố gắng lên à?”

Hào Hành bị nàng lôi kéo tay áo, khẽ hừ nhẹ một tiếng. Thái Thường lập tức cười mặt mũi tràn ngập hoa đào nở: “Lúc đầu Thái Thường hận không thể đập vào cây cột, nhưng thấy ngài tức giận nhìn bộ dạng bọn họ, đột nhiên dừng khí không biết từ nơi nào đến liền ngược cổ lên nói một hồi, nói xong ngay cả bản thân cũng quên mất đã nói cái gì. Hắc hắc, ngài mới vừa rồi muốn tới giúp Thái Thường trút giận sao? Thái Thường... đầu óc ngốc, nói không nên lời cảm giác tận đáy lòng nhưng trong nháy mắt đó, Thái Thường rất cảm động, rất muốn cảm ơn ngài.”

“Phải không?” Hào Hành dừng bước chân, bắt gặp ánh mắt nàng sáng như ánh trăng, hương sen nhẹ nhàng vây quanh nàng như một đóa sen trắng: “Bản điện không phải là muốn đi giúp người...”

“Mặc kệ ngài là muốn giúp Thái Thường hay muốn theo chân bọn họ nhìn Thái Thường xấu mặt, Thái Thường đều cảm ơn ngài cho tiểu tiên dừng khí.”

Không biết từ khi nào, bên bờ môi nàng hiện ra hai lúm đồng tiền nhỏ thật sâu, lúc trước chưa bao giờ để ý thấy. Hào Hành muốn sờ một cái nhưng hai cánh tay nhưng chỉ để phía sau người, gắt gao siết chặt.

“Thái Thường tiểu tiên, nếu người thật sự muốn cảm tạ bản điện, ngày mai đừng đi thi tuyển.”

“A? Ngài nói cái gì?”

Thái Thường cảm thấy rất khó hiểu, “Là ngài đã cho tiểu tiên dừng khí mà!”

“Vậy thì đem toàn bộ những thứ dừng khí kia ăn hết đi.”

Hào Hành xoay người sang chỗ khác, bước đi nhanh hướng về điện.

“Ăn hết?” Đầu óc Thái Thường choáng váng nghĩ lại lời hần, “Dùng khí có thể ăn sao? Rất ngon à?”

Không hiểu nha!

Thái Thường ngồi ở nguyệt đài, khuôn mặt nhỏ nhắn như tờ giấy bóc hạt sen cho Từ Loan. Cả đêm Hào Hành buồn bực ở trong tầm điện trong nghiên tập tiên pháp Thủy Tộc, một câu nói cũng không nói với nàng. Trong lòng nàng thật sự phiền muộn khó giải, mới đến nguyệt đài gọi Từ Loan trò chuyện cùng nàng.

“Điện hạ, ngài nói xem vì sao thượng thần giúp ta lại không chịu thừa nhận? Kỳ thật ngược lại ngài ấy đối với ta còn rất tốt, vì sao không muốn ngày mai ta đi thi tuyển thượng tiên chứ? Như vậy hần cũng không cần mỗi ngày đau khổ ép ta luyện tập tu tiên, thật tốt!”

Từ Loan miệng nhai đầy hạt sen, cắn người miệng ngắn*: “Ngốc, ngài ấy rất vui lòng ép chị tu tiên.”

(Cắn người miệng ngắn*: 吃人家嘴短 ý là ăn đồ ăn của người ta thì phải làm gì cho người đó) “Hả? Ngài ấy còn có loại tâm lý biến thái này? Không phải thượng thần các người đều có loại tâm lý này chứ?”

Từ Loan lau lau mồ hôi, “Chẳng lẽ chị chưa từng nhìn ra tâm tư của ngài ấy đối với chị?”

“Cắt!” Thái Thường hất mái tóc lên: “Ai nhìn không ra!”

Từ Loan gật đầu tán thành: “Xem ra ngày mai chị nhất định có thể thăng cấp thượng tiên.”

“Đương nhiên! Không phải là muốn ta giúp ngài ấy chút chuyện hẹn hò cùng nữ tiên tử sao!”

Từ Loan phun hết toàn bộ hạt sen ra: “Chị coi như Từ Loan chưa nói gì hết.”

Mang mang một bụng đầy những bí ẩn chưa được giải đáp, Thái Thường trở về điện Ngẫu thần, thấy Hào Hành còn trong phòng xem thiên thư mà cả đời nàng cũng xem không hiểu, do dự hết lần này đến lần khác, cuối cùng mới dứt khoát đi tới, cười hi hi hỏi: “Thượng thần, ngài có đói bụng không? Tiểu tiên làm cho ngài chút thức ăn khuya nhé?”

“Không cần.”

“Vậy Thái Thường lấy cho ngài chút trà hoa quả để tỉnh táo thì thế nào?”

“Không cần.”

Thái Thường bĩu bĩu môi, nhìn thấy vẻ mặt hần lạnh lẽo không thể hơn, đột nhiên cả gan hô lớn một tiếng: “Được rồi, được rồi! Tiểu tiên ta biết rõ ngài là ưa thích ta, không muốn ta thi đậu thượng tiên rồi xa ngài trở về Nam Hải, cho nên ngày mai ta sẽ không đi thi, cái này được chưa?”

Nàng nói xong cuống cuống nuốt nước miếng, sợ sẽ bị hần đem gây ra đánh. Ôi ôi... Nàng thấy đáng và buồn buồn này của hần rất tức giận! Thượng thần ngài thật giỏi a!

Hào Hành ngay lập tức ngừng lại, đưa mắt lên nhìn, nở một nụ cười tan cả mùa đông giá lạnh, nói: “Được thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Giảm cân người sẽ đẹp hơn

Trong điện gió mát thổi qua, yên tĩnh bình yên, chỉ có tiếng tiểu tiên đồng ngáy khi có khi không, bầu bạn với cây đèn trăm ngàn năm đây lần đầu Thái Thường mất ngủ.

Ý của sắc quý thượng thần... Đầu óc nàng có ngốc cũng hiểu, quả thật là vì thích nàng sao? Quá kinh khủng quá kinh khủng! Thái Thường xoa bóp thịt thừa trên bụng lặn lội khó ngủ, chuyện xảy ra hôm nay tính sao? Tu hành trước một năm đến tay chỉ vì nàng đầu óc phân liệt nói một câu mà mất... Có nên tìm hần bắt đền hay không a? Không được, Thái Thường người có thể! Tới chết không thừa nhận!

Nhưng nhưng... Nếu như lấy một ngàn năm tu hành đổi lấy niềm vui của thượng thần... Hình như quá cao giá!

Sáng sớm hôm sau, Hào Hành vừa mặc tiên bào chuẩn bị ra cửa đã thấy Thái Thường lấy hai con mắt thâm quầng lớn đợi ngoài điện.

Vừa thấy hần đi ra, Thái Thường do dự hết lần này đến lần khác, cuối cùng vẫn rũ đầu xuống đi qua, nín lấy tà áo áp ứng nói: “Thượng thần việc kia... Ngài muốn ra ngoài à... Tiểu tiên ta không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi ngài một chút, tối qua ta lại uống nhiều quá, không có nói gì sai chứ?”

“Đêm qua người uống rượu?”

Hào Hành sát lại gần nàng ngửi một cái: “Nhưng bản điện không ngửi thấy mùi rượu trên người của người, tiểu tiên người thoát nhìn tinh thần sáng khoái. Huống chi, người say rượu sẽ thức dậy sớm vậy sao?”

Thái Thường hoảng loạn khoát khoát tay: “Chính vì tiểu tiên ý thức được vấn đề đêm qua uống rượu nghiêm trọng, hôm nay mới thoáng cái đã tỉnh lại... Tiểu tiên ta đêm qua nói gì làm cái gì hoàn toàn không nhớ rõ, nên mới tới hỏi hỏi ngài. Còn nữa, nếu không có việc gì ta lập tức đi điện Văn Tiêu điện thi tuyển thượng tiên thượng thần.”

Hào Hành không nói chỉ vòng tay, đột nhiên kéo nàng vào trong lòng hôn một cái, nói: “Vậy bây giờ nhớ rõ chưa?”

“... Nhớ ra rồi.”

“Còn đi không?”

“Không đi.”

“Ngoan.”

Hào Hành đưa trán cọ cọ đầu nàng, chỉ cây đèn trong điện: “Vậy thì kể từ hôm nay khôi phục tu tiên, nhanh chóng bổ sung chút tu vi một ngàn năm kia. Dục tốc bất đạt, lựa chọn rất sáng suốt, tiểu tiên Thái Thường.”

Thái Thường đầu tóc mụ mẫm chuẩn bị bỏ vào, thoáng thấy thấy hạt châu trong tay hần nhìn rất quen mắt, liền chỉ chỉ một cái hỏi: “Hạt châu này không phải là hạt do thúc công tặng cho ta sao? Ngài còn chưa trả lại à.”

“À, chưa, bản điện vốn định mài nhỏ nó ra thoa mặt, sau sợ bị bệnh sỏi, ngấm lại hay là đi trả hần cho rồi.”

Thoa mặt... lòng Thái Thường nổi cơn oán giận, nói thật nàng ngay cả bề ngoài ông chú thế nào cũng không nhớ, nhưng món quà đầu tiên này làm nàng

nhớ mãi không thôi.

“Thượng thần, ta đã nhớ ra thức công là ai, ta muốn thương lượng với ngài, có thể để tiểu tiên đi trả lại cho thức công hay không? Ta luôn cảm thấy nhận quà của người ta tuy không tốt... Cho dù không cần trả lại, ta cũng muốn tự mình đi mới được. Ta còn phải chuẩn bị đáp lễ, kể cả khi thức công không tặng quà cho ta, làm trưởng bối tiên gia của ta, ta cũng nên đi thăm hỏi.”

“Người còn chuẩn bị đáp lễ? Còn dám chuẩn bị đáp lễ?”

“Ồ.”

“Đừng có nói là người giấu trộm hạt sen và đào.”

“... Không phải vậy.”

Hào Hành nhìn thấy mùi nguy hiểm: “Vậy là vật gì?”

“À...” Thái Thường chỉ vào trong nhà hắc: “Là chiếc gối bắc đèn mà mẫu thân làm cho ta, là bảo bối ta yêu nhất. Nhưng từ lúc ngài để ta ngủ bên trong cây đèn thì không cần nó nữa nên định đem nó đưa cho thức công. Ở trong đó hội tụ hơi thở trăm sông Nam Hải, có thể an thần dễ ngủ. Tướng mạo thức công vốn đẹp sẵn, giấc ngủ ngon sẽ dưỡng nhan.”

“Phải không?” Hào Hành bước vào điện cầm lấy cái gối đèn: “Tướng mạo bản điện có đẹp sẵn không?”

“...Ồ.. Đẹp, tướng mạo đẹp...”

“So với thức công người thì sao?”

“Đẹp hơn! Còn đẹp hơn”

“Vậy bản điện giữ nó lại cho riêng mình, vật này nghe quá quý giá, người thay vài túi hạt sen to được rồi, hay là bản điện thay người đi một chuyến, người còn phải vất vả tu tiên, không phải sao, Tiểu Thường?”

Ặc thượng thần, ngài có thể giờ trò lưu manh nhưng có thể đừng hét lên giày vò người ta như vậy hay không...

Mấy ngày sau, ban đêm Thái Thường khổ tâm tu tiên thấp đèn, vào ban ngày vì tránh né chạm mặt với Hào Hành nên chỉ buồn bực trong đầu một mình ở bờ ao sau điện pha chế thứ rượu hay canh gì đó.

Hào Hành ngang qua hồ sen, thấy nàng cúi đầu đang đổ nước gì đó vào một tấm lá sen, lắc hai cái rồi hơi ngửa đầu uống vào. Mặc dù là vẻ mặt thống khổ nhưng sau khi Thái Thường lau chùi miệng lại muốn nâng lên uống thêm một lần.

“Đạo này cả ngày tiểu tiên Thái Thường tu luyện tới đẳng cấp pháp thuật nào rồi? Nếu có tiên đan linh dược thì cũng cùng bản điện chia sẻ chứ?” Hào Hành đi tới hỏi, cho rằng nàng bị hù dọa sẽ đáp ứng, nhưng Thái Thường lại bình tĩnh lắc đầu, khom người múc nửa muỗng nước ao, tiếp tục đổ giữa lá sen.

“Thượng thần ngài không cần thuốc này, chỉ ta mới có thể uống.”

Nàng nói xong thì cho chút bột phấn vào, dùng đầu ngón tay khuấy khuấy lại định uống hết.

Hào Hành nhíu mày ngăn lại nàng: “Người cho thứ gì vào đây? Tiên lực người không vững, không nên tùy tiện uống những thứ nước canh cỏ quái kỳ lạ, coi chừng tổn thương tiên căn.”

“Không đâu, các tiên nga khác trong điện đều uống như vậy mà.”

Thái Thường giờ một bình bột phấn nhỏ không biết tên rót ra đưa cho hắc: “Đây là linh dược uống xong có thể làm cho người thay đổi xinh đẹp, khó khăn lắm các nàng mới chịu cho ta một chai.”

Hào Hành nhận lấy người một cái, sắc mặt thoáng chốc đen lại, lòng bàn tay vận lực lập tức đem chiếc bình nhỏ đánh nát.

“A – - thượng thần! Đây là do tiểu tiên ta lấy ba túi to hạt sen đổi đó ôi...”

Thái Thường khóc đưa tay hứng lấy bột phấn rơi xuống, lại bị hắc một chưởng đánh tan thành tro bụi.

“Ai cho phép người uống cái này? Nói ra bản điện sẽ đánh hắc bỏ đến lục đạo luân hồi!” Hắc đề cổ họng Thái Thường một cái: “Người uống hết bao nhiêu? Phun hết toàn bộ ra cho ta!”

“Khụ khụ... Tiểu tiên ta... Ta ta... Ta hôm nay mới là lần đầu tiên uống đã bị ngài nhìn thấy...”

Thái Thường thấy phải hắc tức giận như thế, hai bàn tay tròn tròn bé nhỏ giờ như móng gà cổ chống đỡ lại hắc.

Hào Hành đánh một chuông vào phía sau lưng của nàng, sau đó buông cổ họng nàng ra, chỉ nghe “Quang quắc – -” một tiếng, để cho Thái Thường phun thất điên bát đảo, nôn hết toàn bộ thứ nước linh được kia ra.

“Khụ khụ khụ khụ. . .” Trong bụng rất khó chịu, lòng Thái Thường thoáng chua xót, nước mắt nước mũi một mảng, khóc lớn: “Tại sao ngài có thể như vậy! Ta cả ngày bị người cười cợt là tiên tử béo, ta cũng muốn trở nên đẹp có gì sai? Hu hu hu. . . Ngài dựa vào cái gì mà làm nó rơi nát bấy. Hu hu, ta chịu không nổi việc vui vẻ của ngài, ta vì ngài mà không đi làm thượng tiên. Hu hu ta không muốn nhìn thấy ngài! Ngài chính là sắc quỷ thượng thần đỉnh đỉnh xấu! Ở bên ngoài dụ dỗ nữ tiên tử người ta, trở về lại dụ dỗ ta. . . Hu hu. . . Ta muốn trở về Nam Hải! Trở về Nam Hải mẫu thân sẽ không ghét bỏ ta khó coi. . .”

“Ai chê người khó coi? Ai dám ghét bỏ người khó coi?” Hào Hành thấy nàng thật sự thương tâm, đáy lòng mềm đi, ôm nàng nói: “Người có biết những thứ linh được kia là cái gì không? Tiểu tiên nga người ta ở trong điện tu hành kỳ mẫn tiên thuật không tốt không thành tiên tử, Thiên đế mới đưa thuốc đầu thai cho các nàng lựa chọn, làm các nàng uống xong trở nên xinh đẹp xuống nhân gian làm người, hoặc là tiếp tục ở lại trên trời làm tiên nga. Người cũng muốn đi làm người sao?”

“O?” Thái Thường lau nước mắt vào trong ngực hân: “Nói như vậy những thứ kia không phải là thuốc giảm cân?”

“... Thái Thường của bản điện đẹp mắt nhất, không cần thay đổi cũng đã rất đẹp mắt.” Hào Hành ôm nàng chặt thêm chút: “Trắng trắng, tròn tròn, đáng yêu nhất, về sau không cho phép như vậy nữa.”

Ôi... Thì ra là ai cũng biết nàng vừa trắng lại vừa tròn... Ý, thật là kỳ quái, sắc quỷ thượng thần này hình như là lần đầu tiên dịu dàng như thế dụ dỗ nàng xem ra hân thật sự thích mình nha! Vui vào ngực hân, thấy hân tốt với mình cảm thấy như thể thoát cái mình đã trở nên xinh đẹp như Thuộc Diệp, tâm tình trong nháy mắt liền sáng sủa hơn rất nhiều. Ừm, cảm giác này tốt quá, Thái Thường người thật sự là thật được may mắn!

Trước kia từng nghe ai đó nói rằng, thích một người mặc kệ người ấy mập gầy đều sẽ tiếp tục yêu thích. Như vậy nàng mập thêm chút thượng thần cũng sẽ tiếp tục thích nàng? Ăn nhiều một chút cũng không quan hệ gì? Vậy từ nay về sau nàng ở trước mặt hân không cần giả vờ dè dặt, khiến mỗi lần đều nửa đêm đều đói bụng.

Vì vậy đến lúc dùng bữa, Hào Hành rất vui mừng nhìn Thái Thường ăn ngấu nghiến các món ngon vật lạ. Rất tốt, cuối cùng nàng đã bỏ đi ý nghĩ đáng sợ kia trong đầu.

Nhưng thấy từng đĩa từng đĩa mỹ vị qua miệng Thái Thường biến thành cái mâm trống không, Tiểu tiên nga vừa mang thức ăn lên vừa tỉ mỉ tính toán gần hết chi tiêu điện ngẫu thần; sau đó thiếu chút nữa không thềm khóc đã bất tỉnh.

Vào nửa đêm Hào Hành len lén đến gần cây đèn định dèm chán cho Thái Thường, thấy eo của nàng dường như lại phì nhiêu một vòng. Nhịn không được đưa tay ra xoa bóp ở đó xúc cảm rất tốt, trong nháy mắt trán toát ra vài giọt mồ hôi lạnh! Hào Hành cười khò khốc một cái, “Tiểu tiên Thái Thường à... Bằng không, người bớt ăn một chút, thử xui thuốc đầu thai xem sao? Bản điện vẫn cảm thấy người nếu có thể gầy một chút sẽ càng xinh đẹp hơn! Tuyệt đối không phải là ghét bỏ người nha!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Cự tuyệt lửa nam! . . .

Gần đây Hào Hành dạy Thái Thường vài pháp thuật nhỏ, ngược lại kích thích Thái Thường hứng thú học tập, chỉ cần ban ngày nàng không có chuyện gì sẽ tự mình khổ tâm nghiên tập. Hào Hành thấy nàng nghiêm túc nhảy tới nhảy lui, âm thầm thở phào một cái, cuối cùng đã nghĩ ra biện pháp có thể làm nàng vận động một chút.

Một ngày kia tiểu tiên nga đến giúp nàng quét dọn cây đèn, Thái Thường xung phong nhận việc lôi kéo nàng ấy ngồi xuống, vỗ vỗ bụng, nói: “Ta ăn thân cho em xem, xem em có thể tìm thấy ta không?”

Tiểu tiên nga hưng phấn vỗ tay, Thái Thường đem mình co lại, quả nhiên thoáng chốc đã không thấy tăm hơi! Tiểu tiên nga hưng phấn hô lớn: “Tiên tử tiên tử! Người thật là lợi hại!”

Thái Thường nghe thấy có người ca ngợi thì cười thích thú, quyết định biến trở lại, vênh vênh đắc ý nói: “Đây là pháp thuật đơn giản nhất, bản tiên tử mới học có thể tinh thông, rất có tư chất trở thành thượng thần.”

Mặt mũi tiểu tiên nga tràn đầy sùng bái nhìn nàng: “Tiên tử, người biến một lần nữa đi! Lần này em xem cẩn thận một chút, em cũng muốn học. Sau này biết đâu cũng biết biến!”

“Được, vậy ta biến thêm một lần, em phải nhìn cẩn thận. Có điều ta cảm thấy em chắc chắn không học được.”

Thái Thường dứt lời liền xoay người ngon lành, niệm quyết biến mất.

Tiểu tiên nga tròn to hai mắt nhìn cũng tìm hiểu không ra huyền cơ trong đó, ngưỡng mộ nói: “Tiên tử người thật sự là thiên tư thông minh! Mau biến trở về dạy em thôi!”

Một canh giờ trôi qua.

Tiểu tiên nga bên cạnh vừa khóc vừa tìm khắp nhà: “Tiên tử! Hu hu... em biết tội, tiên tử ơi! Người biến đi nơi nào vậy! Mau ra đi thôi! Em không nhìn nữa...”

Khôi phục nguyên thần, Thái Thường còn định đắc ý khoe khoang với tiểu tiên nga, lại kinh ngạc thấy mình ở một cánh rừng rậm, căn bản không phải cánh trí vừa rời trong điện.

Chẳng lẽ năng niệm quyết này sai sao? Không những ản thân, mà còn dời hình. Nhưng Hào Hành còn chưa dạy khẩu quyết dời hình này cho nàng mà. Ủm, hiểu, nàng rốt cục vô sự tự thông luyện thành các pháp thuật. Nhưng nàng còn chưa kịp vui vẻ bao nhiêu, chung quanh cảnh tượng hoàn toàn không phải nơi nàng quen thuộc, làm thế nào mới có thể trở về đây?

Thái Thường lại niệm quyết ản thân thêm một lần nhưng sau khi khôi phục vẫn đứng nguyên tại chỗ, liền không dám niệm tiếp, sợ tiếp theo không biết nàng sẽ đến nơi nào.

Dọc theo một con đường nhỏ um tùm lâu ngày, Thái Thường không gặp phải một vị tiên gia, cũng không thấy được một tòa điện các. Nàng đang suy nghĩ không phải do mình vội vàng mà đi xuyên qua một thời đại khác chứ?

Bước mấy bước, buổi sáng Thái Thường luyện công hết nửa ngày, hiện giờ bụng nhịn không được thì thầm kêu lên. Nàng uất ức dừng lại xoa bóp mắt cá chân đau nhức, nhịn không được mắng chửi Thiên đế không có chuyện gì sao lại sửa vậy Thiên cung lớn như thế!

Vừa đói lại vừa đau Thái Thường tiếp tục lê vài bước, cuối cùng mơ hồ nghe thấy có tiếng nước chảy, liền bước vài bước vạch đám lá trúc ra tìm kiếm, oa – – đẹp quá, nam nhân đẹp trai tắm rửa a!

Thái Thường mừng đến mức miệng kéo dài tới mang tai... Ủm? Nam nhân? Tắm rửa? Thái Thường vỗ vỗ vào đầu, một nam nhân khi không đến rừng trúc tắm rửa không phải tiên thì chắc chắn là yêu.

Nàng âm thầm tính toán, không ngại thoát chạy đến trước mặt nam nhân quát to một tiếng: “Giờ trò lưu manh à!” Vừa có thể trêu chọc hắn vừa có thể nhìn đã mắt.

Dừng chắc chắc... Nàng xoa tay chuẩn bị bước tới, oa! Vóc người thật đẹp làm cho người ta chảy nước miếng! Nam nhân ở nơi này để hai cánh tay gác bên bờ, nhắm mắt dưỡng thần mà không hề đề phòng, nhìn mấy lần đều dễ dàng!

Thái Thường bước rón rén bị trượt chân, oái... Ai da thẹn quá, không dám nhìn xuống tiếp... Ý, nam nhân này nhìn có chút quen mắt, hình như là đã gặp nhau ở nơi nào.

“Đến rồi?”

Người nam nhân trong nước ngập một cái ưu nhả rồi mở mắt ra nhìn sang.

Trong nháy mắt trên mặt Thái Thường lăn xuống ba đường mồ hôi lạnh: “Thức thức thức... công... Người vì sao lại ở chỗ này a...”

Nàng nhớ tới mình mới vừa định lợi dụng cơ hội ngắm người ta, thật là nghiệp chướng nặng nề!

“Đĩ nhiên là ta ở nơi này, nên ngươi mới có thể tới đây a.” Ti Cầm hoàn toàn không để ý chuyện bị người khác lợi dụng chỉ rẽ nước: “Thức công ta ở chốn thế ngoại u lâm này thì thế nào?”

Thái Thường cố ý nhìn quanh một vòng, để ánh mắt không dừng trên thân thể lồ lộ của Ti Cầm quá lâu: “Chốn thanh u, nước chảy róc rách, nhưng thức công à, vì sao Thái thường lại tới nơi này? Thái Thường nhớ rõ ràng là đang luyện tập thuật ản thân...”

“Là bản quân mở kính Ngũ Hành đúng lúc ngươi đang luyện tập, thấy ngươi tiên lực không đủ, nên có thể dễ dàng bắt ngươi mời đến nơi này cùng bản quân thưởng thức tiên cảnh.”

“À ! Thì ra là thức công dẫn Thái Thường tới!” Thái Thường cảm động một hồi, “Thức công người thật tốt, còn muốn dẫn Thái Thường đi chơi...”

“Ngược lại, ta có chuyện muốn hỏi ngươi... hạt châu này,” Ti Cầm đưa tay thấy hạt châu cho nàng: “Sao lại bị Ngẫu thần lấy mang trả cho bản quân? Là ngươi làm mất à.”

Một tay cầm lấy hạt châu, Thái Thường cảm giác áy náy trong lòng lan tỏa, Ti Cầm còn đối xử tốt với nàng như vậy, sớm biết trước nàng không nên nghe lời sắc quỷ thượng thần kia.”Thực xin lỗi thức công... hạt châu này quá quý giá, Thái Thường cũng không có gì có thể tặng lại cho người làm quà, cho nên hay là người nhận lại đi. Người cũng thấy đó, Thái Thường giữ gìn không tốt, sợ lại bị mất.”

“Bản quân tặng nó cho ngươi không phải vì mong ngươi đáp lễ.” Ti Cầm đứng dậy, gò má Thái Thường ửng hồng vội vàng từ biệt. Ti Cầm bật cười, chỉ

chỉ tiên bảo dưới người mình: “Ừ, xiêm y ở đây, không cần thẹn thùng.”

“Thức công thật sự là lợi hại, xiêm y ở trong nước cũng không bị ướt, Thái Thường thì không được thế... Không bị chìm phải đi lục đạo luân hồi đã là mạng lớn rồi.”

Tì Cầm ra khỏi ao, tự mình rót chén trà lá trúc uống, tiện tay cũng cho nàng một chén: “Mấy ngày trước bản quân trở về Nam Hải thấy mẫu thân ngươi nên có kể với bà chuyện tình cờ gặp ngươi ở đây. Bà rất nhớ ngươi đó.”

“Thật sao?” Mắt Thái Thường nỏ đom đóm vút bỏ dè dặt, bất chấp cả việc Tì Cầm còn chưa buộc lại tiên bào buộc ngang nhiên xông qua: “Mẫu thân có nói muốn đón Thái Thường không? Có nhớ Thái Thường không?”

“Kìa, không có.” Tì Cầm nhẹ nhàng nhấp một miếng: “Ta nói với bà ta muốn tự mình dạy ngươi tu tiên, nhận ngươi làm môn hạ nữ đệ tử, mẫu thân ngươi rất vui lòng.”

Ừm? Mẹ sẽ đồng ý sao! Đầu óc nàng đầu óc có ngốc cũng nhìn ra được: “Thức công... nếu Thái Thường nhận ngươi làm sư phụ, vậy chẳng phải là Thái Thường cùng vai vế với mẫu thân sao?”

Tì Cầm mưu tính cười sâu xa một tiếng: “Ừ, đây chính là khoảng cách đầu tiên làm ta và người gần nhau hơn a.”

Thái Thường nghiêng đầu về hạt châu, nghi hoặc suy đoán ý vị sâu nơi khóe môi vui vẻ của Tì Cầm.

Gần đến bữa tối, tiểu tiên nga chân mệt đến mỗi như cuối cùng mới thấy Thái Thường huyết sáo về đến Thiên Môn, liền nhào tới kêu khóc nói: “Tiên tử ơi! Còn tưởng là người không về được! Hu hu! Cuối cùng người không có việc gì a! Người rốt cuộc là đi nơi nào! Thượng thân đã sắp phát điên rồi! Hu hu --!”

Thái Thường trấn an nàng ấy, nói: “Không sao không sao, chỉ là pháp thuật không tinh bay xa một chút, không phải đã trở về rồi sao?”

Mặc cho Thái Thường bảo đảm thế nào tiểu tiên nga vẫn nắm chặt tay nàng kéo thẳng về điện Ngẫu thần, lo sợ chỉ trong chớp mắt lại không thấy nàng.

Mới bước một bước vào cửa điện, Thái Thường đã bị một bóng đen cường tráng hấp tấp nhào lên: “Bản điện về sau sẽ không dạy ngươi những thứ pháp thuật này nữa, không cho ngươi vận động, cũng không chê ngươi mập...”

À... Thì ra là thượng thần.

Thái Thường bị hấn ôm như thế, phút chốc cảm thấy, ừ, đã về nhà.

“Đừng lo lắng thượng thần, tiểu tiên ta đây không phải đã trở lại sao, ta chỉ là đi xem lửa nam tắm rửa...”

Lúc đó Thái Thường cảm giác cánh tay bên hông mình trở nên cứng nhắc dị thường, cả eo thon giống như bị người dùng sức ghim chặt, làm như muốn để lại dấu đỏ trên chỗ thịt thừa thãi của nàng.

“Áy, khụ khụ khụ khụ... Tên thượng thần làm bừa kia... Thả ta ra!”

Hào Hành nghe vậy lập tức buông tay, vừa buông ra lại vút nàng ngã trên mặt đất. Đang nghĩ nên xử trí nàng thế nào, thế nhưng thấy hạt châu bị hấn ném vào phủ Tì Cầm Đế Quân đang ở cổ tay nàng! Hào Hành tức giận dứt khoát phẩy tay áo bỏ đi, phút cuối cùng còn hô to một tiếng: “Ba ngày không cho phép cho nàng ấy com ăn!”

Tiểu tiên nga há miệng run rẩy đáp lời. Vậy là sao? Vừa rồi không phải là rất lo lắng tìm kiếm Thái Thường khắp nơi sao? Sao vừa thấy nàng ấy trở lại liền trách phạt nặng như thế?

Thái Thường bị vút thì sững sốt, cũng may cái mộng dày nên không tỉnh là đau. Lúc mới nãy thượng thần ôm nàng lòng nàng còn tràn đầy vui mừng và biết ơn, ngoại trừ mẫu thân còn có người lo lắng cho nàng, đợi nàng về nhà... Vì sao trong chốc lát hấn liền trở mặt a? Vậy mà còn nói là thích nàng?! Thực là một cú sen quái dị!

Ban đêm Thái Thường bồi hồi ngoài cửa phòng Hào Hành, bất luận thế nào, trừng phạt ba ngày không cho com ăn đối với nàng có chút quá tàn khốc, nàng ăn nói khép nép van xin hấn, khen hấn, mong có thể cứu vãn!

Thái Thường cóc cóc cửa điện hồi hã đi vào. Thấy trong điện treo tấm rèm, không hiểu Hào Hành làm cái gì ở bên trong, nàng liền đứng trong phòng, sờ sờ hạt châu ở cổ tay, nói cẩn thận: “Thượng thân... Hạt châu này là do thức công kiên quyết nhét đưa ta, ta tìm không ra biện pháp cự tuyệt... Ta biến mất cũng là bởi vì ngài ấy phá tiên thuật của ta dẫn ta đi... Ta bảo đảm về sau sẽ nhanh chóng tu tiên trở lại, không đùa giỡn, không ham chơi... Cho nên có thể cho ta ăn com hay không?”

“Thấy đẹp không?”

Hào Hành đột nhiên ở sau rèm hỏi.

Thái Thường sực tỉnh: “Ừ? Thấy cái gì đẹp?”

“Khụ... Lỗ nam”

“Ặc...” Thái Thường lại đỏ mặt: “Ta mới vừa rồi là nói thật, còn chưa nói xong ngài liền tức giận, ta nói là ta thấy lỗ nam tắm rửa, lại không ngờ người đó là thúc công, ta vội vàng nhắm mắt lại, một chút cũng không thấy! Thật đó!”

“Ừm” Hào Hành đáp một tiếng, “Kéo rèm ra thay ta.”

“Dạ!” Thái Thường vui tươi hơn hờ đi kéo rèm ra, cuối cùng hẳn đã nguyện ý nói chuyện với nàng.

Nhưng rèm mới vừa kéo ra Thái Thường liền hét lên một tiếng rồi quay lưng đi lấy tay che mắt.

Này này này... Thượng thần xấu xa từ trong ra ngoài này thế mà lại không mặc gì nằm ở trong hồ nước thoải mái nhàn nhã bày ra tư thế chữ “Đại (大)”! Còn về mặt thì đặc ý hướng về phía nàng vui vẻ ra mặt.

Ôi, Ngày hôm nay của nàng rốt cuộc là ngày gì! Liên tiếp trông thấy lỗ nam, còn là một người thậm chí vóc dáng còn đẹp hơn nữa !

“Thượng... Thượng thần! Ngài có muốn mặc tiên bào hay không? Coi chừng bị lạnh! A đúng! Cảm lạnh!”

“Ngươi thấy cái gì?” Hào Hành xấu xa chờ đáp án của nàng.

“Thật sự không thấy gì hết!”

“Không nhìn thấy lỗ nam?”

“... %@& nhìn thấy! %*& \$....”

“Đẹp mắt không?”

“... Đẹp.. Đẹp mắt.”

“Còn muốn xem nữa không?”

“Không...Không xem! Sẽ không xem nữa! Thượng thần nếu không có việc gì ta đi trước!”

Thái Thường che lấy gò má hồng không ngừng trốn về lại cây đèn, đầu cứ mơ hồ. Hào Hành nghe thấy tiếng thở dốc hồng hộc trong cây đèn, thầm nghĩ đây là một cảm giác thoải mái chưa từng có.

Vào cái đêm trước đó, Ti Cầm vừa trở lại phủ Đế Quân, chỉ thấy trong nội đường lại bày hạt châu kia. Chắc Thái Thường làm mất? Ti Cầm cảm hạt châu lên, bất đắc dĩ cười một tiếng, đang nghĩ ngày mai lại đi đưa nàng, thì thấy sau lưng hạt châu có khắc một hàng chữ nhỏ: “Cách nữ nhân của ta ra xa một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Dụ dỗ thượng thần lên giường . . .

Có lẽ là bị kinh hãi, Thái Thường vẫn như trước ngủ cả ngày trong cây đèn không dậy, cho đến đêm Hào Hành mới nhận thấy nàng không ổn, kéo nàng từ cây đèn ra ngoài mới biết, quả nhiên là bị bệnh.

Thần tiên bị bệnh, ngay cả quỷ yêu cũng sẽ chết cười. Thái Thường bộ dạng thảm hại không gượng dậy nổi chỉ nghiêng người trên giường, hữu khí vô lực nói: “Thượng thần à... Ta rất rất muốn ăn mút nhân sâm quả, ta cảm thấy nếu ta ăn một chút chắc sẽ tốt hơn nhiều.”

Nhưng sau khi nàng đã ăn nửa cân, thân thể vẫn không sức lực.

“Thượng thần à.. Không bằng cho ta ít trái mơ đi, ăn nhiều mút hoa quả cổ họng càng ngứa.”

Lúc này Hào Hành không thèm nghe nàng nói linh tinh nữa, đưa tay thăm dò trán của nàng một chút, lập tức hiểu được tám chín phần. Hôm qua nàng tiên lực không tỉnh lại khoe khoang biến hóa quá độ, trên đường còn bị Ti Cầm ngăn trở một phen, chắc là kinh hãi khí mạch .

“Cảm thấy lạnh phải không?”

“Lạnh?” Thái Thường trong đầu toàn nghĩ đến trái mơ, sau khi nghe hắn nói cảm thấy lạnh thật sự: “Ừ! Lạnh!”

Hào Hành đưa tay kéo nàng đến giường của mình, phân phó tiểu tiên nga nhóm lửa. Trái lại Thái Thường không khách khí liền chui vào chăn gấm của Hào Hành, ừ, giường chiếu của thượng thần thật sự là bông vải lại mềm, so với cây đèn không thể đuổi tay chân ra kia thật là chết sung sướng!

Ừa? Thái Thường vuốt cái gối dây thừng mà mẫu thân cho nàng, vậy là thượng thần thật sự một mực dùng nó. Nàng cười đến sái quai hàm, gối đầu lên cái gối của mẫu thân, quả nhiên thoáng chốc đã ngủ say.

Hào Hành đang ngẫm nghĩ định tiến đến coi ngọn lửa có cháy mạnh lên không, đã thấy nàng sớm ngủ sâu, liền than một tiếng, còn chưa truyền cho nàng chút chân khí, kêu nàng mặc áo lót đi ngủ, tất nhiên phải cảm thấy lạnh.

Thả lỏng chân mày, Hào Hành bò lên giường, nhẹ nhàng vén chăn gấm lên, đưa tay cời dây buộc trên eo nàng. Tiểu tiên nga đang tiến đến thêm lửa, thấy tư thế nam trên nữ dưới, cộng với cảnh tượng hai bàn tay vẫn còn ở trước ngực Thái Thường ngực cô tới cô lui, lập tức bị hù dọa gào lên một tiếng chạy đi: “Tiểu nhân biết tội! Tiểu nhân thật sự không thấy gì hết!”

Thấy tiểu tiên nga chạy trốn chết, Hào Hành bắt đắc dĩ lau lau mồ hôi, đem tiên bào Thái Thường cởi ra, sau đó kéo chăn gấm qua đắp kín cho nàng. Tiên bào đều ướt đầm, không cởi ra được sao!

Có điều... lúc Hào Hành thay nàng lau sạch mồ hôi trên trán, Thái Thường trắng trắng mềm mềm thoát nhìn rất mê người nha! Dù sao nhất định sẽ thành vợ tiêncủa hắn, sờ một hai cái chắc không có vấn đề gì (tiểu tiên nga: = = ngại mò còn thiếu à!)? Hôn một hai cái chắc cũng không có vấn đề gì (tiểu tiên nga: ...)?

Sau đó Hào Hành liền cũng bò vào, ôm lấy Thái Thường trắng non mềm mại, dùng chính mình thân thể nóng bỏng cuộn mình ủ ấm da thịt lạnh như băng của nàng.

Một giấc ngủ ngọt ngào và ngon lành, Thái Thường chỉ cảm thấy giống như đang bay hưởng thụ trên đám mây. Đầu không còn nhức, thân thể cũng không cảm thấy lạnh. Thân thể nàng như bay vô thức, nghiêng đầu nhích thêm về phía nguồn nhiệt. Chỉ là nguồn nhiệt này có chút cứng, trái ngược với thân thể mềm mại của nàng.

Thái Thường dụi mắt, chờ đến khi phân biệt rõ ràng bức họa trước mắt là thế nào, nàng thậm chí không muốn thét chói tai, chỉ muốn trực tiếp đâm đầu xuống hồ tự sát.

Quần áo Hào Hành xem như vẫn còn, mà nàng... Thái Thường nhẹ nhàng vén góc chăn lên dò xét bên trong, quả nhiên không thừa thứ gì. Chẳng lẽ... Chẳng lẽ ngày hôm qua nàng bị phong hàn mê sảng làm việc ngu ngốc rồi?! Nhanh nhẹn nhanh nhẹn dụ dỗ a! Nàng thật sự dụ dỗ thượng thần lên giường? !Vậy nàng... có muốn chịu trách nhiệm? Bộ dáng này thoát nhìn cũng biết ngày hôm qua là nàng chủ động đó! Nhưng sao một chút nàng cũng không nhớ?

Hu hu... Nàng không thể giải thích chuyện này vì thể diện liệu bác có đuổi nàng ra Thiên cung không... , cũng tốt! Trở về Nam Hải có thể tìm mẹ ruột, chỉ cần không để tiền căn của nàng rắc(tiếng vật gì bị gãy) là tốt rồi.

Thái Thường đang định làm thế nào để chuồn mất hoặc là dứt khoát có chết cũng không nhận, thì cánh tay để ngang trên thân thể nàng rốt cục nhúc nhích vài cái, dọa nàng vội vàng nghiêng đầu nhắm mắt lại.

Hào Hành ôm lấy nàng ngủ một đêm, nếu không phải định lực lớn chỉ e sớm đã kiềm nén không được. Trong điện sáng choang, hắn cũng ngủ một đêm ngon lành. Bờ môi Thái Thường đang ngủ vẫn còn thom thom, hắn xem thử mạch của nàng, quả nhiên chậm nhiều hơn, chỉ là có chút biến động dồn dập.

Chọc chọc chớp mũi tròn của nàng, hắn cúi người và liếm âu yếm một mực không buông tay, chỉ đến khi nghe thấy ngoài điện báo nói là Hà tiên tới chơi, mới vội vàng xuyên sửa lại áo khoác đi ra ngoài.

Thái Thường thấy hắn vội vã chạy ra, ngồi dậy mắng trong cơn giận dữ: “Hừ! Sắc quý thượng thần! Vừa nghe thấy nữ tiên gia âu yếm đến liền vội vàng lên đi, sao sao! Sợ người ta hiểu lầm người ôm ta ngủ sao! Đại bại hoại! Người ta ngủ còn hôn trộm người ta! Bị người lợi dụng cơ hội chiếm hết trọn, cứ coi như ta quyến rũ người, người cũng đừng không dè dặt như vậy! Hừ!”

Mắng hết một hồi, Thái Thường uất ức lau vài giọt nước mắt, đều do nàng mạng khổ, đã bị sắc quý thượng thần phong lưu bắt, đàn độn u mê không tỉnh, còn bị bỏ rơi tàn nhẫn

Chờ đến lúc đầu óc Thái Thường thanh tỉnh chút ít, đột nhiên nhận ra một vấn đề, tại sao mình giận hắn? Không ổn không ổn, xem ra nhất định là tiền căn mình không ổn bị sắc quý này mê hoặc, thật sự là đã yêu hắn! Không được không được! Nàng không thể để mình bị mê mẩn, còn phải đi trợ giúp những nữ tiên từ bị che mắt thấy rõ bộ mặt thật của hắn!

Vén rèm trong điện lên, Thái Thường thấy Hào Hành cùng người nữ tiên gia kia vừa nói vừa cười, lời nói cử chỉ hiển thị rõ khiêm tốn hữu lễ. Nữ tiên từ kia lại cười đến run rẩy hết cả người, hừ, sao lúc này không nghe thấy sắc quý thượng thần kia nhắc nhở nàng ta chú trọng uy nghi nữ tiên gia!

Vốn nàng còn lo lắng làm thế nào giải thích chuyện cùng giường chung gối với thượng thần, bây giờ xem ra là không cần.

Nữ tiên từ kia vốn chim sa cá lặn, mập gầy vừa đủ. Thái Thường nhìn chằm chằm rồi ngậy người, xoa nắn toàn thân mình trên dưới không thiếu thịt thừa, còn gương mặt thì lớn hơn hai lần so với tiên từ người, dường như đây lần đầu tiên nàng quan tâm đến tướng mạo của mình.

Hào Hành cùng tiên tử kia đi ra ngoài, Thái Thường bấu môi ngồi xổm nơi bờ ao, soi mình xuống nước tự chọc chọc cái mặt thịt của mình một chút, thờ dài nói: “Thái Thường ơi Thái Thường, người xem mắt người thật to, mũi và miệng đều nhỏ nhỏ, nếu gầy một chút chắc chắn sẽ không kém so với nữ tiên tử kia.”

Nhìn qua mặt nước, Thái Thường âm thầm nghĩ tới, nếu như có một ngày nàng trở nên dễ nhìn, đầu óc thông tuệ, tiên thuật tiến triển, như vậy sau khi trở về Nam Hải, sẽ có rất nhiều nam tiên gia ưu tú tới cầu hôn thôi. Như vậy thật tốt, có thể gần mẫu thân một chút, có thể cách xa Thiên cung một chút, sẽ không ai còn cơ hội chế nhạo nàng.

Hào Hành đưa Phù Nhã quay về, thấy trên giường không có người, liền tìm kiếm cả điện các. Rốt cục, tại Ngẫu tạ (nhà xây trên đài) thấy Thái Thường quay người ngồi chồm hổm trên mặt đất vẽ vòng tròn, tròn trịa, cô đơn, có vẻ không vui.

“Tiểu tiên thức rồi?”

Hắn đi tới, chỉ thấy người kia nhúc nhích, không đáp lời, liền nói tiếp: “Thân thể người yếu đuối, sao không ngủ thêm một lát?”

“Nếu Thượng thần cảm thấy ta làm mất mặt người âu yếm của ngài thì đưa ta về Nguyệt Hoa cung đi.”

Thái Thường chậm rãi đứng lên, cắn môi, cúi đầu nhìn vóc người tròn trịa của mình trong hồ nước: “Ngày hôm qua... Ngày hôm qua là chuyện ngoài ý muốn, tiểu tiên ta lâm vào hôn mê cái gì cũng quên hết, không biết làm thế nào cùng thượng thần ngài... cùng ngài... ngủ với nhau... Ngài yên tâm đi, nữ tiên tử kia nếu tới hỏi ta cái gì ta cũng sẽ nói không biết. Còn nữa.. Ta đã nghĩ qua, ta là quả dưa ngốc nên đành hoàng canh giữ ở Nam Hải với mẹ ta, sau đó đợi đến khi cây vạn tuế ra hoa, ta sẽ để mẹ cho ta xem vị nam tiên gia vị phẩm không tệ lại không chê ta thì gả thôi. Nói không chừng về sau ta sẽ trở nên đẹp mắt chút ít, có thể tìm thấy một thượng thần đẹp giống như ngài, để hẳn... Sau này không có ta, còn có thể tìm thấy tiên tử xinh đẹp khác.”

Mới đầu Hào Hành càng nghe càng nhú mảy, đến lúc cuối cùng trong nội tâm lại hớn hờ

“Tiểu tiên Thái Thường, người nói đêm qua là chuyện ngoài ý muốn là được sao? Bản điện có thể không cho phép! Bản điện cô độc hình tượng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn đều bị người phá hủy, thì thế nào? Buông tay như thế mặc kệ người trở về tìm nam tiên gia thành thân? Người nghĩ khá lắm! Theo bản điện, thế gian này tiên gia có thể vừa ý của người không có tới vài người, hay là người cứ trông cậy vào bản điện thôi. Mặt khác, bản điện sao cảm thấy...” Hào Hành đến gần nàng một chút, xoa nắm lỗ tai nhỏ của nàng: “Vừa rồi lúc người nói chuyện sao lại có mùi vị chua ngọt của mứt quả vậy?”

“Hả? Mứt quả chua ngọt gì? Hôm nay ta không có ăn mà? Ở đâu chứ?”

Vừa nghe thấy có ăn tinh thần Thái Thường lập tức tỉnh táo: “Ngài để dành cho ta sao? Ở đâu ở đâu? Sao ta không thấy? Nói theo đạo lý không có cái gì ăn được có thể tránh được chớp mũi của ta mà !”

Hào Hành vuốt tóc nàng: “Người thành thực khai báo với bản điện, đừng nói mứt hoa quả, món nào ngon bản điện đều cho người hết -- người nhìn thấy ‘tiểu tiên tử’ kia của bản điện, trong lòng có cảm tưởng gì?”

Mặt Thái Thường chi trần ngập có hai chữ mứt quả: “Tốt! Đặc biệt tốt! Thượng thần và nàng thật sự là do trời đất tạo một đôi, không ai bằng một nửa tiên tử nàng, cùng ngài thật sự là xứng đôi tuyệt luân! Mau cho ta mứt quả đi!”

“Chỉ thế thôi?”

“Ừ, ngoài những điều này còn cảm thấy các ngài một đôi Bì Dực Song Phi Loan Phụng cảm sát hòa minh.”

Hào Hành tức giận véo khuôn mặt của nàng: “Mứt quả? Không có cửa đâu! Kể từ hôm nay, nếu người còn dám nói một câu phải về Nam Hải tìm nam nhân gả, bản thượng thần sẽ một chương đập chết người! Còn nữa, về sau mỗi ngày đến phụng dưỡng bản điện tắm rửa thay quần áo, nếu đã dám lợi dụng bản điện sẽ phải chịu trách nhiệm với bản điện tới cùng. Muốn chuẩn đi, lập tức đem bắc đèn người đốt mắt hóa thành tro vút vào trong ao đó!”

Huhu.. Ở đâu ra nam nhân độc ác như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Thái Thường không cho phép chê ta già .

“Thượng thần thượng thần...”

Thái Thường kích động ôm búp bê củ sen trong ngực vui vẻ xông vào điện: “Hồ nước hậu viện cũng thành tiên đó nha! Ngài mau tới xem xem, vật nhỏ này còn sống đó! Nó còn cắn tay ta nữa!”

Hào Hành đang lo phê duyệt thiên thư nhằm chán không thú vị, thấy nàng đến thì hết buồn.

“Đây hiển nhiên là tiên gia tiên cảnh nơi Thiên cung, cho nên anh chị em bản điện mới có thể trưởng thành khỏe mạnh.”

“Ặc? Anh em?” Thái Thường đang chạy bỗng đứng lại, quả nhiên búp bê củ sen trong ngực cùng sắc quý trước mắt này đều dữ như nhau: “Lúc ta mới giúp các nàng bóc hạt sen... Ta không có ăn trộm nha, chỉ là giúp thôi... Kết quả anh em của ngài liền bỏ tới cắn đầu ngón tay của ta!”

“Đó là tự nhiên, nó xem tay người trở thành đồng loại thôi, trắng trẻo mập mạp, giống nó.” Hào Hành giữ giữ tay áo xuống, búp bê củ sen trong tay Thái Thường liền nhảy lên bay vào trong ngực của hắn. Hào Hành xoa xoa đầu nó, nói: “Nó chưa thành hình, chạm nước chỉ sợ làm sẽ chết nó. Lần tới nếu nó lại cắn người, người cứ đem nó ném vào nước đi.”

Thái Thường xoa xoa lòng bàn tay cười nịnh nọt: “Vậy chờ hắn lớn chút nữa, tiểu tiên ta có thể kéo hắn đi chơi hay không? Người anh em này của ngài thoát nhìn khỏe mạnh khẩu khí, đáng yêu chết đi được, ta rất muốn ôm nó một cái, cho nó ăn hạt sen.”

“Người mau từ bỏ ý định tốt đó đi.” Hào Hành ôm búp bê củ sen đi ra ngoài: “Hạt sen là người mẹ cho bọn chúng trưởng thành, người muốn chúng ăn mẹ của mình hay sao?”

“Gi!” Thái Thường vừa nghe, vành mắt liền đỏ: “Hu hu... Tiểu tiên ta chính là đại ngu ngốc! Ta sao lại ăn nhiều mẹ của búp bê củ sen như vậy! Hu hu... Đây chẳng phải nghĩa là cũng ăn rất nhiều mẹ của ngài sao? Hu hu, không trách được ngài ác liệt với ta như vậy... Ta thực xin lỗi ngài!”

Hào Hành nghe xong đầu đầy vạch đen, có điều coi như có thêm một cơ hội khiến nàng có thể từ bỏ thói quen ăn ngon miệng.

“Ồ, biết sai là tốt rồi, về sau chớ có ăn, người ăn một hạt bọn chúng sẽ ít đi một người mẹ.”

Vì vậy Thái Thường sưu tầm toàn bộ hạt sen khắp Thiên cung về điện theo thứ tự loại bỏ, cả ngày dùng dưa và rượu trái cây dâng hương cung phụng, còn mình thì ngồi chồm hổm trước mặt hạt sen, miệng lầm bầm siêu độ cho bọn chúng.

Hào Hành vừa nhắc chân vào điện liền dẫm lên mấy hạt, bị Thái Thường gào loạn một trận, chất vấn hắn sao có thể giẫm lên mẫu thân đồng tộc, bắt hắn siêu độ hạt sen cùng với mình, dĩ nhiên phải cho hắn hiểu: biết vậy đã chẳng làm.

Ban đêm là lúc búp bê củ sen nổi trên mặt nước hồ hấp, Thái Thường ngồi xồm bên bờ ao, sờ sờ từng cái đầu, vờn bàn tay ra, để cho bọn chúng cắn ngón tay chơi. Một con búp bê củ sen không vờ tới đầu ngón tay của nàng liền nhảy trên mặt nước thoát cái chui vào trong vạt áo nàng. Thái Thường vội vàng đưa tay kéo nó ra nói: “Chả trách người và sắc quý thượng thân kia là người trong tộc, đúng là tiểu sắc quý!”

Búp bê củ sen kia phun nước bọt lên mặt nàng, còn cười hơ hớ nhào tới cắn mặt của nàng. Thái Thường loạng choạng kéo đầu nó xuống, lau nước bọt trên mặt rồi thở phì phì bỏ bọn chúng lại mà vào điện đi tìm khăn.

Hào Hành đang chuẩn bị đi ngủ, đang định gọi nàng đến, chỉ thấy nàng chìa ra khuôn mặt lấm nước bọt quay về.

“Lại đi tìm đám anh em nhỏ của bản điện hả?”

Hai tay Thái Thường chống nạnh tức giận bất bình nói: “Thượng thần! Lúc tiểu tiên đến thăm, ngài đặc biệt cần phải quản giáo thật nghiêm đám anh em sắc quý của ngài! Hừ hừ! Bọn họ thể mà lại đánh lên ta, còn lấm mặt mũi ta toàn là nước bọt! Bộ đáng về ta thoát nhìn rất ngon sao?”

Hào Hành đưa tay lau nước bọt còn sót trên mặt nàng, cười nói: “Ừ, đúng là thoát nhìn ăn rất ngon.”

Lòng Thái Thường dựng cả lông tơ, quên mất bọn họ một nhà, vội vàng lui binh cúi người chào: “Đêm đã khuya hay là thượng thần sớm đi nghỉ đi, tiểu tiên ta cũng đi nghỉ.”

Hào Hành khoát tay một cái nói: “Người đã quên chuyện phải thay áo trải giường chiếu cho bản điện rồi à? Định chuẩn sao?”

Thái Thường âm thầm lờm hắn một cái, chợt nhớ tới chuyện hôm nay ra ngoài gặp Lộ Hoa: “À đúng rồi thượng thần, hôm nay di muốn ta xin ngài nghỉ, để mai ta trở về nhà tham gia gia yến.”

“Gia yến? Sao đột nhiên lại có gia yến?”

(Gia yến: tiệc gia đình)

Hào Hành miết ngón tay tính toán: “Không nghe thấy nhà các người có ai có sinh nhật mà.”

“Không phải, là di muốn mở tiệc chiêu đãi thúc công, thật ra di muốn đem biểu tỳ gả cho thúc công đó, chắc chắn, thúc công đã bao nhiêu tuổi!” Thái Thường bủn xỉn: “Cho dù diện mạo có đẹp, dù sao cũng là bậc trưởng bối!”

Hào Hành nghe vậy trong lòng lập tức nở hoa: “A? Như vậy tiểu tiên người cũng cảm thấy thúc công người già sao?”

“Ừ! Đúng thế! Là ta ta mới không thèm lấy thúc công làm chồng! Thúc công hơn hai vạn tuổi, già như thế!”

Hào Hành: ...Ặc... Bàn điện đã hơn bốn vạn tuổi...

“Vậy ngày mai ngươi trở về, thì khuyên nhủ biểu tỷ đi, Tì Cầm Đế Quân ở tiên giới là người trung hậu, dung mạo lại đẹp. Nếu có thể cùng hắn kết hôn, tự nhiên thiên hạ đại thành, nhật nguyệt tinh hoa. Cuộc sống về sau nhất định sẽ hạnh phúc mỹ mãn.”

“Ừ?” Thái Thường lóe ra ánh mắt lấp lánh: “Thượng thần, nếu ta có thể cùng thúc công kết hôn, cũng có thể đại thành không?”

“... Ngươi không phải là ghét bỏ hắn già ư?”

“Không, kỳ thật tiêu tiên ta biết được, so với ngài thúc công vẫn coi như là trẻ mà!”

“...”

Không ổn không ổn!

Đêm đã khuya Hào Hành không được yên giấc, chấp tay sau lưng đi tới đi lui trong điện Bế ngọc này thế mà lại ghét bỏ hắn già rồi... Đả kích ác liệt cỡ nào a! Không được không được! Tên Tì Cầm này như hồ rình mồi với bé ngọc của hắn, nếu bé ngọc còn thiên về một bên, chẳng phải tình thế càng thêm nghiêm trọng sao?

Hào Hành đi đến trước cây đèn, co thân đi vào, thấy Thái Thường nằm ngủ ngả ngửa *, nước miếng liên tục theo khóe môi trào ra không ngừng, chắc hẳn lại mơ thấy ăn hạt sen rồi.

Quả nhiên Thái Thường vừa chảy nước miếng vừa đưa tay lau lau, nói mơ: “Ta không ăn mệ ruột của các ngươi... Ta chỉ ngủ thấy... Để cho ta ngủ... Ồi thật là thom...”

Hào Hành suy nghĩ hết lần này đến lần khác quyết định bước vào trong mộng của nàng thử dò xét, liền mở ra tiên kính du mộng, phi thân vào.

Trong mộng Thái Thường ngồi chồm hổm cạnh bờ ao, đưa năm đầu ngón tay cho năm búp bê củ sen cắn, tay kia cầm lấy một hạt sen lớn có hương vị ngọt ngào ngửi tới ngửi lui, nước bọt chảy đầy đất.

Thấy hắn đến, Thái Thường vội vàng đặt xuống hạt sen, lau tay giải thích: “Chưa... Ta chưa có ăn, ta chỉ ngủ thôi.”

Hào Hành nheo mắt ngồi xổm bên người nàng, cầm một đầu ngón tay nàng ngậm vào miệng, hỏi: “Tiêu tiên nàng có cảm thấy bàn điện ta già không?”

“Hả?” Gò má Thái Thường ửng đỏ, rút đầu nhẹ nhàng lắc một cái: “Không... Không già... Vẫn còn trẻ.”

“Vậy nếu bàn điện cầu hôn nàng, nàng có thể đồng ý không?”

“A?” Thái Thường ngẩng đầu lên, trừng mắt hai mắt thật to, sau đó cười ha ha lắc đầu: “Không thêm! Ngay cả thúc công anh tuấn tiêu sái phong lưu trẻ tuổi ta còn không nhìn trúng, sao có thể mong ta xem trọng ngươi?...”

“Chương mắt cũng không được! Mệnh bài của ta và nàng đã sớm khắc với nhau! Không tin bàn điện dẫn nàng đến miếu Nguyệt Lão xem một chút! Cả đời này nàng có muốn chạy trốn cũng không thoát khỏi bàn tay bàn điện!”

“Ái chà chà! thượng thần ngươi đúng là đề cao bản thân,” Đột nhiên Thái Thường đưa tay từ phía sau lấy ra mệnh bài của mình ở miếu Nguyệt Lão đưa hắn nhìn: “Nhìn đi! Ta đã sớm đem tên của ta và ngươi ném xuống dưới hồ rồi, ha ha ha ha...”

Hào Hành nằm trên giường, hai tay nắm thật chặt một góc chăn, lâu đầu tiên trên trán chảy mồ hôi lạnh. Trong mộng Thái Thường đem mệnh bài của bọn họ ném xuống hồ, còn không lưu tình dẫn theo một đám củ sen búp bê chuyển ra khỏi điện Ngẫu thần của hắn.

“Không... Bàn điện không ép buộc nàng... Thái Thường...”

Hắn gọi nỉ non, từ lúc chào đời tới nay, ngoài trừ lúc hắn cùng chị em bị Thiên mẫu đánh tan thành tro bụi bên ngoài, chưa bao giờ hắn thất thần vô lực như thế.

“Thượng thần? Thượng thần?”

Thái Thường quần chân ngồi xổm trước giường lay lay hắn: “Ngài gọi ta đến sao? Ngài làm sao vậy?”

Lúc này Hào Hành mới từ tỉnh lại, thì ra mới vừa rồi không phải mình vào giấc mộng của Thái Thường, mà là nàng vào mộng của mình. Thấy Thái Thường ngồi ở cạnh giường, Hào Hành đưa tay xoa gương mặt của nàng, nàng liền đưa tay lau mồ hôi trên trán hắn. May quá, nàng còn chưa đi, đây không phải là mộng.

“Thượng thần, mới vừa rồi không phải là ngài mơ thấy ta chứ? Hắc hắc... Trong mơ cũng giám sát không cho ta ăn hạt sen à? Ta không ăn, ngài yên tâm đi! Ta -- “

Thái Thường còn chưa nói xong, thân thể nghiêng qua bị hắn ôm chặt lấy.

“Thái Thường... Không cho phép chê bản điện già... Người nên biết, bản điện đã đợi người bốn vạn năm. Không cho phép đem mệnh bài của bản điện vứt bỏ, không cho phép rời khỏi bản điện.”

“Thượng thần... Ngài làm sao vậy?” Thái Thường chỉ bực nửa cái chần, ngay cả áo khoác cũng không kịp mặc, quả nhiên lại bị sắc quỷ này lợi dụng nữa: “Cái gì già mà không già, cái gì mệnh bài! Ta đâu có nói gì đâu mà! Mẫu thân của ta chưa đón ta mà! Có điều nếu ngài buông tiểu tiên ta ra trước ta sẽ càng vui vẻ hơn. Hắc hắc hắc.”

Cánh tay hắn ôm nàng càng thêm chặt, bờ môi nóng bỏng không ngừng hôn cổ nàng.

Ý ý... Thượng thần... Ngài không buông cũng không sao... Sao ngài lại hôn ta? ! Ngài và đám anh em của ngài đều là lưu manh!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ta mới không ghen với người! . . .

Tình hình đã tiến triển như thế, Thái Thường đã không có gì có thể xấu hổ. Sắc quỷ thượng thần gần đây rất thích ôm nàng ngủ, còn nói thẳng thắn ôm nàng ngủ, cảnh trong mơ sẽ thay đổi vô cùng ngọt ngào, bốn phía là hoa thơm chim hót, núi non trùng điệp cây cối xanh mướt, trợ giúp hắn ổn định tiên pháp.

Lúc hắn nói với về mặt hưởng thụ, làm Thái Thường tiếc nuối mình lại nhìn không thấy. Nếu không nàng cũng có thể hưởng thụ cảnh đẹp một chút, cũng giúp mình tu hành tiên pháp gì đó.

Thường thì ngủ đều là Thái Thường leo lên trước, có khi Hào Hành vẫn còn phải thăm tra xử lý thiên thư gấp. Đợi đến nửa đêm Thái Thường ngủ đã sâu, cũng biết hắn ôm nàng vào trong người thì hai người đều ấm áp buồn ngủ.

Thói quen thật là đáng sợ. Ngủ chung mấy ngày, Thái Thường bắt đầu ý lại vào lồng ngực của hắn, thậm chí trước mắt mình cũng có thể xuất hiện ảo cảnh tuyệt vời, điều này làm cho nàng thập phần buồn rầu.

Một ngày kia trong Ngẫu thần điện có khách đến ăn tiệc, Hào Hành vội hân huyên cùng các vị tiên gia, Thái Thường ở trong cây đèn giấu buồn bực liền biến thành một tiểu tiên nga ra phụ giúp bưng đĩa rửa chén rót rượu.

Đợi đến khi nghe thấy tiếng ngáy như sấm của các vị lão thần tiên, Thái Thường mới dám biến trở về nguyên thân, ngồi xổm nơi bờ ao chuyên tâm chơi đùa với củ sen em bé. Mãi mê trên chọc, ngay cả khi Phù Nhã đứng sau lưng nàng từ bao giờ nàng cũng không biết.

Mãi đến lúc ngửi thấy một làn hương sen thanh nhã, Thái Thường tham lam hít mạnh, chớp mũi cọ tới cọ lui, vừa mở mắt đã thấy mũi của mình mũi áp vào chiếc gầy tiên thêu hoa sen trắng.

Nàng đứng lên lùi lại vài bước, thấy một nữ tiên tử thướt tha duyên dáng đang thu chân lại nhìn nàng cười đến mức thân không đứng thẳng được. Thái Thường có chút không vui, chính mình thiếu chút nữa hôn chân người ta, còn bị người ta giấu cột như vậy, đang định ưỡn ngực âm ỷ một trận với nàng, đã nhận ra tiên tử này không ai khác chính là người âu yếm của sắc quỷ thượng thần!

“Người không phải là tiên nga trong điện, ta chưa bao giờ thấy qua người.”

Phù Nhã nheo đôi mắt quan sát trên dưới nàng một phen, hai ngón tay xinh đẹp sờ cái cằm mảnh khảnh cười nói: “A! Chà trách sao cảm thấy người nhìn quen mắt, thì ra là tiểu tiên đêm đó lạc đường. Kỳ quái, hôm nay là mở tiệc chiêu đãi mười tám vị thượng thần nơi thủy vực ta, sao người cũng đến? Lại là lạc đường sao?”

Thái Thường để nàng nhắc mới phát hiện mình đang biến về trang phục tiên tử, trong nội tâm lâm bầm nguy rồi! Không được không được để nàng ta khám phá ra. Sắc quỷ thượng thần lên nuôi mình sau lưng nàng ta đã nhiều ngày, nếu nàng ta biết nhất định rất khổ sở.

Tự lúc nào mình lại sa vào trộm hương thượng thần của tiểu tiên tử? Biết rõ hắn có lỗi với tiên tử như vậy còn để mặc hắn tiếp tục giờ trò lưu manh, xem ra mình quả nhiên là tiên nữ xấu xa, đã thế còn đoạt nam tiên gia của người ta...

“Ta... Ta... Ta là tiểu tiên tử cùng đi theo một vị thượng thần... Lần trước chạm mặt các người... Thật sự... xin lỗi...”

Thái Thường le lưỡi, móng tay cắt ngắn bấm xuống cổ tay tạo thành dấu hồng: “Tiểu tiên đây xin nhường đường cho người... Người cứ đi tìm ngẫu thần đi, vừa rồi tiểu nhân thấy ngài ấy uống rượu trong sảnh...”

“Thật là có ý tứ.” Phù nhã nắn búi tóc của nàng: “Chủ tử của người nhất định là ở bên trong uống nhiều quá, nghe tiếng ngáy kia, nếu để Thiên đế biết được nhất định sẽ không tha, mau vào tìm chủ tử người đi đi, đều là lão thần tuổi tác đã cao, sao có thể so sánh với chúng ta chứ?”

“Dạ...” Thái Thường đáp lời lui về phía sau một bước, đang lo không biết nên đi lời kéo vị thần tiên nào diễn trò đây, đã thấy Hào Hành nhàn nhả đi về phía các nàng.

Lòng Thái Thường bờ ngỡ từng con, hẳn không sợ bị nữ tiên từ âu yếm bắt gặp kẻ thứ ba được bao dưỡng sao!

Còn chưa kịp chuẩn đi, đã thấy Hào Hành bước tới cười như tắm gió xuân, kéo tay Phù Nhã ôm vào lòng, thân thiết gọi một tiếng: “Đến rồi.”

Rốt cuộc người ta mới là xứng đôi, tự hâm nóng như vậy có thể hiển rõ sự thân mật.

Chóp mũi Thái Thường đau xót, đang muốn co lại thành bắc đèn tránh đi, lại bị Hào Hành kéo lại: “Ngươi muốn đi đâu?”

Phù Nhã chột nhứ mày, thấy Thái Thường đỏ bừng cả khuôn mặt, gõ gõ bả vai Hào Hành: “Ê, Sao ngay cả hành tung của tiểu nga người ta trong điện ngời cũng muốn hỏi đến? Chủ từ nàng ta uống say, nhanh để nàng ta đỡ trở về. Nếu để các tiên gia khác biết khách của chúng ta dự tiệc lại uống nhiều quá, nhất định sẽ đi tố giác.”

“Chủ từ nào say rượu?”

Hào Hành không hiểu, thấy bộ dạng muốn khóc của Thái Thường, càng nhứ mày: “Ngươi sao thế? Ai chê ngươi mập sao?”

“Không có... Thượng thần ngài bảo trọng... Tiểu tiên lui xuống trước!”

Thái Thường ôm mặt đầy lệ chạy đi như một làn khói, càng làm Hào Hành tròn mắt há hốc miệng

Phù Nhã nhìn ra manh mối, nín lấy lỗ tai Hào Hành cười nói: “Rốt cuộc nàng ta là ai... Mau thành thực khai báo cho ta! Không nói thật với ta, xem ta đến chỗ Thiên đế nói cho rõ ràng!”

“Huhu...”

Một mình Thái Thường nằm sấp bên bờ Ngân Hà khóc đến thương tâm, vừa khóc vừa mắng mình là tiểu tiên vô sỉ nhất Thiên cung, bị sắc quỷ kia mê hoặc, cùng hắn làm chuyện có lỗi với tiên nữ âu yếm của hắn. Chính nàng còn khóc đến khó chịu vậy, tiên tử kia nếu biết được nhất định sẽ càng khó chịu hơn.

Khóc trong chốc lát, nước mắt thấm ướt tà áo, khóc nữa sợ gốc cây bắc đèn là nàng liền xông đôi. Thái Thường lau nước mắt, đột nhiên nhận ra, mình đau lòng không hoàn toàn phải vì có thông đồng với thượng thần mà cảm thấy không còn mặt mũi gặp người, mà là vì... Vì thấy thượng thần cười với nữ tiên gia âu yếm... Còn kéo tay người ta nên trong lại càng không dễ chịu... Huhu... Người ta mới xứng đôi làm sao! Mấy ngày nay nàng bận rộn coi như công toi! Là hết lần này tới lần khác nàng thích sắc quỷ kia... Ai tới cứu nàng với!

Trước ngực ngo ngoáy một hồi, Thái Thường nghi hoặc kéo tà áo ra, một búp bê củ sen ngênh ngang bò ra, liếm mặt nàng một cái liền “Vèo –” một tiếng bay ra xa.

Hu hu... Nàng càng khóc thương tâm, hôm nay ngay cả vật nhỏ này cũng bỏ đá xuống giếng sầm sỡ nàng!

“Ta còn nói là đám mây, thì ra là tiểu Thái Thường.”

Ti Cầm theo đường Thái Thường đi tới nơi này, nhìn xa xa chỉ thấy thân thể tròn trịa của nàng ngồi xổm trên đám mây cúi đầu lau nước mắt.

“Thức công...” Thái Thường đứng lên nhào vào lòng Ti Cầm: “Người dẫn Thái Thường trở về Nam Hải đi, Thái Thường nhớ mẩu thân, rất nhớ!”

Ti Cầm vốn không biết nên khuyên lon nàng thế nào, ai ngờ chính nàng tự đưa tới cửa.

“Đừng khóc, đừng khóc,” Ti Cầm lau nước mắt cho nàng: “Lần trước ở gia yến không thấy ngươi tới, ta còn cho là Thái Thường không thích nhìn thấy bản quân đây, thì ra là đi theo Ngẫu thần học tiên. Nhưng nếu ngươi theo bản quân rồi đi, Ngẫu thần không tha cho người thì tính thế nào cho phải?”

“Thái Thường... vậy Thái Thường... đi nói với hắn...” Thái Thường thút tha thút thít buông hắn ra lau nước mắt, “Muộn rồi, Thái Thường trở về Nguyệt Hoa cung, thức công phải chờ Thái Thường đó.”

“Đó là dĩ nhiên, khi nào Ngẫu thần nói ra, đợi đến lúc về Nam Hải, bản quân giải thích với mẫu thân ngươi, cho ngươi đi theo bản quân tu hành.”

“Ừm...” Lúc này đầu óc Thái Thường không quan tâm đến việc nhắc đến quan hệ là không đúng: “Có điều, thức công người có nữ tiên từ âu yếm chưa?”

“Bản quân?” Ti Cầm cười lắc đầu: “Bản quân tuổi đã cao, ai sẽ để ý?”

“Nào có! Thức công ngài vốn tướng mạo đẹp, người lại tốt, nếu Thái Thường là tiên tử xứng đôi với ngài lại không có hôn phối, Thái Thường sẽ để ý ngài nha!”

“A?” Ti Cầm lắc lắc thủy phiến (quạt giấy có vẽ núi, nước...bằng mực tàu?!), vòng quanh nàng một vòng: “Vây bây giờ ngươi đã có hôn phối rồi?”

Thái Thường lắc đầu: “Chưa có.”

“Ngươi cho rằng người thế nào mới có thể cho là xứng đôi với bản quân đây?”

“Ừ... xinh đẹp sẵn, tiên pháp tốt.”

“Xinh đẹp sẵn... Tiên pháp tốt.” Ti Cầm mỉm cười xoa đầu của nàng: “Vây chúng ta còn nhiều thời gian.”

Đêm lạnh, Hào Hành dẫn theo búp bê củ sen tản bộ quay về, thấy Thái Thường đang cười híp mí đứng trước mặt. Trong điện hoa Quế đều đã nở, roi lá tả, khảm lên mái tóc nàng vài đóa, còn có cánh roi lên chóp mũi của nàng.

Hào Hành cong môi phớt nhẹ lên nàng, thấy nàng vẫn ngây ngốc đang nhìn mình cười, liền xoa xoa nàng, nói: “Ngươi chạy đến nơi nào? Giờ mới về, mấy ngày nay bản điện thả lỏng ngươi một chút, ngươi liền ham chơi phải không?”

“Thượng thần, nữ tiên tử âu yếm kia của ngài không hoài nghi ngài chứ?”

“Tiên nữ âu yếm?” Hào Hành hơi nhú mày: “Ngươi nói là Phù Nhã?”

“Ừ.” Thái Thường gạt đầu: “Nàng ấy không giận ngài lên để ta tới tu tiên sao? Ta còn cùng ngài... cùng ngài... Nàng ấy không trách ngài?”

“Nàng sao có thể trách ta? Cùng lắm là mắng ta vài câu.”

Hào Hành trở mặt vào trán nàng: “Ngược lại ngươi vì sao không dám nói thật với nàng? Cho dù ngươi đi theo ta tu tiên thì đã sao?”

“À... Tiên tử thật sự là thiện tâm... Vây ta an tâm.” Thái Thường chu miệng: “Vây ngài nói với nàng ấy, ngài đối với ta luôn giận dữ không tranh giành, mới chịu để ta tới tu tiên, không có ý đồ khác, để nàng ấy chớ nên hiểu lầm.”

Hào Hành nghe được lời nói chứa đầy hàm ý của nàng, che giấu nụ cười vòng cánh tay qua nhìn nàng: “Ngươi không phải là sợ Phù Nhã ghen với ngươi chứ? Hay là... Ngươi ghen với nàng ấy?”

“A! Ta? Không có không có không có!” Thái Thường liên tục khoát tay: “A ha hắc! Thượng thần sao ngài có thể nghĩ như vậy? Ta mới không thèm ghen với nàng!”

“Ừ, đó chỉ là ngươi sợ Phù Nhã sẽ ghen với ngươi? Có chỗ nào? Ngươi và nàng ở trong mắt người ngoài là hoàn toàn không thể so sánh.”

Hào Hành vừa nói xong, lòng Thái Thường phút chốc tan nát: “À... Ta... Ta không thể so với tiên tử...”

“Cho nên ngươi không cần đoán mò, nàng ấy sẽ không giận ta.”

Hào Hành một ngày không thấy nàng, lúc này tưởng nàng đổ kỵ, nắm lấy tay nàng nói: “Để bản điện ngắm ngươi một chút, về sau gấp lại sau nàng ấy, không cần sợ hãi, cứ nói thẳng ngươi là Thái Thường trong điện của ta là được rồi.”

“Thượng thần...” Thái Thường rút tay lại, nắm lấy ống tay áo, cúi đầu xuống: “Nếu một ngày kia ngài thành thân với nàng tiên tử ấy, ngài nhất định phải nói cho ta biết, ta... Ta sẽ tới... sẽ tới.”

“Những thứ trong đầu ngươi đều là để trang trí à?” Hào Hành cuối cùng đã hiểu, vì sao mình cũng hồ đồ theo, quên mất đầu óc ngốc nghếch của nàng. “Ngươi nghe ai nói bản điện muốn cùng nàng ấy thành thân? Nếu bản điện dám cùng nàng ấy thành thân, mẫu thân của bản điện có khi sẽ hoàn hồn tới giết bản điện à!”

“Hả?” Thái Thường oan ức chảy nước mắt: “Nàng không là người âu yếm của ngài sao? Ngài và nàng đều... đều như vậy... Ta làm sao bây giờ... Huhu... Kỳ thật ta... Ta càng ngày càng không rời bỏ được nơi này... Ta cũng rất thích ôm ngài ngủ... Hu hu làm sao bây giờ...”

“Khụ khụ,” Hào Hành không thể làm gì ngoài việc xoa trán: “Phù Nhã là chị ruột của bản điện.”

“... Gạt người! Chị sao có thể để người trần trướng ở trong nước với ngài... Nhỏ lòng chân sao?” Thái Thường chớp đôi mắt đăm dề, “Các ngươi không có làm những việc xấu kia? Ta còn nói là... Còn nói là... Ta mới đồng ý theo thúc công trở về Nam Hải rồi.”

Hào Hành nghe vậy tức giận đến lộ cả gân xanh ra ngoài, xách cổ nàng lên hướng về trong điện: “Ngược lại hiện giờ bản điện muốn cùng ngươi làm những việc xấu kia!”

Chương 13: Bước đầu tiên với vợ chồng. . .

“Huhu...”

Thái Thường bị hấn xách vào trong nhà, không chút lưu tình ném lên giường.

“Thượng. . . Thượng thần, ta còn hẹn thúc công...”

“Hẹn hấn? Hẹn hấn cùng nhau trở về Nam Hải sao?”

“Không không không... Hẹn hấn ăn khuya! Ăn khuya!” Thái Thường chấp tay trước ngực chống đỡ, mặt mày xuân quang nhộn nhạo nhìn hấn.

Hào Hành nhìn nàng không nói lời nào, hai đầu mày lộ ra sự tức giận Thái Thường đọc không hiểu.

“Thượng thần... Ngài không nên tức giận, ta sẽ không theo thúc công đâu... Mới vừa rồi là... Là ta thấy ngài cùng chị ngài bên nhau... Ta nghĩ các người là một đôi tiên lữ, cho nên ta... Ta rất khổ sở, mới nghĩ tới phải đi, nhưng bây giờ ta một chút cũng không khó chịu, thật đó.”

“Thật không?” Hào Hành đến gần kéo một lọn tóc của nàng vuốt trong tay: “Tại sao khổ sở?”

“Bởi vì thích ngài a, thích ngài cho nên không muốn nhìn thấy ngài yêu mến nữ tiên tử khác.”

Thái Thường thành khẩn nói xong, ngược lại Hào Hành lại cứng họng. Tiểu tiên ngốc nghếch này, tỏ tình cũng không hiểu phải mặt đỏ một tý sao? Mặt đỏ hồng mới đáng yêu, tựa như củ sen trắng nhiễm hương sen, áp sát hấn như thế.

“Tốt thôi, thấy người thành khẩn vậy, bản điện sẽ tiếp nhận sự yêu mến của người, sẽ không tìm nữ tiên tử khác tới trêu người khó chịu, cho nên người phải hết lòng thích bản điện.”

Ừ? Thái Thường nghe thế nào đều cảm giác mình bị thua thiệt, nhưng trí nhớ có hạn tính không ra khiến nàng chỉ có thể rầu rĩ gật đầu. Trái lại Hào Hành rất hài lòng vì rốt cuộc người vợ tiên tương lai đã tiến bước đầu tiên với hấn, đang nghĩ ngợi có nên mang chén rượu hoa quế đến chúc mừng, nói không chừng chờ khi tiên thuật Thái Thường tiến bộ một chút thì hấn phải đi Nam Hải cầu hôn. Nhưng Thái Thường lại đứng thẳng dậy, đi ra ngoài điện, không giống với suy nghĩ của hấn.

“Sao người không nói một câu đã đi? Không biết làm thế là bất kính với thượng thần sao? Mới nói thích bản điện, lại muốn đi rồi?”

“Gi?” Thái Thường gãi gãi đầu: “Tiểu tiên ta mới vừa nói... Ti Cầm thúc công vẫn còn chờ ta, ta muốn đi giải thích với ngài ấy mới được.”

Ái chà chà!

Hào Hành rất nhanh bước xông tới nói: “Bản điện có từng đồng ý? Bản điện không cho người lui tới với tên quỷ thúc công gì gì kia! Dù có thích bản điện cũng không cho phép đi!”

“Ngài ấy không phải là quỷ thúc công... Ngài ấy thúc công tốt.”

Thái Thường bất mãn nói: “Ta khóc ngài ấy an ủi ta, còn ôm ta để ta không phải đau lòng, nói muốn dẫn ta về nhà đó. Ngoại trừ mẫu thân, thúc công là người tốt với ta nhất.”

“Hấn ôm người?” Con tức trong lòng rốt cục bộc phát, “Người còn ở trước mặt hấn khóc?”

Sao cái đầu ngốc nghếch này rốt cuộc lại không có một chút phòng bị nào hết vậy?

“Hấn ôm người như thế nào?”

“À? Chính là... Chính là ôm chỗ này a...” Thái Thường khoa tay múa chân, trường bối không phải đều an ủi người khác như vậy sao? Nàng chỉ thấy qua đi an ủi Thước Diệp như vậy a.

“Chính là như vậy sao?” Hào Hành kéo một phát ôm nàng vào lòng, thuận thế còn vỗ vỗ lưng của nàng.

“Ừ ừ!” Thái Thường gật đầu một hồi, “Chính là như vậy, thúc công ôm rất giống mẫu thân của ta, còn ngài ôm giống...”

“Bản điện ôm giống cái gì?”

“Như... Như ăn hết một ngàn hạt sen mặt ong, còn nói cho ta biết sẽ không bị mập lên.”

Hào Hành nâng cằm nàng lên hôn một cái: “Vậy ngươi có biết kế tiếp sau khi ôm là cái gì không?”

Xong rồi xong rồi, tìm lại thanh thịch nhảy không ngừng !

“Kế tiếp chính là như vậy.”

Hắn bao lấy cái miệng lớn đang kinh ngạc của nàng, mút vào một chút, gặm cắn. Đầu lưỡi chạm đến hương vị ngọt ngào trong miệng nàng, Hào Hành nhếch môi cười, thở hắt ra nơi miệng nàng: “Còn nói không ăn hạt sen, sao còn ngọt như thế?”

“Ta...” Nàng mới nói một âm, lại bị sắc quỷ trước mắt mạnh mẽ nuốt lấy.

Kỳ thật nàng muốn nói, nàng thật sự không có ăn trộm hạt sen nha. So với việc kéo nàng đi ngủ sắc quỷ thượng thần còn yêu việc ăn miệng của nàng hơn. Hừ hừ, đem hết tất cả mặt ong trong miệng nàng bỏ đi! Làm hại nàng lại phải tìm cách giữ lại một chút để lúc có thời gian có thể liếm liếm một chút.

Có điều... hình như càng ngày nàng càng thích sắc quỷ ăn nàng.

Đợi đến khi Thái Thường ngủ, Hào Hành nghe thấy Thái Thường nói mê: “Thực xin lỗi...”

Dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết nàng mơ thấy người nào!

Hào Hành giận dữ mặc tiên bào đi đến bên ngoài Nguyệt Hoa cung, quả nhiên thấy Ti Cầm mang theo bầu rượu đứng trên cầu Thủy Vân. Thấy hắn đến, không vội không giận, cười giờ giờ hồ lô rượu, lại vui vẻ hớp một cái.

“Đế Quân thật sự là có nhã hứng, một mình cũng có thể uống tự tại như vậy.”

Hào Hành chấp tay bước đi thong thả qua, bước đến bên người Ti Cầm thì dừng lại, thấy Thước Diệp thả sao hồi cung hưởng bọn họ vẫy tay từ phía xa xa thì khiếm tốn gật đầu.

“Mơ hồ không sẽ tới tìm ngươi đâu, hay là Đế Quân về sớm đi ngủ thôi.”

Ti Cầm cười một tiếng, đem hồ lô rượu cất vào tay áo, “Đoán là nàng không tới được, cũng coi như là bởi vì ngươi.”

“Đoán được rồi vì sao Đế Quân còn lặp đi lặp lại xuất hiện nhiều lần?” Hào Hành cảm tức nhìn hắn: “Đế Quân chớ có quên, ngày xưa tại miếu Nguyệt Lão, ta và ngươi đều thấy tận mắt, Thái Thường là vợ tiền định mệnh của bản điện. Còn ngươi, ngươi tốt nhất nên thanh tỉnh biết rằng, Thái Thường vĩnh viễn sẽ không là Mịch Trấn tiên tử, Mịch Trấn nàng từ lúc tám trăm năm trước đã rơi xuống và bị thiêu cháy, ngay cả vong hồn còn không thu được. Mơ hồ chỉ là giống diện mạo của nàng ấy mà thôi.”

Nụ cười bên môi Ti Cầm dần biến mất, con ngươi của hắn biến thành màu đỏ tía làm lòng người rét lạnh, tựa như nơi sâu nhất đáy biển Nam Hải.

“Nếu không phải vì ngươi... Mịch Trấn cũng sẽ không...”

Hào Hành than một tiếng, bởi vì khóe mắt hắn co lại chứa lệ, liền im lặng xoay người đi.

Tám trăm năm, tám trăm năm, sau khi Mịch Trấn rơi xuống và bị thiêu cháy, cũng không còn thấy qua phong thái ngày xưa của hắn. Hào Hành cứng cỏi nhìn xa, xoay người lại nhìn hắn, thấy hắn vẫn nằm ngửa như xưa bên cầu, nhìn sao sáng đầy trời, đôi mắt lóe nổi đau nhói trong lòng.

Ngày mới, Thái Thường đuổi cái lưng môi từ trên tháp lăn xuống, rửa mặt xong liền dẫn theo một đồng củ sen búp bê ra bờ ao vận động.

Hào Hành từ điện Vân Tiêu trở về, thấy nàng tròn trịa dẫn một hàng củ sen em bé ở đó lắc trái lắc phải, tất cả ưu phiền suốt cả đêm đều bay hết.

Thái Thường thấy hắn đến, vừa lắc hông vừa lộ ra nụ cười xuân ý dạt dào nói: “Thượng thần, đêm qua ngài không trở về ngủ à? Bận rộn cả đêm sao? Tiểu tiên nga xin nghỉ bệnh. Ta liền làm cho ngài chút điểm tâm đặt trên bàn ngài, ngài đi ăn một chút đi.”

“Ngươi còn có thể làm điểm tâm?” Trong bụng Hào Hành một ngàn lần không tin, sau khi ném qua liệu hắn có phải đi đánh cờ với lão Diêm Vương không?

Đến phòng, quả nhiên thấy trên bàn bày biện một chén nhỏ ánh vàng rực, bên trong có một chút ngồn ngang... Điểm tâm? Hào Hành thật sự không cách nào đem thứ đen đen, vàng vàng, giống như ngọc vỡ gạch nung này xem như là điểm tâm.

Thái Thường đã vận động xong thì trở lại, mặt mũi tràn đầy mong đợi nhìn hắn hỏi: “Ngài ném chưa? Ăn ngon không?”

“Ặc.. Ngược lại thoát nhìn rất khác biệt... Tiểu tiên Thái Thường dùng thứ gì làm thành?”

“Rượu ba ngàn năm không uống hết, một ít mẹ của củ sen em bé không cứu về được, một quả tiên đào méo, hơn nữa đích thân ta làm nửa ngày.”

Lông mày Hào Hành run một cái, Thái Thường lấy một chút đưa cho hắn: “Ngài ném thử xem”

Hào Hành vẫn cười khan vài tiếng, dù sao cũng là lần đầu tiên Thái Thường làm điểm tâm cho hắn, có khó ăn hơn cũng phải nuốt xuống một chút! Vì vậy hắn nghe lời cúi đầu xuống, mới chậm miếng điểm tâm liền thoát cái nuốt vào trong miệng.

“Thượng thần ngài ăn chậm một chút a! Coi chừng nghẹn, hình như ta không loại bỏ sạch hạt đào.”

“Khụ khụ khụ khụ...” Hào Hành không thể ngừng ho một trận, vừa rồi nuốt vật kia vào rõ ràng đó là miếng gạch có thể làm hắn hóc chết vậy. Một miếng gạch vừa chát vừa chua!

“Tốt... Ăn ngon không?”

Thái Thường xoắn ngón tay, nhìn bộ dạng vụn vẹo dường như muốn khóc của hắn, thấp thòm hỏi: “Có phải rất khó ăn hay không?”

“Ừ... Kỳ thật... Tiểu tiên tiềm lực của ngươi rất lớn đó! Hương vị... làm người ta cả đời khó quên.”

“Thật sao?” Thái Thường kích động lóe nước mắt: “Vậy ta cũng đi đưa cho đi một ít! Dĩ luận chê ta làm chuyện không thành! Hừ! Còn có bà lão Thước Diệp kia! Nếu còn thừa lại, ta sẽ cho thúc công chút ít.”

“Không cho phép!” Hào Hành nắm bả vai của nàng dặn dò: “Có còn thì để lại toàn bộ bản điện, không cho phép đem cho hắn!”

“Hắc hắc...” Thái Thường cười nịnh nọt cười hắn: “Thượng thần an tâm, ta còn cho để dành cho ngài cả nôi đây.”

“... Tiểu tiên Thái Thường, hay là cầm đi cho thúc công tốt của ngươi đi!”

Ban đêm Hào Hành bận về việc..văn thư, Thái Thường ngồi xỏm giữa cây đèn tu tiên. Đợi đến một mỏi, Hào Hành gọi nàng một tiếng để nàng đi ngủ. Nhưng đêm nay ngủ không ngon, luôn cảm giác có người không ngừng ra vào vào trong điện, còn rất ồn ào.

Đợi đến bình minh Thái Thường đưa hai con mắt đen bò ra ngoài, thế nhưng trông thấy hai mắt Hào Hành cũng tương tự, lòng đầy căm phẫn vén tay áo lên hỏi: “Thượng thần ngài nói cho ta biết, đêm qua rốt cuộc là ai tới làm cho chúng ta không được yên ổn, Thái Thường ta đi dạy dỗ hắn!”

Hào Hành ngơ ngơ nhìn nàng, bộ dạng bi thương rơi nước mắt: “Tiểu tiên Thái Thường, ngày hôm qua rốt cuộc là người đem những thứ điểm tâm kia đưa cho bao nhiêu tiên gia?”

“A? Có di nè, bác nè, thúc công nè, còn có đám Thủy Sinh tộc trong điện này, ta làm rất nhiều, thủ vệ thiên binh đều có phần.” Thái Thường đếm trên đầu ngón tay tính, trông thấy sắc mặt Hào Hành không xong, liền cúi xuống khẽ cắn đầu ngón tay hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Hào Hành cười xoa gương mặt của nàng: “Không có việc gì, tiểu tiên Thái Thường, về sau hay là chỉ làm cho một mình bản điện thôi, bản điện trông thấy người đem điểm tâm đưa cho người ngoài lòng bản điện cũng thấy khó chịu. Được chứ?”

Hắc hắc, thượng thần thật là dịu dàng! Trong mắt Thái Thường tỏa ra đào tâm, đem gò má đỏ bừng vui vào ngực hắn cọ cọ.

“Được... Về sau chỉ làm cho một mình thượng thần.”

Hào Hành đưa tay xoa đầu của nàng, chỉ nghe thấy tiếng hữu khí vô lực của Thiên Tinh quân ngoài điện vừa ôm bụng vừa đập cửa: “Mau ra! Nữ tiên từ đầu đá hạ độc hại người kia mau ra cho bản quân! Mau ra...”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Việc tốt ngoài ý muốn của tiểu tiên...

Hào Hành tan triều vào đến điện, thấy trong phòng trống không, lại đến hồ sen, hỏi qua một đám củ sen búp bê, đều nói không gặp Thái Thường. Lập tức trong lòng sốt ruột, nghĩ tới liệu nàng có phải đi theo Tì Cầm chạy mất hay không. Giận dữ định đi phủ Đế Quân đòi người, lại nghe thấy trong cây đèn truyền ra từng đợt khóc rống, lúc này mới thả lỏng khẩu khí, mấy ngày cùng nàng cùng giường chung gối đã quên mất chỗ nàng cư trú là cây đèn nhỏ kia.

“Tiểu tiên Thái Thường, hôm nay nắng đẹp, bản điện dẫn ngươi đi lang thang trên không trung, để tăng thêm chút kiến thức tiện làm cho đầu óc ngươi thanh tỉnh ngươi thấy thế nào?”

Hào Hành tựa cây đèn trước mặt, nghe thấy thanh âm bên trong nhẹ đi, biến thành khóc sụi sụi, liền lắc đầu, bắt quyết bay vào.

Trên giường có cái chăn cuộn tròn còn không ngừng nhích tới nhích lui.

Hào Hành buồn cười chột chột, kêu: “Bản điện đã già lắm, tiểu tiên cũng không hiểu phải ra ngênh tiếp sao?” Hắn quét mắt một vòng, thấy cây đèn nhỏ hẹp thoạt nhìn thật là không hợp với vóc dáng đầy đặn của nàng: “Làm như cây đèn bị nhỏ lại, nếu không thì... Vậy là người lại to lên?”

Thái Thường thê thảm đưa đầu ra gật gật xem như hành lễ, Hào Hành thấy bộ dạng nàng rồi bủ thì đưa một tay kéo nàng ra, nói: “Nhanh đi rửa mặt, để bộ dạng này để bọn tiên nga thấy thì còn ra thể thống gì nữa?”

Đề Phù Nhã thấy lại càng muốn giơ đao ngăn chặn!

Thái Thường khóc nước mắt tràn bờ, mí trên sưng đỏ che kín cặp con ngươi đen trong:

“Thượng thần... Còn có người đến truy sát ta hay không?”

“Hết rồi.” Hào Hành thay nàng vén lọn tóc đang phủ mặt: “Bản điện nói người không phải là tiên tử trong điện của bản điện, nên bọn họ đều đi cả.”

“Thật sao?” Thái Thường vẫn khóc nhỏ: “Nhưng đi nói ta thiếu chút nữa đã thương bác. Ông ấy muốn ta vào trong Thiên ngục chờ xét xử...”

Hào Hành nhỏ vài giọt mồ hôi lạnh xuống: “Thái Thường à, điểm tâm này của người có đưa đến Bắc Cực không?”

Từ hải bát hoang ai không biết Tiên Mẫu Bắc Cực rất khó dây dưa, kể từ khi bà cùng Tiên ông ly duyên thì về sau liền liên tục buồn vui thất thường. Năm đó bà không ưa Thiên đế đón dâu, một mình ngăn hi kiêu của Vương Mẫu, chặn đường Thiên cung ba tháng mới cho phép đi.

“Huhu – -” Thái Thường gào lên: “Ngay cả ngài còn không cứu được ta làm sao bây giờ! Tướng mạo bà trẻ có thể hù chết người, ta gặp bà nhất định sẽ bị đánh cực kỳ thảm! Huhu...”

Hào Hành thấy nàng buồn rầu đau đớn chỉ có thể tạm thời an ủi, nếu là ai đó trong điện thượng thần thì thôi, cùng lắm là hấn bán luôn mặt mũi. Nhưng lần này lại là Tiên Mẫu, dù trong lòng có lo lắng cũng không có cách nào.

“Bản điện cùng người đến cung Thiên Mẫu, nếu bà cho người đánh người thật, bản điện cũng có thể ngăn cản cho người, được không?”

“Thượng thần ngài muốn đi theo giúp ta sao?”

Thái Thường lau con mắt ngập nước nhìn hấn: “Nếu ta bị đánh không còn hình dáng ngài còn yêu thích ta không?”

“Thích, đánh gãy thì càng thích!”

Tiểu tiên nga sau khi nghỉ phép trở về bưng bữa tối lên, cố ý để quả đào lớn cho Thái Thường, cảm ơn nàng mấy ngày nay thay nàng ấy vất vả trong điện.

Hào Hành nhìn qua bữa tối đầy đủ sắc hương vị, ngay cả khi mấy ngày ăn những cỗ quái do Thái Thường làm lúc này vẫn không có chút khẩu vị. Thái Thường đi cung Thiên Mẫu suốt hai ngày. Đơn giản là không nghe thấy bên trong có tiếng gào khóc thảm thiết, hấn cũng phải trở về chờ tin tức. Hai ngày, Thái Thường làm sao có thể chịu đựng được lão thái bà cô lỗ uy nghiêm đây chứ?

Lại là cả đêm lo lắng, bấm đốt ngón tay nàng không có gặp chuyện không may, nhưng lòng đã nâng lên chỉ là không bỏ xuống được.

Đang nghĩ ngợi có nên ra ngoài cung chờ hay không, đã nghe thấy tiểu tiên nga vui mừng kêu: “Tiên tử người đã về rồi!”

Hào Hành phượng thờ phào một cái, cả trái tim cuối cùng trở về vị trí cũ.

Đoán Thái Thường hiển nhiên sẽ mặt mày ủ dột trở lại, vừa nghĩ liền phân phó tiểu tiên nga đi bị chút thức ăn vặt nàng để an ủi nàng, lại trông thấy Thái Thường mặt mũi tràn đầy ánh mặt trời mang theo túi lớn túi nhỏ thức ăn nhảy lên tiến vào.

“Thượng thần – -” Thái Thường tươi cười rạng rỡ tới cọt cọt: “Ngài nhớ ta chứ... Dù sao ta cũng nhớ ngài.”

Hào Hành xoa gương mặt của nàng, khăn trương nửa ngày thấy nàng không gầy mới cuối cùng là lộ ra mặt tươi cười: “Có bị mắng không?”

Mặt Thái Thường dường như còn tròn trĩnh ra, lắc đầu: “Không có không có! Bà trẻ còn tốt hơn so với bác không biết bao nhiêu lần! Thấy ta thì nhìn chăm chăm hồi lâu, không biết vì sao lại ôm ta khóc, vừa khóc còn vừa nói cái gì cuối cùng đã quay về... ta đoán là bà lớn tuổi nhận làm người. Có điều, trái lại bà hôn ta nửa ngày, còn gọi người lấy cho ta nhiều thức ăn ngon! Còn muốn ta mỗi ngày đều cùng bà nói chuyện phiếm đỡ buồn. Xem ra bà trẻ cũng không đáng sợ lắm! A đúng rồi, bà còn hỏi ta làm thế nào mập, còn nữa...”

Nàng hưng phấn nói liên tục, cũng không phát giác chân mày Hào Hành càng lúc càng nhíu chặt.

Ngần tính vụn vặt, sao lại quên mất Mịch Trăn nhỉ?

Thái Thường nói xong khát nước, trông thấy Hào Hành xuất thần nhìn ngoài cửa sổ, mới liếm môi kéo vạt áo hắt: “Thượng thần... Ngài sao vậy? Có phải trông thấy ta đã trở về thì mất hứng hay không...”

“Làm gì có...” Hắt cười vỗ vỗ bả vai của nàng, quét mắt một vòng nhìn những thứ mang gì đó nàng mang về: “Tiên mẫu thường cho ngươi chút thức ăn này phải cảm ơn, chớ có tham ăn. Dùng bữa trước thôi.”

Dứt lời, thì một thân một mình như có điều suy nghĩ trở về trong điện.

Thái Thường không biết vì sao ngữ điệu của hắt nhạt đi rất nhiều, nhưng bản lĩnh nhìn mặt mà nói chuyện nàng cũng biết chút chút, biết rõ là hắt có tâm sự chưa nói với nàng. Cảm giác thế này nàng rất bất mãn, luôn miệng nói thích nàng còn luôn có chuyện gạt nàng! Điều này luôn làm nàng đoán không ra, thượng thần xấu xa!

Là vì lão Tiên Mẫu đối với nàng tốt quá, hắt ghen sao?

Ban đêm Thái Thường thấy Hào Hành đi lên ngủ, len lén hí mắt thành một đường nhỏ, thấy hắt đang nhìn mình cầm chằm, liền vội vàng nhắm chặt mắt.

Thân thể bị hắt kéo qua, dùng khí lực dường như lớn hơn so với ngày thường. Thái Thường mở mắt ra sờ sờ cánh tay đang vòng ngang hông mình: “Thượng thần, ngài làm sao vậy?”

“Không có, yên tâm ngủ đi.”

“Thượng thần... Có phải ngài sợ ta thích Thiên Mẫu thì không thích ngài nữa hay không?”

“...”

“Ngài không cần lo lắng, cá nhân ta cảm thấy ngài xinh đẹp hơn so với Thiên mẫu, bà đối với ngài căn bản mà nói không có sức cạnh tranh.”

“... ..”

“Thượng thần?” Thái Thường muốn đưa tay xoa nhẹ chân mày hắt: “Ngài không ngủ được sao?”

Hào Hành đề cánh tay lộn xộn của nàng, vừa vòng tay ôm chặt nàng: “Thái Thường... Ừ... Lúc người còn ở Nam Hải... Tinh Hoa tiên tử có từng nói xuất thân của ngươi chưa?”

“Đương nhiên, mẫu thân nói cho ta biết ta là bắc đèn biến thành...”

“Không phải điều này... Chính là bà có nói cho ngươi biết trước khi làm bắc đèn...”

“À, dây thừng.” Thái Thường bắt đầu thừa nhận, tự ti rút đầu: “Cùng với dây thừng thô khác suốt ngày quấn vào cùng một chỗ.”

Hào Hành trấn an vỗ vỗ lưng của nàng: “Bản điện nói là, Tinh Hoa tiên tử có từng nói với chuyện kiếp trước của ngươi chưa? Hoặc là chính ngươi cũng biết kiếp trước của ngươi?”

Thái Thường nghe vậy rất nghiêm túc suy nghĩ một hồi lâu, nói: “Kể từ khi ta có trí nhớ đã là sợi dây thừng, mẫu thân nói ta là một sợi dây thừng có ngộ tính bên trong cao nhất, bởi vậy mới có thể thành tiên.”

Ngộ tính cao nhất... Vậy những sợi dây thừng khác đầu óc há chẳng phải là ngu ngốc sao?

“Vậy... Ngươi có từng nghe nói qua có vị tiên tử tên là Mịch Trăn?”

“Mịch Trăn?” Tròng mắt Thái Thường đảo một vòng, chứ không phải là tiểu tiên ti tiện à? Là người nhà với mứt quả sao?”

(ti tiện là chức quan chuẩn bị thức ăn để dâng lên)

... Hào Hành rơi xuống đường màu đen, nếu Mịch Trăn thật sự là nàng, vậy khẳng định là một nhà với mứt quả!

(Mịch Trăn 蜜饯 đọc là mì zhēn khá giống với từ mứt quả 蜜饯 mì jiàn nên Thái Thường hiểu nhầm)

Gần đây thiên thư để sửa chữa đếm không xuể, ban ngày Hào Hành nhiều việc, muốn thấy Thái Thường ăn chút hạt sen trước mắt để tâm tình tốt lên, đáng tiếc đều không gặp người.

Một ngày kia thấy nàng tỉ mỉ rửa mặt một hồi lâu, sau tai còn cài đóa hoa sen, lại thay tiên bào trắng thuần khiết, bụng hít sâu vào, buộc sợi dây đỏ tươi. Hào Hành không khỏi mừng thầm, rốt cục cũng chờ được đến một ngày nàng hiểu ra: biết làm đẹp vì người khác.

“Thượng thần, tiểu tiên ta đi ra ngoài nha!”

Ừ? Hào Hành nhú mày hỏi: “Là đi đâu?”

Vừa nghĩ tới nàng ăn mặc tí mỉ không phải để hấn ngấm lập tức lòng hấn sinh con tức.

“Đi tìm bà trẻ, bà hẹn ta hôm nay cùng bà đến Bích Đàm ngắm cá, nghe nói những con cá này đều là thần ngư do Thượng Dao tiên tử Đông Hải tặng, ngài có muốn đi ngắm cùng không?”

À, là nữ. Hào Hành yên tâm khoát khoát tay: “Đi đi, nhớ quay về sớm. Về trễ tịch thu mứt quả một ngày.”

Thái Thường thờ phì phì liếc hấn một cái, nâng mép vẩy lên hừ một tiếng liền ra ngoài.

Hào Hành than một tiếng, xem ra chỉ có mình mình về mặt đau khổ đối mặt với tầng tầng lớp lớp thiên thư rầu rĩ.

Tiểu tiên nga vén màn đưa tới hai chén trà bạc hà cho đầu óc tỉnh táo, không thấy Thái Thường. Hào Hành chỉ chỉ ngoài cửa, nói: “Cùng Tiên Mẩu đi chơi rồi.”

Tiểu tiên nga nghe xong thì tràn đầy hăm mộ nâng má, ngồi xuống một bên: “Thật tốt quá, nghe nói gần đây Tiên Mẩu thay bộ dạng buồn bực không vui trước kia, suốt ngày vui vẻ, hôm nay lại hẹn tiên gia đến Bích Đàm cùng nhau ngắm tiên ngư, xem ra thật sự đã khôi phục sức sống.”

“Ừa? Còn có tiên gia khác đi cùng sao?”

“Dạ, nghe nói ngoài hẹn Thái Thường tiên tử của chúng ta còn có Ti Cầm Đế Quân nữa... Ý thượng thần? Ngài đi đâu thế?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thượng thần hấp dẫn hơn . . .

Đi theo bên người là một đám tiên nga vóc người yếu điệu khuôn mặt xinh đẹp, Thái Thường nhẩn nhó bước theo sát đằng sau Tiên Mẩu, không hiểu nổi vì sao ngắm cá còn gọi đến nhiều tiên nga phụng dưỡng đẹp mắt như vậy, rõ ràng là làm nổi bật đáng về khó coi của nàng!

Tiên Mẩu đang giảng giải vui sướng, không thấy tiếng đáp, xoay người thấy Thái Thường rũ đầu xuống dường như tâm tình không vui, liền kéo tay nàng lên, hiền từ cười với nàng nói: “Thái Thường sao thế? Không muốn theo lão thái bà này dạo chơi sao?”

“A! Tiểu tiên không dám!” Thái Thường vội vàng lắc đầu: “Có lẽ là... là tiểu tiên đêm qua ăn không tiêu, sáng nay bị đau bụng.”

“Đau bụng sao?” Tiên mẩu vội ra ý bảo đội ngũ dừng lại, nắm thật chặt cánh tay nhiều thịt, trắng trắng của Thái Thường quan sát: “Là ta sơ sót, chỉ muốn vội vã cho các con gặp mặt một lần, đều chưa từng hỏi qua những năm nay sức khỏe con thế nào.”

Thái Thường thấy Tiên Mẩu khẩn trương như vậy, trong lòng có chút hối hận nói dối: “Kỳ thật... thân thể tiểu tiên rất tốt, từ lúc sinh ra đến bây giờ đều cực kỳ tốt! Người không cần lo lắng con, chúng ta đi xem cá đi. À, Người mới vừa nói muốn cho con gặp mặt ai? Là những thần cá kia sao?”

Tiên Mẩu thở dài một tiếng, vành mắt đỏ lại hồng, xoa nắn gò má đầy đặn của nàng nói: “Đứa nhỏ ngốc, làm sao con có thể quên nó chứ! Cuối cùng hôm nay con đã trở lại, bản giá cũng rất cực giải quyết xong một tâm sự, chờ các con đoàn viên.”

“Ặc... Khải tấu bà trẻ, đầu óc tiểu tiên ngu dốt, đối với lời người nói không hiểu rõ lắm, mong Tiên Mẩu chỉ rõ.”

Thái Thường cung kính vái một cái, sợ Tiên Mẩu không biết đầu óc nàng mất linh quang, vạn nhất xảy ra sai lầm gì, lại muốn trách cứ nàng.

“Đứa bé ngoan, đứa bé ngoan...” Tiên Mẩu than nhẹ một tiếng vuốt mái tóc của nàng: “Chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn, không vội, không vội.” Bà gọi một vị tiên nga hỏi: “Ti Cầm đến chưa?”

Vị tiên nga đáp: “Vừa rồi Đế Quân đến báo, ngài ấy đến ngư đài chờ.”

“Rất tốt.” Tiên mẩu vuốt cằm, cười kéo Thái Thường qua: “Cùng con đi gặp một người bạn cũ, Ti Cầm Đế Quân, còn nhớ không?”

“Thúc công?” Thái Thường hô tiếng: “Đương nhiên là nhớ rõ, thúc công đối với con rất tốt! Hôm nay ngài ấy cũng tới thưởng cá sao?”

“Thúc công? Con gọi là Ti Cầm là thúc công?”

Tiên Mẩu như trăm mối tơ vò: “Con đã gặp qua Ti Cầm? Là nó dạy con như vậy sao?”

Thái Thường đang hoang gật đầu, tiên mẩu khó hiểu, có điều Ti Cầm không nóng lòng làm quen với con bé, thì bà cũng yên lặng theo dõi sự thay

đôi.”Tùy các con đưa ra kiểu thân thích gì, nó đang đợi con, nhanh tới đó đi.”

“Dạ? Bà trẻ, người không cùng đi sao?”

“Không” Tiên Mầu cười lắc đầu: “Bản giá chỉ đột nhiên muốn ngắm dáng vẻ của con thôi, chứ không muốn làm phiền các con.”

Thái Thường cung kính tiễn Tiên Mầu đi, nâng người lên suy nghĩ, ngắm dáng vẻ của nàng một chút. . . Chẳng lẽ Tiên Mầu muốn trở về điện khêu bắc đèn chơi sao?

Đầu óc ngốc thật tốt, nói chuyện làm việc đều không giống bọn họ quanh co lòng vòng như vậy.

Vài vị tiên nga dẫn nàng vào Tử Trúc Lâm, lại xuyên qua đường hành lang uốn khúc, thấy một hồ sen năm màu nằm ngay trước mắt, long lanh. Thái Thường hưng phấn đi tới gần, đuổi cá chép vàng lấp lánh chói mắt vẫy đập. Nếu không phải có tiên nga ở đây, chỉ sợ nàng sẽ mừng rỡ nhảy dựng lên.

Mẫu thân từng nói, người có đầu óc ngốc thì phải tiếp xúc với nhiều vật có linh tính, như vậy mới có thể thuần hóa đầu óc nàng trở nên bền bỉ linh động. Ủ, hôm khác nàng sẽ nói với sắc quý thượng thần, để hần nuôi toàn thần cá trong điện Ngẫu thần, dùng thứ này hun đúc đầu óc nàng.

Đang lúc nàng tràn đầy mừng rỡ nghĩ xem làm sao để vớt trộm một con giấu vào tay áo mang về điện, đột nhiên trông thấy một bóng người cao to quen thuộc màu trắng lướt qua.

Thái Thường ngẩng đầu lên, bắt gặp Ti Cầm đang đứng lặng im bên kia hồ sen, cũng đang ngắm cá giống nàng, tựa hồ không chú ý thấy nàng đã ở đây ngắm cá. Không giống vẻ vui mừng của nàng, vẻ mặt ông chú nhìn qua dường như rất bi thương. Liệu có phải ngài ấy cũng muốn vớt một con mang về lại sợ bị mắng hay không?

Không hi vọng trông thấy ông chú luôn cười hi hi lại không vui như vậy, nếu như ngài ấy thật sự muốn vớt một con thì nàng sẽ đi giúp! Nghĩ vậy, Thái Thường rón ra rón rén đi vòng qua sau lưng Ti Cầm, ngừng thờ, nhón chân lên, hai cánh tay đột ngột che lại tầm mắt của Ti Cầm: “Thúc công đoán xem ta là ai?”

Bị nàng che kín con mắt khuôn mặt trong nháy mắt nở một nụ cười: “So với bất kỳ người nào, ta cũng có thể đoán ra là ngươi.”

“Ủm?” Thái Thường lùi người về, trông thấy Ti Cầm xoay người lại cười xoa đầu của nàng, liền bều môi nói: “Chơi không vui, thúc công dễ dàng biết là ai như vậy.”

“Nếu như bản quân nhận không ra ngươi. . .” Trong mắt Ti Cầm phảng phất một tia buồn bã: “Thì sống vô dụng mấy ngàn năm nay rồi.”

“Thái Thường biết rõ, thúc công cũng là thượng thần, nhận không ra Thái Thường sẽ bị cười đến rụng răng!” Thái Thường có chút biết chuyện để ý thay hần giải thích.

Ti Cầm lộ người ra kích thích vài vẩy nước, trong phút chốc những con cá tiểu đao tứ tán hướng đến chân bọn họ tụ lại. Thái Thường vừa kinh hô vừa vỗ tay: “Tiêu tiên nhất định phải tìm ra thời gian đi theo thúc công học tiên pháp! Thái Thường cũng muốn bắt chước thuật hô phong hoán vũ!”

Ti Cầm nhìn nàng cười lúm đồng tiền đột nhiên mở miệng: “Thái Thường, về sau đừng gọi bản quân là ‘thúc công’, được không?”

“Dạ. . .” Đầu óc Thái Thường không suy nghĩ sâu xa nhiều, đại khái chắc là ông chú ngại xưng hô thế này già rồi thôi.”Vậy ta giống bọn họ gọi người là Đế Quân, được không?”

Khi đó khi nàng rời đi, ta còn chưa phải là Ti Cầm Đế Quân này . . .

Ti Cầm thử thăm dò hỏi: “Gọi ta là ‘Thượng thần’ được không?”

“Hả? Vậy không được!” Thái Thường khoát tay nói: “Đây chẳng phải là ngài cùng sắc quý. . .à. . . Ngẫu thần điện quân cùng bối phận sao? Ngài không thích Thái Thường gọi ngài là thúc công, vậy ta liền gọi ngài Đế Quân!”

Có lẽ nàng chưa từng phát hiện, ở trong lòng cách xưng hô đó đã chấp niệm chỉ dành riêng cho một mình Hào Hành.

“Có lẽ ngươi đúng. . .” Ti Cầm mỉm cười: “Ti Cầm thượng thần đã mất đi cùng với nàng. Hôm nay đây, chỉ còn Ti Cầm Đế Quân cùng Thái Thường tiên mới luân hồi.”

“Đế Quân lời ấy sai rồi.”

Giọng Hào Hành giống như một thanh kiếm vô hình đột nhiên xuyên thấu cả tòa sen.

“Không có kết cục nào là mệnh định, kiếp luân hồi này đã sớm đầy đủ, bản điện ngu muội, chưa từng suy đoán ra giữa Thái Thường và ngài sẽ có điều gì cùng xuất hiện.”

“Thượng thần – -” Thái Thường không uống phí đầu óc suy nghĩ xem hai người bọn họ lúc đó nói gì, ngọt ngào gọi Hào Hành còn chạy tới lôi kéo tay áo hần, nói: “Ta mới còn định cùng ngài bàn bạc, để trong điện cũng nuôi mấy cái con cá này đây! Ngài cũng tới ngắm cá sao? Mau nhìn mau nhìn, rất là đẹp !”

Hào Hành hài lòng nhìn Thái Thường kéo tay của hắn, hừ, quả nhiên là an bài hai người hẹn hò! “Nuôi cá sau này hãy nói, lúc bản điện đi ra nghe thấy loáng thoáng tiểu tiên nga làm bánh gạo hoa đào, hình như mùi vị không tệ...”

“Bánh gạo? bánh gạo!” Thái Thường lau nước miếng: “Không nuôi cá, không nuôi! Tốt nhất là trong điện tất cả đều chứa bánh gạo! Thượng thần ngài còn muốn ngắm cá không? Cá nhân tiểu tiên cảm thấy con cá này không có gì đẹp mắt, không bằng...”

“A? Phải không? Thật bản điện cũng cảm thấy con cá này không có gì đẹp mắt.”

Hào Hành cố ý suy nghĩ một phen: “Không bằng trở về điện nghiên tập tiên pháp, thuận đường dùng mễ cao hoa đào làm điểm tâm người thấy thế nào?”

“Ta thấy rất tốt! Tốt không thể tốt hơn! Tiểu tiên cũng đang có ý đó nha thượng thần!” Thái Thường hớn hờ tán thành, đến trước mặt Ti Cầm, thẹn thùng chà xát bàn tay, nói: “Vây thúc công... À không! Đế Quân, tiểu tiên xin được cáo lui trước, nếu như một lát bà trẻ đến, làm phiền ngài giúp Thái Thường chuyển lời một tiếng, nói Thái Thường về trước nghiên tập tiên pháp.”

“Như vậy chúng ta cáo từ, Đế Quân xin dừng bước.”

Hào Hành khiêu khích nhìn Ti Cầm một cái, kéo tay Thái Thường qua nói: “Chúng ta đi.”

Thái Thường vội vàng gạt đầu, hướng về phía Ti Cầm vẫy vẫy tay không thể chờ được nữa theo sát Hào Hành bước lên đám mây bay xa.

Thật lâu sau vẫn có thể nghe thấy Thái Thường vui vẻ nói đám mây của Hào Hành rắn chắc chất lượng tốt... Ti Cầm đứng bên hồ sen, nhẹ nhàng lắc ngón tay, những con cá liên tán ra, giống không thể đợi được việc thoát khỏi chàng và Thái Thường.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thích ăn dấm chua vậy sao? . . .

Gần đây Hào Hành dẫn theo vài môn sinh đồng tộc tu tiên, thời gian làm bạn với Thái Thường trong điện liền giảm bớt đi. Không dễ dàng gì đám môn sinh la hét muốn đi Thiên Hà bơi, hân rảnh rồi về điện, định gọi Thái Thường cùng nhau đi.

Hương sen thoảng đưa, còn tưởng rằng Thái Thường lại đang ngủ gà ngủ gật, không ngờ vừa vào điện, Hào Hành liền tròn mắt há hốc miệng thấy Thái Thường cầm lấy một xấp thiên thư cổ văn tập trung tinh thần nghiên tập. Thậm chí bên người còn có mấy củ sen búp bê ham chơi cắn gầy nằng, nằng cũng không biết.

“Khụ khụ...”

Hào Hành ho nhẹ hai tiếng, thấy nằng quả thật là xem say mê, không có phản ứng nào hết, nhất thời trong lòng không vui, thử thiên thư gì mà có thể cướp mất sự quyến rũ của hắn?

“Aiz! Là người nào ăn mất nhân sâm quả rồi?”

“Nhân sâm quả? Ở đâu ở đâu ở đâu? Ta ta!” Thái Thường đặt sách vở xuống nhảy dựng lên, thấy Hào Hành hí mắt hai tay bắt chéo không vui nhìn nằng. Nằng cười hắc hắc, thông thả bước tới nói: “Thượng thần... Ngài đã về rồi!”

“Không phải là người lại đang xem sách cấm chứ?” Hào Hành vòng qua chỗ nằng mới vừa ngồi, kết quả thấy quyển sách Thượng Cổ Huyền Kinh được mở, trong lòng sinh nghi, nói: “Người có thể nhìn hiểu?”

Thái Thường nghiêm túc gạt đầu: “Đương nhiên, thúc công rất lợi hại, ngài ấy đem những thứ lộn xộn trong sách này đều vẽ thành tranh vẽ, ta vừa nhìn liền hiểu.”

“Thúc công?” Hào Hành gõ nhẹ quyển sách hai cái, Ti Cầm thật đúng là chưa vào hang thì chưa bằng lòng.

“Ừ!” Thái Thường bước tới mở ra vài trang chỉ cho hắn: “Ừ, ngài xem, có vài bức tranh còn có thể động đây! Thúc công nói chỗ nào sẽ không được chọn, có thể hiện ra hình ảnh! Ngài cũng không phải không biết đầu óc ta không dùng được, trước kia ngài cho ta những quyển sách kia đều buồn tẻ nhàm chán muốn chết. Giờ thúc công dạy ta như vậy, chưa biết chừng một ngày kia ta có thể tham gia thi tuyển Thượng tiên đó!”

Lúc này trong lòng Hào Hành đã thành sông ngòi ngược dòng, núi đá văng tung tóe, một tay khép những quyển sách kia lại rồi phát tay áo đứng dậy. Thái Thường nháy nháy con mắt, tiến đến dè dặt hỏi: “Thượng thần, ngài thấy ở đâu không thoải mái sao?”

“Không có, rất tốt.”

“Hôm nay ngài đã về, ta đi gọi tiểu tiên nga cho ngài làm chút hạt sen xào mật, mẽ cao hoa đào đến được chứ?”

“... Ngươi thích ăn thì tự mình ăn.”

“Đám môn sinh của ngài không nghe lời ngài à? Tiểu tiên ta đi thay ngài dạy dỗ bọn chúng!”

“Không nghe lời?” Mất Hào Hành lạnh đi, tiện đà cong môi: “Không, bọn họ đều rất nghe lời, nhất là tiên tử Liên Nhi mới tới là thủy linh mà đầu óc thông tuệ, còn cả ngày cùng bản điện dốc lòng thỉnh giáo, để nàng ấy tới điện pha chế trà thơm cho bản điện nâng cao tinh thần tỉnh táo. Ừm, bản điện rất vui mừng!”

Lại là một tiên tử xinh đẹp? ! Thái Thường khẩn trương kéo hần hỏi: “Ta chưa từng nghe nói ngài mới chiêu môn sinh bên trong có nữ tiên tử nha! Từ khi nào ngài có nữ môn sinh?”

“Liên Nhi nguyên là chị của tiểu tiên phụng dưỡng, nghe bản điện muốn tuyển nhận môn sinh tu tiên, đặc biệt đến lễ bái bản điện, cầu xin bản điện thu nàng làm đệ tử.”

“Liên... Liên Nhi...” Thái Thường vừa nghe tên này đã cảm thấy là một yêu nữ! “Nàng cầu xin ngài thì ngài đồng ý sao! Nói không chừng nàng ta vì thấy tiên lực ngài thâm hậu, muốn tập kích ngài, lấy trộm của ngài mấy trăm năm tinh hoa, ngài không được để mất nha!”

“Liên Nhi chăm chỉ học giỏi, chịu khó tu hành, dù muốn bản điện tặng cho nàng ta mấy trăm năm tinh hoa bản điện cũng có thể đáp ứng.”

“Không được! Ngài còn không có tặng cho ta! Không cho phép cho nàng!”

Hào Hành yêu thương nựng mặt của nàng: “Nói vậy cũng không chính xác, có lẽ ngày mai ra Thiên Hà học, bản điện hứng thú thì đồng ý truyền cho nàng ta.”

Du học? Không phải là biến tướng đi hẹn hò sao! Không được, không thể để cho yêu nữ kia thực hiện được!

“Thượng thần, ta cũng đi vậy có được hay không! Ngài cũng mang ta đi học nha! Tiểu tiên ta cho tới bây giờ chưa từng đến Thiên Hà đó!”

“Hả? Nếu Thái Thường tiểu tiên cũng đi theo chúng ta... sẽ không trì hoãn tiên nghiệp của ngươi chứ?”

“Không đâu không đâu! Trên đường đi ta sẽ mang theo sách!”

“Vậy sẽ không trì hoãn chúng ta dạy học?”

“Không có không có! Ta bảo đảm sẽ yên lặng an tĩnh không âm ỉ đến mọi người!”

Hừ hừ! Nàng nhất định sẽ “yên lặng an tĩnh” diệt trừ yêu nữ xinh đẹp kia! Thái Thường thầm nghĩ, đến lúc đó sẽ chết quắc quít lấy sắc quý thượng thần, không cho phép hần có một khắc bị yêu nữ kia mê hoặc!

Hào Hành nghe vậy bụng chung trà hoa quả của nàng lên nhấp một ngụm, khóe môi hé mở, nói: “Được.”

Chỉ là hôm sau, Hào Hành đứng ngoài điện trông thấy Thái Thường đem túi lớn túi nhỏ hành lý kéo sau nàng là đám mây nhỏ gầy yếu liên hồi hận: “Ặc.. Thái Thường tiểu tiên, những thứ này của ngươi là gì?”

“Tinh Đế tiên tử tặng cho ta hai trăm cân mứt hoa quả nha!”

Thái Thường vừa nói còn thuận tay dứt một miếng cho đám mây của nàng: “Mây ngoan mây ngoan, ta bảo đảm ăn xong ngươi có thể thoải mái một chút!”

“... Thái Thường tiểu tiên... Chúng ta chỉ đi một ngày...”

“A? A! Vậy thì gọi môn sinh của ngươi đến cùng nhau ăn!” Thái Thường lờm hần một cái, thượng thần hẹp hòi ghê chưa!

Hào Hành cười trầm một tiếng: “Có thật là ngươi muốn mang những thứ này đi?”

“Ừ! Là thật!”

“Đã như vậy, cũng tốt!” Hào Hành chỉnh tà áo cho gọi đám mây của mình đến: “Vốn định chuyến này cho ngươi cười chung mây với nàng ta, đúng lúc Liên Nhi chưa được ngự tứ mây, giờ thì dễ dàng để nàng ta cười mây cùng bản điện.”

“Phụt – -” Thái Thường suýt nữa từ trên đám mây rơi xuống.

Hào Hành mừng thầm sờ sờ đám mây của mình, gọi: “Đi thôi, bọn họ đã chờ lâu trước cửa Thiên cung.” Dứt lời liền từ từ bay về phía trước.

Thái Thường mang theo ngàn vạn uất ức, liền bỏ mặc dụ dỗ cuối cùng cũng cho đám mây bay lên đuổi theo .

Trước cửa Thiên cung có đứng vài vị điện quân đến tu, trông thấy Hào Hành đều cung kính gọi một tiếng: “Thượng thần.” Thấy Thái Thường cũng đều hành lễ.

Thái Thường đều quan sát mỗi môn sinh một lần từ đầu đến chân, chỉ là không thấy có nữ tiên tử.

Một vị môn sinh xin phép nói: “Liên Nhi tiên tử đã đi đến cửa Thiên Hà trước.”

Thái Thường nghe vậy âm thầm lẩm bẩm: hừ! Cũng không biết phải đợi sư phụ sao? Thế là chính mình lại dám đi trước! Cũng tốt cũng tốt! Không cần nhìn nàng ta cùng sắc quý ngồi chung một đám mây .

“Nghe nói Liên Nhi tiên tử tướng mạo xinh đẹp thông minh, Thái Thường ta nhất định phải tự mình đến chào hỏi!”

Nàng cố ý nói lớn tiếng, sau đó chờ Hào Hành phản ứng.

“Đúng vậy, Liên Nhi sư muội có thể nói là có ngộ tính cao nhất trong chúng tôi, là môn sinh sư phụ yêu thích nhất.”

Xương Bò điện quân có chút đồng ý nói: “Sư muội đạo hạnh không cao, tuổi không lớn lắm, thiên tư quả thật tốt nhất!”

Ôi ôi... Sắc quý yêu thích nhất ! Thiên tư thiên tư! Hết lần này tới lần khác nàng đều không có thiên tư nhất ! Ôi ! Đầu năm nay ngay cả yêu nữ cũng chú ý thiên tư ! Đầu óc tốt hơn nàng, thủ đoạn quyến rũ thượng thần nhất định cũng sẽ nhiều hơn nàng!

Hào Hành thấy Thái Thường trở nên trầm mặc âm thầm, nén cười hỏi: “Thái Thường tiểu tiên? Làm sao vậy?”

“Không có...” Thái Thường hữu khí vô lực ngẩng đầu cổ ra vẻ tươi cười, nói: “Mọi người nhanh lên, đừng để tiên tử đợi lâu, đám mây của sẽ có hết sức đi không nhanh, chỉ chậm chậm đuổi theo mọi người là được rồi!”

Hào Hành gật đầu, phân phó các vị môn sinh: “Vậy chúng ta phải gấp rút lên đường, một mình Liên Nhi ở Thiên Hà bản điện thật sự không yên tâm.”

Hắn không yên tâm... tìm Thái Thường như bị đánh mạnh một quyền, thì ra là không đơn thuần chỉ tốt đối với mình.

Môn sinh rồi rít phụ họa, nháy mắt đã bay xa. Hào Hành xoay người lại nhìn sang Thái Thường, gọi “Cửa Thiên Hà đang chờ ngươi, mau đi theo!”

Lòng Thái Thường chua xót vô cùng, lúc này ngay cả nụ cười tươi tắn cũng không nở ra được, chỉ có thể yên lặng gật đầu. Thấy hắn rời đi, nàng liền đặt mộng ngồi lên đám mây lau nước mắt.

Đến sắc trời dần tàn, Thái Thường sớm đã không còn lòng dạ nào ăn những thứ mứt quả kia, bi thương bao lấy từ từ hướng Thiên Hà đi vòng quanh. Thấy gần tới cửa sông, tim trong ngực càng đập mạnh. Sớm biết sẽ buồn bực thế này nên nhân cơ hội ở trong điện nhiều tu luyện tiên thuật một chút, miễn tới nơi này bị người ta so sánh thâm như vậy. Giờ sắc quý kia thấy yêu nữ xinh đẹp không chừng sẽ vui sướng, đâu còn có thể nhớ đến nàng?

Đang nghĩ ngợi có nên quay đầu trở về hay không, mới vừa nâng mắt đã thấy Hào Hành đang nhìn không được đứng ở trước mặt nàng cười to.

“Ngài... Ngài cười cái gì?”

Thái Thường hoảng loạn lau nước mắt, sao nàng một chút cũng cười không nổi, ngược lại mở miệng ra chỉ có thể khóc oà.

“Bản điện cười... cười Thái Thường tiểu tiên ngươi... đáng vẻ ghen thật quá mức đáng yêu!”

Hắn đi tới đem dọn hết mứt quả trên đám mây của nàng qua đám mây của mình: “Tất cả đang chờ ngươi, nhanh một chút đi theo bản điện đi.”

“Không!” Thái Thường lời lẽ chính nghĩa đẩy hắn ra, nói: “Tốt thôi, ta ghen là vì ngài nói yêu thích ta, nói yêu thích ta cũng chỉ có thể tốt đối với một mình ta! Mặc dù đầu óc ta không tốt nhưng lòng ta hết sức chân thành, ta đã dần dần thích ngài cho nên ta liền có thể không đi đối tốt với các nam tiên gia khác! Ta biết rõ ta xấu, lại trắng trẻo mập mạp, cả đám mây còn chán ghét ta, ngày thường hết ăn lại nằm, tiên thuật một chữ cũng không biết, cả ngày chỉ biết gây phiền toái, nhưng ngài không phải thích ta sao? Cho nên ta mới ghen! Chỉ là ta chán ghét ngài thích những nữ tiên tử khác!”

“Đúng vậy...” Hào Hành nghiêng người tới, cười ôm nàng: “Cho nên cứ tận tình ghen đi Thái Thường tiểu tiên, ai bảo bản điện yêu thích ngươi.”

Thái Thường gật đầu trong lòng hắn: “Giờ ta sẽ đi nói với nữ tiên tử kia, để nàng ta cách ngài xa một chút! Ta chỉ có chút đức hạnh này, nàng ta tức giận cũng được, vui mừng cũng được, từ nay về sau bên cạnh ngài cũng chỉ có thể có một mình ta!”

Hào Hành còn chưa mở miệng, đã thấy Xương Bò điện quân mang theo một bóng màu hồng thoáng hiện ngay trước mắt. Cái bóng màu hồng bé nhỏ kêu to: “Ngẫu thần sư phụ, ngài định ôm củ sen này bao lâu? Liên Nhi đói bụng rồi!”

Ừ? ! Đột nhiên Thái Thường lộ đầu từ trong lòng hắn ra, thấy búp bê củ sen nhỏ đáng yêu đang vui trong ngực Xương Bò ngáp dài.

Thái Thường có chút không vui: “Ngươi là bé gái nhà ai? Đừng tưởng rằng đáng yêu như thế có thể tùy tiện xúc phạm người ta! Ở đâu ra ta là củ sen mập! Ôm ta mới là củ sen mập!”

Em bé kia không để ý tới nàng, thoát cái nhảy vào lòng Hào Hành, chu cái miệng nhỏ đỏ thắm trong suốt nhìn Hào Hành kêu: “Ngẫu thần sư phụ! Người vợ tiên của ngài vừa ngu lại vừa ngốc! Hay là đợi đến khi Liên Nhi trưởng thành gả cho ngài có được hay không?”

Ặc...Khóe môi Thái Thường co rúm...Đây là, yêu nữ tên Liên Nhi!?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ăn số về thân thể của bắc đèn nhỏ...

Thái Thường ngồi ở cửa sông nhìn chăm chăm lắng nghe Hào Hành dạy tiên pháp cho đám môn sinh, ăn một hồi không còn hơi dấm nữa, đôi lấy tiếng cười của một đám người. Có điều ngắm Hào Hành lúc giảng bài tay áo bông bành khí thể hiên ngang khá quyến rũ, ừ, nàng liền cố mà làm cùng thôi.

Lúc nghỉ ngơi, Thái Thường rất rộng rãi đem mạng mứt quả phân cho chư tiên, duy chỉ có Liên Nhi, nàng cố ý làm chuyện xấu giấu trong lòng bàn tay để sau lưng cười nói: “Bảo đảm tương lai ngươi không đến dự đồ thượng thân của chúng ta, ta mới cho ngươi ăn!”

Liên Nhi nhếch mép khinh miệt đáp: “Ngươi cho ta ăn ta mới xem xét tương lai không đi dự đồ ngẫu thần sư phụ.”

Trên đường về, Hào Hành tính toán thấy đám mây của Thái Thường nhẹ hơn, nhú mày hỏi: “Ngươi đều ăn hết? Không phải đã khuyên ngươi đừng có tham ăn những thứ chua ngọt đó sao?”

Thái Thường âm thầm lườm hấn một cái, đem những thứ nàng đã ăn ra so với Liên Nhi bóng tròn của hấn còn ăn nhiều hơn, trong nháy mắt đám mây nàng ta ôm đã hạ thấp xuống một tầng.

Xương Bò điện quân gãi đầu nói: “Nhỏ như vậy có thể ăn hai trăm cân, có lẽ tương lai so với Thái Thường tiên tử có lẽ còn đầy đặn hơn.”

Thái Thường nghe vậy mừng rỡ, sớm biết thể mang đến năm trăm cân, cho nàng ta ăn thành quả bóng, để mọi người còn bàn luận nàng ta là tiên tử xinh đẹp nữa không!

Ôm búp bê nhỏ sớm đã ngủ chảy nước miếng còn thô to, Thái Thường cùng Hào Hành tiến xong từng vị tiên, đưa Liên Nhi ngủ chảy đầy nước miếng... về điện của Phù Nhã nữa, thể giới rốt cục mới yên bình lại.

Hào Hành thu đám mây của nàng, lôi nàng vào ngực mình thẳng một đường về điện. Trên đường Thái Thường đột nhiên nghĩ đến gì đó chọc chọc cổ tay hấn, nói: “Thượng thân này... Lần trước hỏi thăm ngài một vị bán tiên tử, gọi là mứt quả hay Mịch Trăn gì đó, ngươi còn chưa nói xong với ta đâu, nàng là ai vậy?”

Hào Hành ngừng một chút, “Sao tự nhiên nhớ đến nàng ấy?”

“À, vừa rồi Liên Nhi nói với tiểu tiên ta bộ dạng ta bây giờ nhất định không ai thềm lấy, trừ khi ta gầy một chút, như Mịch Trăn tiên tử thì may ra. Nếu ta gầy đi có giống Mịch Trăn tiên tử không?”

“Mịch Trăn... Ngươi gầy đi cũng không như giống nàng ấy, lông mày, đôi mắt so với nàng ấy đều rất được.”

“Thật sao?” Thái Thường vui vẻ nói: “Vậy ta sẽ gầy teo cho xem, Liên Nhi nói Mịch Trăn tiên tử đúng là xinh đẹp, nếu ta hoàn hảo hơn nàng ấy, chắc thượng thân ngài sẽ thấy cảm thấy khủng hoảng!”

“Ừ... Cho nên bản điện sẽ đem ngươi nhốt vào tù.”

Thái Thường vui tại, ở trong ngực hấn cọt cọt lui, bữu môi nói: “Dừng, ta sẽ không chạy!”

Hào Hành không nói, chỉ ôm nàng chặt thêm, phứt chốc trong lòng thần thờ.

Lúc ăn tối, Thái Thường vỗ đầu mạnh một cái, la hét: “Nguy rồi! Mai bà trẻ muốn kiểm tra kinh thư! Ta chỉ thuộc hai trang, còn lại đều sớm quên rồi!” Dứt lời liền đặt bát đĩa xuống chạy ra sau điện cầm lấy sách vở học lại.

Hào Hành cũng mất ngon, dứt khoát cho búp bê củ sen ăn, để cùng nàng đi thăm duyệt thiên thư. Thái Thường học chốc lát thì có chút buồn ngủ, nhanh chóng vỗ vỗ gò má tỉnh thần lại tiếp tục học. Hào Hành cười khuyên: “Nếu mệt thì ngủ một lát thôi rồi học tiếp.”

Thái Thường biết mình không nhiều nghị lực, liều mạng lắc đầu, nói: “Thượng thần ngài kể chuyện xưa cho ta nâng cao tinh thần được không? Bằng không nhất định lưng ta không dậy nổi nữa! Bà trẻ nói nếu ta không nhớ ra được sẽ tịch thu mứt quả của ta đó!”

“Hả? Khó được Thái Thường tiểu tiên nguyên ý nghe ta nói, ngươi chuyện xưa nào? ... Nhưng không cho phép hỏi những thứ trong sách cấm!”

“Không có đâu!” Thái Thường đến gần một chút: “Chính là Mịch Trăn tiên tử, tiểu tiên ta đối với nàng cực kỳ tò mò! Ngài kể với ta một chút về nàng được chứ? Ngay cả con nhóc Liên Nhi kia cũng biết, cả bà trẻ nữa, không chỉ nhắc một lần tục danh của nàng ấy, ta thật sự là buồn khổ mà!”

Ngón tay Hào Hành không ngừng mà vuốt gáy sách, nhìn ánh mắt khát vọng của nàng mà lần đầu tiên sinh ra do dự.

“Ngài kể cho tiểu tiên đi, tuy nhiên ngài không kể, ta cũng có thể đi hỏi bà trẻ.”

“Thái Thường...” Hào Hành chỉ cây đèn trên thư án, “Phòng tối quá! Ngươi qua dùng đèn tiên pháp chút đi, bản điện sẽ kể với ngươi, thế nào?”

“Ồ... toàn là kẻ người ta...” Thái Thường chu môi ôm sách vào trong cây đèn nhỏ, vừa mới ngồi vào chỗ của mình liền vội gõ gõ vách cây đèn nói: “Được rồi được rồi, có sách không? Ngài mau kể đi!”

Trong điện thoáng sáng lên, trong lòng Hào Hành thờ dài một tiếng. Như vậy nàng mới nhìn không thấy vẻ nghiêm trọng trên mặt bản điện.

“Mịch Trăn tiên tử là tiên tử Tiên mẫu thương yêu nhất, cùng thế hệ với bản điện, là con gái duy nhất của Phong Thần đại điện đã mất. Nàng có tướng mạo đẹp, tiên thuật siêu quần, tính tình lại hòa nhã, tương trợ người dân vượt qua lũ lụt, được người phạm kính yêu.

Mịch Trăn thuở nhỏ đã đi theo Ti Cầm học tiên, dần dà yêu hẳn. Yêu mấy ngàn năm, si tình không thay đổi. Khi đó Ti Cầm kiêu ngạo khó thuần phục, đối với chuyện hôn phối xưa nay phản cảm, thậm chí mấy lần muốn đem nàng trực xuất sư môn.

Tám trăm năm trước, Đông Sơn lâm nạn, Thiên đế phái chư tiên đến giúp Đông Sơn vương, trong đó có Mịch Trăn. Mịch Trăn cùng Ti Cầm ước hẹn, nếu nàng có thể khai hoàn, thăng cấp thượng thần, Ti Cầm liền đồng ý cưới nàng làm vợ. Nhưng ai cũng chưa từng ngờ tới, Mịch Trăn vừa đi, liền không thể trở lại. Ngay cả tiên hồn của nàng đều bị bè nhóm Đông Sơn phản bội phá nát, hài cốt không còn. Nàng rơi xuống và sau đó bị thiêu cháy, Ti Cầm ở Đông Sơn tìm ba trăm năm, vẫn mãi không tìm thấy chút manh mối chứng tỏ một tia vọng nàng còn sống.

Cho nên ngươi thấy Tiên Mẫu và hẳn tốt với ngươi, hơn phân nửa là bởi vì ngươi và Mịch Trăn có hai phần tương tự hiểu không? Do đó đừng chơi thân với họ quá... Ừa.. Thái Thường tiểu tiên? Ngươi có nghe không?”

Hào Hành đứng dậy đi đến trước cây đèn nhỏ, nghe thấy bên trong truyền ra từng tràng tiếng ngáy, cười thờ dài một tiếng, xoay người vào đem chăn đắp kín cho nàng, nắm tay nàng ngập ngừng nói, không nghe cũng tốt, không nhớ ra được cũng tốt, ngươi không phải là nàng, tuyệt đối không...

“Á – –

Cùng với tràng tiếng kêu thảm thiết của Thái Thường, phạm là vật còn sống trong điện Ngẫu thần tất cả đều bị đánh thức.

“Hu hu sao ta ngủ thiếp đi! Còn thức dậy muộn như vậy!”

Nàng liền lặn một vòng nhảy ra khỏi cây đèn, ôm sách lau mặt chạy ra ngoài, trên đường còn xô vào tiểu tiên nga mức nước tới ngã lặn ra. Thái Thường vừa khóc vừa đỡ nàng ấy dậy, xô giày vào rồi như một lần khói lao ra khỏi điện.

Tiểu tiên nga cao giọng la hét nói: “Tiên tử! Vừa rồi người chưa có chải đầu mà! Người đi đâu đó?”

Thái Thường nom nóp lo sợ đứng trong điện, giương mắt lên liếc nhìn Tiên Mẫu đang lật sách muốn kiểm tra bài của nàng, khăn trương đem ngón tay đầu cắn tới cắn lui.

“Bản giá bố trí cho con những quyển sách này đều là những quyển sách nhẹ nhàng, con cần phải nhớ vững chắc.”

Tiên mẫu tùy ý lật xem vài trang, thấy Ti Cầm cùng Thái Thường ra dấu, trong lòng vui mừng: cuối cùng cũng biết thương người, thừa dịp này cũng mài dũa tính tình của nó.

Thái Thường hắc hắc đáp lời, mồ hôi lạnh chảy ra mấy cân.

“Phải trả lời đơn giản, lúc bày trận xen lẫn thượng huyền và ngũ hành, vì sao?”

“... Là...” Thái Thường cắn môi, thượng huyền thượng huyền, nàng xem qua, nhớ rõ, nhớ lại, nhớ lại...

Tiên mẫu cười nói: “Không vội, từ từ suy nghĩ, bản giá nhớ rõ ngươi thích nhất là xem điều này.”

“Dạ? Thì ra là?” Về mặt Thái Thường cay đắng, cả đời nàng cũng xem không hiểu những thứ này nha!

“Làm sao vậy? Mày nhủ lại thành như vậy, nhưc đầu sao?” Tiên mẫu đặt tập tranh xuống bước đến trước mặt nàng, thấy nàng đầu đầy mồ hôi, lập tức

lo lắng: “Quả nhiên là không thoải mái sao?”

Thái Thường kiên trì nói dối: “Hồi bẩm bà trẻ, hôm qua tiểu tiên ôn sách đến nửa đêm, vừa đọc những thứ này liền nhức đầu, à không! Toàn thân đều đau nhức! Liền nhớ không nổi nữa!”

Tiên mẫu nhất thời sáng tỏ, có lẽ chuyện cũ trước kia làm trí nhớ nàng mơ hồ, giờ bị kích thích chắc sẽ càng khó chịu.

“Được được! Chúng ta không học nữa! Ta nói tiên nga lấy cho con hoa quả tươi, con mang về bồi bổ não, chờ bản giá tìm biện pháp tu tiên tốt cho con.”

Bà nhìn thấy Thái Thường đầu tóc rối tung lại càng khổ sở trong lòng: “Xem con cố gắng kia, học không xong thì thôi, cả người cũng không có tinh thần!”

Thái Thường gượng cười cầm lấy hoa quả được ban trở về điện, vui tươi hơn hờ phân cho tiểu tiên nga một ít, còn lại tất cả đều để lên bàn Hào Hành.

Hào Hành nhìn sang những quả nhân sâm óng ánh trong suốt kia, hỏi: “Sao điên điên khùng khùng chạy đi, rồi lại tinh thần sáng khoái quay về? Chẳng lẽ những thứ công thức kia người đều nhớ rõ rồi?”

Thái Thường đắc ý nói: “Nhờ ơn của tiên tử vứt quả kia, tiên mẫu luôn coi ta là nàng, vừa nghe nói ta đọc những quyển sách kia bị nhức đầu, liền quyết không để cho ta học!”

Hào Hành thu nụ cười, cúi đầu duyệt thiên thư che giấu từng cơn hoảng loạn nơi đáy lòng: “Vậy tiên thuật của người không tăng thì làm sao bỏ túc? Xem ra bản điện còn phải tiếp tục cho người thấp đèn mỗi đêm.”

“Không cần không cần!” Thái Thường vỗ vỗ cái bụng vui mừng mà nói: “Bà trẻ nói, bà muốn an bài thúc công tu tiên cùng với ta, nói như vậy nhất định có thể tăng tiên thuật cho ta! À, ngài không cần lo sợ, tiểu tiên ta bảo đảm lúc tu tiên sẽ không liếc mắt đưa tình với thúc công loạn!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đón chào cuộc sống mới tươi đẹp. . .

Thấy bình minh, Thái Thường từ cây đèn bò ra ngoài, bởi vì eo thon hình như lại to ra một vòng, làm cho lúc đi ra nàng phải hít bụng vào mới không bị kẹt giữa chùng.

Hào Hành từ ngoài điện bước vào, Thái Thường theo thường lệ ngênh đón khẽ khom người kêu: “Thượng thần, sớm vậy!”

Nhưng Hào Hành ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng một cái, cứ lo chấp tay sau lưng vòng qua nàng mà đi. Thái Thường đợi hần đi vào nội điện, nhủ thầm lại nói: “Hừ! Lúc có hứng thì ném một nắm hạt sen qua, mắt hứng thì không để ý người, bản tính gì kỳ? Bọn thượng thần đều là kỳ quái!”

Thái Thường từ điện Tiên Mẫu về, đối với lời Tiên Mẫu nói nghe không hiểu ra sao. Muốn đi tìm Tử Loan bàn luận tài nghệ ẩm thực hạt sen, lại bị thù vạ thiên binh cản ở ngoài điện. Đến khi có người báo cho mới hiểu ra, hôm nay Tử Loan cùng vài vị Thiên tôn lên đường đến Ngũ Hoa Sơn tu hành, hơn trăm năm mới trở về.

Thái Thường vừa nghe liền đỏ mặt, chạy đến điện Thiên tôn vài vòng cũng không thấy bóng dáng Tử Loan. Nghe nói Thiên tôn đã ngồi trên loan giá bay đến Ngũ Hoa Sơn, Thái Thường liền liều mạng đuổi theo. Bất luận thế nào, Tử Loan là một trong số ít bạn bè của nàng tại Thiên cung, Tử Loan đi rồi, trong lòng khó tránh khỏi đau xót.

Vài cỗ xe vàng phải rồi rít dừng lại, bởi vì phía sau có một quả cầu tròn không ngừng vẩy tay, đám tiểu Thiên tôn đều chen chúc muốn nhìn một chút xem là vật gì.

Tử Loan đang ngủ gật, bị tam ca đẩy một cú mới tỉnh. Liếc sau lưng, thấy Thái Thường đang theo đuổi không ngừng, liền nhảy khỏi cỗ xe, thấy nàng thở hồng hộc chạy tới, cười hỏi: “Chị Thái Thường? Đuổi theo ta sao?”

“Ờ... ờ... Ta... ờ...” Thái Thường dựa cỗ xe người thờ gấp không ra hơi, lấy ra một túi hạt sen trong ngực đưa Tử Loan: “Ta sắp làm con dâu nhà người ta... Những thứ này là của mẫu thân người ta... Thì không thể ăn nữa... Điện hạ... Điện hạ không cần làm con dâu nhà người ta... thì giữ lại ăn đi!”

Tử Loan nhận hạt sen, Thái Thường dặn dò: “Bọc mặt ông đó! Ít như vậy, nên ta cho điện hạ hết. Đầu óc điện hạ thông minh như vậy, chờ điện hạ trở

về, có lẽ sẽ cao hơn ta, khi đó nhất định có thể thành vị đại thần tiền đức cao vọng trọng!”

Đến khi Thiên binh gọi, Thái Thường mới xin lỗi khoa tay múa chân ra dấu tay, ý bảo đợi thêm lát nữa, liền kéo Từ Loan cách khá xa một chút, đỏ mặt nói: “Cái kia điện hạ... điện hạ có thể để ta ôm một cái hay không? Điện hạ đi ta thật sự là rất nhớ...”

Từ Loan cười lắc đầu: “Không thể cho.”

Thái Thường lúng túng sờ đầu: “Bị một đứa bé như điện hạ cự tuyệt thật là xấu hổ, có thể... Thôi, điện hạ mau đi đi... Còn định lau lau đầu của búp bê thông minh, để cho ta cũng thơm lây theo.”

Từ Loan nghiêng đầu cười một tiếng, đột nhiên kéo cánh tay của nàng nhảy lên hôn một cái trên mặt nàng: “Chị Thái Thường, chờ Từ Loan trở lại sẽ biến chị thành gậy! So với trắng lười liềm còn gậy hơn!”

Thái Thường cảm động không thể nào hơn, nước mắt nước mũi rơi xuống đợi đến khi cỗ xe vàng sớm đã lái ra khỏi cửa Thiên cung mà cổ tay nàng còn đang không ngừng vẫy. Đợi nàng hưng trí bùng bùng trở về điện Ngẫu Thần, thấy Hào Hành đang ở ngoài điện dạy Xương Bò vung ngực kiếm, liền vui tươi hơn hớn chạy tới: “Thượng thần thượng thần! Vừa rồi ta đến lau đầu cho Từ Loan!”

Xương Bò hướng nàng cười nhẹ một tiếng, tay cầm kiếm run lên, Hào Hành liền gõ hấn một cái: “Chú ý mắt tâm hợp nhất, ngưng khí tức thần.”

Thái Thường le lưỡi, biết là đã làm ồn bọn họ đang học, liền ngoan ngoãn lui ra, vẫn nên theo tiểu tiên nga học làm chút điểm tâm đến chiều đãi khách.

Xương Bò và Hào Hành hành lễ với nhau, học xong bước vào điện, lúc mới vô điện dùng bữa Xương Bò thấy trên bàn bày biện các món điểm tâm quý, lạ lại rục rở muôn màu lập tức ngừng khua chiêng gõ trống, thêm thương hỏi: “Sự phụ... có thể dùng bữa chưa?”

Thái Thường lúc lắc đầu nói: “Ăn đi ăn đi, ta mất nửa ngày mới...”

“Bản điện khuyên ngươi không nên ăn thì tốt hơn.” Hào Hành tới ngắt sự hào hứng đang dâng lên của Thái Thường: “Nàng làm sẽ nghịch đến chết người!”

Thái Thường chăm chăm nghe thấy lời của hắn, vừa rồi bởi vì bận rộn làm cả bàn điểm tâm mà lòng tràn đầy mong đợi, giờ lòng thoáng cái đã lạnh đi.

Xương Bò rất kinh ngạc: “Hả ? Nhiều như vậy... Thoạt nhìn ăn rất ngon, một phen tâm ý của Thái Thường... cũng không thể ăn sao?”

Hào Hành không nói, liếc Xương Bò một cái: “Ngươi trở về đi.”

Xương Bò vẫn còn đang kinh ngạc, lòng Thái Thường uất ức trăm bề, nói: “Những thứ này là ta đi theo tiểu tiên nga học được, không phải tự mình làm, ta bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện nữa. Vừa rồi làm xong ta đã ăn qua trước, có thể ăn...”

Xương Bò không rõ trong điện này tràn ngập không khí gì, tự than thở một tiếng rồi hành lễ đi về.

“Lần sau chó có lại lãng phí lương thực vô ích.”

Hào Hành ném một câu nói rồi đi mất, Thái Thường giật mình nhìn xem hắn rồi đi, cảnh giác được tên sắc quỷ này không chỉ riêng tâm tình không tốt, mà còn phát cáu nhằm vào nàng!

Nhưng nàng suy nghĩ đến nát óc cũng nghĩ không ra đến tội cùng là đắc tội hán chỗ nào, thật là người hi nộ vô thường! Hừ, không để ý tới nàng, nàng cũng không để ý hán!

Ban đêm trong điện mờ đi, Hào Hành nhìn cây đèn, gọi: “Thái Thường tiểu tiên, tu hành một ngày không thể trì hoãn, từ hôm nay ngươi về đến cây đèn tiếp tục tu luyện đi.”

Miệng Thái Thường cắn đầy điểm tâm không đáp lời, trong tay còn lén cầm thêm mấy miếng bỏ vào trong. Hào Hành liếc nhìn nàng, nhú mày: “Lúc tu hành sao ngươi còn có thể ăn những thứ ngoại vật này? Tâm không thành làm sao trở thành thượng thần?”

Thái Thường từ trong cây đèn bay ra một câu: “Là ngài nói không cho phép tiểu tiên ta lãng phí lương thực nữa, ăn hết vào bụng sẽ không lãng phí.”

Hào Hành nhú mày: “Bản điện cũng chưa từng nói qua muốn ngươi ăn hết tất cả, cũng có thể để chút ít cho người ngoài...”

“Ai da! Thượng thần ngài quên rồi, ăn những thứ của tiểu tiên ta sẽ nghịch đến chết người đó! Ta chỉ là mua dây buộc mình thôi!” Thái Thường đem lời nói ghen về lại cho hắn, sau đó không nói không rằng, không ngừng ở trong đèn khoa tay múa chân muốn đem hán chia năm xẻ bảy thế nào.

Nhưng đến nửa đêm, Hào Hành đang định đi ngủ, chợt nghe trong điện có tiếng khác thường, để nguyên áo bước đi thông thả. Ở ngoài điện chỉ thấy chiếc đèn nhỏ chiếu ánh sáng yếu ớt, chập chồn không ngừng, Hào Hành vội vàng tới, gọi vài tiếng: “Thái Thường?” Không thấy trả lời, hán tung người bay vào, phát hiện hơi thở của Thái Thường sớm đã mỏng manh, toàn thân lạnh run trong chăn.

Trên mặt đất rơi là tả mảnh vụn điểm tâm thừa lại, rất nhiều thứ bị nàng nôn ra, trong tay còn nửa miếng chưa ăn xong.

Hào Hành lập tức đem nàng ra ngoài, gọi tiểu tiên nga tỉnh dậy lau dọn một phen, sau đó ngồi xuống đối diện truyền chân khí cho nàng. Ở cả đêm, rất

cục Thái Thường mới tiêu hết. Vừa tỉnh, thấy mắt Hào Hành cảm tức nhìn, nàng rất muốn ngủ tiếp.

“Bản điện nói cho ngươi biết về sau đừng mơ vào phòng bếp!”

Vẫn lãnh đạm như vậy, vẻ mặt rất đáng ghét kia thật muốn nhào tới cắn một cái! Tay hắn nắm bả vai nàng dùng lực rất lớn, thiếu chút nữa ngắt ra một miếng thịt. Có điều Thái Thường nghĩ, nếu hắn có thể ngắt roi ra nhiều thịt thì cứ làm, ngắt nhiều một chút.

Vì thế từ đó Thái Thường sẽ cùng phòng bếp kia vô duyên. Tuy mới rồi nàng ngộ độc thức ăn nhưng nghỉ ngơi mấy ngày khôi phục nguyên thần, liền mượn tiên bào rộng rãi lên giường chút điểm tâm chưa bị Hào Hành vứt, mang theo ra ngoài.

Đứng bên ngoài phủ Đế Quân, thấy Ti Cầm hồi phủ, Thái Thường bay qua, bắt nạt cười trước giờ không thay đổi của Ti Cầm, lập tức tâm tình tốt hơn phân nửa, “Vẫn là thức công tốt nhất! Lúc nào thấy Thái Thường đều cười, không giống thượng thần kiêu ngạo, suốt ngày đều làm bộ mặt xấu!”

“Trước kia bản quân... cũng có điệu bộ kiêu ngạo như thế.” Ti Cầm đưa tay xoa gò má nàng: “Sao khí sắc không tốt?”

“Hà? Hắc... Chắc là do Thái Thường mập nên khí sắc không tốt lắm...” Thái Thường vô tình tránh sự đụng chạm của Ti Cầm, từ trong người lấy ra miếng điểm tâm đưa cho Ti Cầm: “Mấy ngày trước Thái Thường bị tiêu chảy không thoải mái, chắc chắn không phải vì điểm này tâm có vấn đề, mà vì Thái Thường ăn quá nhanh! Những thứ này là do Thái Thường đi theo tiểu tiên nga học được, so khối đá trước kia tiến bộ hơn nhiều, ngài nếm thử đi.”

Ti Cầm cười nhẹ, nhận lấy những miếng điểm tâm, sau đó cầm lấy một miếng cắn một cái. Thái Thường khẽ cảm động: “Ngài không né tránh giống họ, không sợ là rất khó ăn sao?”

“Ừ?” Ti Cầm nghiêm túc nhai: “Không đâu, lúc này ăn ngon hơn nhiều.”

“Thật sao?” Mắt Thái Thường sáng lên: “Sớm biết thế thái Thường để cho ngài, ngài thật tinh mắt!”

Ti Cầm cười, nói: “Trước kia, mắt đều bị yêu ma ăn hết, cho nên mới phải thương tiếc cả đời... Cuối cùng ta đã biết sửa sai.”

Thấy vẻ Thái Thường lại mơ hồ, Ti Cầm không nói thêm, hỏi: “Hôm qua Tiên Mẫu cho gọi bản quân, nói an bài bản quân cùng ngươi tu tiên với nhau, ngươi cũng đã biết rồi?”

“Dạ!” Thái Thường gật đầu: “Thái Thường nguyện ý cùng ngài tu tiên, sửa đổi tính tình tốt như ngài vậy!”

“Lỡ đâu trong xương bản quân đã là một thần tiên tội ác tày trời, ngươi cũng nguyện ý sao?”

Thái Thường bĩu môi nói: “Tội ác tày trời Thái Thường đã gặp qua, không sợ.”

Có điều trong lòng nàng khó hiểu, vì sao Tiên Mẫu không nói là thức công dạy nàng, mà nói là...song tu gì đó...Ý chắc là hai người cùng nhau tu tiên thôi!

“Tốt lắm” Ti Cầm xoay người vào cửa điện: “Ngày mai đi, hẹn ngươi tại điện Tiên Mẫu, dẫn ngươi đến hồ nước Thúy Trúc lần trước, mỗi ngày tu hành ba giờ, đồng ý chứ?”

“Được!” Thái Thường vui vẻ gật đầu, đi theo thức công nhất định ăn ngon ngủ ngon, cuộc sống tươi đẹp rốt cục sắp bắt đầu!

Trở về điện, thấy Hào Hành không để ý đến nàng, Thái Thường cũng không cầu xin hắn. Chờ lúc trời tối, Tiên Mẫu hẹn nàng cùng đi phổ độ kiêu ngạo chúng hoa thần nhảy múa. Nghe nàng nói đồng ý cùng Ti Cầm tu tiên, liền lập tức vui vẻ không ngậm miệng được: “Ta đã nói nó không kiềm nén được... Đợi đến khi tu thành, Thái Thường, con sẽ hiểu bà trẻ là vì muốn tốt cho các con.”

Đầu Thái Thường lại u mê dần dần: “Vì muốn tốt cho ‘chúng con’? Tốt điều gì?”

“Đừng ngại Thái Thường, đừng sợ mà không dám nói ra, bản giá làm chủ, an bài cho con cùng Ti Cầm song tu!”

Thái Thường e lệ gật đầu, nghĩ thầm đúng vậy, vốn không phải là hai người cùng nhau tu tiên sao? Chỉ là kỳ quái thức công lợi hại như vậy còn tu làm gì? A! Chẳng lẽ ngài ấy muốn soán vị làm Thiên đế sao? !

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Cuối cùng thượng thần đã giở trò lưu manh

Lúc dùng bữa Hào Hành thấy com canh trong chén Thái Thường không vui chút nào, bình thường nàng có thể ăn được vài chén, lúc này có vẻ không hề muốn ăn.

Tiểu tiên nga cố ý thêm com thay Thái Thường, thấy chén nàng vẫn đầy như cũ, cũng mười phần kinh ngạc, nói: “Tiên tử, có phải người lại tiêu chảy không?”

Thái Thường thờ dài một tiếng, lắc đầu khuấy com canh trong chén, biết Hào Hành không để ý tới mình, liền dứt khoát không nói lời nói. Hào Hành thấy bộ dạng nàng khác thường, trong nội tâm vì ghen mà con tức tụ lại cũng nhẹ đi rất nhiều, dùng đũa vàng gấp miếng đào đã tách hạt đặt vào chén nàng: “Quá giờ trong điện không cung ứng đồ ăn, ngươi không ăn đến đêm đói bụng thì làm sao?”

Thấy hấn cuối cùng cũng chủ động nói chuyện với mình, con ngươi Thái Thường phút chốc long lanh rạng rỡ, cong môi cười rộ, ăn hết trái cây.

Cuối cùng thấy nàng ăn một chút, Hào Hành cũng nhếch môi nói, “Có phải tiên tử điện quân nhà ai nói ngươi mập không? Bản điện đã nói rồi cứ thuận theo tự nhiên là được, có lẽ ngươi gầy đi cũng sẽ không đẹp, về sau không cần để ý tới các nàng ấy.”

“Không có không có...” Thái Thường khoát tay: “Ta cảm thấy rất là hài lòng với vóc người của ta bây giờ, không định giảm... Ta lo lắng thúc công...” Hai chữ sau nàng nói bằng giọng rất nhỏ, bởi vì thoáng thấy lông mày Hào Hành cau lại.

Thái Thường cho tiểu tiên nga lui xuống, đưa gương mặt bồ đào cọ cọ Hào Hành, áp vào bên tai hấn nói nhỏ: “Có thể ngài biết, có lẽ thúc công ta muốn làm phản!”

“Phụt – – “

Hào Hành đặt chén canh không xuống, xem như chưa uống: “Vì sao hấn phải mưu phản?”

Thái Thường bĩu môi, hừ hai tiếng nói: “Dùng, các người làm thượng thần thì không nghĩ tới ngày làm thế nào biến thành thần tiên lợi hại hơn, sau đó làm vị vua không biên giới sao?”

Hào Hành lau khóe môi, nói thay tình địch: “Thái Thường tiểu tiên, không có chứng cứ không thể tùy ý chửi bới thượng thần. Hơn nữa ngươi chửi bới có phần thái quá, ai cũng có thể sẽ mưu phản, kể cả bản điện, nhưng gã thúc công giả mù sa mưa kia thì không thể.”

Hấn nói xong thì đưa một ngón tay, gọi tiểu tiên nga mang thêm một chén canh nữa đến.

Gi? Thái Thường khó hiểu: “Vì sao thúc công sẽ không oán vị mưu phản? Gần đây ta nghe Tiên Mẫu nói, bên kia Đông Hải vẫn không ngừng bị vờ, Đông Hải và Nam Hải cách nhau không xa! Ta không thể để cho mẫu thân bị thúc công liên lụy.”

“Bởi vì thúc công ngươi đã từng là người đệ nhất do Thiên đế chọn, ” Hào Hành lạnh nhạt nhấp canh: “Là tự hấn không muốn giữ lấy, chủ động xin đi giết giặc đến Nam Hải tu hành.”

“Vậy sao ngài biết chắc, nhờ đâu hiện tại thúc công nghĩ thông suốt muốn làm Thiên đế thì sao bây giờ?”

Hào Hành vừa định cùng nàng tranh luận một phen, đột nhiên nướng mày ý thức được: “Thái Thường tiểu tiên? Vì sao ngươi biết được hấn muốn làm phản? Quan hệ của các ngươi đã tốt đến mức ngay cả chuyện mưu phản hấn cũng nói với ngươi?”

Thái Thường lắc đầu, nghĩ đến chuyện tu hành không gạt được, thừa dịp hấn phát hỏa không cho phép nàng ăn cái gì bèn há to miệng nuốt vài miếng com: “Cái kia... Thượng thần, đêm mai ta không thể đốt đèn cho ngài, có khả năng vài buổi tới tới cũng không thể đốt đèn cho ngài.”

“Ừ?” Hào Hành tà tà nướng một bên lông mày: “Vì sao?”

“À, bà trẻ thay ta tìm một biện pháp để tăng tiên pháp, bà nói chỉ có vậy ta có thể trong một đêm tăng một trăm năm tiên lực đó!”

“Sao bản điện chưa từng nghe qua có biện pháp tốt như vậy? Biện pháp gì?”

“Ừm... Chính ta cùng thúc công Ti Cầm Đế Quân song tu.”

“...”

“Cho nên tiểu tiên ta cảm thấy được rất kỳ quái! Ngài ấy đã lợi hại như vậy vì sao còn cần tu hành? Không phải muốn làm phản thì là gì?”

“...”

“Chắc hẳn ngài ấy nghĩ tới chuyện tích góp từng chút một tiên pháp sau đó có mục đích khác, ngài nói đi thượng thần?”

“...”

Thái Thường gãi đầu, xem không hiểu vì cái gì mà sắc mặt Hào Hành ngày càng tái mét.

“À, ta còn nhớ rõ bà trẻ nói, chuyện ‘song tu’ này phải kiên trì bền bỉ, không thể bỏ dở nửa chừng, cho nên an bài ba ngày này, còn nói nếu hiệu quả sẽ tiếp tục làm. Cho nên... Cho nên ba ngày này ngài đừng thức quá muộn, tiểu tiên ta đi tu tiên, được chứ?”

Thái Thường dứt lời cắn cắn móng tay, nàng không hiểu vì sao thoát nhìn mặt mũi Hào Hành giống như giận dữ.

“Ừm... Ngài không nói... Ngài không nói chính là đồng ý rồi?”

“...”

Nàng thở một hơi: “Vậy đêm mai ta phải đi rồi?”

Nàng không dấu giếm nữa, có điều thoát nhìn Hào Hành vẫn còn có chút mất hứng. Không! Là mất hứng cực độ!

Mất hứng thì nói đi! Bằng không làm sao nàng biết được mình nói sai chỗ nào!

“Vậy ngài đi nghỉ ngơi sớm, tiểu tiên ta đi học tập chút ít tiên pháp, nếu không lúc tu tiên cái gì cũng không biết sẽ bị thúc công chê cười.”

Nàng khom người rồi đứng dậy, Hào Hành tựa hồ u mê đột nhiên gọi nàng nói: “Tiểu tiên khoan đã!”

“Dạ? Ngài còn có gì phân phó?”

Hắc hắc, thật tốt, còn đề ý nàng!

“Kiên trì bền bỉ?” Hào Hành cũng đứng dậy đột nhiên lại gần sát nàng, hỏi: “Thái Thường tiểu tiên, ngươi có biết hàm ý của ‘song tu’ kia không?”

Thái Thường bị hấn nhìn thì trong lòng sợ hãi, giọng run lấy lấy nói: “Tiểu tiên ta... Ta mặc dù không biết song tu là gì, nhưng ta biết ánh mắt ngài có chút... có chút... có chút...” Sắc!

Sau đó đầu chỉ ánh mắt Hào Hành có chút sắc, ngay cả nụ cười và động tác đều có chút sắc! Hừ! Ai kêu bà nương già kia thích chỗ mồm vào, đã không đi Bắc Cực an hưởng tuổi già, không nương nhờ Thiên cung lại đi quấy nhiễu tiểu ngân ngọc hấn đường thành sau đó ăn hết sạch. Song tu là hết, rất tốt, tốt vô cùng. Hấn tu trước cho bọn họ xem!

Hấn xoay người nhìn một cái, xác nhận tiểu tiên nga đã sớm biết điều mà trốn xa, một tay tựa hồ vĩnh viễn ôm lấy eo tron mượt đầy thịt của Thái Thường, oán khí trong lòng mấy ngày nay tích góp từng tí một, toàn bộ ghen tuông đều được thả lỏng! Hào Hành cười xấu xa nói: “Không hiểu song tu là ý gì? Vậy không bằng bản điện tới dạy ngươi trước?”

Đợi đến khi “học” thông, làm cho Ti Cầm lại hối hận tám trăm năm!

“Tiểu tiên... Tiểu tiên ta còn biết sơ một hai điều!”

Thái Thường vùng vẩy giẫy chết, bởi đã nhìn ra thượng thần trước mắt khôi phục bản chất sắc quỷ kia.

“A?” Trên người nàng bay ra hương hạt sen ấm áp đã thành công chi phối ý niệm kiên định trong lòng thượng thần! Đáng giận tiểu tiên nàng không ăn hạt sen mà toàn thân sao còn thơm lắm gì? Không biết rằng từ lâu đi cùng Mịch Trăn, ít nhiều gì chắc Ti Cầm cũng ngửi ra, ngấm lại liền giận dữ: “Vậy ngươi nói một chút xem!”

Hấn càng ngày càng gần, Thái Thường lấp bắp đưa tay đẩy lồng ngực của hấn: “Cái kia... Song tu chính là... Thúc công cùng ta cùng nhau tu... Tu tu tiên!”

“Tu tu tiên?” Hào Hành hài lòng ngồi vào chỗ một tay ôm lấy nàng: “Vậy chúng ta hãy ‘tu tu tiên’!”

A! Oái! Thái Thường tại trong lòng hấn vùng vẩy không ngừng, làm sao lại cùng hấn biến thành bộ dạng mập mờ này?!

“Kia... thượng thần! Tiểu tiên ta chưa ăn no! Hay là đợi lát nữa hãy học được hay không?”

“Muốn chạy trốn?” Hào Hành để nàng rơi xuống cái giường vững chãi, có trời mới biết mấy đêm không ngủ cùng nàng tư vị khó chịu đến cỡ nào! “Hà – lúc này nàng nên ngậm miệng khiêm tốn thỉnh giáo đi, Thái Thường tiểu tiên.”

Hu hu... Sắc quỷ đã rút dây buộc trên eo nàng ra... Thái Thường đánh bạo cao giọng gào thét một câu: “Ngươi xấu!”

Hào Hành cúi người chặn mũi của nàng, lướt qua một phen sau đó hài lòng thấy gương mặt của nàng lại biến thành trái hồng, cười nói: “Bản điện không phải người xấu, bản điện là đàn ông.”

Ai tới nói cho nàng biết vì sao song tu là ý này a! Thái Thường bị hấn liếm lại liếm lại, cảm thấy lực hấn hôn nàng càng ngày mạnh, như muốn trên thân thể nàng cắn một trăm cái. Thân thể của nàng bị hấn động chạm không ngừng mà cuộn mình lại, còn có chút... Có chút nóng lên xấu hổ muốn chết, thật ra không phải nàng sợ, mà là thẹn!

“Nàng là vợ tiền mệnh định của bản điện, Thái Thường.”

Hắn khẽ vuốt ve cánh môi nàng và cả lúm đồng tiền nhỏ nghịch ngợm mà tinh khiết, phút chốc trở nên dịu dàng: “Cho nên phải chuẩn bị một chút, vì bản điện mà chịu đau một lần.”

“Ừm...”

Lúc thượng thần nói những lời này trong con ngươi không còn tà ý, ngược lại trong ánh mắt sáng của hắn, Thái Thường bị bắt gặp một tia cung chiều, chỉ dành cung chiều nàng thôi. Trong mắt hắn, nàng không còn là tiên tử vừa mập vừa ngốc bị mọi người ghét bỏ, mà là tiên tử mập, là vật trân quý của hắn. Vật trân quý chân chính và vĩnh cửu.

Như vậy, nàng nguyện ý để hắn giờ trò lưu manh!

Mặt Thái Thường chịu đựng hồng đến muốn thiêu cháy hời một vấn đề cuối cùng trước khi đi ngủ: “Thượng thần... Nếu ta không đồng ý, ngày mai có thể không để ý đến cơm của ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Song tu . . .

Sắc quỷ thượng thần này! Bắt đầu giờ trò xấu thì một câu nói dư thừa cũng không nói, chỉ lo nghiêm túc đem đám xiêm y ngổn ngang và dễ dàng cởi bỏ tất cả đai lưng.

Thái Thường đỏ mặt nhìn hắn rút dây lưng cuối cùng trên tiên bào, vội vàng đưa tay bảo vệ vật áo trước của mình, nói: “Thượng, thượng thần... Nếu không ngài không cần dạy ta nữa, ngày mai ta đi nói với thúc công ta không cùng ngài ấy song tu nữa?”

Hào Hành cắn chóp mũi càng nhìn càng đáng yêu của nàng, tà khí vui lên: “Muộn rồi.”

“Ừm— cái gì kia! Lúc tu luyện tại sao có thể có tạp niệm! Là ngài nói mà! Tiểu tiên ta hiện giờ đúng là bụng rất đói, ngài...”

“Bản điện bảo đảm cho nàng no bụng!”

“Ta...”

“Nói nữa bản điện sẽ làm đau nàng!”

“... Xin ngài tùy ý!”

Phút chốc Thái Thường lại trở thành tiểu tiên không có cốt khí. Có điều... thượng thần thật sự rất dịu dàng, nếu hôn nàng như thế, vuốt ve nàng như thế, khiến cho toàn thân nóng lên, ấm áp, song tu thì song tu. Thật sự không tệ lắm!

Đáng tiếc cái ý nghĩ này bị Hào Hành nhìn thấy nơi đáy mắt, thoát cái thương yêu dịu dàng liền hoàn toàn biến mất. Một con đầu nhói đem thân thể của nàng đục xuyên, chẳng biết lúc nào hắn đã cởi hết quần áo kẻ sát thân thể trần truồng của nàng, hoàn toàn sít sao ôm lấy nàng... Càng không ngừng trên người nàng nhích tới nhích lui.

Thái Thường đau đến mức rơi nước mắt, nói không nên lời là loại đau như thế nào, nhưng cái đau này là chàng dành cho mình, vậy có thể chịu được.

Hào Hành hôn lên nước mắt của nàng, hôn nồng ấm lên môi nàng, “Sao không nói gì hết?”

Thái Thường lác đầu, trong lúc nhất thời quên mất e lệ: “Ngài gạt người ta... Ngài nói ta nói tiếp ngài sẽ làm đau ta... Nhưng ta không nói chuyện ngài cũng làm ta đau... Ta không thêm để ý ngài nữa...”

“Chỉ đau lần đầu thôi... Ta bảo đảm chỉ đau lúc này thôi...”

Hào Hành càng trở nên ấm áp và dịu dàng, dùng dòng nước ấm trong cơ thể an ủi nàng, mặc dù không nói lại khó nén nỗi sợ, làm thân thể trở nên lạnh như băng.

Giọng của hắn trở nên ngất ngừ cùng lửa nóng: “Ừm... Thái Thường của ta thật mềm, thật tròn... lại còn... rất chặt...”

Nghe lời mập mờ của hắn, nước mắt Thái Thường đã ngừng tuôn, đầu đón tựa hồ giảm bớt đi, ngoại trừ cảm thấy xấu hổ còn bị hắn chỉ dẫn từ từ không căng thẳng nữa... Thẹn muốn chết mới than nhẹ vài tiếng. Mặt của nàng lúc này đã hồng hoàn toàn! Thanh âm quyến rũ này là thanh âm nàng phát ra sao?

Hà! Thái Thường bừng tỉnh nhận ra, hiện giờ việc hai người bọn họ đang làm, không phải là... Không phải là...

“Sắc quý thượng thân! Ngươi là tên đại lừa gạt! Đây là kiểu song tu của chị em ngươi mà! Đây rõ ràng là đang làm chuyện xấu xa đó! Buông ta ra... gì gì! Ngươi đang sờ đầu đó! A! Tay của ngươi dán chỗ này? Ủhm... Không được làm nữa... Ngươi mau đứng dậy khỏi người ta! Ủhm... Đau quá! Quý sư! ... Ủ... Ủhm...”

Tiểu tiên nga giữ ngoài điện, đem từng hạt từng hạt sen lần lượt nhét vào trong tai búp bê củ sen, vẫn không quên nhét hai hạt vào tai mình, ngăn không cho toàn thân run rẩy: “Giọng nhất định làm cho lớn như vậy sao... Các ngươi ngoan đó, đều không cho lấy ra đó! Không cho phép nghe lén đó!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Ăn hết sạch, sẽ có em bé? ...

Phiên ngoại nhỏ: Tết Trung Thu thời gian rất lâu về sau, đến tận khi hai người đã thành thân và sinh con.

Ngày nọ, Thái Thường kích động cầm lấy ngũ cốc về nhà, Hào Hành đang vội vàng đặt biệt danh cho hai đứa con trai, thấy một mình nàng cầm cái túi rất lớn, bèn đặt bút xuống qua giúp đỡ.

Hào Hành: (nghi ngờ) Chẳng lẽ nàng lại muốn đi nhà bếp cố tình hại người à?

Thái Thường: (lườm hắn một cái) Chẳng không biết sắp đến Trung thu? Cả nhà Tiểu Khuyển Uyển tối hôm qua không phải mới đưa bánh trung thu cho chúng ta sao, ta muốn làm ít bánh tặng lại bọn họ!

Hào Hành: (= =) Nếu đau lòng vì đứa cháu gái của ta thật, thì có thể đừng đi độc chết cả nhà bọn họ được không?

Thái Thường: (phẫn hận) Củ sen to! Nếu chàng lại vạch trần vết sẹo của ta, ta liền ôm hai con trai chàng đâm đầu xuống hồ!

Hào Hành: (nịnh nọt ôm lấy nàng) Ai chà, được, vậy thì làm bánh Trung thu! Ta ủng hộ!

(Vì vậy hai đứa con củ sen bé nằm sắp ở trong điện bắt đầu lăn lộn than trời trách đất: Hu hu... Mẫu thân giết người rồi! Mẫu thân đầu độc a!)

Hào Hành nghe tiếng bước vào, thấy trong điện một luồng khói mù mịt, đưa tay không thấy năm ngón, mùi khói nồng nặc không ngừng từ nhà bếp tuôn ra.

Một tay Hào Hành bế lên một đứa con trai che chở trong lòng, xông vào nhà bếp đem Thái Thường hấp hối kéo ra ngoài.

Thái Thường: (yếu ớt) Thượng... thượng thân... Khụ khụ... đồng ý với ta... Gọi con trai là... Tiểu Nguyệt, Tiểu Bính... Dùng tên này tưởng nhớ mẫu thân không tranh giành ghen hờn của chúng... Khụ khụ...

Hào Hành: ...

Thái Thường: (lén nhìn một cái) Ủ... vậy ta... ta yên tâm ra đi...

Hào Hành: (âm trầm) Thái Thường! Bàn điện đếm tới ba, nàng không đứng lên, bàn điện ta liền mang theo con trai đi đâm đầu xuống hồ.

Thái Thường: (lập tức bò dậy)...

(Bính: 饼 nghĩa là bánh, nếu ghép tên hai anh em thành Nguyệt Bính 月餅 lại có nghĩa là bánh trung thu)

Khuyển Uyển ôm hai đứa em, đút mỗi đứa một miếng bánh Trung thu.

Tiểu Nguyệt Nguyệt: (một mực a ô) Chị Khuyển Uyển, sau này em với đứa em trai gốc của em có thể ở đây ăn uống không?

Khuynh Uyển: (cười hiền lành một tiếng) Có thể chứ...

Từ Loan: (Nhíu mày) Khụ khụ!

Khuynh Uyển: À... (tiếp tục mỉm cười) nhưng vẫn nên hỏi anh về các em có nguyện ý hay không.

Tiểu Nguyệt Nguyệt: (bất mãn) vì sao mỗi lần nói chuyện với chị, cậu vẫn lạnh lùng không vui đùa quá lố?

Từ Loan: (tiếp tục nhíu mày) vì sao em gọi nàng là chị mà gọi ta là cậu! ?

Tiểu Nguyệt Nguyệt: bởi vì cậu già hơn.

Tiểu Bình Bình: (nói lời công bằng) Xin chú ý từ ngữ của anh! Nói vậy sẽ làm tổn thương cậu! Còn nữa, em không có gốc! Em là con trai mẹ yêu nhất, mẹ nói em đáng yêu giống mẹ lúc còn trẻ!

Tiểu Nguyệt Nguyệt: (bĩu môi) Giống béo gốc! Giống cha mới đẹp trai! Anh đã nói với cha như thế!

Tiểu Bình Bình: Hớ, giống cái rắm!

Một mình Thái Thường ngồi xỏm trong phòng bếp lau nước mắt, xúu nữa hủy hoại cả nồi và bếp trong phút chốc, vì sao Thực thần cũng không ưu ái nàng một chút? Dù để nàng làm thành một lần thôi cũng được. Khiến cho hai đứa con trai suốt ngày không thích về nhà tìm nàng, ngược lại luôn thích đến nhà các thân tiên khác trong Thiên cung ăn cơm. Có phải cho rằng một người mẹ như nàng rất không có cảm giác thành tựu hay không?

Hào Hành đứng trước cửa, thở dài một tiếng, dùng tiên pháp làm cho phòng bếp trở về như cũ, lôi nàng đi ra, sau đó khóa cửa, dán giấy niêm phong.

Thái Thường: (u ám nhìn) Thượng thần... Thật sự một cơ hội cũng không cho ta sao...

Hào Hành: Không cho.

Thái Thường: (nghe lời) Vậy... bây giờ chúng ta phải làm gì?

Hào Hành: (đổi bụng) đi ăn cơm, thuận đường tìm con trai.

Thái Thường: (ngước đôi mắt đầm lệ lên) Thượng thần, có phải ta vẫn luôn rất vô dụng hay không?

Hào Hành: (mềm lòng) Cũng được...

Thái Thường: (nước mắt rùng rùng) Ta cảm thấy ta thật sự rất cố gắng... Ta còn gầy đi...

Hào Hành: (xoa xoa gương mặt của nàng) Ngoan, có nghề đòi hỏi phải nghiên cứu. Nàng chỉ là không thích hợp mà thôi.

Thái Thường: (Tìm thấy hy vọng) Há? Vậy ta thích hợp chuyện gì?

Hào Hành: Ừ... thích hợp...

Ngủ ngon, mắt trong veo như nước, thịt hồng hào, trắng non mềm... Thích hợp quyến rũ ta quá!

Hào Hành: (tay bắt đầu hạnh kiểm xấu) Thái Thường...

Thái Thường: Dạ?

Hào Hành: Ừm... Ta cảm thấy nàng gây chuyện rất tốt... Như vậy người trong nhà đều đào tẩu... Sau đó...

Thái Thường: (u mê) Dạ?

Hào Hành: (nhếch môi) Ta đã có người cho ăn.

Thái Thường: ... Thượng thần, vì sao đã nhiều năm trôi qua, chàng vẫn hạ lưu như vậy?

Chương 21: Ăn hết sạch, sẽ có em bé? ...

“Hu hu...”

Sáng sớm đã nghe thấy tiếng Thái Thường ôm chần ngồi trên giường khóc rùng, “Thượng thần... Ngài hạ lưu! Hic hic...”

Hào Hành an ủi không được, đành phải dụ dỗ nàng: “Thật sự là song tu mà, nếu không nàng không cảm thấy thân thể nóng lên sao? Không cảm thấy thân thể rất mệt à?”

Thái Thường ngừng khóc sờ sờ mặt của mình, lại kéo chắn ra sờ sờ ngực của mình. Đột nhiên thấy đáy mắt Hào Hành chất chứa niềm vui không rõ, chợt tỉnh ngộ bắt đầu gào thét nữa : “Ta nói ngài chính là lão sắc quý! Hạ lưu xấu xa! Hu hu. . .”

“Đừng, bản điện hạ lưu, Thái Thường đừng khóc, có khóc cũng không thay đổi được gì.

Hào Hành ôm nàng an ủi: “Đừng khóc nữa, lúc này đã là giờ nào? Mau mau. . . sửa soạn đi, không bản điện còn muốn hạ lưu. . .”

Đợi đến khi điện Tiên Mẫu cho người đến giục, Thái Thường mới hung hăng trừng mắt cái tên sắc quý đem nàng ăn hết sạch sẽ, hừ một tiếng: “Không cho ngài chạm nữa!”

Hào Hành tránh những vị tiên nga kia, cười híp mắt cắn lỗ tai nàng một cái: “Ừ, không cho bản điện chạm, cho bản điện cắn được không?”

Thái Thường tức giận uốn ngực trần trẻ năng lượng hô: “Đã nói với ngài, hôm nay tiểu tiên ta muốn cùng thúc công đi tu hành, thúc công mới không giống ngài lưu manh như vậy! Ngài biết không, ta bây giờ không muốn nhìn thấy ngài!”

“Không cần lo lắng, ” Hào Hành thay nàng vuốt lại đầu tóc: “Chỉ sợ nàng phải liên tục trông thấy bản điện thôi, bởi vì đêm qua bản điện đem nàng ‘ăn’ sạch sẽ, hôm nay bản điện phải cùng nàng đi điện kiến Tiên Mẫu, xin bà cùng Thiên đế hạ chỉ tứ hôn.”

“Tứ tứ. . . Tứ hôn. . . Khụ khụ. . .” Thái Thường liên tục thở hổn hển: “Ai đồng ý! Huống chi ta và thúc công tu hành còn chưa bắt đầu!”

“Nghĩ cũng đừng hồng, ” Hào Hành kéo kéo búi tóc làm nàng đau: “Nếu nàng dám song tu cùng Tì Cầm hấn, bản điện cũng đi tìm hấn song tu!”

“Ặc. . .” Thái Thường nhớ lại kia hình ảnh kia tức thì trong dạ dày kinh hãi.

Hào Hành hài lòng nhìn mái tóc mới vuốt cho nàng, dặt tay nàng nói: “Đi thôi, Tiên Mẫu không phải chờ nàng đã lâu sao? Đừng, còn có tên thúc công bị mắc chứng trầm cảm của nàng nữa.”

Vào điện, Hào Hành dẫn nàng qua một bên, dặn dò nhiều lần: “Một mình bản điện đi vào là được rồi, nàng ở chỗ này chờ, đợi đến khi gọi nàng vào điện tạ ơn thì mới đi, biết rồi chứ?”

Thái Thường bất mãn chu môi: “Vì sao ngài không dẫn tiểu tiên vào cùng đi?”

Hào Hành than một tiếng: “Nghĩ tới ta đường đường là thượng thần, lại muốn kết hôn với bác đèn chưa viên mãn, há không bị người ngoài chê cười sao?”

Thái Thường đám hấn một cái: “Vậy thì đừng cười ta! Tiểu tiên ta còn chường mắt ngài đó! Ngài vừa già vừa xấu! Ta vẫn chờ tương lai gả cho Tử Loan điện hạ!”

“Còn nhớ thương Tử Loan?” Hào Hành véo má của nàng: “Là thần kinh bản điện sai rồi mới có thể chọn nàng làm vợ tiên, những tiên gia khác sẽ không có giác ngộ như vậy, tiểu tiên này không chăm chú tu hành toàn tâm toàn ý ban ngày! Đàng hoàng chờ gả cho đây, đừng có nghĩ tới những thứ vô dụng kia nữa.”

Thái Thường nói không lại Hào Hành, mặt nhăn như tờ giấy ngồi chồm hổm ở ngoài điện về tiểu nhân, tại sao có vẻ như không ai muốn có nàng! Suốt ngày giữ nàng trong điện, nhân rồi không có chuyện còn ghen tuông, làm không tốt thì giờ trò lưu manh, hấn mới là không ai thêm đó! Gì? Chờ một chút, dường như vừa rồi sắc quý thượng thần hỏi câu hôn nàng sao?

Hắc hắc hắc. . . Cầu hôn mà không đo mặt lấy một chút! Thái Thường cười ngây ngô, vẫn phải tính toán về Nam Hải hỏi mẫu thân một chút, không thể cứ u mê như vậy mà đi theo người ta.

Nghe thấy trong điện mơ hồ truyền đến tiếng cãi vã, Thái Thường có chút lo lắng, sợ Tiên Mẫu trách cứ nàng thân là tiên gia không chú trọng phong nghi con gái, làm chuyện thương phong bại tục, về sau cũng sẽ không thích nàng, sẽ đuổi nàng ra khỏi Thiên cung.

Đang rầu rĩ nên giải thích thế nào, thấy Tì Cầm đang bước chậm rãi, Thái Thường liền đứng dậy hành lễ nghênh đón, nói: “Thúc công. . . Thật xin lỗi. . . Hôm nay tiểu tiên không thể cùng ngài tu tiên.”

Tì Cầm yên lặng nhìn nàng, nhẹ nhàng gật đầu: “Cũng tốt. . . Bản quân hôm nay cũng là đến từ biệt Tiên Mẫu.”

“Ừa? Thúc công ngài phải về Nam Hải sao?”

“Không. . .” Tì Cầm cười một cái: “Đi Đông Sơn. Bản quân từng đã hứa với một người, muốn dẫn nàng ấy quay về. Chỉ là một lúc quên mất, hiện giờ liền muốn đi tìm nàng ấy.”

“Thúc công. . .”

Thái Thường trông thấy bộ dạng Tì Cầm rất đáng thương, không biết nên an ủi thế nào, sờ khắp toàn thân cũng không còn miếng mứt quả nào, tối hôm

qua tất cả mứt quả đều bị sắc quỷ thượng thần tìm ra ăn hết!

“Nàng ấy có phải là Mịch Trần tiên tử... Vậy Thái Thường chờ ngài dẫn nàng ấy quay về, đến lúc đó chúng ta cùng nhau...”

Thái Thường chột che miệng, lơ mơ nhớ lại đêm đó nghe Hào Hành kể chuyện xưa, nói Mịch Trần kia đã hương tiêu ngọc vẫn.

“Thật xin lỗi...”

Thái Thường cúi đầu nhìn đất, âm thầm mắng chính mình không có đầu óc còn đi nói loạn!

Ti Cầm lắc đầu, cười vỗ đầu nàng, “Sao hôm nay liên tiếp xin lỗi bản quân thế? Không đâu, bản quân biết rõ nàng ấy còn đang chờ ta.”

Thái Thường miết ngón tay: “Vậy thúc công, khi nào thì ngài trở lại a? Tim không thấy nàng cũng phải trở về, được chứ? Thái Thường vẫn chờ ngài dẫn Thái Thường trở về Nam Hải đó.”

“Được.” Hấn gật đầu: “Chuyện ước hẹn với Thái Thường, chưa thực hiện điều nào nhưng bản quân hi vọng việc này có thể thành công.”

Mặt Thái Thường giãn ra, không ngừng gật đầu. Ti Cầm đưa tay sờ má của nàng: “Ngươi phải hạnh phúc, Thái Thường, Thái Thường...” Ti Cầm chần chờ trong chốc lát, cuối cùng vành mắt dường như đỏ lên: “Ngươi có thể gọi ta một tiếng ‘sur phụ’ được không?”

“Dạ?” Thái Thường khó hiểu, nhưng thấy thần sắc Ti Cầm mong đợi, liền gật đầu, thốt lên: “Ti Cầm sur phụ.”

Vì sao? Vì sao Thái Thường cảm thấy đầu mình đau? Nàng rõ ràng có thể chỉ gọi hai tiếng sur phụ... Lại không giải thích được sao lại gọi thêm tên của thúc công, dường như rất lâu trước đây nàng đã từng gọi như thế.

Hơn nữa hiện tại... Ánh mắt thúc công nhìn nàng phút chốc trở nên rất kỳ quái, rất mập mờ, tựa như ánh mắt Hào Hành nhìn tới hôm qua...

“...Thúc công! Thái Thường sắp thành thân với thượng thần, đến lúc đó ngài phải tới uống rượu mừng nha!”

“Thành thân?” Hào quang mới hiện ra trong mắt Ti Cầm trong nháy mắt liền rơi xuống và bị thiêu cháy: “Thành thân... Thái Thường muốn cùng hấn thành thân sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, chậm nữa e là bụng Thái Thường nhà ta sẽ không thể che hết...” Hào Hành vênh vênh đắc ý đi bộ ra, kéo cổ tay Thái Thường nhìn Ti Cầm vui vẻ nói: “Đây không phải là thúc công của Thái Thường sao? Đến lúc đó nhớ đến uống rượu mừng!”

“Ngài nói bụng gì?” Nếu không phải có Ti Cầm ở đây Thái Thường đã sớm tức giận đến cắn chết hấn!

Hào Hành cười híp mắt đưa tay chọc chọc bụng của nàng: “Ừ, đây cũng không phải là mập, thịt nhiều hơn không ít, còn không phải là bởi vì có em bé sao!”

“Ngẫu thần đại diện” Ti Cầm không vui nhướn mày lạnh lùng: “Nhớ rõ ngài từng dạy bảo bản quân, ở trong Thiên cung này nên tôn trọng danh tiếng nữ tiên tử, điều ngài mới vừa nói, nếu để Thiên đế nghe thấy, chỉ sợ không chừng sẽ đem tiên tịch của ngài trừ đi.”

Hào Hành tính trước kỹ càng vỗ bả vai Thái Thường, khoe khoang nói: “Đế Quân ngài thật sự là quá lo lắng, vừa rồi chính miệng Tiên Mẫu đã ân chuẩn hôn sự bản điện và Thái Thường nếu nàng ấy là vợ tiên được ân chuẩn của bản điện, hôm nay còn có tiên lễ chi thực, bản điện còn gì phải kiêng kỵ?”

Con người Ti Cầm nổi con tức, hấn nhủu mày thật sâu, đẩy hai người ra sai bước vào trong điện.

Thái Thường giật nhẹ ống tay áo Hào Hành: “Thượng thần ngài điên à! Sao ngài có thể nói như vậy! Cho dù Tiên mẫu đồng ý cũng không thể nói lớn như thế!”

“Nhanh đi thôi Thái Thường.” Hào Hành thoáng thu nụ cười kéo tay của nàng nói: “Tiên Mẫu không đồng ý, mới vừa rồi là bản điện lừa hấn, sợ đợi lát nữa lão bà kia sẽ phái người bao vây điện các, cho nên chúng ta phải chạy nhanh một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Mẹ chồng hiền linh đó! . . .

“Thượng... thượng... thần! Tiểu tiên theo ngài không kịp!”

Thái Thường thờ hồng học giẫm đám mây bị hấn dất bay tới bay lui về phía trước, nhiều lần suýt bị ném ra ngoài.

Hào Hành nhìn nàng vô vọng một cái, tức giận kéo nàng qua đám mây của mình: “Sớm đã nói với nàng là đám mây đó bị hồng rồi!”

“Xuyt – -” Miệng Thái Thường đầy hấn, khom người thu hồi đám mây và che lỗ tai của nó: “Ngài đừng để nó nghe thấy, nghe thấy nó sẽ khóc !”

Hào Hành thờ dài một tiếng, nhìn phía xa sau lưng, hình như Tiên Mẩu chưa phải chim đại bàng đuổi theo, liền thoáng thờ ra, hỏi nàng: “Nàng có biết chỗ nào có thể giấu hai người chúng ta mà không bị phát hiện không?”

Thái Thường lắc đầu: “Từ nhỏ chi ở Nam Hải sau đó ngài cho ta cây đèn kia, trừ chỗ đó ra không đi qua những nơi bí ẩn nào khác.”

“Vậy nếu Tiên Mẩu phải người đến bắt chúng ta trở về, làm sao bây giờ?”

“...Ừ... Vậy hãy cùng bọn họ trở về.” Thái Thường trả lời thờ thăm dò, thấy sắc mặt Hào Hành chỉ tiếc rên sát không thành thép, nịnh nọt nói: “Ngài đừng lo lắng, mới vừa rồi không phải ngài nói với thúc công nói trong bụng ta có bảo bảo sao, ta tin tưởng bà trẻ sẽ không vô tình chia rẽ ta và ngài.”

“Bà trẻ nàng là bởi vì nghi ngờ con nàng là của bản điện mới đuổi tận giết tuyệt.”

Thái Thường nức nở nói: “Tiểu tiên cùng với ngài dưới yêu nhau nhưng trên không cho phép sao?”

Hào Hành xoa đầu nàng, thấy trước mắt một mảng xanh thẫm, chỉ chỉ một hòn đảo có rất nhiều đá ngầm cách đó không xa nói: “Đó là nơi bản điện sinh ra, dù sao cũng trốn không thoát với nàng, chỉ bằng đi bơi thường thức một phen trở về mặt cho số phận được không?”

Thái Thường xoa cái bụng lép, lắc đầu: “Tiểu tiên đói bụng rồi, có thể tìm một chỗ non nước xinh đẹp...”

“Trên đảo rất nhiều táo vừa to vừa ngọt có cả đậu phộng nữa.”

“Đi đi đi! Vậy thì đi! Đi ngay lập tức!”

Vừa xuống đất, Hào Hành cởi giày mây của mình vội đưa nàng: “Mặc dù hơi lớn, nhưng nàng phải mang. Sương mù trên đảo này nặng, sợ sợi bắc đèn nàng gặp nước sẽ xóp. Nếu có giày mây này, nàng có thể tùy ý đi lại.”

Thái Thường vui vẻ hớn hở ngồi chồm hổm mang giày vào hai chiếc thuyền nhỏ, vừa đi liền lão đảo: “Thượng thần, đều do ngài hẹp hòi, nếu ta nhận hạt châu của thúc, còn dùng mang giày này làm chi!”

“Hạt châu kia là di vật của Mịch Trần tiên tử, tóm lại nàng cầm lấy sẽ không tốt lắm”

“Hà? Thì ra là của Mịch Trần tiên tử !” Thái Thường đi vài bước thờ bị ngã, bắt đắc dĩ Hào Hành đành phải đưa cánh tay ra cho nàng đỡ: “Thúc công nguyện ý đem hạt châu quý giá như vậy cho ta, xem ra là thật sự yêu thích ta.”

“Ừ.” Hào Hành liếc nhìn nàng một cái, “Thái Thường tiểu tiên nếu nhìn không ra đoán chừng hấn phải nhảy xuống Đông Hải.”

Đi đến một chỗ lá sen bao quanh mà thành phòng trước mặt, đột nhiên Hào Hành dừng lại, dáng vẻ tang thương nhìn qua cánh cửa lặng yên, nói: “Đây cũng là nơi bản điện và em gái xuất thế.”

Thái Thường nhìn cẩn thận lượt, “Thượng thần, các ngài đều xanh mon mồn, tinh khiết tự nhiên.”

Gi? Không đúng! Thái Thường suy tư đến gì đó, thấy trong mắt Hào Hành mơ hồ có nước mắt thấy được, nắm chặt bàn tay Hào Hành hỏi: “Thượng thần, ngài là thượng thần, vì sao nhà ngài lại tiêu điều đơn sơ như thế? Huống chi chúng ta một đường tới đây, ngay cả hiệu buôn của người trần cũng không thấy, ngài muốn ta đến nơi nào mua đậu phộng chứ.”

“Vạn năm trước bản điện còn chưa phi thăng, cùng chị em gái có chung rễ là củ sen, là mẹ ta ngâm đắng nuốt cay ở nơi này đem một đám chúng ta quảng độ thành tiên, còn bà lại cam nguyện làm người phàm, ở nơi này cho đến cuối đời. Bà và phụ thân đại nhân khi còn sống đã ước định, nơi này là tổ của hoa sen, họ sẽ ở cả đời, vĩnh viễn không thành tiên. Sau khi chết họ cùng kết liền cành, để cánh hoa sen này mãi lan tràn.”

“Đúng...” Thái Thường như có điều suy nghĩ gât đầu: “Ta nhớ rồi thượng thần, chúng ta ở đây một đêm được không? Ta muốn thấp nén hương cho mẹ ngài!”

“Phụt.” Hào Hành buồn cười đỡ nàng: “Người phàm dâng hương cầu xin thần tiên, nàng còn dâng hương làm gì? Trực tiếp van cầu bản điện không được sao? Bản điện có bản lĩnh còn cao hơn các thần tiên bình thường, ví dụ nếu nàng cầu xin những loại trái cây ăn vô cùng vô tận, trái lại bản điện cũng có thể thỏa mãn nàng.”

Thái Thường cười híp mắt không ngừng gât đầu: “Vậy giờ tiểu tiên muốn ăn chút đậu phộng và táo xanh, ngài có thể lập tức tìm đến ta không? Hơn nữa ta muốn nói chuyện riêng một chút, ta muốn cùng ngài thành thân đương nhiên phải thỉnh an dâng tặng chung trà cho mẹ chồng, ngài nói có đúng không?”

Hào Hành vuốt cằm: “Nếu có thể nàng nghĩ như vậy, bản điện rất vui lòng. Trước tiên ở ngoài cửa này ngồi xuống nghỉ, bản điện đi chuẩn bị cho nàng chút táo xanh để ăn. Nàng có thể nói chuyện với mẹ bản điện bằng vùng biển này. Mẹ ta nhất định rất thích nàng đầu trắng trẻo mập mạp như nàng.”

Thái Thường ngoan ngoãn gật đầu, chờ hấn đi xa, liền phịch một tiếng quỹ bên bờ biển khóc lớn lên: “Mẹ chồng ơi! Con là Thái Thường con dâu của mẹ nè! Là con bị ép buộc! Thượng thần ngài ấy giờ trò lưu manh! Hu hu! Mẹ phải làm chủ cho con nha! Hu hu... Ngài ấy phá danh tiết của con còn làm hại con bị người ta đuổi giết! Hu hu...”

Cho đến khi nghe thủy triều không dâng lên nữa đến phiên chán, Thái Thường mới đau họng, đứng lên đẩy cửa phòng đi ực mạnh nước trong bầu, thở gấp nghỉ ngơi.

Sắc trời đã muộn, Hào Hành dùng chiếc lá sen đựng đầy đậu phộng và mút táo quay về, thấy Thái Thường uống đến gò má phù ra, không khỏi hiếu kỳ: “Nàng cùng mẹ nói những chuyện gì? Hình như nàng nói không ít, nếu không sẽ không uống nhiều nước như thế.”

Thái Thường cười hi hi cầm một miếng mút táo đặt vào trong miệng: “Không có gì, chỉ là cùng mẹ chồng nói nhà tiểu tiên ở đâu, năm nay bao nhiêu tuổi, thể trọng bao nhiêu cân, vui vẻ với ngài thể nào...”

“Ừm.” Hào Hành cười bóc đậu phộng cho nàng: “Mỗi đêm mẹ ta sẽ hiện hình bên ngoài phòng để may vá xiêm y cho bản điện và em gái, đến lúc đó bản điện đi hỏi bà là được rồi.”

“A... A... A...”

Thái Thường thốt một lần ba tiếng, tinh thần thấp thỏm hỏi: “Vậy mới vừa rồi ta cùng mẹ chồng nói quá nhiều, có thể hù dọa bà hay không?”

“Không biết.” Hào Hành lại bóc một hạt cho nàng: “Chỉ là lúc mẹ hiện ra nàng đừng sợ là tốt rồi. Có điều mẹ ta xưa nay là người hiền hòa, trừ khi có người nói xấu ba chị em thì mới nổi giận, buổi tối lúc hiện ra sẽ túm lấy da mặt người đó mà kéo. Cho nên mẹ ta thích nàng dẫu mập mạp, vậy mới có xúc cảm”

Hạt đậu phộng này nghẹn trong cổ họng không lên nổi cũng không thể đi xuống, đến mức cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Thường đều đỏ bừng, ho sặc sụa một hồi suýt nữa phun ra cả phổi.

Lúc nửa đêm Thái Thường thấy Hào Hành ngủ say, lén từ trong lòng hấn bò ra ngoài, mở cửa phòng, xem xét ngoài phòng tựa hồ an bình. Lại xoay người lại nhìn một chút, Hào Hành ngủ rất sâu, lúc này mới nổi dũng khí lên thổi một đồng đậu phộng vừa rồi ăn không biết ngon còn dư lại ra bên ngoài.

Nàng dọn xong đậu phộng, trong miệng lẩm bầm trịnh trọng cung phụng một hồi lâu. Đột nhiên nghe cửa phòng có tiếng mở ra, tiếng bước chân mềm mại từ từ truyền đến, Thái Thường bị hù dọa ôm đầu cúi xuống đất tru lớn: “Mẹ chồng, con không dám nữa! Con cũng có dự đồ thượng thân! Hai chúng con là chàng tình thiếp nguyện! Con đã sắp có thai! Chúng con sẽ thiên trường địa cửu! Mẹ cùng cha ở bên kia yên tâm ăn đậu phộng đi. Hu hu!”

Hào Hành chân trần đứng sau lưng nàng bắt đắc dĩ lắc đầu, phải can đảm như thế nào mới có tư cách tu luyện thành thần đây?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ngưu Lang và Chức Nữ...

Mới sáng Hào Hành mở mắt ra đã bị hai con mắt thâm quầng của Thái Thường dọa cho hết hồn: “Thái Thường tiểu tiên? Cả đêm nàng không chớp mắt sao?”

“Ừm...” Thái Thường chậm chạp ngẩng mặt nhìn Hào Hành, mặt mũi vô cùng bản thủi hồng hồng như là đã khóc.

Hào Hành tìm chiếc khăn lau mặt cho nàng, cố ý cười hỏi: “Chẳng lẽ tối qua mẫu thân nói rất nhiều chuyện cũ đau lòng với nàng sao?”

“Á – -” Thái Thường vừa nghe lại giật mình chui vào trong chăn.

Hào Hành cười một hồi kéo nàng ra tắm: “Mẹ ta thấy bộ dạng vô cùng bản thủi của nàng mới tức giận đấy, nếu là nữ tiên từ trắng trời sạch sẽ mẹ ta tuyệt đối sẽ không ra hù dọa nàng”

Thái Thường run rẩy đáp lời, Hào Hành kéo nàng ra ngoài, nhìn ánh nắng sớm mai, “Bản điện dẫn nàng đi hái táo xanh thì thế nào? Tùy nàng muốn hái bao nhiêu thì hái. Sáng sớm trái cây vừa ngọt vừa lớn, bản điện ở chỗ này ăn mấy trăm năm rồi đó.”

Thái Thường nghe vậy sắc mặt trong nháy mắt liền tốt hơn nhiều, cười hi hi gật đầu kịch liệt, thúc giục Hào Hành đi nhanh nhanh.

Nhưng hai người chưa vui vẻ được mấy bước thì một trận huyền não mang điềm xấu truyền đến, Hào Hành giương mắt, thấy một đội thiên binh uy vũ sinh phong đứng ở trước mặt chặn đường đi. Thái Thường cũng thấy, mồ hôi lạnh chảy ra, kéo chặt cánh tay Hào Hành kêu: “Thượng thần, chẳng lẽ việc chúng ta ăn trái cây không thành rồi ư?”

“Cuối cùng thì người ngựa bắt kẻ thông dâm đã đến, chậm thêm chút nữa bản điện sẽ phải lên báo quân thượng thay đám thổ dân này.”

Hào Hành mặt không đổi sắc mà dẫn nàng ra nghênh đón, thấy đám thiên binh tránh qua một đường, một tiên nga dắt tay Tiên Mẫu thong thả bước ra.

Thái Thường thấy là Tiên Mẫu thân tự giá lâm, chân mềm nhũn, nói: “Tiểu tiên tham kiến bà... bà trẻ.”

Hào Hành lãnh đạm đề mặc Thái Thường nắm tay áo mình, cuối cùng thở dài một hơi: “Không biết Tiên Mẫu giá lâm Liên đảo, quả thật hạ thần không tiếp đón từ xa, mong Tiên Mẫu tha tội.”

Tiên Mẫu thấy bộ dạng phu xướng phụ tùy của hai người, nhất thời đau lòng đi tới kéo tay Thái Thường: “Đứa nhỏ này, con đó vì sao có thể làm ra chuyện bại hoại tiên phong như thế? Chưa được Thiên đế chỉ hôn, cũng chưa đến Nam Hải giam ngục, đã tự mình cùng thượng thần làm ra... chuyện song tu, chẳng lẽ không cảm thấy hổ thẹn với tiên hôn Mịch Trần sao?”

Thái Thường chỉ lo vui đầu nghe tiếng dạy bảo không liên tục ngừng, đương nhiên Tiên Mẫu lại nhăm lẩn nàng với Mịch Trần nữa rồi.

Hào Hành cười một tiếng nói: “Tiên mẫu lời ấy sai rồi, chúng ta dù chưa có quân thượng chỉ hôn, cũng chưa đến Nam Hải giam ngục, nhưng tóm lại có nhật nguyệt làm mối, có tinh hà làm chứng, lưỡng tình tương duyệt, hơn nữa còn lưu ấn ở đền Nguyệt lão.”

Tiên mẫu thờ dốc mấy cái, lườm Hào Hành, nói: “Bản giá đang có lời muốn nói lý cùng ngẫu thần đại điện. Thái Thường, con đứng sang một bên chờ đi.”

“Dạ?” Thái Thường ngẩng đầu lên, lo lắng nhìn Hào Hành. Hào Hành dịu dàng vuốt tóc nàng: “Bà trẻ nàng có chuyện muốn nói riêng với bản điện, nói xong cũng có thể dẫn nàng đi hái trái cây, nàng đi ngắm ánh nắng trước một chút, được không? Mặt trời mọc trên đảo thoạt nhìn còn đẹp hơn ở Thiên cung.”

Thái Thường buông cánh tay đang nắm lấy Hào Hành, ung dung đứng sang một bên.

Hào Hành cười một cái, đưa ngón tay chỉ về phòng: “Nhà cửa đơn sơ, kính xin tiên mẫu đừng ghét bỏ.”

Tiên mẫu hừ một tiếng phát tay, đám Thiên binh sau lưng đều nghỉ ngơi tại chỗ. Bà đội y quan mẫu mực nhắc chân ngừng đầu bước vào. Thái Thường ngồi xỏm ở phía xa nhìn thấy rất lo lắng, mặt đất trong nhà gập ghềnh, tiên mẫu không nhìn dưới chân rất dễ bị ngã.

“Ai u – -!”

Quả nhiên thế.

Hào Hành xoa xoa trán, vội vàng đi theo vào: “Tiên mẫu xin coi chừng!”

Sóng biển vỗ từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn, dưới chân Thái Thường còn mang giày tiên của Hào Hành, nàng vuốt ve một lát thì sững sờ, sau lưng truyền đến tiếng ngáy liên tục của đám thiên binh.

Cho đến khi trời chiều tan, hàng rào gỗ kéo kẹt một tiếng Hào Hành đẩy cửa bước ra, Thái Thường vội vàng đứng dậy chạy tới kéo Hào Hành nói: “Thượng thần, bà trẻ mắng chàng à! Chàng bị đánh sao? Có đau ở đâu không?”

Hào Hành níu tóc của nàng, vui vẻ nói: “Ừ, đánh ta, nơi này và nơi này đều đau lắm.”

Hào Hành lấy tay chỉ chỉ bờ vai và lồng ngực của mình, Thái Thường khò sờ kiếng chân xoa xoa cho chàng.

“Còn nơi này nữa.” Chàng lại chỉ chỉ gương mặt của mình.

Mắt Thái Thường đỏ dần, vọt lên cao một chút nói với Hào Hành: “Thượng thần, nếu Tiên Mẫu độc ác chia rẽ chúng ta, chúng ta lên đánh bà một trận, chàng thấy được không?”

“Tiên mẫu không độc ác.” Hào Hành vuốt ve xoa gương mặt nàng: “Bà đã đồng ý hôn sự của chúng ta.”

“Thật sao?” Mặt mũi Thái Thường tràn ngập chữ không tin: “Không thể nào, chàng đừng gạt ta.”

Hào Hành kéo tay nàng nói: “Là thật. Có điều Tiên Mẫu ra một điều kiện, chúng ta phải đợi sau khi Từ Loan thành thân mới có thể thành thân.”

“Đợi đến khi điện hạ thành thân?” Thái Thường đột ngột mất mát: “Vậy chẳng phải là phải đợi rất lâu sao? Lỡ đầu điện hạ không thành thân thì làm sao bây giờ? Vậy tiểu tiên ta cũng phải tách ra khỏi thượng thần?”

“Không biết.” Hào Hành tràn đầy tự tin: “Nàng quên rồi sao, không thành thân chúng ta cũng có thể có con chung phi pháp mà!”

Cửa phòng lại vang lên một tiếng, tiên mẫu cau mày đi ra, “Dặn dò tốt chưa? Nếu dặn dò tốt rồi, Thái Thường, kể từ hôm nay con theo bản giá trở về Bắc Cực.”

“Trở về Bắc Cực? !” Thái Thường giật mình sững sờ hết nhìn bà rồi lại nhìn Hào Hành: “Thượng thần thượng thần, bà trẻ muốn dẫn tiểu tiên trở về Bắc

Cực làm sao bây giờ!”

Hào Hành không nói gì, kéo nàng vào lòng ôm một cái: “Thái Thường tiểu tiên, thừa dịp này theo tiên mẫu tu tiên đi.” Chàng hạ thấp giọng xuống nói: “Lão yêu tinh này nói với bản điện một ngày nàng không thành thượng thần thì một ngày không cho phép cùng bản điện ân ái! Cho nên nàng xem xét một chút, có phải nàng nên nghiêm túc tu tiên rồi hay không?”

Thái Thường rất uất ức nói: “Bà trẻ cổ tình không chuẩn hôn sự của chúng ta sao! Ta làm sao có thể thành thượng thần? Không thành thượng thần cũng không cho phép trở về thăm chàng sao?”

“Không phải thế, nói không chừng thời khắc này tiên lực của Thái Thường tiểu tiên đã tăng mạnh, còn có thể vượt qua bản điện ấy chứ. Nếu nàng sớm một ngày thành thượng thần, chúng ta cũng không cần đợi Tử Loan thành thân nàng nói có tốt không?”

Thái Thường trầm mặc, ngược đôi mắt nước mắt lưng tròng nhìn chàng: “Thượng thần, không phải là chàng ghét bỏ ta tiên thuật không tinh sau đó cùng với bà trẻ lập bày lừa gạt ta chứ? Nếu ta một mình đi tu tiên, chàng lại bắt đầu cùng các nữ tiên gia làm loạn thì có phải ta rất thảm không?”

“...” Khóe môi Hào Hành run run: “Bản điện bảo đảm với nàng, sau khi nàng đi bản điện nhất định sẽ nhớ nàng, tuyệt đối không sinh chân tình mập mờ với các nữ tiên tử khác. Mà các chư tiên biết rõ bản điện vừa ý nàng, đều nhìn bản điện với ánh mắt chỉ trích, chỉ sợ là không có nữ tiên tử nào dám tìm đến bản điện đàm luận thi từ, ca phú, nhân sinh triết học đâu.”

“Dẫn dò đủ chưa?”

Tiên nẫu nhũu mảy thúc giục: “Thái Thường, mau cùng bản giá trở về thôi! Thuật tu hành của con đến nay đã bắt đầu muộn rồi. Ngẫu thần điện cũng mời về cho, gần đây Đông Hải không thái bình, bản giá tin rằng giờ phút này quân thượng sẽ vạn phần cần chúng tiên gia Thủy sinh tộc của ngài hết sức tương trợ.”

Hào Hành nhìn một cái, buông Thái Thường ra, chầm chầm chớp mũi của nàng mới nói: “Đi thôi Thái Thường, bên đó không có thức công phiền phức của nàng, bản điện tương đối an tâm, chờ nàng trở về bản điện lập tức cùng nàng thành thân.”

Thái Thường lắc lắc đầu, ôm Hào Hành khóc: “Chỉ là ta cảm thấy sau khi tiểu tiên ta đi chàng sẽ bắt cả hai tay, nhất định sẽ bắt cả hai tay!”

“Vậy nàng cố gắng tu tiên! Trở về sớm một chút để xem bản điện có bắt cả hai tay hay không!”

“Dạ!”

“Thái Thường... Tự chăm sóc cho mình, đừng có tham ăn.”

“Ừm.”

Thái Thường lau nước mắt, đưa gò má tròn trịa qua: “Ta phải đi rồi, cho chàng hôn thêm một cái.”

Hào Hành cười cười khom người hôn hôn gương mặt nàng, cũng đem gương mặt của mình đưa qua: “Vậy bản điện cũng cho nàng hôn một cái.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tu tiên gặp phải nữ quý . . .

Vác khuôn mặt lấm nước miếng của Thái Thường trở về điện, tiểu tiên nga ra đón nhìn sau lưng Hào Hành: “Thượng thần, vì sao Thái Thường tiên tử không về a? Hôm nay có chuẩn bị đào tiên mà tiên tử thích ăn nhất đó.”

Hào Hành buồn bã xoay người, bậc thêm văng về sẽ không còn một tiểu tiên tử trắng trẻo mập mập leo lên, mỗi lần bỏ một bậc đều thờ hồng học mắng to một câu: “Sắc quỷ thượng thần không có chuyện gì làm hay sao mà sửa cái bậc cao thế! Thật là lãng phí vật liệu.”

“Người ăn nhiều một chút đi.” Hào Hành không muốn ăn, khoát khoát tay trở về nội điện: “Đêm nay bản điện và nàng ấy đều không dùng bữa.”

Bước vào, Hào Hành thấy đại điện tối đen bèn mang chiếc đèn kia ra phát một cái, ánh sáng liền tỏa ra. Chưa bao giờ nói với Thái Thường, thế gian này làm gì có tុ hoa đăng, đây bất quá chỉ là cây đèn tầm thường, chỉ vì tìm lý do để có thể cùng nàng bên nhau thôi.

Hào Hành vào đi trong cây đèn, nhìn thấy hình nhỏ trên bức tường do lúc Thái Thường lười biếng tu luyện khắc trên vách, có chút nhìn không ra là hình ai. Hào Hành cẩn thận phân biệt hồi lâu, nhũu mảy khẽ nguyên rủa: “Thái Thường tiểu tiên, nàng về con cóc giương miệng rộng dạy người này là bản điện sao?!”

Bên cạnh con cóc còn viết mấy hàng chữ nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo: “Sắc quý, hôm nay nguoi ngáy ngủ, tiếng vang rất to, ta bị nguoi hại ngủ không được!” “Sắc quý hôm nay lại mang nữ tiên từ về, hư quá...” “Ta biết sắc quý đang ghen, Thái Thường phải tiếp tục cố gắng!” “Tối hôm qua sẽ không có em bé sao?” “Tiểu tiên nga lên cho ta ăn một quả đào tiên, mùi vị thật ngon.” “Hôm nay Thái Thường ghi nhớ lại bị nhức đầu.” ...

“Làm sao bây giờ...” Chàng cười khổ cầm lấy quả đào nàng cắn một nửa để trên đài sen: “Mới có nửa ngày bản điện đã nhớ nàng rồi.”

“Thượng thần? Thượng thần? Ngài còn chưa ngủ sao?”

“Chưa...” Hào Hành máy móc đáp một tiếng, trong đầu đều chứa đầy hình ảnh Thái Thường.

“Vậy ngài núp bên trong cây đèn của ta làm gì?”

“À... Bản điện... Hà?” Hào Hành phục hồi tinh thần sững sờ, vọt người ra ngoài thấy nơi cửa đại điện tối tăm có người khó hiểu đứng nghiêng đầu nghi hoặc nhìn chàng.

Thái Thường dụi mắt đi tới, “Đã trễ thế này sao ngài còn chưa ngủ à? Vì sao ngài ở trong cây đèn của ta? Có phải ngài lên ngủ giường tiểu tiên ta không?!”

Hào Hành ngây dại nhìn, trái tim vừa rồi trống rỗng dần dần bị nàng lấp đầy.

“Sao ngài không nói lời nào?” Thái Thường nghiêng đầu nhìn ánh mắt kích động của Hào Hành, nháy nháy con mắt cười ngây ngô nói: “À... Tiên mẫu ở cửa Ngân Hà gặp lão tiên ông, hai người tranh cãi âm ỉ một trận, đến bây giờ cũng còn âm ỉ, ta liền chuẩn em trở lại.” Thấy Hào Hành vẫn không nói, nàng vội vàng tiếp: “Bình minh ta sẽ chạy về, không bị phát hiện đâu! Ta muốn trở về nhìn ngài một chút... Ặc...”

Hào Hành ôm chặt nàng, khẽ cắn lỗ tai nàng: “Nếu không nàng đem bản điện đi theo có được không?”

Hà? Mặt Thái Thường đỏ lên, lần đầu tiên thượng thần nhiệt tình như vậy.

“Không được ... dọc đường đi Tiên mẫu dạy dỗ ta nửa ngày, nói ta biết ngài là vị thượng thần phong lưu cỡ nào, để ta cảnh giác cao độ không nên bị ngài che mắt. Nếu để bà phát hiện ta mang theo ngài đi cùng, nhất định bà sẽ làm khó dễ tiểu tiên ta.”

“Sáng mai về nàng sẽ giải thích thế nào với bà ấy chuyện về đây?”

“Ừ... thì nói ta bị tiêu chảy.”

“Tiêu chảy nháo cả đêm, khí sắc sao còn có thể tốt như vậy?”

“Ừ... Nếu không ngài đánh ta một quyền?”

Hào Hành cọ cọ trán nàng: “Bản điện không nổi.”

Thước Diệp rời giường đi thu các vì sao, thấy Hào Hành đang nhẹ nhàng cõng Thái Thường ngủ say, hướng về Ngân Hà mà đi, vốn định mở miệng gọi một tiếng, lại bị Hào Hành ra ý bảo nàng đừng lên tiếng thì lập tức ghen hòng nhìn trần trời.

Chẳng lẽ cô em họ si ngốc của nàng đã chứng thực câu nói của nhân gian: người ngốc có ngốc phúc rồi sao?

Đêm qua Thái Thường khai báo với Hào Hành một mớ chuyện lớn trong điện, còn nói cho chàng biết trong Thiên Giới trái cây nhà ai ngọt hơn, rồi đem cả chuyện Tiên Mẫu mắng ra kể; sau đó mơ mơ màng màng tựa vào người chàng ngủ say. Hào Hành cõng nàng đi từ từ, thấy đội ngũ chính tề đưa Tiên Mẫu về Bắc Cực đang ở trước mắt, thật lòng rất hi vọng bà ta vẫn còn ồn ào với Tiên ông, để mình có thêm thời gian cho Thái Thường ngủ lâu một lúc.

Tiên ông đã rời đi, một mình Tiên mẫu ngồi bên bờ sông buồn bực. Hào Hành bắt đắc đi tới hành lễ, đem Thái Thường đặt vào loan giá, nắm tay của nàng một lúc rồi rời đi.

Tiên Mẫu gọi chàng: “Ngẫu thần điện, ngài đừng quên lời bán giá nhé.”

“Dạ, bản điện ghi nhớ.”

Tiên mẫu liếc xéo chàng một cái, thở dài: “Ta và ngài đều biết thọ hạn của Mịch Trấn kết thúc, mới dùng sợi bắc đèn của Thái Thường kết thành hồn phách của con bé thay nó hoàn thành nguyện vọng mà tái sinh. Nếu Thái Thường và Ti Cầm không đi cùng, như vậy nguyên thần Thái Thường cũng sẽ phá hủy, ngài muốn nhìn con bé bởi vì ngài cố chấp mà biến mất hay sao?”

“Nếu như cả đời này Mịch Trấn lựa chọn bản điện, mà người có ý chia lìa chúng ta, chỉ sợ là Đế Quân cũng không muốn thấy chuyện này. Cho dù Thái Thường thật sự bị đánh trở về nguyên thần, như vậy bản điện sẽ theo nàng làm một cây bắc đèn.” Hào Hành khẽ khom người: “Thái Thường van xin người, xin đừng quá miễn cưỡng nàng.”

“Hào Hành...” Tiên mẫu cắn chặt hàm răng: “Ngài không thể chỉ dựa vào tám mệnh bài từ chỗ Nguyệt lão mà nhận định Thái Thường, như vậy đối với con bé không công bằng! Huống chi cái mệnh bài ấy còn không phải là lời nói của lão thần và quân thượng?”

Hào Hành nhìn sang khuôn mặt ham ngủ trong kim loan, cười nói: “Có lẽ ban đầu là như thế... Nhưng về sau sẽ không.”

Thái Thường ngủ đủ ngáp một cái, cảm giác quanh người từng cơn ớn lạnh, đập mây đi ra khỏi phòng, thấy Thiên giới trắng xóa một vùng, yên tĩnh không tiếng động.

“Thượng thần...”

Nàng trống rỗng kêu một tiếng, nghe thấy tiếng vang dội lại mới hiểu ra Hào Hành đưa nàng lên loan giá đến Bắc Cực.

Vậy là sắc quý thượng thần thật sự không cần nàng, Thái Thường khổ sở ngồi trên mặt đất lau nước mắt.

Hon mười vị tiểu tiên phụng dưỡng cầm đài sen và sách đến trước mặt nàng, nho nhã lễ độ cất tiếng: “Thái Thường tiên tử, Tiên Mẫu có lệnh, từ lúc này xin người hãy an thần tu tiên. Tiên căn người bất ổn, nguyên thần lại quá tán, nếu muốn sớm ngày rời đi, xin hãy cố gắng hơn.”

Thái Thường nhìn đồng sách chất thành núi, đếm trên đầu ngón tay hỏi: “Phải xem hết những quyển sách này sao?”

“Dạ, người phải tìm hiểu. Nếu chỗ nào không rõ thì chờ có tiên gia tới thăm người, người cũng có thể hỏi ý.”

“Tiên gia có thể tới thăm sao?!” Mắt Thái Thường rơi dòng lệ nóng: “Xin hãy giúp đưa tin đến Ngẫu thần điện của Thiên cung, để Hào Hành thượng thần mỗi ngày đều đến thăm ta!”

“À...” Đám tiểu tiên nhìn nhau: “Không được, trừ phi Tiên Mẫu muốn mời hoặc ân chuẩn.”

Thái Thường nghe vậy cả người lại xẹp xuống, trông cậy lão yêu bà mời Hào Hành đến là không thể.

“Nếu một ngày ta xem một bộ thì hết chông sách mất mấy ngày?”

“Hồi bẩm tiên tử, một vạn tám ngàn năm.”

“Phụt – -” Thái Thường phun một ngụm máu, quỳ rạp xuống đất, cười lạy ông trời: “Thượng thần à! Kiếp này tiểu tiên cùng với ngài vô duyên, qua thế giới bên kia chúng ta mới có thể gặp lại nhau!”

“Ặc... Tiên tử, kỳ thật những tiên gia bình thường đều một ngày có thể nhớ trăm cuốn.”

Thái Thường: “Ồ, mấy trăm ngày ta mới có thể học xong một quyển.”

Ban đêm vừa Thái Thường đọc sách thì bắt đầu ngủ gật, nơi Bắc Cực hơi lạnh bức người, chỉ sau chốc lát nàng đã run rẩy tỉnh lại. Thái Thường kéo thêm vài tấm đệm giường đắp lên người, cố mở mắt tiếp tục xem, cứ theo tốc độ này e là đợi đến khi Bắc Cực phủ đầy tuyết nàng cũng không còn nhìn thấy sắc quý.

Xem mãi cho đến khi Thiên thư từ một quyển hóa thành bốn quyển, nàng mới yếu ớt ngẩng đầu. Đang định dùng tuyết rửa mặt nâng cao tinh thần, vừa ngẩng lên đã thấy ngoài điện có một nữ tiên tử dáng người yếu điệu, khuôn mặt thanh lệ đang đứng.

Thái Thường vốn định gọi nàng ấy đến ngồi một chút, nhưng đột nhiên hít phải khí lạnh, phía trên người nữ tiên tử xuất hiện một đám mây mù, ánh mắt trống rỗng, không phải là quý chôn Bắc Cực này chứ!

Nhưng... hình dáng nữ quý rất quen thuộc nha!

Thái Thường cả gan nuốt nước miếng hỏi: “Xin hỏi quý... À, tiên tử... đến đây là để thăm tiểu tiên sao?”

Nữ tiên tử kia nghe thấy cười một tiếng, lướt lại gần thêm chút, nhìn thấy bộ dạng Thái Thường càng lúc càng kinh hãi thì mỉm cười gật đầu: “Cô nên biết ta, không phải sao Thái Thường?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Giúp quý nhập vào người . . .

Dạ? Thái Thường trợn to hai mắt nhìn, ngoài dáng người nhỏ yếu và khí chất ưu nhã lại lạnh lợi không giống mình, nàng ấy... Nàng ấy hoàn toàn như được đúc ra từ một khuôn với mình! Chả trách tất cả chư tiên đều yêu thích các cô gái dáng người yếu đuối, quả thật là quá tuyệt vời!

“Tiên tử xin chào!” Thái Thường lập tức quên cả sợ hãi chạy tới, hai tay nắm chặt dưới quai hàm vui mừng mà nói: “Có phải cô đến nói cho ta biết nếu ta gây đi sẽ có dáng vẻ giống cô? Ai nha, thật là đẹp! Ta... Ta có thể sờ sờ xem không?”

“Được.” Nàng ấy dịu dàng cười một cái, đưa tay ra nói: “Vậy cô sờ xem, có phải cũng ấm áp như cô không?”

“Hắc hắc...” Thái Thường bước tới lau lau tay, sợ dính tro bụi gì trên đó sẽ làm người tiên tử, lại bị mình biến thành không đẹp nữa.

Đưa móng vuốt béo ụt ịt tới, Thái Thường ngừng thờ dò xét đầu ngón tay trước khi chạm vào móng tay của nàng ấy... Ủa? Làm thế nào mà cái móng cũng không chạm tới? Thôi, không dè dặt! Dứt khoát đi lên nắm ngón tay như búp măng non của người ta thật. Ủ? Sao vẫn bắt hệt như cũ.

“Tiên tử à, có phải tiên tử là dáng vẻ tương lai của ta, ảo cảnh thôi, nên ta mới không thể sờ vào được?”

Tiên tử kia lắc đầu một cái, đưa tay gấp trước bụng: “Không, là vì chân thân của ta đã rơi xuống và bị thiêu cháy.”

“Bị... cháy...” Sắc mặt Thái Thường thoát cái trở nên trắng bệch: “Vậy cô... cô... Cô là quý!”

“Ừ, có thể nói như vậy.”

Nữ tiên tử che miệng cười, cố ý không nhìn thấy Thái Thường sợ hãi đến run rẩy cả bắp chân, mà đi vòng qua bay tới đài sen bên cạnh nàng, ngắm quyển sách Thái Thường mới vừa xem qua: “Ừm, thì ra là quyển sách trước kia ta từng xem qua.”

Cánh tay Thái Thường mềm nhũn chống đỡ cửa điện: “Tiểu tiên ta... Ta không biết nó là... là của tiên tử... Tiểu tiên bảo đảm không biết... Không coi nữa! Cô lấy hết toàn bộ về đi!”

“Cô chưa từng thấy qua tục danh trên tiêu đề quyển sách này sao? Cô xem sẽ biết, ta không lật được.”

Nữ tiên tử chỉ chỉ quyển sách nói: “Đúng là có tên của ta.”

Thái Thường đáp một tiếng, sau đó kiên trì dán sát vách tường bước từng bước qua. Nữ tiên tử thấy nàng sợ hãi thì cười một tiếng rồi bay ra xa.

Cuối cùng bước đi thông thả đến trước đài sen, thì ra nàng liên tục đọc sách đều là của cô gái quý này a! Thái Thường lật một trang rồi lại lật trở lại, ngoài cổ nhìn dò xét một cái.

Nữ tiên tử ở trên bậc cửa tìm vị trí ngồi xuống: “Đọc lắm nhảm thôi.”

Thái Thường sợ hãi lắc đầu: “Không... Không biết mấy chữ này...”

Nữ tiên tử bị sặc nửa chừng: “... Sách ghi là ‘Mịch Trăn, mong cùng Ti Cầm vui vẻ’.”

“Mịch Trăn!” Cầm Thái Thường nếu không nâng chắc sẽ rơi nát: “Tiên tử chính là Mịch Trăn tiên tử mà thúc công ta thân mật? !”

Mịch Trăn vuốt cằm, khoe môi giết giết phát ra giọng buồn bực: “Cuối cùng mới thấy đầu óc của cô thông thuận chút ít, sao ta lại gửi hồn trên người của cô...”

“Đúng... Vậy vì sao tiên tử không đi tìm thúc công của ta, tiên tử tìm đến ta làm gì?”

Tròng mắt Thái Thường đảo một vòng: “Chả trách ngài ấy đối với ta rất tốt, sắc quý nhà ta nói rất đúng, thúc công tiếp cận ta cũng bởi vì dung mạo ta với tiên tử giống nhau. Có điều ta vẫn thông cảm cho tiên tử và thúc công ta gặp nhau, được rồi tiên tử đi đi, ta đưa người đến cửa lớn được không?”

Mịch Trăn: “... Khụ khụ, ta còn chưa nói phải đi. Thái Thường, ta có chuyện muốn nhờ giúp đỡ, cô có bằng lòng giúp ta một chút hay không?”

“Ta chưa từng giúp quý... Không biết nên giúp thế nào, tuy nhiên thấy tiên tử có dung mạo xinh đẹp giống ta, ta có thể cân nhắc.”

“Vậy, nếu cô giúp ta, ta sẽ dạy cô làm thế nào nhanh chóng học xong những quyển sách này, được chứ?”

“Thật sao? Tiên tử không được lừa ta đó!” Thái Thường do dự gãi gãi đầu, không biết hứa hẹn với một nữ quý có thể bị người ta mắng là đầu óc ngốc hay không. “Vậy cô ngoéo tay với ta!”

Mịch Trăn không nói, nhẹ nhàng bay tới trước mặt nàng, duỗi ra ngón út chạm đầu ngón tay của nàng, ngoài lạnh lạnh, trống rỗng ra thì không có gì cả. Thái Thường áy náy gãi gãi tai: “Xin lỗi... Ta lại quên cô là quý, cô nói đi, muốn ta làm gì?”

Mịch Trăn xoay người chỉ ra con đường ngoài điện, nói: “Ngày mai Ti Cầm sư phụ sẽ tới thăm cô, cô hãy để ta bám lên người cô trò chuyện với ngài ấy,

được chứ? Chỉ cần nửa canh giờ là tốt rồi! Đợi ngài ấy đi, ta sẽ dạy cô làm thế nào tu tập những thứ tiên pháp này.”

Thái Thường biết tiên tử mút quả và thúc công nàng đã tám trăm năm chưa gặp lại, chắc hẳn hai người họ nhất định đều rất mong đợi ngày mai, nếu thật sự thúc công tới thăm nàng, tất nhiên không thể thiếu quả ăn vặt cho nàng. Tốt thôi, nàng đành làm tiểu tiên tốt bụng một lần, vừa có thể thành toàn một đôi uyên ương khổ gặp gỡ, vừa có thể sớm tập xong tiên pháp trở về tìm lão sắc quỷ, có sao không làm?

Huống chi mới có mấy ngày nàng đã rất nhớ sắc quỷ thượng thần, còn họ lại chia lìa lâu như vậy, nghĩ đến thật là đáng thương.

“Được.” Thái Thường gật đầu: “Tiểu tiên cho tiên tử thêm nửa canh giờ, nhưng tiên tử phải nhớ đi ra, còn nữa không cho phép ăn trộm mút quả của ta.”

Mắt Mịch Trăn chứa đầy ánh sao, hoảng hốt kéo tay của nàng, nói: “Được, Thái Thường, đa tạ cô, cả đời này đều cảm ơn cô.”

Sau khi Mịch Trăn bay đi như một làn khói, Thái Thường làm thế nào cũng đọc sách không vô, chỉ lo chống má nhìn chữ viết đẹp đẽ trên trang sách. Có trời làm chứng, từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên cả đêm nàng khó ngủ.

Ban ngày có vài vị tiên đồng giá lâm hỏi Thái Thường về tình huống tu tiên, rồi từ những quyển sách nàng đã xem qua chọn lấy mấy vấn đề hỏi nàng, không ngoài dự tính, tất cả đều thờ dài trở về.

Ngày ở Bắc Cực rất dài, Thái Thường bắt đầu thấp thỏm. Đêm qua quên hỏi nữ quý: sau khi bị nhập vào thì thân thể có bị đau không? Hay có đói bụng không? Bản thân cứ đắn đo u mê đồng ý nàng ấy, lỡ đâu làm thiếu mất miếng thịt thì sao đây?

Sắc quỷ thượng thần đã nói: “Thái Thường, đừng giảm cân, mỗi một miếng thịt trên người nàng bản điện đều có ghi chép, thiếu một miếng sẽ đòi lại gấp bội!” Cờ nào cờ nào hạ lưu.

Một cơn gió lạnh lẽo xuất hiện từ dưới giường nàng. Thái Thường xoa mắt sợ hãi, suýt nữa nôn cả đồ ăn sáng: “Cô... cô đêm qua không đi à! Làm sao cô có thể núp dưới gầm giường mà không nói với ta một tiếng! Cô có biết ta sợ hãi sẽ làm rơi thịt không?”

Mịch Trăn sửa sang lại tà áo, cười áy náy nói: “Nếu Thái Thường nói ta là nữ quý, nữ quý sao có thể phơi ngoài ánh nắng được? Như vậy cũng thuận tiện xem Thái Thường có đôi ý hay không.”

Thái Thường chu miệng: “Ta không có đôi ý. Cô cứ việc tiến vào là được nhưng nếu chỗ nào của ta bị cô làm tổn thương, thượng thần nhà ta nhất định không tha cho cô.”

Mịch Trăn xoa gò má bị Thái Thường chọc nỡ nộ cười một hồi lâu: “Trước kia chưa bao giờ biết được thì ra có một ngày ta sẽ vui vẻ như vậy.”

“Trước kia cô không cười sao?”

“Có...” Mịch Trăn nhếch miệng: “Lúc ngài ấy cười với ta, ta sẽ cười.”

Tiếng ồn ào bên ngoài phá vỡ sự yên lặng của Bắc Cực, ngón tay Mịch Trăn bắt đầu run rẩy: “Ngài ấy đến rồi.”

Thái Thường kiễng chân nhìn, thấy quả thật Tì Cầm được hai tiểu tiên đồng dẫn hướng tới đây, trong tay còn mang theo một giỏ đào tiên. “Đúng, quả thật thúc công còn nhớ mang đồ ăn ngon đến thăm ta, vậy cô mau vào đi... Ừa? Sao cô khóc?”

Quý cũng sẽ khóc sao? Đó hẳn là đau lòng.

Từng giọt nước mắt của Mịch Trăn rơi trên mặt đất, không có nước, lại ngưng tụ thành từng viên tinh thạch nhỏ.

“Tám trăm năm, sự phụ, cuối cùng Mịch Trăn mới lại được thấy ngài!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tám trăm năm thầy trò sum vầy . . .

“Ê...”

Mắt thấy Tì Cầm đi đến gần, mặc dù Thái Thường không chạm đến Mịch Trăn, nhưng không thể không nghĩ giùm nàng: “Cô còn có muốn mượn thân thể của ta gặp gỡ thúc công hay không? Ngài ấy sắp đến rồi.”

Mịch Trần bình tĩnh lại chút ít, mắt một khắc cũng không thể dời khỏi người Ti Cầm nửa tắc: “Được, Thái Thường phải nhớ kỹ, chờ khi ta vào thân thể của cô, cho dù cô nghe được chuyện gì làm cô dao động cũng phải tập trung nguyên thần, nếu không ta và cô sẽ hóa thành khối xanh, ngàn vạn lần phải tập trung!”

“Biết rồi, biết rồi mà!” Thái Thường có chút bất mãn: “Chuyện khác thì không dám bảo đảm, nhưng dù gì ta cũng làm sọi bắc đèn ở Nam Hải lâu như thế, suốt ngày chỉ ôm rế cô nước định thần, ta hiểu mà!”

Mịch Trần gạt đầu, xoay sang nàng nói: “Vậy ngươi cẩn thận, ta vào đây.”

Thái Thường vươn hai tay nắm quyền một cách trịnh trọng, nhắm hai mắt lại, nói: “Đến đi! Đừng làm trễ giờ ăn trưa của ta.”

Tiền đồng ngoài điện báo: “Thái Thường tiên tử có rồi không? Ti Cầm Đế Quân tới thăm người.”

Hồi lâu, trong điện vẫn không có tiếng đáp lại, tiền đồng vò đầu: chẳng lẽ tiên tử lại lên giường rồi?

Ti Cầm cười nhẹ vỗ vai tiền đồng: “Nếu đã ngủ thì đừng gọi lớn, bản điện vào đặt đồ xuống rồi ra liền.”

Tiền đồng gạt đầu, cúi người một cái, Ti Cầm mang theo đào tiên mới hái lúc sáng sớm bước vào trong điện rồi đặt lên bàn. Thấy trong điện không một bóng người, Ti Cầm nhặt một quả đào lớn ra về lớn tiếng nói: “Chà, toàn là đào tiên Quỳnh Trung, làm thành đào khô nhất định là rất ngon, sao không có ai nguyện ý ra nếm thử thể này?”

“Ti Cầm sư phụ.”

Thái Thường từ sau tấm bình phong Chu Tước bước ra, cười khanh khách miệng toét chào đón: “Ngài đến thăm Thái Thường?”

Ti Cầm liền giật mình, nhếch môi nói: “Không biết vì sao vừa rồi Thái Thường gọi bản quân là ‘Ti Cầm sư phụ’, làm bản quân cảm thấy như người xưa đến.”

“À?” Thái Thường nhú mày: “Sao sư phụ đến thăm Thái Thường còn nhớ đến người khác. Chẳng lẽ cũng là tiên tử sao?”

Ti Cầm kinh ngạc nhìn ý cười của Thái Thường, ý cười quen thuộc nhưng hoàn toàn không bình thường. Khó hiểu, “Không đâu, hiện giờ bản quân chỉ muốn Thái Thường.”

Thái Thường nghe thấy rất vui vẻ, đi tới cầm lên một quả đào bóp hơi mềm sau đó cắn một cái: “Quả nhiên rất nhiều nước ngọt ngào, Ti Cầm sư phụ đến thăm, Thái Thường thật có phúc.”

Ti Cầm đứng yên một hồi lâu, ánh mắt nhìn nàng hoảng hốt, sau đó lắc đầu cười nói: “Sao có thể được, vừa rồi bản quân thật sự cho là Thái Thường biến thành nàng, chắc là do lớn tuổi, tiền căn không ổn, nhìn hoa mắt.”

“Ngài xem Thái Thường là ai?” Thái Thường cười nói: “A, chẳng lẽ là vị Mịch Trần tiên tử không có ở đây sao?”

“Ừ.” Ti Cầm gạt đầu: “Không chỉ là vừa rồi, chính là bây giờ, ta cũng xem Thái Thường là nàng. Nếu như Thái Thường thật sự là nàng... Ta nhiều điều... Nhiều điều muốn nói cho nàng ấy biết...”

“Nói cho nàng ấy biết gì?” Thái Thường tiến tới gần hơn, mắt lấp lánh ánh nước: “Ngài muốn nói với nàng ấy điều gì?”

Ti Cầm đưa tay xoa phía gò má có tóc rơi bên cạnh của nàng, cười nhẹ nhàng: “Thái Thường không phải là nàng, nói với Thái Thường, sợ Thái Thường sẽ cảm thấy bản quân ngốc nghếch... Nợ nàng ấy một câu, mà bản quân đành nói với nàng ấy trong giấc mơ.”

Thái Thường ngừng một chút, thở dài: “Vậy Thái Thường phải vào trong giấc mơ của ngài mới có thể biết được... Mịch Trần tiên tử làm sao bây giờ? Nguyên thần của nàng đã tản đi, làm sao vào giấc mơ của ngài? Có lẽ nàng ấy đợi câu nói này đã ngàn năm, ngài không sẵn sàng cho nàng ấy được mấy chữ sao?”

“Được”. Ti Cầm nhìn ánh mắt nàng, gạt đầu: “Vậy thì với nàng ấy mấy câu, nói cho nàng ấy biết, ta vẫn một mực đợi nàng, bất kể niết bàn hay là bị tiêu diệt, bản quân cũng sẽ vĩnh viễn ở nơi này chờ nàng trở lại, nếu như nàng có thể nghe được lời ta nói.”

Thái Thường ním môi không nói lời nào, quả đào trong tay in sít sao dấu mười đầu móng tay.

“Thái Thường! Bản quân phải trở về. Thái Thường tiên ta được chứ?”

Ti Cầm đột nhiên cúi người nhẹ nhàng đặt gầy trên đám mây trôi, sau đó bắt lấy tay áo nhấc nàng lên mây, bay ra ngoài điện đi dạo: “Trời không nắng lắm, rất thích hợp ra ngoài dạo một chút, suốt ngày Thái Thường cứ ở trong khô học cũng sẽ không lĩnh ngộ bao nhiêu, chỉ bằng giải khuây, để đầu óc thanh tỉnh chút ít.”

“Được.”

Thái Thường để mặc Ti Cầm nắm tay, lúc ra khỏi đã đem quả đào đặt sang một bên mà đi theo Ti Cầm

Ti Cầm ngoái đầu nhìn quả đào một chút, đem bàn tay mềm mại nắm chặt hơn.

“Trước kia bản quân từng thu nhận mười mấy tiểu tiên, tương tự như Ngẫu thần thu môn sinh, giúp chúng ngày đêm nghiên tập tiên pháp. Nếu Thái Thường sớm nhận lời đi theo bản quân tu tiên một chút, nói không chừng còn có hiệu quả tốt là tới nơi này.”

“Ngài thu môn sinh đều chỉ dạy bọn họ tiên pháp, mà không dạy bọn họ đối đãi chân tình thế nào.” Thái Thường đi trong lòng Ti Cầm “Nếu không Mịch Trần nàng khổ tâm yêu ngài nhiều năm, mặc dù ngài yêu nàng nhưng không bao giờ nói với nàng ấy.”

Ti Cầm bỗng nhiên dừng bước, buông lỏng tay nàng, như có xương cá mắc tại cổ họng nhìn mặt trời trên đỉnh đầu: “Thái Thường, bản quân có chuyện quan trọng phải nhanh chóng trở về, ngày khác lại đến thăm, Thái Thường học rất có hiệu quả. Hôm nay... bản quân thấy, có thể thấy Thái Thường... Quả thực rất vui mừng. Nhưng bản quân biết, vui mừng như vậy chỉ là vô căn cứ, cho nên Thái Thường phải nỗ lực hơn nữa.”

Ti Cầm muốn đưa tay sờ gò má Thái Thường, nhưng cuối cùng chỉ nhẹ nhàng chạm vào búi tóc xiêu xiêu vẹo vẹo của nàng, sau đó cười một tiếng, xoay người theo tiểu đồng gọi đám mây rời đi.

Tiên đồng nghiêng người nhìn sang Ti Cầm, hỏi: “Đế Quân ngài sao thế? Sắc mặt nhìn không tốt lắm, không phải là đã gặp Thái Thường tiên tử rồi sao?”

Ti Cầm không đáp lời, chỉ siết chặt nắm tay thì thầm: “Thái Thường thấy thức ăn ngon thì mắt sẽ híp lại thành đường kẻ mà gọi ta là thúc công... Thái Thường sẽ không bỏ lại đồ ăn vặt mà chạy đi... Thái Thường ăn đào cần ba cái có thể ăn hết quả... Thái Thường lúc ta rời đi sẽ nhắc ta lần sau mang trái cây đến cho nàng... Thái Thường sẽ không để ta nắm tay mà không tránh... Thái Thường nàng ấy... Không biết ta yêu nàng...”

Ti Cầm vươn lòng bàn tay ra, ba mảnh vụn trong suốt nằm bình yên, đó là lúc chàng cúi người lặng lẽ nhặt được, nước mắt của nàng.

“Đừng là! Lãng phí lương thực!”

Thái Thường thờ phì phì ngồi chồm hóm trên bậc cửa gặm quả đào lúc này Mịch Trần không ăn hết: “Quả nhỏ thế mà ăn không hết, không bằng đừng ăn, toàn bộ đều để dành cho ta.”

Mịch Trần dờ dẫm trên đài sen của nàng, Thái Thường quay đầu lại nhìn nhìn, mặc dù thoạt nhìn nàng ấy trông rỗng mồm mịt, nhưng thấy trên sàn nhà lại có thêm vài mảnh vụn, thì biết nàng ấy lại đang khóc.

Thái Thường đau lòng cầm quả đào mất hạt đi tới, nói: “Trái tim ta vốn rất tốt, kết quả bị cô làm cho bây giờ cảm thấy trống rỗng, áp úng, nhưng ta có lòng tốt không so đo với cô... Ừ, hiện giờ cô không ăn đào được, ta quạt chút gió cho cô ngửi hương được chứ?”

Mịch Trần vẫn không phản ứng, Thái Thường chu chu mỏ, chìa tay ra: “Nè cho cô ngửi mùi của thúc công, đều do cô cả, sao lại để thúc công nắm tay ta, nếu sắc quý nhà ta biết lại không thêm đề ý tới ta. Ê ê cô còn chưa giảng bài nào sao lại ngủ thiếp đi? Chỉ bằng thừa dịp hiện giờ tinh thần cô tốt thì dạy ta biện pháp học tiên thuật nhanh được không?”

Sau cùng, Thái Thường lại bung tới ba quả đào: “Ta quạt thêm chút gió cho cô ngửi, có phải ta rất chu đáo hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Ta biết rõ chân tướng sự việc mà! . . .

Thái Thường thấy nữ quý không vui, thúc giục nàng ấy dạy mình thì không hay lắm nên an tĩnh nửa ngày ngồi gặm đào. Nhìn nàng ấy vẫn mãi ỉu xiu, ngây ngốc trên đài sen không nói lời nào, thì ngồi không yên, nói: “Ê... Chúng ta đã quyết định không cho phép đôi ý mà! Có phải cô không muốn dạy cho ta không?”

Cuối cùng Mịch Trần mới ngẩng đầu lên, dờ dẫm nhìn nàng một cái: “Cô muốn nghiên tập nhanh một chút sao? Sao ta không muốn giúp cô nhanh nhanh chứ... Chỉ là ta không không còn gì ngoài thân thể của cô...”

Ừ? Thái Thường vừa nghe thì vui vẻ bay qua: “Vậy nhanh tới dạy ta, nhanh đi! Sắc quý nhà ta chờ ta đã lâu rồi.”

Mịch Trần thầm rơi nước mắt nhìn nàng: “Sao ta lại dán thân vào người đàn độn như cô.. Cô lại còn cùng Hào Hành...! Hầy...”

“Cái gì dán thân vào?” Thái Thường khoát tay: “Nguyên thần của ta là do biển cả sinh biển cả nuôi lớn, mẫu thân ta dùng một ngàn năm mới có thể tạo ra ta, sao cô lại dán thân vào trên người ta? Sắc quý nói ta có bộ óc độc nhất vô nhị trên đời đó!”

“Chẳng lẽ cô không ngạc nhiên khi thấy ta với cô có diện mạo giống nhau sao?”

“Không đời nào! Sắc quý nói đôi mắt của ta lớn hơn mắt cô, miệng cũng lớn hơn!”

Mịch Trăn: “... Ta thật sự lại bị cô làm ghen chết lần nữa.”

Thái Thường thờ phỉ phỉ liếc nàng một cái, nói: “Hừ! Quý hẹp hòi! Cô mới thật sự là quý hẹp hòi! Cố tìm lý do trì hoãn, thân thể của ta bị dùng một canh giờ một cách vô ích, lần sau ta sẽ không thương hại cô!”

“Được, ta dạy cho cô, cô đem hồn cô trả lại cho ta thì sẽ có những tiên thuật của ta từ tám trăm năm trước! Cô có thể không cần học nữa mà lập tức trở về Nam Hải của cô!”

Thái Thường sững sờ: “Ta trở về Nam Hải... Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Mich Trăn suy nghĩ một chút: “Có lẽ cô sẽ được gặp lại mẹ cô, đêm qua không phải cô nằm mơ còn gọi mẫu thân sao?”

“Vậy sắc quý sẽ đi Nam Hải tìm ta sao?”

“... Có lẽ sẽ đi thôi.”

Thái Thường thu lại nụ cười, ôm đầu ngồi trên giường buồn bực: “Đầu óc ta không tốt, để ta suy nghĩ... Đầu óc ta không tốt, phản ứng không kịp...”

“Cô bắt quả chỉ là một phẩm thai ta sống nhờ, ngày xưa tất cả ba hồn bảy vía của ta đều bị ma chướng Đông Sơn trừ khử, ta chịu đựng đau đớn tan thành mây khói, phiêu diêu hư không lâu ngày mới rơi vào sợi dây thừng của mẹ cô, do đó thành cô.” Mich Trăn ân cần khuyên bảo: “Ta chỉ chờ tìm lại nhục thể của ta, sau đó đem hồn phách thu hồi. Hồn phách của ta sao lại yêu Ngẫu thần điện được? Nếu cô nắm giữ hết những thứ tiên pháp kia, lập tức cô sẽ biến thành ta! Cho nên... Cô hiểu ý của ta chứ?”

Thái Thường nháy mắt mấy cái: “Nói như vậy... Cô mới là mẹ ruột của ta?”

Mịch Trăn: “...”

Ban đêm, Thái Thường bị gọi đến tắm điện của Tiên Mẫu. Dù sao nàng cũng không thuộc những tiên pháp này, lần kiểm tra thuộc lòng này không quần bách như lần trước nên nàng ngân nga một điệu hát vừa rảo bước thật nhanh.

Vào đến cửa Thái Thường chần chờ một hồi lâu, có nên báo với Tiên Mẫu trong điện nàng có nữ quý ả núp hay không đây? Tiên Mẫu thích Mich Trăn tiên tử như vậy, nếu nói ra đại khái có lẽ về sau sẽ không đến tìm nàng làm phiền. Sao lại không làm?

Tiểu tiên phụng dưỡng để Thái Thường chờ một lát, đi vào trước thông báo. Thái Thường đứng ngoài cửa ngậm cổ Lan Chi mút tói mút lui, nhìn thấy người trong điện đang hàn huyên cùng Tiên Mẫu rất quen mắt. Đợi khi người nọ ra, thấy Thái Thường mới cười một tiếng quỵt: “Đây không phải búp bê mập mà em trai ta nuôi trong điện sao? Sao không cùng nó tương thân tương ái mà lang thang đến Bắc Cực này?”

Hu hu! Là chị của sắc quý! Thái Thường thấy có người quen đến, mặc kệ có thân hay không liền ôm người ta khóc lóc kể lể: “Chị còn nhớ rõ tiểu tiên thật là tốt quá! Chị có thể giúp Thái Thường chuyển lời cho thượng thần hay không! Thái Thường rất nhớ chàng! Hu hu!”

Phù Nhã bị nàng lắc một hồi đầu choáng váng, né tay nàng ra mới ổn định nói: “Sao ta không nghe Hào Hành nói đưa ngươi tới nơi này? Lúc ra cửa còn thấy nó ở trong điện thiết yến. Sao? Chẳng lẽ các ngươi tiên phong bắt chính phạm vào giới luật của trời nên Tiên Mẫu bắt ngươi đến đây?”

“Không phải thế! Không phải thế!” Thái Thường la hét, cảm thấy mắt mắt dị thường cúi thấp đầu: “Thượng Thần quả nhiên không nhớ ta một chút nào. Thì ra ta rời xa, chàng còn có tâm tư đãi tiệc, còn ta ngày ngày đều ngóng trông chàng, nghĩ rằng chàng nhất định cũng nhớ ta... Xem ra thật sự ta rất ngu ngốc.”

Phù Nhã thấy nàng cắn môi bộ dạng muốn khóc, thì chọc chọc gương mặt của nàng, quả nhiên xúc cảm không tẻ, chẳng trách Hào Hành ngày ngày thích trêu chọc nàng. “Ờ, ngươi không cần phải đau lòng, vốn là vậy mà, nếu không phải năm đó nó đi theo Tì Cầm Đế Quân đến miếu Nguyệt lão, thấy trên mệnh bài vợ tiên của nó lại khắc tên của ngươi, thì đưa em trai phong lưu phóng khoáng của ta sao có thể nhìn trúng ngươi?”

“Miếu Nguyệt... Nguyệt lão?” Mắt Thái Thường sưng đỏ ngập nước: “Đó là nơi quản lý nhân duyên à?”

“Ừ.” Phù Nhã vuốt cằm: “Nó cùng với Tì Cầm tranh luận xem ngươi là vợ tiên của ai, kết quả nó thắng.”

“Nếu như trên đó không phải tên của Thái Thường, mà là tên một nữ tiên tử xinh đẹp khác liệu có phải thượng thần ngay cả nhìn cũng không thèm liếc Thái Thường một cái?”

Phù Nhã mỉm cười xoa đầu của nàng: “Cuối cùng ngươi cũng hiểu, Thái Thường.”

Tiểu tiên phụng dưỡng ra thông báo, thấy vẻ mặt muốn tự sát của Thái Thường, thì sợ hãi kéo kéo nàng: “Thái Thường tiên tử? Tiên Mẫu gọi người vào,

Thái Thường tiên tử? Người làm sao vậy?”

“Ta muốn về Nam Hải...” Thái Thường ấp úng hạ thấp giọng: “Ta muốn đem hồn phách trả nàng ấy...”

Trên đài sen bày biện một mớ kỳ trân dị quả, mùi thơm ngập tràn làm người ta chảy nước miếng. Nhưng Thái Thường lại ốm yếu nằm ở trên giường không dậy nổi, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào màn.

Cả ngày không thấy nàng có chút động tĩnh, không một tiếng cười, Mịch Trần từ dưới giường bò ra ngoài, nhìn sắc mặt nàng tái nhợt lập tức hoảng hốt: “Cô trông còn tái nhợt hơn cả ta nữa. Ờ, đứng lên ăn một chút không được để hồn ta bị đổi?”

“Quý...” Hơi thở Thái Thường mong manh gọi nàng: “Cô nói sau khi ta đem hồn phách trả lại cho cô, ta còn có thể nhớ rõ chuyện đời này hay không?”

Mịch Trần suy nghĩ một chút: “Đại khái sẽ nhớ rõ một chút thôi.”

“Ồ...” Thái Thường lại hỏi: “Sau khi trả lại cho cô, có phải cô biến thành ta hay không? Hay ta sẽ biến thành dáng vẻ đức hạnh này của cô?”

Mịch Trần bĩu môi: “Ta thật không hi vọng sẽ biến thành dáng vẻ của cô bây giờ... Có điều không có ta cô cũng sớm sẽ phá hủy, cho nên mập một chút thì chịu mập, ngốc một chút thì chịu ngốc thôi, không phải vẫn được Hào Hành coi trọng sao? Giải thích rõ để cô biết cô cũng đáng giá.”

Nước mắt Thái Thường lại rơi xuống, phồng má: “Chàng không yêu ta... Bởi vì chàng biết ta là vợ tiền của chàng nên mới thích ứng với ta trước. Nếu không nói ra... căn bản chàng không sẽ để ý ta.”

Mịch Trần thở ra, tư duy Hào Hành vẫn hoàn toàn bình thường.

“Nếu ta đồng ý trả lại hồn phách cho cô, sau khi cô nhận lấy thì ta sẽ trở nên gầy giống cô bây giờ hả?”

“Ừ... Nên được như thế.”

“Cũng tốt.” Thái Thường cay đắng đáp lời: “Cuối cùng ta cũng có thể gặp một điều may nhỏ. Chờ khi trở về Nam Hải thì tìm cô hồn dã quỷ giống ta để gả, thuận đường giúp sắc quỷ đem tên trên mệnh bài sửa lại, đổi lại cho chàng con dâu hiền thông tuệ lại xinh xắn. Cũng chúc phúc cô và thúc công của ta có thể nên chuyện tốt, thành đôi vĩnh kết đồng tâm.”

“Gi? Sao hôm nay cô nghĩ thông thế? Còn không cần ta cầu xin cô nữa?”

“Đúng vậy...” Thái Thường lau sạch nước mắt mà gật đầu, xoay người vào bên trong nằm: “Đến lúc đó làm phiền cô lúc sắc quỷ thành hôn thì đến Nam Hải đốt cho ta nén hương, ta muốn nhìn một chút xem vợ của chàng có hơn ta đẹp hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Ta tưởng rằng chàng không quan tâm ta . . .

“Ăn nhiều vào.”

Hào Hành ở ngoài điện đốt một đám em bé củ sen đang kêu oai oái đòi ăn, những vật nhỏ này đều do Thái Thường chiêu thành hư, sự thèm ăn gần đây lớn kinh người.

Phù Nhã từ Bắc Cực đi bộ về tới, nhìn cái lưới có thể giăng bắt chim của Ngẫu thần điện thì giật mình nói: “Ủa? Những tiên gia say rượu đi đâu hết rồi? Ờ, Cậu định ăn hết sạch sẽ người vợ tiền của cậu sau đó giẫm chân xóa sạch phải không?”

Hào Hành liếc Phù Nhã, ném trái cây trong tay đi: “Ta dẫn họ tới điện của chị rồi, về sau làm phiền chị chăm sóc nhiều hơn. À, họ bị Thái Thường dạy là không ăn hạt sen, chị cần phải nhớ rõ.”

Phù Nhã thở dài: “Thì ra em trai ta cũng làm ra loại chuyện vứt bỏ vợ con này, cũng được cũng được, uống công cô ngốc kia ở Bắc Cực cả ngày đau khổ. Coi chừng con bé vĩnh viễn cũng không thuộc được Thiên thư mà chỉ nhớ cậu.”

“Nhớ tới ta?” Hào Hành cong môi: “Cuối cùng cũng không uống phí.”

“Con bé quá đơn thuần, nên mới đối với chuyện của cậu vô cùng sâu sắc, lúc này e là trái tim tan nát, âm ỉ không muốn trở về, để ta coi cậu thu xếp thế

nào!” Phù Nhã dậm chân một cái, bắt chước Thái Thường dẫn theo một đám em bé củ sen đã cho ăn đi về điện.

Hào Hành thở dài đứng dậy vào điện, lấy vài tấm tiên bài của chư tiên trên thư đài rồi gọi đám mây đến. Tiểu tiên nga nhảy đến hô to: “Thượng thần! Trong điện chúng ta có trộm! Mấy bao phân lớn đều bị trộm mất! Ủa thượng thần? Ngài muốn xuất giá à?”

“Là Phù Nhã thượng thần lấy, đừng lo lắng, Ngươi giữ nhà cho tốt, bản điện sẽ nhanh chóng quay về.”

“Nhưng ngài muốn đi đâu?” Tiểu tiên nga có chút chán nản nói với ngón tay: “Tiên tử đi rồi, ngài liền nhanh chóng chạy trốn? Trước giờ ngài toàn lừa tiên tử sao? Tiên tử nàng ấy có tâm địa tốt, lại vừa đáng yêu... Hu hu.. Thật đáng thương...”

Hào Hành bất chấp mồ hôi lạnh, khụ khụ vài tiếng vội vàng nhảy lên đám mây bay đi, khổ không thể tả: chẳng lẽ bình thường bộ dạng bản điện ta bội tình bạc nghĩa lắm à?

Mấy ngày liên tiếp Thái Thường đều buồn bực không lên tiếng, chỉ rú đầu lật trang sách ngẩn ngơ. Nếu người ngoài gọi nàng vài tiếng, bắt kể chuyện gì, nàng chỉ ngơ ngác gật đầu, sau đó tiếp tục lật sách.

Nữ quý kia dường như cũng biết nàng bị đả kích, mấy ngày nay cũng không từ dưới giường xuất hiện lên quấy nhiễu nàng. Có thể bởi vậy, nên vốn nhờ Thái Thường đến đây mà cung điện còn lộ chút vui vẻ giờ lại càng thêm lạnh như băng, không còn sức sống.

“Tiên tử? Thái Thường tiên tử?”

Đứa bé giữ cửa gọi vài tiếng, thấy Thái Thường vẫn thần thờ trơ mắt nhìn sách thì quay đầu lại cười bất đắc dĩ, nói: “Ngài thấy đó, đã nhiều ngày qua bộ dạng tiên tử đều như vậy.”

Ti Cầm gạt đầu, nhìn gương mặt Thái Thường thiếu vắng nụ cười vui vẻ, trong nội tâm cũng không dễ chịu. Ti Cầm lắc lắc cái hộp giấu trong tay đi vào, cười nói: “Thái Thường, có muốn xem thử thức công mang món gì ngon đến cho Thái Thường hay không?”

“Dạ ?” Cuối cùng Thái Thường mới ngẩng đầu lên, thấy Ti Cầm đem một cái hộp nhỏ sáng ánh bạc đặt trước mắt của nàng. Hồi lâu, nàng mới nặn ra một nụ cười: “Vẫn là thức công đối xử với Thái Thường tốt nhất, đến thăm cũng nhớ mang đồ ăn ngon cho tiểu tiên.”

Ti Cầm quan sát một vòng, không cảm thấy tung tích của Mịch Trăn trong lòng dần dần ảm đạm. Ánh mắt rơi vào khuôn mặt Thái Thường hơi có vẻ gầy gò thì thờ dãi, không cảm lòng được đưa tay chạm một cái: “Mấy ngày nay ăn không ngon sao?”

“Dạ... Thái Thường cảm thấy nếu gầy đi, có lẽ sẽ làm người khác thích, bớt mập một chút là tốt rồi.” Thái Thường miễn cưỡng cười nói, sờ sờ chiếc hộp: “Vật đẹp thế là tặng cho Thái Thường thật à? Thức công người không được đối ý đó.”

“Thái Thường...” Ti Cầm nắm chặt tay: “Dẫu Thái Thái không gầy đi, không trở thành thượng thần, không thông minh cũng rất lời cuốn. Dù cho Thái Thường mãi mãi không thay đổi trở về nàng... Bản quân cũng phát hiện ra, bản quân đối với Thái Thường...”

“Cái hộp này phải mở thế nào nhỉ?”

Thái Thường chăm chú nghiên cứu xem làm sao để cái hộp dễ dàng mở ra, tựa như căn bản không phát hiện ra lời nói chứa đầy hàm ý của Ti Cầm.

Ti Cầm lắc đầu, vừa cười vừa đem cái hộp đặt trong tay nàng: “Chỉ cần gọi ‘ăn đi ăn đi’ với nó là được.”

“Ồ!” Thái Thường hưng phấn vung tay vung chân cầm lấy cái hộp: “Thật sao, thật sao! Vậy Thái Thường phải thử một chút xem có linh hay không, thức công không cho phép người gạt Thái Thường!”

Thái Thường cố làm ra vẻ thần bí gọi: “Ăn đi ăn đi!”

Cạch — —

Hộp bạc lập tức mở ra!

Thái Thường hưng phấn cầm lấy cái hộp “Ăn đi ăn đi” chơi đùa, cuối cùng thì mặt mày Ti Cầm mới giãn ra một chút.

Nếu có thể đổi lấy một nụ cười của nàng thế này, ta nguyện đem hết thấy tất cả biến cho nàng.

“Loại trái cây này nhìn thật kỳ quái, Thái Thường chưa bao giờ nếm thử qua.”

Thái Thường liếm môi, cầm lên một trái màu hồng hỏi: “Thức công đây là trái gì? Không giống táo hay hạt sen, cũng không giống đậu phộng.”

“Trái Bạch Thủ.” Ti Cầm cầm nó lên tay: “Đây là thứ trái cây chỉ nhân gian mới có, hương vị ngọt bùi cay đắng, cực kỳ giống tình yêu mà họ khát khao theo đuổi.”

Ngừng một chút, Ti Cầm lại tiếp: “Cũng là loại trái cây khi còn sống Mịch Trăn rất thích ăn.”

“À...” Thái Thường gạt đầu, cân nhắc có nên ném hai ba trái xuống dưới giường cho nữ quý hay không, có điều hôm nay nàng ta cũng không ăn được, bị mất cũng lãng phí.

Nàng cho một trái vào miệng, trong khoảnh khắc, quả nhiên đúng như lời Ti Cầm, cuộc sống trăm vị tụ về một nơi.

“Thì ra là hương vị như thế...”

Loại trái cây ngoài ý muốn làm nàng cảm thấy ăn ngon nuốt xuống cả hạt, bụng có chút đầy hơi.

Ti Cầm mang chén nước nhỏ cho nàng: “Cay đắng cũng tốt, chua ngọt cũng được, rồi cũng sẽ đến thôi chi bằng chậm rãi mà bắt đầu thưởng thức.”

Thái Thường lắng nghe nghiêm túc, đối với mỗi một trái đều nhai kỹ nuốt chậm.

Đứa bé giữ cửa bên ngoài gọi: “Ti Cầm Để Quân, Tiên Mẫu nghe nói ngài tới, tuyên ngài vào điện đó.”

“Nói với bà, bản quân sẽ đến sau.” Ti Cầm buồn buồn đáp một tiếng, thấy Thái Thường vẫn cực kỳ nghiêm túc ăn “trái Bạch Thủ”, vỗ vỗ đầu của nàng, nói: “Đội bản quân trở lại, sẽ dẫn Thái Thường đi ngắm nơi trồng ‘cây lác lư’ một chút, được chứ? Đứng ở dưới tàng cây đó, nếu không nắm tay, người sẽ lúc ẩn lúc hiện.”

“Cây lác lư?!” Thái Thường không ngừng gạt đầu: “Tốt quá tốt quá! Thái Thường chờ thúc công trở lại!”

Đội đến khi Ti Cầm rời đi, đứa bé giữ cửa mới thở phào nhẹ nhõm, đã mấy ngày rồi cuối cùng mới thấy Thái Thường khôi phục lại nụ cười, ừ, chờ một lát sẽ nghe được tiếng nàng ấy ồn ào!

Nhưng đội Ti Cầm vừa đi, trong miệng Thái Thường còn chứa trái Bạch Thủ lại ảm ức nằm sấp trên đài sen không nói lời nào. Đạo lý quá cao thâm nàng không hiểu, nhưng nàng biết cuộc đời này có khổ mà cũng có ngọt.

Qua hồi lâu Ti Cầm vẫn không trở lại, Thái Thường nằm sấp trên giường ngủ mơ màng. Giờ này bình thường trong điện Ngẫu thần là lúc tiểu tiên nga bắt đầu chuẩn bị cơm canh, chỉ chốc lát sau Hào Hành sẽ tan triều trở về, sau đó cùng nhau dùng bữa, vừa khuyên nàng ăn ít thôi vừa gấp thức ăn ngon để vào chén nàng...

Xong rồi xong rồi! Không dễ dàng mới quên chàng được hai ngày sao giờ lại nghĩ tới? Thái Thường vỗ đầu tỉnh lại, thấy Hào Hành vẫn vậy đứng ở cửa đại điện cười nhìn nàng, nàng liền nghi hoặc không thôi: “Đầu óc ta quả nhiên là bị hỏng, hay là ta thật sự vẫn còn chưa tỉnh lại sao?”

“Tiểu tiên đã ngủ một lúc lâu, cũng không biết nên hành lễ với bản điện à?” Hào Hành nhìn nàng: “Thấy bản điện sao mặt như ăn mướp đắng thế? Còn không biết đến đây cùng bản điện gần gũi một chút. Có phải chỗ này thức ăn không tốt không? Sao ta thấy nàng gầy một chút... Không phải đã cho nàng biết không cho phép giảm cân sao?!”

“Xong rồi...” Thái Thường rơi nước mắt: “Vì sao ta còn có thể tưởng tượng chàng ấy, hơn nữa còn tưởng tượng chân thật đến thế!”

Hào Hành gạt mình sững sờ chốc lát, bước đến trước mặt nàng phát phát tay nói: “Thái Thường, nàng không biết bản điện?” Lòng chàng căng thẳng: “Có phải nàng nhớ tới điều gì hay không?”

Thái Thường néo mặt mình một cái, rất dày rất mềm, nàng thật sự không nằm mơ sao?!

“Ngài...” Thái Thường nói giọng mũi: “Ngài... Ngài không quan tâm ta vì sao còn đến! Ngài muốn xác nhận ta sẽ không trở về nữa sao? Hu hu... Vậy ngài an tâm tìm tiên tử khác đi đi! Tiểu tiên ta sẽ không trở về nữa!”

“Vậy là sao...”

Hào Hành bước tới xoa đầu nàng: “Đến đây, nhanh cho bản điện ôm một cái.”

Thái Thường tức giận quai hàm run run né tránh chàng: “Không phải ngài không gặp tiểu tiên thì sung sướng ngày ngày bày yến tiệc ăn mừng sao? Vậy sao ngài còn tới nơi này tìm ta! Ngài lại không thích ta... Cho chàng ôm cái quý!”

“Những điều này là ai nói với nàng?” Hào Hành đang đầy bụng nhớ nhưng không thể nào phát tiết, bị nàng cự tuyệt thì cực kỳ khó chịu: “Chẳng lẽ Phù Nhã lại đi gây chuyện thị phi cho bản điện?”

Thái Thường ảm ức thờ hờn hèn gạt nước mắt, quay đầu đi không nhìn chàng: “Tiểu tiên ta rất xin lỗi vì đã cùng ngài thành đôi, làm cho ngài không thể không tiếp nhận hiện thực tàn khốc này. Có điều ngài yên tâm đi, để ta trở về Nam Hải, lúc đi ngang qua ta sẽ cầu Nguyệt lão bà đổi cho ngài một người vợ tiên xinh đẹp lên mệnh bài! Có phải ta rất hiền lành hay không?”

“... Ai nói bản điện phải thay đổi vợ tiên? Ai nói chuyện này rất tàn khốc? Còn nữa Thái Thường... Khụ khụ... Nguyệt lão là đại gia, nam tính...” Hào Hành kéo tay nàng không để cho nàng trốn tránh: “Nàng xem xem, nàng chỉ toàn nghe người ngoài nói, liền không tin bản điện. Nàng đã biết bản điện không lừa gạt nàng, nếu không phải trên mệnh bài viết tên nàng thì bản điện cũng sẽ không tiếp cận nàng. Nhưng nếu bản điện biết trong Thiên cung có

một bé mơ hồ** vừa mập mạp vừa trắng trẻo đáng yêu, bản điện cũng sẽ bị nàng hấp dẫn.”

“Là... là thật ư?” Thái Thường khóc một phen cũng không thể thoát ra: “Vậy ngài ngày ngày thiết tiệc là làm gì?”

Hào Hành kéo nàng vào lòng, thở một hơi: “Xem bé mơ hồ nhà ta kìa... Còn không phải là vì tới gặp nàng sao! Bản điện ngày ngày chuốc rượu đắm tiên gia, chính là vì lấy rượu đổi lấy tiên bài của họ để ra vào Bắc Cực. Bà trẻ của nàng là bà già quá đáng! Không cho phép cùng một tiên gia liên tục tới quét dọn, trong một năm lại không cho phép vượt quá ba lượt, lại càng không cho phép bản điện đến! Cho nên bản điện mới dùng mấy tiên bài rất hiếm có này tới gặp nàng.”

“Thật sao?” Thái Thường vuốt mấy tiên bài cứng cáp trong ngực chàng, lấy ra đếm: “Ồi, có hơn mười cái!”

“Ừ, cho nên bản điện mới có thể đây mười ngày cùng nàng, chờ mười ngày sau bản điện trở về tìm đám tiên gia đó uống rượu đổi lại tiên bài.”

“Hu hu... Thượng thần!” Thái Thường ôm chàng khóc loạn một trận: “Ta thật sợ hãi! Hu hu! Thật sự cho rằng ngài không quan tâm ta! Gây khó xử cho ngài. Hu hu!”

Hào Hành ôm nàng thật chặt, xoa nắn người nàng: “Mơ hồ ngốc mập mạp, bản điện mới không chịu được việc đem nàng cho người khác đó!”

“Ừm... Tiểu tiên ta cũng vậy không chịu được việc đem ngài tặng cho người khác!”

Xa xa, Ti Cầm đứng ở ngoài cửa điện, nhìn qua Thái Thường rơi nước mắt đưa mặt cọ vào tiên bào Hào Hành, cuối cùng xoay người nhẹ nhàng rời đi.

Nhớ năm ấy dưới tàng cây, Mịch Trần vừa quả Bạch Thủ vừa nắm tay áo chàng vui mừng nói: “Ti Cầm sư phụ, quả nhiên ngài thật sự không bỏ lại Mịch Trần! Còn nữa! Trái cây nếm ngọt thì để lại cho Mịch Trần, đắng thì vứt đi! Mịch Trần chỉ muốn cùng ngài cả đời chỉ có chua ngọt không có khổ sở, ngài phải nhớ kỹ nha...”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Thượng thần khiêu vũ thật đẹp...

Chúng tiên đồng phụng dưỡng bụng không xuể các món ngon mỹ vị đưa vào tấm điện của Thái Thường. Lần này Hào Hành đến khiến nàng lập tức phát hiện ra bản thân ăn uống điều độ mấy ngày nay là quyết định không khôn ngoan thế nào! Nàng đói đến choáng váng xanh xao vàng vọt không nói, kể cả bị khi Hào Hành giờ trò lưu manh cũng không còn sức lực.

Mới ôm hôn một lượt thì Thái Thường đã choáng váng miệng toét cười hí hì.

Trễ nãi việc gần gũi làm Hào Hành cảm giác vô cùng bất ổn! Liền lời ngay ý thẳng kéo nàng ngồi xuống, gọi ti thiện làm thức ăn ngon đưa tới, rồi tự mình dứt cho nàng ăn, mãi đến khi thấy nàng khôi phục tinh lực, bụng căng tròn ra cuối cùng mới hài lòng.

“Đây là cái gì?” Chàng nâng cái hộp bạc mà Ti Cầm mang tới: “Cái thứ hồng hồng này là gì?”

“À...Lúc thức công đến thăm mang đến, gọi là...” Xong rồi, lại quên mất trái đó tên gì! “Gọi là bách... À, bách... A, bái thủ quả!”

Thái Thường nói xong khoát khoát tay: “Gọi to như vậy ‘ăn đi ăn đi’, là được rồi.”

“Bái thủ quả?” Hào Hành nghe xong lại nghĩ điều gì đó. Tóm lại quả nhiên Ti Cầm muốn cùng chàng đối đầu đến cùng, điều này làm chàng rất rất tức giận. Tự như một miếng thịt bò ngon được ti thiện tỉ mỉ nấu, vừa đưa đến bên miệng, chỉ vì đưa ngọc không như ý mà khiến nó rơi xuống, toan khom người lấy lại phát hiện ra một đôi đũa trúc mặt dày mày dạn đã gấp lên định ăn, lý do là miếng thịt này trước đó hẳn ta nhìn trúng nhưng chưa kịp ăn! Đây là nguy biến kiểu gì?!

“Hắn đưa thì nàng ăn ngon lành như thế? Không cho phép ăn! Ai biết hắn lấy ở đâu ra thứ trái cây kỳ dị này, coi chừng ăn nhiều bụng nàng sẽ mọc cỏ dại!”, Hừ hừ! Ti Cầm... Người vẫn chưa từ bỏ ý định, bản điện xem người còn có thể nhớ thương bao lâu!

“Thượng thần... về mặt chàng rất dọa người.” Thái Thường ợ hơi, nhìn bộ dạng muốn đập nát cái hộp của Hào Hành: “Ta ăn có chút hơi nhiều, ta dẫn chàng đi xung quanh đây tản tản bộ xem người tuyết được không? Mấy hôm trước ta có làm thử đám thượng thần tuyết, tiểu đồng nói nó hôm nay vẫn còn ở đó.”

“Được! Vậy thì đám bản điện đó phải anh minh thần võ.” Hào Hành cười cười, vừa rồi ăn nhiều cũng nên tiêu hóa, sau đó mới trợ giúp được việc âu yếm

lúc đêm! Đang kéo qua nạng đi vội, đột nhiên phát hiện trong điện đường như có một sinh linh bay lơ lửng khác thường. “Chậm đã, Thái Thường tiểu tiên, ngoài thức công tâm thuật bất chính của nạng ra còn có người ngoài đến thăm nạng sao?”

“Đâu có đâu có! Ngoại trừ tiểu đồng mang thức ăn và thức công thì không có ai đi vào mà!” Thái Thường cho là Hào Hành lại dò hỏi nam tiên gia nhưng nạng thật sự không nói dối chút nào. Nạng sẽ không làm những việc thủy tính dương hoa*, những chuyện tiên phong bắt nã bị người khác chê cười đâu.

Hào Hành mặc dù tin nạng nhưng luôn cảm giác có một luồng khí lạnh trong khắp điện. Đạo hạnh Thái Thường quá nông cạn, có lẽ đã trêu chọc phải thứ quý dị gì đó mà nạng cũng không biết. Còn lần này đầu ngón tay Hào Hành lạnh như băng, e là có một người bạn cũ đã theo dõi cô ngốc này.

“Không có ai ngoài tiên gia... Có cái gì đã từng tới... Ví dụ như...”

“Dạ?” Thái Thường thấy Hào Hành ấp úng, gãi đầu, cảm thấy không thể so sánh với người ngoài: “Đúng, ngoại trừ tiên gia còn có một con quý, đặc biệt quý nhiều người khác!”

Miệng Hào Hành gật gật: “Nạng đó, đầu óc lại đang kéo bản điện là sắc quý phải không?”

“Đâu có đâu có!” Thái Thường chỉ dưới giường: “Không phải chàng! Là quý là quý! Là quý có tiếng mà còn có miếng! Không tin thì chàng hỏi đi, con quý đó là tiên tử mất quả!”

“Rắc rắc --” Đốt ngón tay Hào Hành bị nắm chặt vang lên thành tiếng: “Mịch Trấn? Người nạng nói đúng là Mịch Trấn tám trăm năm trước đã rơi xuống và bị thiêu cháy?!”

“Ừ! Là thật!” Thái Thường rất nghiêm túc gật đầu, đến trước giường: “Mới đầu nạng ta xuất hiện ta rất sợ hãi nhưng về sau dần quen với nạng ta.”

Thái Thường ngồi xổm xuống vỗ vỗ giường: “Quý, cô đi ra. Ta giới thiệu sắc quý nhà ta cho cô biết, ta và chàng tốt lắm”

Hào Hành nhìn chằm chằm Thái Thường tự nói chuyện mà lo âu, đợi chờ một hồi lâu cũng không thấy bóng dáng nửa quý bay ra. Nhưng nạng nói hồn phách Mịch Trấn tiêu tán, hơn thế lại rất trùng khớp với cảm giác của chàng. Chẳng lẽ sau khi qua lục đạo luân hồi, Mịch Trấn tìm về đòi lại thể xác sao?

“Huây, thường ngày không cần gọi nạng ta sẽ bò ra ngoài. Có lẽ lúc này thấy chàng nên nạng ta thẹn thùng, có khả năng ban đêm mới ra.” Thái Thường lại vỗ vài cái, lắc đầu: “Thật là không cho người ta mặt mũi, đáng ghét... Oái oái... Chàng đừng kéo ta!”

Hào Hành không để Thái Thường nói hết, nắm cổ áo tiên bào nạng kéo đi ra cửa: “Nạng sao có thể cho nạng ta vào điện của nạng! Nạng có biết lỡ đâu sau khi nạng ngủ nạng ta ra cắn thể xác nạng thì nạng sẽ chết, sẽ chết có hiểu không hả?!”

“Thượng... Thượng thân...” Thái Thường bị chàng rống trong mắt tràn ngập lệ, đây lần đầu gặp lại của bộ dạng tức giận và đáng sợ của chàng. Nạng cố nén không cho nước mắt rơi xuống, nói: “Ta ngủ không được sâu... Nhất là hai đêm nay nhớ chàng, ta lại càng không ngủ được nên không có chuyện quý muốn ăn ta.”

“Mịch Trấn gửi hồn trên người của nạng. Gửi chính là gửi, nếu nạng ta dám thu hồi, bản điện tuyệt đối không tha.” Hào Hành chỉ lo ôm chặt nạng: “Thái Thường, không được mềm lòng, chúng ta tuyệt đối không được trả lại cho nạng ta!”

Thái Thường không dám nhiều lời, ở trong ngực chàng gật đầu, cảm nhận được tim chàng đánh trống đã yên ổn một chút, liền sờ sờ râu dưới môi chàng: “Thật ra thượng thân à, ta nghĩ trước kia ta cả ngày ngâm trong biển ngắm mặt trời mọc, nếu không phải tiên tử mất quả cho ta hồn của nạng, e là vĩnh viễn ta cũng không tới được Thiên đình, cũng không có cơ hội được gặp chàng... Nghĩ thế nên ta vốn định trả hồn lại, ta còn muốn cảm tạ nạng ta. Chưa kể nếu trả hồn phách, Tiên Mẫu cũng sẽ không làm khó chúng ta nữa. Ta dẫn chàng trở về Nam Hải, ngắm nhìn nơi từ nhỏ ta đã lớn lên. Để cho chàng nhìn thấy cảnh sắc đó đẹp đến nhường nào mà nuôi lớn ta cho tới bây giờ vẫn còn lưu luyến không quên. Ta sinh ra xuất sắc, là bắt nguồn từ một nơi đặc biệt làm người ta hướng về!”

Hào Hành: “... Ặc, bản điện không hướng về cũng tương đối khá rồi.”

Chàng đưa Thái Thường tới ngọn núi nhỏ ngoài điện, nhìn quanh một lần, nói: “Trong phòng nạng gọi đến cả quý có sát khí, bản điện vì nạng mà chạy, đêm nay tạm thời không cần phải ở bên trong, đành phải chấp nhận chen lẫn cùng bản điện thôi, khụ khụ.”

Hào Hành nói xong liền xoay người sờ soạng trường kiếm đi tới đi lui trừ tà, Thái Thường lờm chàng: “Không có quý, ta cũng sẽ không cùng chàng qua đêm, lão sắc quý!”

Thái Thường cầm lấy một miếng đào khô do tiểu tiên nga làm, được Hào Hành mang đến ra nhai. Nhìn chàng vung kiếm lăm lăm quyết hạ chú ma quý, mặc dù không biết rốt cuộc chàng lăm lăm điều gì nhưng nhìn vẻ phong tư tuấn lãng của chàng tại nơi tuyết trắng mờ mịt lại đang vì nạng múa kiếm, thật sự từ đáy lòng nạng rất vui.

“Thượng thân! Điệu nhảy này của chàng tên là gì? Nhảy thật sự rất đẹp! ... Ái cha! Sao chàng lại ngã? !”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thân, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Nàng sẽ mãi mãi hạnh phúc . . .

Sau đó Hào Hành uống vài ngụm mật hoa đào, lại đưa cho Thái Thường nửa ngụm, không khí vừa vặn, ôm Thái Thường ở trên giường lăn qua lăn lại, sự từ đang đang định mở miệng nhào vào con dê, nghe ngoài điện có người nóng lòng gọi: “Thái Thường tiên tử! Thái Thường tiên tử! Người ngủ chưa?”

Hào Hành đối với tiểu đồng không tỉnh mất đi quấy rối niềm vui của thượng thần trong phòng có vẻ không ưa, che Thái Thường miệng nói: “Nàng ngủ rồi, có chuyện gì ngày mai tới báo!”

“A! Nàng ấy ngủ là tốt rồi! Ngẫu điện, tiểu nhân tới tìm ngài!”

Hào Hành: “@# \$%. . . &*!”

Thái Thường kéo chăn lên đỏ mặt rúc đầu vào trong, đẩy chàng: “Chàng đi nhanh đi. . . kéo có người nghe thấy, đi nhanh trở lại là được rồi. . .”

Hào Hành nỏ câu khê nguyên rửa một tràng, kéo miệng nàng lộ ra rồi hôn một lượt, mới chịu sửa tiên bào cẩn thận bước đi ra ngoài.

“Chẳng lẽ các ngươi không biết đêm nay bản điện cùng Thái Thường tiên tử – - lại là người?”

Hào Hành nheo mắt nhìn vị khách không mời mà đến, dứt khoát an vị trên bậc trước điện cười nói: “Lúc này gọi bản điện ra, bản điện cảm thấy là Đế Quân ngài cố ý.”

Ti Cầm mỉm môi cười nhạt: “Đúng, là cố ý. Không muốn để nàng dính dáng với người quá nhiều, làm đường trọng sinh.”

“Nghĩ đến ngài tiên cấp ở trên, nếu không bản điện thật sự muốn liều sống chết với ngài.”

Hào Hành giận dữ với Ti Cầm: “Không phải ngày xưa ngài ham tiên cấp, mới uống phí tâm chân tình của Mịch Trăn sao. Hôm nay ngài có tư cách gì tới yêu cầu bản điện không được dính dáng tới nàng?”

“Ngươi biết rõ . . .” Ti Cầm bật cười: “Mịch Trăn vắng sinh, có thể hồn của nàng chưa chết, sống nhờ trên người Thái Thường. Giải thích rõ chưa?”

Hào Hành phát tay áo: “Ta để ý rõ điều này làm gì!”

“Nếu muốn Thái Thường còn sống, nhất định phải làm cho nguyên thần Mịch Trăn trở về vị trí cũ, cùng nàng hợp hai thành một.” Ti Cầm nhũu chặt lông mày: “Thái Thường vốn không có sinh mạng, nàng ấy bất quá là một bộ phận của Mịch Trăn, cùng với Mịch Trăn trưởng thành thành tiên gia, bây giờ Thái Thường chính là Mịch Trăn khi còn bé! Vốn các nàng chỉ là một người thôi!”

“Nói láo!” thanh kiếm sắc trong tay Hào Hành trời lên: “Xem ra bản điện thật sự phải cùng Đế Quân tranh tài mấy trăm hiệp, bản điện thấy ngài vì nhớ nhung mà thành bệnh nhập ma chướng rồi!”

Ti Cầm lắc đầu: “Hào Hành, ngươi chỉ sợ thôi. Ngươi sợ một khi hồn phách của nàng trở về vị trí cũ, trái tim Thái Thường sẽ lại không thuộc về ngươi.”

Tay nắm trường kiếm phút chốc run lên, Hào Hành buồn cười nói: “Sợ? Bản điện không sợ! Mặc dù sự thật có như ngài nói, chỉ e đến lúc đó cũng là ngài sợ nàng căn bản sẽ không cùng ngài bên nhau!”

“Tám trăm năm Hào Hành,” Mất Ti Cầm khổ sở khôn xiết: “Mịch Trăn còn có thể trở về. . . Mấy ngày nay nàng ấy lơ lửng không yên, đang chờ nguyên thần trở về vị trí cũ. . . Ngươi là thượng thần, biết rõ hồn phách không được trở về vị trí cũ là tình huống nào, khi đó chẳng những Mịch Trăn uống phí kết thúc, ngay cả Thái Thường cũng sẽ qua đời. . . Cho dù kết cục thế nào, ta cũng cầu xin ngươi. . .”

“Thượng thần? Chàng đã về rồi!”

Thái Thường bọc chăn trượt xuống thấy Hào Hành cười gạt đầu tiên đến đóng kỹ cửa, đi qua: “Là người phương nào gọi chàng đi ra ngoài? Có chuyện gì sao?”

Hào Hành ngấm khuôn mặt trắng trắng tròn tròn thì lắc đầu: “Không có ai, chỉ là thiên binh giữ cửa tra tiên bài của bản điện.”

“A! Thế có phải bọn họ phát hiện ra chuyện chàng đổi lệnh bài? Chàng có muốn trốn về trước mấy ngày rồi lại đến không?”

“Không đâu ! Bản điện miễn tiện, mới nói mấy câu đã che đây.”

“Hắc hắc, vẫn là đầu óc thông tuệ tốt! Nếu đổi lại ta nhất định đã sớm lộ ra!” Thái Thường nắm tay chàng: “Ai nha, chàng mặc không nhiều áo đã chạy đi mất, tay lạnh thế này, ta giúp chàng.” Phù. . . Phù. . .

Hào Hành chỉ cười nhìn nàng nghiêm túc chà xát tay mình, thổi vào đó chút hơi ấm.

“Thái Thường... Có đôi khi, ta hận ta không sớm nhận ra nàng một ngàn năm”

“Dạ?” Thái Thường nghe không hiểu, cười ngây ngô: “Chậm thêm một ngàn năm cũng không sao mà, ta lại chạy không được, không phải đã ở đây chờ chàng thế này sao?”

Ban đêm Thái Thường tựa vào ngực chàng ngủ yên bình, Hào Hành lại không ngủ được. Nghe nàng nói mê trong giấc mơ cùng người ngoài tranh giành hạt sen, liền ôm nàng chặt hơn.

“Thái Thường... Gã thúc công của nàng nói đúng, bản điện chính là sợ... Sợ nàng tỉnh lại, chỉ mấy tháng ngắn ngủi bên bản điện sao có thể sánh hơn ngàn năm của nàng và hắn đây? Đợi lúc ngày nàng trở về, nàng có thể giữ lại một chút, dù chỉ là một chút quyến luyến đối bản điện hay không?”

Trước khi bình minh, Hào Hành ra khỏi cửa điện, đem thiết hạ huyền chương giải khai.

Thái Thường rời khỏi giường, thấy Hào Hành cười híp mắt đang ngồi đối diện nhìn nàng, liền cúi đầu nghĩa vật áo mình một cái. Gì? Nàng ăn mặc chỉnh tề, xem ra đêm qua chàng không giờ trò lưu manh.

“Thái Thường tiểu tiên, đêm qua không phải nàng oán hận bản điện không cùng nàng đi xem ‘cây lác lư’ của thúc công nàng sao? Hôm nay bản điện dẫn nàng xem được không?”

“Được được!” Thái Thường bước nhanh nhảy xuống giường, lau mặt đến cạnh chàng: “Hắc, kỳ thật ta vốn định cùng chàng đi xem.”

Hào Hành gạt đầu, kéo tay nàng nắm chặt đi ra cửa.

“Thượng thần, cây lác lư chỉ có ở Bắc Cực sao? Nghe có vẻ thú vị, hay chúng ta chặt một gốc mang về được chứ?”

“Không hay lắm, thế gian chỉ vven ven có một cây, do Huyền Hoàng và Địa Mẫu sau khi chết hóa thành liên cành với nhau, đứng dưới tán cây này nam nữ nhất định phải dặt tay mới không té ngã.”

“Đúng, vậy thì dặt tay, dặt tay!” Thái Thường như có điều suy nghĩ mà đáp lời, nhìn bóng cây lơ mơ hiện ra trước mắt, tim đập không còn quy luật: “Thượng thần, ta có chút hoảng hốt, dường như ta không thích xem cây lác lư...”

Hào Hành đứng lại nhìn nàng nhú chặt lông mày, thử dò độ ấm của trán nàng: “Hoảng hốt? Ở đâu không thoải mái à?”

“Không phải... Chỉ là...” Thái Thường xoa xoa từng cơn đau đầu: “Ta luôn cảm thấy trước kia đã từng thấy qua cây đó. Ta còn nhớ có người hung hăng gạt tay ta, sau đó ta liền rơi rất thảm... Có thể là đã nằm mơ... Nhưng nỗi đau lòng đó đến bây giờ ta cũng có thể cảm giác được.”

“Sẽ không sẽ không!” Hào Hành kéo nàng ôm vào lòng: “Sẽ không còn người gạt bỏ tay của nàng, sẽ không còn !”

Nước mắt Thái Thường tụ lại, nín lấy tà áo: “Nhưng ta nhớ rằng... Người ta gạt tay ta ra là người rất tuyệt tình, rất tuyệt tình. Hình như ta có vẻ buồn rất lâu, đáng tiếc ngay cả đứng dậy ta cũng không làm được. Nghĩ đến những việc này lập tức trong đầu rất khó chịu, đầu óc ta ngốc nhưng cân nhắc rất rõ, thậm chí còn cảm thấy phải ngăn lại...”

“Thái Thường... Thái Thường...” Hào Hành đau lòng gọi tên nàng: “An tâm đi! Chờ đến ngày đó, người nợ vĩnh viễn sẽ không làm nàng khó chịu nữa. Hai người cuối cùng sẽ đoàn tụ, hạnh phúc mãi mãi, sẽ không còn phải khóc...”

Trước khi ngủ, Thái Thường vào trong kéo chăn mền, chừa cho chàng chỗ trống: “Thượng thần... Đầu ta đã không còn đau, chàng lên ngủ đi, đừng nhìn ta chằm chằm nữa.”

“Ừ.” Hào Hành cười rồi chạm một cái lên chóp mũi nàng: “Bản điện sẽ đi ngủ, muốn ngắm nàng cho kỹ, chỉ sợ về sau không còn nhìn thấy.”

“Hắc...” Thái Thường thẹn thùng rụt đầu lại: “Ta mập như vậy, trắng như vậy, làm sao chàng không nhìn thấy ta.”

Hào Hành chỉ cười không đáp, hôn trán nàng, “Mau ngủ đi, Thái Thường.”

Ta không sợ không trông thấy nàng mà chỉ sợ nàng sẽ không trông thấy ta.

“Ti Cầm Đế Quân.”

Ti Cầm nghe tiếng gọi, quay đầu lại chạm mặt chỉ là một chiều kiếm xẹt qua, đem lồng ngực của Ti Cầm xé rách một đường.

Hào Hành thu kiếm, lạnh lùng trừng mắt nhìn Ti Cầm: “Hi vọng ngài không làm bản điện hối hận.”

“Hào Hành... thật xin lỗi...” Tì Cầm một tay chống đất, che lại tâm mạch giữ chàng lại: “Nhưng ngươi cứ đi như vậy... Dù hồn phách Mịch Trần trở về vị trí cũ, bản quân nghĩ... Nàng ấy cũng sẽ muốn gặp mặt giải thích với ngươi... Dầu sao những ngày này bên ngươi, có lẽ nàng cũng có chút tình cảm với ngươi...”

Hào Hành không nói, chỉ lo xoay người rời đi.

Tì Cầm vuốt miệng vết thương đứng lên, nhin đau nói: “Tám trăm năm trước bản quân phạm sai lầm, tuyệt sẽ không tái phạm! Ngươi hãy yên tâm!”

Bắc Cực đã đóng băng trái tim Hào Hành. Chàng không nói gì thêm, chỉ hướng về nơi rộng lớn mà bước.

Sau một khắc, e là sau một khắc sẽ lập tức hối hận...

Tia nắng ban mai chiếu xuyên qua cung điện, Thái Thường đuổi lưng mồi đứng lên, mơ mơ màng màng gọi một tiếng: “Thượng thần... Ta đói bụng... Chàng gọi tiểu tiên nga làm chút gì mang tới cho ta được không?”

Cung điện vắng vẻ không tiếng trả lời, Thái Thường dụi mắt, bốn phía không gặp bóng dáng Hào Hành, liền để chân trần xuống giường tìm một vòng.

“Thượng thần? Thượng thần!”

Nàng gọi vài tiếng vẫn không có ai trả lời, mở cửa điện nhìn trên mặt tuyết không một dấu chân. Thái Thường bước ra, lòng bàn chân chạm vào băng lạnh lẽo như lòng nàng, cái lạnh làm cho nàng muốn rơi lệ.

Bầu trời bay tới nửa đám mây, có một hàng chữ do Hào Hành tự viết: “Đừng lạc đừng quên, đừng mong đừng nhớ...”*

Ba trăm năm sau...

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Ta rất có khí chất ! . . .

“Xin lỗi, xin lỗi!”

Đến nhân gian chưa tới nửa ngày đã là lần thứ ba va vào người khác!

Thái Thường vừa xoa cái đầu bị đụng đau vừa cúi mình chào người ta. Sớm biết thế nàng đã chẳng la lối đòi tới nơi này, đường hoàng đứng ở Thiên đình chuẩn bị lễ mừng thọ cho Vương Mẫu thì tốt rồi!

Nghe tiếng, Tì Cầm vội vàng bắt lấy tay nàng, cùng nàng nói lời xin lỗi rồi kéo nàng đến một chỗ bí ẩn, dò xét nàng từ trên xuống dưới một lượt mới thấp giọng: “Bản quân cảm thấy nàng ở Bắc Cực buồn bực ba trăm năm, mới dẫn nàng đến nhân gian hít thở không khí, thuận đường trở về Thiên cung. Sao ta lại liều lĩnh thế này! Tiên căn nàng mới khôi phục không lâu, không chừng va chạm người phạm sẽ làm giảm đạo hạnh của nàng.”

Thái Thường gật gật đầu, ngoan ngoãn dựa tường bất động: “Đúng rồi, Tì Cầm sư phụ, làm phiền ngài giúp đặt mua lễ vật cho Vương Mẫu, Thái Thường ở chỗ này chờ ngài, được không?”

Tì Cầm vẫn không yên tâm, ẩn thân hộ tống nàng đến cửa Thiên cung: “Ba trăm năm không trở lại, nàng còn nhớ rõ đường trở về Nguyệt Hoa cung chứ? Nếu không nhớ rõ, trước hết đến phủ của bản quân nghỉ ngơi, chờ bản quân trở lại đón rồi đi gặp Lộ Hoa tiên tử.”

Thái Thường nheo mắt không vui nhìn chàng: “Ngài lo lắng Thái Thường sẽ lại lạc đường sao? Ngày nay Thái Thường đã tu hành ba trăm năm, những việc này sao khó được? Tì Cầm sư phụ, Thái Thường đã không còn là Thái Thường ngày trước... Có Mịch Trần ở bên trong máu xương, không phải sao?”

“Đúng vậy!” Tì Cầm cười gật đầu: “Thái Thường hôm nay trở nên xinh đẹp thướt tha, đầu óc lại còn không linh quang ư? Bản quân rất yên tâm!” Chàng xoa đầu Thái Thường, thờ dài một tiếng rồi đi.

Ngón tay xiết chặt trên eo thon, Thái Thường nhàn nhạt cong môi, quả thật không muốn gầy đi. Ngay cả trái tim cũng theo gầy.

Cuộc sống tu tiên cả ngày thanh tâm quả dục đã qua, Thái Thường trước kia đã một đi không trở lại.

Thái Thường vô thức đưa lên tay gãi gãi đầu, động tác này từ sau khi Hào Hành rời đi ba trăm năm đã không làm.

Thiên binh canh giữ trông thấy nàng, đi lên hành lễ nói: “Tiên tử lạ mặt. Chẳng hay tiên tử là ở trong điện nào?”

“Điện Tiên mẫu nơi Bắc Cực, đặc biệt tới tham gia yến tiệc mừng thọ của Vương Mẫu.”

“Điện Tiên mẫu?” Thiên binh sững sờ, từ lúc nào mà Bắc Cực cũng có nữ tiên tử đáng yêu thoát tục thế kia?” “VẬY xin mời vào, đứng ở cửa lâu không hay!”

Không ăn mứt quả, không muốn hạt sen, không hề buồn bã... Quả thật Mịch Trăn chính là tiên tử có phượng nghi của nữ tiên gia! Thái Thường ngây đại... đã không còn trở lại!

“Chị Thái Thường?”

...Ai vậy! Là ai vẫn có thể nhận ra nàng! Thái Thường thờ phỉ phỉ quay đầu lại, không có tiểu quỷ quấy rối, chỉ thấy sau lưng là một nam tiên gia dáng người cao ngất tuấn lãng, toàn thân mặc tiên bào màu hoàng hôn, đầu cài ngọc dịch Vân Già Nguyệt* uyển chuyển.

“Dạ? Dám hỏi là tiên gia ngài gọi ta?”

Nam tiên gia kia nghiêng đầu cười một tiếng, đi tới vài bước: “Nếu không phải vừa rồi bắt gặp chị vò đầu, quả thật ta nhận không ra. Chị Thái Thường, không nhớ ra ta?”

Trong nháy mắt trái tim Thái Thường nhảy hơn tám trăm lần. Từ lúc khai thiên lập địa tới nay đây là lần đầu gặp một nam tiên gia khí thế hiên ngang đến gần nàng như thế!

“Ta... Ta là khuê nữ có tri thức hiểu lễ nghĩa... Một nữ tiên tử, sao có thể quen biết tiên gia? Không phải là trong mơ... Hi hi...” Thái Thường che má xin lỗi lắc lắc đầu, vừa mới phát giác lại âm thầm thở dài một tiếng – vẫn sửa không được thói quen Thái Thường a!

Nam tiên gia hơi mím môi, từ tay áo lấy ra hạt sen vàng tinh xảo đưa nàng: “Ngày xưa chị Thái Thường tặng cho ta túi hạt sen ở Ngũ Hoa Sơn đã nảy mầm mọc rễ, kết thành ngàn vạn đóa Kim Liên, ta cố ý mang về mấy đài sen định đáp lễ, nghe được tin chị đi Bắc Cực, không ngờ hôm nay có thể ngẫu nhiên gặp chị. Thôi trước tiên chị cầm hạt sen này xem như lấy gạch thay cho ngọc vậy.”

“Từ... Từ Loan điện hạ...”

Không nên khóc, ba trăm năm trước khóc cả mười ngày nên sau đó nước mắt cạn khô! Nhưng vì sao... “Huhu! Điện hạ... Thái Thường ta thật nhớ ngài a!”

Từ Loan bị nàng xông lên ôm chặt eo kêu khóc, dường như đem nước mắt đã ảm nhẫn nhiều năm trong đê tràn ra.

“Ặc...Chị Thái Thường, nếu chị không khóc thành lời... Quả thật ta cho là chị đổi tính biến thành chị Mịch Trăn...”

“Hu hu... Ồ...” Thái Thường ý thức mình thất lễ, vội vàng cười nhẹ một tiếng thu nước mắt, trông thấy vạt áo trước ngực Từ Loan bị mình khóc làm ướt một mảng lớn thì áy náy lau lau: “Ta thấy ngài thì mừng rỡ mà! Đứa nhỏ chết tiệt, mới vài năm mà còn cao còn đẹp hơn cả ta!”

“Điện hạ! Thuộc hạ tìm không thấy ngài, thì ra ngài chạy tới đây!” Một tướng quân cất tiếng rồi tiến đến hành lễ trước Từ Loan: “Để kịp đầu tháng ba chạy về tham dự lễ mừng thọ Vương Mẫu, chúng ta phải đi nhanh lên!”

Từ Loan gật nhẹ đầu, hướng về phía Thái Thường cười nói: “Phụ quân phái ta đi trấn thủ cửa mặt trời mọc, đợi mừng ba tháng ba trở về sẽ cùng chị Thái Thường ôn chuyện, được không?”

“Được được...” Thái Thường gật đầu, khom người về hướng vị tướng quân mới vừa kêu lên: “Điện hạ ngài đi nhanh đi! Đã mấy trăm năm ta không trở lại, cũng phải hồi cung dọn dẹp phòng một chút.”

Từ Loan đáp lời, dường như đột nhiên nhớ tới điều gì, lời nói đến miệng lại nén xuống, chỉ cười một cái, bảo rằng: “Chị Thái Thường tỷ tỷ, chị đã trở nên xinh đẹp, thật đó.”

Lời vừa thốt ra, Thái Thường lại kiểm không được tròn mắt hồng, cho đến Từ Loan đi xa mới mạnh mẽ che khuất con mắt đem nước mắt thu lại. Từ Loan càng ngày càng xuất chúng, thật tốt, vừa về đến đã gặp người quen... Thái Thường ngừng một chút, hay đừng gặp phải người quen thì tốt hơn.

Nàng đứng trên cầu, cẩn thận phân biệt một lượt, bên trái trở về Nguyệt Hoa cung, bên phải đến... điện Ngẫu thần... Vậy thì phía bên trái, phía bên trái, tiếp tục đi bên trái!

Trái tim Thái Thường cố vượt không đi qua hướng bên phải, đẹp bỏ đoan trang ưu nhã xuống cầu bước về phía bên trái. Nhưng sao càng chạy càng gặp nhiều sinh vật của Tùy Sinh tộc? Thái Thường cảm thấy không đúng lắm, ngừng đầu nhìn, âm âm “điện Ngẫu thần điện” ba chữ to đó đem nàng chia năm xẻ bảy.

Từ lúc nào mà chư tiên trong Thiên cung thay đổi điện lại không thông báo qua Bắc Cực?! Không sợ Tiên mẫu trách mắng sao? Thái Thường đang buồn bực, vừa nghĩ, Hu hu, vừa rồi ở trên cầu nhầm sai phương hướng rồi! Nếu hướng về phía phía bắc bên trái mới là Nguyệt Hoa cung, nàng lại vọt lên phía nam!

Đi mau, đi mau nhất định vẫn còn kịp!

Thái Thường buồn bực, nhắm mắt bước nhanh quay về theo đường cũ. Đúng lúc đó mắt nàng bắt gặp một đôi giày thêu văn nước lỏng lánh mà có chết nàng cũng sẽ nhận ra của ai. Nàng biết rõ, tất cả kiên cường ba trăm năm, tất cả cố gắng trong phút chốc liền sụp đổ.

Ta cho là ta có thể nhìn được, ta cho là ta có thể liếc mắt ung dung nói một tiếng: “Thượng thần, đã lâu không gặp!” Nhưng thấy chàng, tất cả đều mất sạch không còn bóng dáng ...

Thái Thường nắm chặt quả đấm, cắn chặt cánh môi, thấy đôi giày có văn nước đứng lại trước mình thì nhắm mắt ngẩng đầu lên, Huỷ... May quá, nước mắt không chảy ra!

Rất tốt, thừa dịp nước mắt còn chưa rơi xuống nhất định phải hoàn mỹ, ưu nhã, khí chất, thông minh, nói lời mở đầu thật đặc sắc tuyệt luân! Thái Thường ngốc nghếch mới thích sắc quý bạc tình, lưu manh, hạ lưu trước mắt này! Mình đã biến thành Mịch Trăn! Là quốc sắc thiên hương, không gì sánh kịp, là Mịch Trăn yêu đơn phương Ti Cầm!

Đã như vậy thì: “Ta nói cho ngài biết, không phải ta cố ý muốn đi đường này! Ta thật sự là đi nhầm mới đến đây!”

... Thật không còn lời nào thối hơn! Khóc...

Hào Hành ngừng một chút, tiện đà cười nhạt gật đầu: “Hôm nay phải gọi là Thái Thường tiên tử mới đúng. Cô đã gầy đi, đã lâu không gặp.”

Nhìn đi... Lời dạo đầu chàng ta nói mới là vừa vặn hoàn mỹ!

Thái Thường cười khan nửa tiếng, khẽ cắn răng hành lễ: “Xin ngài cứ tự nhiên, ta cũng phải đi về.”

“Vâng.” Hào Hành gật đầu, đi vòng qua nàng.

Tùng chữ... Tùng chữ một đánh vào nàng! Cánh mũi Thái Thường co rúm, lệ đầy hốc mắt, tên nam nhân vô tình vô nghĩa tội tệ này, ngay cả lời giải thích và xin lỗi cũng không có, thế mà chỉ yên tâm thoải mái để trôi qua!

“Chờ... Chờ một chút!”

Thái Thường tự an ủi, gọi lại chỉ là nên vì Thái Thường ngu ngơ đòi lại công đạo mà thôi, tuyệt sẽ không vì còn tư tình đối với chàng ta!

“Chẳng lẽ thượng thần... không có lời... muốn nói với ta sao?”

Thế gian yên lặng một hồi lâu, cho đến nghe được tiếng ngọc bội bên hông người đó rung lên sau lưng mình, nói: “À... Quả thật là có.” Hào Hành xoay người lại nhìn bóng lưng của nàng: “Ngày xưa có nói với tiên tử chuyện vợ tiên của bản điện, mong tiên tử rộng lượng, đừng trách tội. Là bản điện hoa mắt, nhìn lầm tên của tiên tử. Người vợ tiên định mệnh của bản điện không phải là tiên tử, về sau tiên tử đừng để ý.”

Thái Thường... Trái tim cô vỡ nát lần thứ hai trong cuộc sống làm thần tiên còn chưa tỉnh, vì sao đã là Mịch Trăn mà ngài còn làm tan nát cõi lòng, còn tự nâng chân giẫm lên vài cái? Ngài đã làm tổn thương ta lần thứ hai rồi đó, sắc quý!

Nhìn lầm... Nhìn lầm... Một câu nhìn lầm thì ngài nghĩ rằng toàn bộ sẽ biến mất!

Thái Thường rất có khí khái không quay đầu lại, bởi vì sợ vừa quay đầu lại sẽ tát chàng một cái, tại Thiên cung ấu đã thượng thần chính là muốn phản trọng hình! Nàng sẽ không vì vậy một kẻ Trần Thế Mỹ mà liều mạng để rồi mình uất ức đi ngồi tù.

“Phải không... vậy thì tốt quá. Điều này cũng làm ta rối rắm mấy trăm năm, nếu vậy xin phép cáo từ, thượng thần.”

Hào Hành liếc mắt nhìn theo, giờ phút này Thái Thường sớm đã rơi lệ đầm đìa.

Lẽ ra Thái Thường cũng nên quay đầu lại nhìn một cái, trên ngọc bội Hào Hành là chuỗi mứt quả và đào khô nàng yêu nhất...

Ban đêm Thái Thường lên đến miếu Nguyệt lão, mặc dù nàng bị tiên mẫu cảnh báo qua tạm thời không cần phải biến thành bắc đèn, sợ hai nguyên thần không cách nào ở trong khoảng thời gian ngắn tồn trọng nhau, đã thương thân thể thì mọi sự không ổn!

Nhưng nếu lên tiến vào xem mệnh bài, nhất định phải biến thành bắc đèn, đơn giản là vì đầu óc Thái Thường chiếm hơn phân nửa, để nàng biến thuật ả thần là môn không phải lo.

Nghe tiếng Nguyệt lão gáy như sấm, Thái Thường mạo hiểm co lại thành bắc đèn từ khe cửa chạy vào. Thân thể Mịch Trăn thật mảnh thật mềm, một kẻ hồ chật hẹp mà cũng có thể chui vào.

Thái Thường đứng trước mệnh bài tiên gia mệnh bài cẩn thận tra xét, rốt cục ở góc tường nhân duyên mới thấy tấm bảng lại một lần là tìm nàng đau nhói: “Ngẫu thần Hào Hành, vợ tiên... Một, ba trăm năm.”

Chương 32: Nụ hôn bất ngờ . . .

Bởi vì lễ mừng thọ Vương Mẫu chiêu đãi các chư thần tứ hải bát hoang nên đám tiên nga trong các điện khác đều bị triệu đến vườn Bàn Đào giúp chuẩn bị thức ăn, hoa quả tươi.

Thái Thường ngồi trên bậc thềm Nguyệt Hoa cung, nhìn Lộ Hoa tiên tử dẫn theo một đám tiểu tiên nga tầng tầng lớp lớp đi trước hỗ trợ. Thước Diệp tới đập vai nàng hỏi: “Lúc này chẳng phải ngươi đã tìm về đầu óc linh quang rồi à? Mẫu thân vẫn chưa yên tâm để ngươi đi giúp đỡ các nàng sao?”

Thái Thường kéo kéo tà áo bị nàng ấy vò nát, trả lời: “Ừm... là bản thân không muốn đi.”

“Đây là đại sự của Thiên đình, sao cho phép ngươi muốn hay không? Ừ? Thế nào? Chứ không phải là lo lắng chạm mặt Ngẫu thần tiên thượng nên mới không dám đi à!”

Thái Thường âm thầm rửa nàng ấy một câu, hai cái đầu của mình so ra còn kém hơn một cái đầu xoay chuyển mau của người ta!

“Vi sao ta phải lo lắng gặp phải hắn? Rõ ràng hắn nên lo lắng gặp phải ta mới đúng!” Thái Thường bĩu môi, nói: “Ta ở tại Bắc Cực chịu lạnh nên yếu, muốn nghỉ thêm mấy ngày.”

“Vậy ư?” Thước Diệp cười nói: “Vậy cũng tốt, chỉ sợ là ngươi khôi phục không hoàn toàn. Hôm nay là mừng một, mẫu thân và các nàng chắc chắn sẽ bận rộn, ta cũng vậy phải đi trước giúp đỡ, ngươi đói bụng thì gọi tiểu tiên hâm nóng ít bánh bao đến ăn.”

Thái Thường gật đầu, sau khi tiễn Thước Diệp đi thì dạo bước đến đài ngắm trăng quan sát cảnh vườn đào từ xa. Lúc làm Mịch Trăn dường như chưa bao giờ có thời gian phù du, cũng không phiền nhiễu tính kế bữa tối làm sao ăn trộm chút trái cây. Nghĩ thế, làm Thái Thường đơn thuần ngây dại tốt bao nhiêu, sẽ không khó chịu giống thế ngày.

Tĩnh Đế tiên tử đưa vài giỏ hạt sen đi ngang qua đài ngắm trăng, nhìn thấy Thái Thường một mình khoan chân ngồi trên đài, liền cầm một nắm hạt sen đặt vào tay nàng, cười nói: “Tiên tử ở đây lười biếng, coi chừng huynh ấy biết được sẽ... Ặc...” Tĩnh Đế nhất thời nói lỡ miệng, nói ra chuyện thương tâm của nàng, liền vội vàng áy náy che che miệng: “Ta quên mất bây giờ cô cùng Ti Cầm Đế Quân bên nhau.”

“Ta cùng với Ti Cầm sư phụ...” Thái Thường còn chưa nói hết. Kể từ ba trăm năm trước sau khi dứt khoát tiếp nhận hoàn hồn, nàng vốn cho là sinh mạng Thái Thường sinh mạng từ đó sẽ kết thúc, tựa như uống nước Vong Tình có thể đem Hào Hành quên mất không còn một mảnh. Nhưng sau khi tỉnh lại, trông thấy đôi mắt tha thiết của Ti Cầm và Tiên Mẫu, nàng không chút vui sướng nào về việc trọng sinh. Từ đó nàng biết rằng nội tâm mình trống không cách nào lấp đầy.

Nàng mất hai trăm năm để bổ sung tiên pháp phượng nghi của Mịch Trăn, còn nữa... Ngàn năm quyến luyến đối với Ti Cầm. Nhưng vẫn thua khoảng thời gian ngắn ngủi mà Thái Thường gặp Hào Hành.

Giống như Ti Cầm nói với nàng, “Bất kể là Mịch Trăn cũng được, Thái Thường cũng được, chúng ta một lần nữa trở lại đảo Nam Hải, tiếp tục chuyện ngàn năm trước vẫn còn dang dở.”

Điều nàng đáp lại, chỉ là không cách nào nói lời từ chối với nụ cười nhẹ của ngài ấy.

Tĩnh Đế thấy nàng ngần ngại, tự biết nói sai làm nàng buồn bã, không nhắc đến Hào Hành, chỉ ngồi xuống bên nàng: “Ăn nhiều chút thì tâm tình này sẽ tốt, dù sao cô lười biếng không đi phụ giúp, ta cũng cùng cô trốn ở đây ăn hạt sen. Nếu không ăn hạt sen thì ta còn có cả mơ khô táo đỏ đây này. Tiên tử có thai, ta đều là lấy từ chỗ tỷ ấy.”

“Tiên tử?” Thái Thường sững sờ trong chớp lát hiểu ra: “Phù Nhã thượng thần? Có thai rồi?!”

“Đúng vậy, hôn phối cùng Tây Thục Tỷ Hưu tiên quân, là chuyện hơn một trăm năm trước, gần đây bụng mới có động tĩnh, đại khái còn phải chờ thêm mấy trăm năm. Có điều tiên quân sản sóc lắm, lần này Vương Mẫu thọ yến cũng không cho phép tiên tử vất vả, đem hết việc vặt vãnh trong điện toàn bộ phân cho ta với huynh ấy, bọn họ thì đang thoải mái ở Tây Thục.”

Thái Thường nghe được cũng mừng thay cho Phù Nhã, có thai... Tốt quá, e là đến lúc đó sẽ có thêm nhiều búp bê củ sen vui vẻ.”À... Đúng rồi, ” Thái Thường nhớ đến những vật nhỏ trong điện Ngẫu thần: “Những búp bê củ sen lúc trước ở điện Ngẫu thần điện chắc giờ đều đã lớn? Thủy Sinh tộc của các ngươi lại lớn mạnh thêm rồi.”

“Các tiên gia từng nhìn thấy huynh trưởng thành, cũng khó tin tình hình huynh ấy kỳ cục như thế lại thích trẻ con. Hiện trong điện nuôi gần trăm mưới đứa, ta còn lo lắng huynh ấy sẽ bị hành không còn hình dáng, nhưng ta thường xuyên đến thăm thấy tất cả đều vui vẻ hòa thuận. Những búp bê củ sen kia không biết vì sao không ăn hạt sen nữa, huynh ấy đành dứt các loại nước trái cây khác. Ngược lại huynh trở nên rất thích náo nhiệt, có lẽ do có khoảng

thời gian bị tiên tử ảnh hưởng, người hoạt bát nhiều hơn, không trầm mặc ít nói như thuở bé. Kỳ thật ta vốn được cha mẹ cứu về từ một gốc sen, không phải ruột thịt với huynh ấy và tiên tỷ nhưng tiên tỷ và huynh ấy đều đối đãi ta vô cùng tốt...” Tịnh Đế tự nói, chẳng biết tự bao giờ lại nhắc đến Hào Hành, nhưng nhìn Thái Thường một cái chỉ thấy nàng lắng nghe cực kỳ chăm chú.

“Việc kia... Ta cảm thấy ta vẫn nên trở về giúp đỡ! Nếu không đợi lát nữa các nàng nhất định sẽ tìm ta khắp nơi! Thái Thường ngồi đây nha! Sau này không bận lại đến tán gẫu cùng cô... À, còn giờ tạm thời ta không tới tìm cô hàn huyên... Cô ăn nhiều chút ít đi!” Tịnh Đế nói lung tung rồi vội vàng cầm giỏ lên tạm biệt.

Đội nàng ấy đã đi rất xa nhưng bộ dạng Thái Thường vẫn chưa tỉnh lại.

Trăng sáng bao phủ, Thái Thường ngồi mãi đến khi eo đau nhức mới hoàn hồn đứng dậy uốn éo vận mình. Thân thể bây giờ không thể so với Thái Thường lúc đầy đà, đã lâu cũng không có mấy miếng thịt, làm cho nàng hết sức oán giận lúc Mịch Trần nhập vào mình sao không biết ăn nhiều một chút!

Đèn sáng hướng vườn Đào, các Hoa thần nhảy múa nhảy múa để được chọn vào đầu tháng ba diễn tiết mục cho chư tiên xem. Ngược lại trong điện Ngẫu thân lại yên lặng rộn người, ngay cả bờ ao sùng sục nhà từng chuỗi bọt khí đều nghe như tiếng sấm bên tai.

Mấy búp bê củ sen búp bê nằm trên bờ không thấp nển, thúc giục người bên cạnh đang lén lút lút tới dứt thức ăn. Vài đứa hấp tấp dứt khoát nhảy vào ngực nàng tìm thức ăn.

Tay chân Thái Thường luống cuống móc ra mấy đứa khôn nạn ở trong ngực ném vào nước, đầu đầy mồ hôi đem hết toàn bộ trái cây suu tâm mà chúng có thể ăn vụng vào nước, mặc chúng tự đến giành, chả còn sức để dứt.

Vài búp bê củ sen không giành được trái cây thì kêu khóc, dọa Thái Thường vội vàng úp sấp bên chúng “suyt – -” không ngừng, bắt đắc dĩ phải vơ vét vài trái trong nước nhét cho chúng.

Sắc quý cũng thiệt là! Ra ngoài cũng không biết phải cho chúng ăn mới đi sao? Sao để chúng đói thành như vậy!

Hào Hành từ ngoài điện trở lại, chỉ thấy cảnh tối lờ mờ tất đèn trong điện truyền đến từng đợt tiếng xột xoạt vang lên. Chàng nhẹ nhàng dạo bước đến bờ ao, thấy Thái Thường đang uốn mình nghiêm túc quỳ rạp trên mặt đất dứt búp bê củ sen ăn.

Không rõ là tâm trạng, chỉ có thể nói trong điện dường như phút chốc đốt lên ngọn đèn, bỗng nhiên sáng ngời.

“Ừ?” Đầu Thái Thường, tựa hồ nghe tiếng hít thở sâu, không giống của đám củ sen trẻ con, đáng gọi là khí mạch. Đội nàng quay đầu lại, thì thấy Hào Hành đang chấp tay sau lưng đứng phía sau nhìn nàng.

“A... Ta... Ngài đã trở lại à! Ta...” Nàng hận không thể và miệng mình một cái, không có tranh cãi sao vừa thấy chàng ta liền trở nên nói lắp!

“Thái Thường tiên tử, cô đang ở trong điện bản điện làm gì?”

Mặt Thái Thường suýt nữa dán lên mặt đất, cố gắng đứng lên cắn môi, mấy búp bê củ sen còn cười hi hi bò lên lán vấy nàng không chịu xuống.

“Xin lỗi... Ta chỉ muốn đến thăm một chút xem chúng như thế nào... Ta không có ý gì khác...”

“Chúng đều mới đưa tới, không quen biết cô, lại rất nghịch ngợm, có thể làm cô bị thương nên cách xa chúng một chút thì tốt hơn.”

Hào Hành bước tới bắt hai củ sen đang trên vấy nàng ném vào hồ nước, dưới ánh trăng giờ phút này nhìn không rõ vẻ mặt nàng, chỉ nghe thấy hương hạt sen thơm ngát trên người nàng ba trăm năm còn chưa tan hết.

“Chẳng có gì đã hình thành thì không thay đổi.”

Chàng yên lặng nhắc trong lòng, cuối cùng đưa mắt lên nhìn: “Giờ đã không còn sớm, tiên tử không cần trở về điện sao?”

Thái Thường nhắm hai mắt lại thở dài một tiếng, gật đầu, đáp: “Sau này ta sẽ không tự tiện đến thăm nữa, xin ngài đừng trách, ta đi đây!”

Nàng nâng một chân lên, đột nhiên nghe thấy cửa điện ầm ầm, một trận ồn ào náo động truyền tới, la ầm lên: “Ngẫu điện! Chúng ta tới tìm người uống rượu! Ngẫu điện! Người có nhà hay không à! Hay là đang giấu kín tiểu tiên tử nào rồi?”

“A...” Thái Thường nghe tiếng thì giật mình, bàn chân giẫm lên cây hạnh xanh*, trượt chân ngã về phía sau.

Hào Hành vội vờn tay đỡ nàng, hết lần này tới lần khác cũng dẫm lên bậc thềm vừa rồi bị củ sen búp bê làm ướt, hai người liền đồng loạt lún xuống hồ nước!

“Á – - tồm...”

Thái Thường không thể chạm nước, chỉ có thể ôm chàng thật chặt học nước từng ngụm từng ngụm, có thể uống hết bao nhiêu thì uống. Hào Hành thấy nửa người ở trong nước còn đồ mồ hôi, vội vàng dùng tiên thuật đem hai người đều nổi lên, đến một gốc cây Đào ẩn nấp.

“Hào Hành! Ngươi có nhà hay không? Không phải đã về sớm rồi à? Sao ngay cả một bóng người cũng không có?”

Từ Sơn đông quân thở phì phì xông vào điện, la ầm lên: “Không phải sợ hãi lão thân ham rượu của ngươi mà giấu đi chứ?”

Ông ta đập mạnh vào cây hoa Đào trước điện, làm hai người đang dưới tàng cây ôm làm một khối không dám lộn xộn phải dán sát hơn.

“Hừ hừ...”

Lão thần tiên đang say có vẻ không vui rồi đi, Hào Hành cùng Thái Thường thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe Từ Sơn đông quân lại vòng trở kêu gào: “Nhưng sao lão thân rõ ràng nghe được có người hít thở?” Nói xong lại vỗ mạnh cửa điện một hồi.

Thái Thường vốn bị chìm nước nên tức giận, vừa quay đầu thấp giọng mắng: “Lão thần tiên này còn có thôi hay không ...”

Chỉ là “”” chữ còn chưa nói ra một nửa, vừa quay đầu liền chạm vào Hào Hành.

Đây là... sao có thể phát sinh ... nộ hôn? !

Thái Thường ngây ngốc nhìn thấy Hào Hành cũng ngây ngốc như mình, mắt to trừng mắt nhỏ, gấn bó vào một chỗ. Ai tới nói cho nàng biết bước tiếp theo nên hé miệng hay là nên đẩy chàng đưa ra cho lão thần tiên bắt quả tang?

“Huây, quả nhiên là say rồi!” Từ Sơn lắc hồ lô trống rỗng cuối cùng mới tập tễnh đi ra khỏi điện.

Chớp mắt như đã vạn năm.

Cho đến khi bụng Thái Thường kêu rột rột, Hào Hành mới bỗng nhiên tỉnh lại, hai bờ môi rời nhau, từ trên người nàng đứng dậy, cũng rất có phong độ kéo nàng lên theo.

“À...”

“Ồ...”

Thái Thường bất an chờ đợi lời của Hào Hành. Chàng muốn giải thích với nàng về nộ hôn hồ đồ kia sao! Ủ... Nói không chừng còn có thể nói mùi vị không tệ... Ấy da... Lúc này sao còn có thể muốn những thứ này!

“Việc kia...” cuối cùng Hào Hành thượng thần, bình tĩnh nói: “Bản điện gọi tiểu tiên nga cho cô mượn một bộ quần áo được không? Giờ vóc người của cô chắc sẽ mặc vừa.”

... Mặc vừa! Mặc vừa em gái ngươi đó!!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Thái Thường bọc chăn ngồi trên giường hắt hơi, vừa rồi nàng uống không ít nước, giờ cả người chóng mặt. Hào Hành vào điện gọi tiểu tiên nga ra, trở lại chỗ Thái Thường ngồi rồi vuốt sạch nước bùn trên tiên bào cho nàng.

Nếu mặc tiên bào ướt nhẹp, bắn thiu trở về... thì không bằng cùng chàng cô nam quả nữ ngồi một phòng đợi lấy tiên bào sạch sẽ rồi hăng nói. Lúc này Hào Hành cũng chẳng muốn vội vã đuổi nàng đi.

Tiểu tiên nga xoa đôi mắt còn mơ màng buồn ngủ, ôm một tiên bào sạch sẽ đến, nhìn thấy Hào Hành liền hỏi: “Ừa... Thượng thần muộn như vậy mà ngài còn gọi đầu à? Có muốn tiểu nhân giúp ngài hong khô không?”

Hào Hành không đáp, chỉ chiếc giường sau lưng: “Đem tiên bào cho tiên tử thay đổi đi.”

“Dạ.” Tiểu tiên nga ngáp liên tục, ôm tiên bào bước qua, thấy Thái Thường đang nháy mắt nhìn mình cười, vội vàng dụi mắt, hỏi tiếp: “Tiên tử người cũng vừa mới gọi đầu hả? Sao hai người các ngài đều đêm hôm khuya khoác đi gọi đầu thế? Hơn nữa người gọi đầu xong còn gầy đi rất nhiều đó.”

Thái Thường kéo tay của nàng, hốc mắt ửng hồng, nói: “Tiểu tiên... Ta nhớ ngươi...”

Tiếng gọi này làm cho tiểu tiên nga hoàn toàn đã tỉnh! Nàng trừng mắt nhìn Thái Thường cả buổi, nhìn kỹ càng mới nhào tới ôm Thái Thường khóc loạn một trận: “Huhu... Tiên tử ơi! Người đã trở lại! Bắc Cực không trông nom người ăn cơm sao? Sao mà người bị đói thành thế này a!”

Thái Thường bị cô gái trọng tình cảm này làm rơi nước mắt, so với chủ tử máu lạnh vô tình của nàng mà nói thật sự đáng yêu hơn rất nhiều. Hào Hành nghe hai người khóc, nội tâm rối loạn, lặng lẽ ôm tiên bào chưa khô đi ra ngoài hành lang tiếp tục giặt sạch.

Hồi lâu, nghe bên trong tiếng khóc chuyển thành tiếng cười, tiếng cười lại mang tiếng ngáy, Hào Hành vòng trở lại, thấy trong điện đã không còn một bóng người, cả hai đều bò vào trong cây đèn đi ngủ.

Hào Hành không biết tối nay giữ Thái Thường lại là đúng hay sai, chàng canh giữ ngoài chiếc đèn nhỏ không chớp mắt, chỉ là hi vọng ngày có thể sáng chậm một chút. Đang định rời đi, nghe thấy trong cây đèn truyền ra tiếng vang, Hào Hành xoay người lại thấy Thái Thường đang nhẹ nhàng bò ra, vừa bò vừa nói lẩm bẩm: “Đã lâu không bò nên không lưu loát... Trước kia phi phi cũng có thể bò thuận lợi mà...”

Nàng đứng dậy, thấy Hào Hành vẫn còn trong điện chưa đi thì hạ mắt xuống: “À... Ta biết nếu ta qua đêm trong điện của ngài, truyền ra ngoài nhất định ngài sẽ cảm thấy phiền toái, nàng ấy đã ngủ thì ta cáo từ thôi.”

“Nàng ta... không biết cô đã không còn là Thái Thường ngày trước,” Hào Hành ngừng một chút: “Một mực ngóng trông cô trở về.”

Thái Thường âm thầm hừ một tiếng, người ta thì trông mong ta trở lại, còn người thì muốn đuổi ta đi! Người thấy ta thì tức chết!

“Cô mặc áo này xem cũng vừa người, tiên bào bản bản điện đã làm sạch, cô mang về đi.” Hào Hành đem tiên bào đã xếp gọn gàng đưa nàng, nói tiếp: “Thật ra... Bản điện không cảm thấy phiền toái, chỉ là hiện giờ thân phận của tiên tử không còn như xưa, ra ra vào vào phải giữ danh tiết. Rồi chúng ta đều sẽ quên những ngày đó thôi, bản điện không biết thì ra đó là diện mạo khi còn bé của tiên tử. Chuyện đã qua nếu có chỗ nào làm tiên tử không vui, bản điện nguyện ý để tiên tử tùy ý trách mắng. Giờ đây chắc tiên tử cũng sẽ không còn muốn cùng bản điện có gì dính líu. Dù sao hơn một nghìn năm trước, cô và Đế Quân mới thích hợp đến với nhau.”

“Chính thế.” Thái Thường ngắt lời chàng: “Ngày ta từ Đông Sơn khai hoàn, chính là lúc cùng sư phụ thành thân. Ngày nay mặc dù trễ ngàn năm, nhưng được Ngẫu thần tiên thượng khổ tâm thành toàn như vậy, chúng ta nên nhanh chóng như ý của ngài, sớm ngày cảm sắc hoan hảo, không phụ sự mong đợi của mọi người.”

Thái Thường nói xong liền giành lấy tiên bào của mình phá cửa ra, không thèm liếc chàng một cái.

Hào Hành sững sờ trong điện hồi lâu, mãi đến khi không còn làn hương hạt sen mới cười khò nâng hồ lô rượu uống. Đợi đến bình minh, Hào Hành đến điện Văn Tiêu lâm triều, dọc theo đường đi chẳng nghe thấy chư tiên đàm luận chuyện món ăn thọ yến ngày mai, mà chỉ bàn về Thái Thường tiên tử đến từ Bắc Cực vì cả đêm không về Dao Trì đang bị Vương Mẫu trách phạt.

Ngọc Nhiêm tinh quân mày nghiêng mắt nháy cười nói nhỏ: “Thái Thường này không phải là Mịch Trăn tiên tử ngày xưa đầu thai à? Phải chăng vì Tỉ Cầm Đế Quân chưa trở về, mà một mình nàng ban đêm cô đơn?”

“Ngọc Nhiêm tinh quân,” Hào Hành đi tới sờ tua váy trên vai hắn, nói: “Bản thân người năm xưa ở đầm lầy lớn được quân thượng thương tình cứu về, bây giờ làm tinh quân cũng đã trăm ngàn năm, có từng vì đêm dài mà nhớ đến cửa đầm và rấn mẹ của người rồi chuồn êm xuống hạ giới tìm vui không?”

Ngọc Nhiêm nghe vậy thì mặt rần hoảng hốt, hiện ra một mảnh váy, lúc này liền khúm núm: “Ngẫu thần nói đùa... nói đùa! Tiểu thần nào dám còn chưa dứt phạm tâm, có những tâm tư này! Nếu truyền ra ngoài tiểu thần đảm đương không nổi! Vừa rồi bất quá ăn nói bừa bãi, kính xin Ngẫu thần chớ nên trách tội! Chớ nên trách tội!”

“Người sợ truyền ra đảm đương không nổi, vậy Thái Thường tiên tử sẽ không sợ sao?” Hào Hành hung hăng liếc nhìn, kéo xé tua váy của hắn ra: “Đề cho bản điện nghe thấy người bịa đặt sinh sự trên Thiên cung, lập tức chém người bảy tấc!”

Ngọc Nhiêm tự nhận xúi quẩy, khi không lại đi nhiều chuyện bị Hào Hành xưa nay mặt lạnh nghe được, đành phải thiên ân vạn tạ quay đầu bỏ trốn mất dạng. Các chư thần lớn nhỏ còn lại đều cảm thấy ngày đại hi của Thiên đình sắp đến, mặc kệ có phải chuyện trắng gió hay không, hay chỉ ít tóm lại là có nhớ nhục tiên phong cũng đều tự hân huyên nhanh chóng đi vào triều.

Lâm triều xong Hào Hành nhưng không còn lòng dạ nào ở lại. Tuy nói ngày đại hi của Vương Mẫu sắp tới thì không nên phát hỏa giận dữ, nhưng dầu sao Thái Thường phạm sai lầm, cho dù có nể mặt Tiên Mẫu thì quấy nhiễu chuyện vui cũng sẽ làm Vương Mẫu ghi hận trong lòng. Chàng tự trách mình sao đêm qua lại để nàng đi, không bằng đợi đến ban ngày các tiên gia công việc bận rộn thì kêu tiểu tiên nga cùng nàng trở về.

Hào Hành thấp thỏm ra khỏi Nam Thiên Môn, đang định gọi mây đến Dao Trì gánh tội thay đã thấy xa xa có một tiên tử đang chậm rãi bước tới, không phải Thái Thường thì ai nữa?

“Cô... có sao không?”

Hào Hành bất chấp lễ nghi phiền phức, đi tới nhìn cô một cách cẩn thận: “Phạt cô? Hay là mắng cô?”

Thái Thường cười cười, lắc đầu: “Không có! Chẳng qua là tụng một đồng giáo điều.”

“Có phải có tiên gia nào thấy cô đêm qua về điện muộn không? Chắc là có lão thần tiên nào không có chuyện làm thích nhai lại lưỡi!”

“Không!... Là ta chủ động đi thỉnh tội với Vương Mẫu.” Thái Thường nhìn chàng: “Thỉnh tội, nhận phạt, lãng quên, hết thấy sẽ bắt đầu lần nữa đứng không?”

Hào Hành ngừng lại, không còn lời nào để nói.

Thái Thường bình thân tiếp: “Vương Mẫu ban thưởng ta một tòa dinh thự, ở khu Thượng cung bên ngoài Thiên đình. Trước khi xuất giá ta sẽ ở đó, nếu thượng thần rảnh thì hoan nghênh đến ngồi một chút.”

Đó là cung điện đã hoang vu nhiều năm, nàng định sống một mình ở đó tới khi nào?

“Bản điện cho tiểu tiên nga đến hầu hạ cô.”

“Không.” Thái Thường khoát tay: “Tướng mệnh nói ta sẽ gặp tiểu tiên nga định mệnh, ta đang đợi nàng ấy. Tiểu tiên trong điện của ngài nhu thuận, còn phải tiếp tục chăm sóc ngài. À... nếu nàng ấy làm bánh bao điểm tâm... có thể để dành cho ta một ít hay không?”

Hào Hành vuốt cằm: “Tùy cô thích ăn bao nhiêu.”

Thái Thường cúi thấp đầu, nhìn giày của mình: “Thật ra ngài yên tâm đi, ta không có khai ngài ra, ta nói đêm qua một mình rảnh rồi phát chán mới đi dạo, không nói có gặp ngài, ngài cũng không cần phải nhớ đến ta.”

“Bản điện nhớ tới cô không phải vì sợ bị trách phạt...” Câu nói ngừng giữa chừng, “Cũng lo lắng sợ bị trách phạt.”

“Ồ...” Thái Thường nín chặt dây lưng: “Vay ta về trước quét dọn phòng... Nghe nói rất nơi đó bữa bọn không thành hình gì, ta cũng không có ý định quét dọn sao cho sạch sẽ hơn, thuận theo tự nhiên tốt nhất... Ặc... Ta cũng không biết rốt cuộc ta đang nói cái gì...”

Hào Hành rất muốn kéo tay của nàng, nhưng vẫn kiềm chế: “Hoặc là quét dọn sạch để người ở được, không phải định mời bản điện đến ngồi một chút sao?”

“Ừ, cũng đúng. Để Ti Cầm sư phụ thấy ta lười biếng sẽ không vui...” Thái Thường ngẩng đầu lên, con mắt ngập lệ làm Hào Hành lòng đau như cắt: “Kỳ thật ta muốn nói với ngài... Sao ta tình lại vẫn thích ngài chứ? Ta một chút cũng không có cảm thấy có lỗi với sư phụ... Là vì ngài ấy không quan tâm ta... Có lẽ trước kia, lúc ta chết tim ta cũng đã chết theo! Vì cái gì mà ngài đem ta giao cho ngài ấy? Dựa vào gì ngài trốn tránh ta chứ! Dẫu sao đây ra cũng tốt, Vương Mẫu nói mừng chín tháng sau là ngày tốt, cũng chính là sinh nhật Mịch Trăn, không bằng thành toàn hi vọng cho ta và Ti Cầm. Mừng chín... Ta sẽ chờ ngài đến ăn cưới! Ngài không đến ta không lên kiệu, để Nam Hải cưới một cô kiệu trống rỗng quay về!”

Nàng không đợi Hào Hành phản ứng, nổi dưng khí vòng qua eo chàng, vừa chạm lập tức buông ra.

“Ta thật sự gả, ngài liền vui vẻ phải không?”

Nàng gọi mây đến rồi ngồi lên bay xa, tay Hào Hành cuối cùng mới thả lỏng một chút. Quả nhiên là gầy, cả đám mây kia còn uy vũ sinh phong như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Dụ dỗ thượng thần! . . .

Đợi khi Ti Cầm đến cung điện, thấy cửa điện mở toang, Thái Thường đầu buộc khăn tay đang ngồi gần một lùm mạng nhện một tay cầm chổi lông, tay còn lại xoa khối thịt trên bụng.

“Quả nhiên vừa về liền mập...” Nàng rà qua rà lại, chu cái miệng nhỏ hồng thờ dài một tiếng rồi đứng nhanh dậy, đi quét con nhện trên xà ngang.

Ti Cầm ngẩn ngơ nhìn trong chớp lát, vén tay áo lên, cười đón lấy: “Bản quân tới giúp nàng.”

“A? Ti Cầm sư phụ người đã đến rồi.” Thái Thường giật bắn mình rồi khoát tay: “Không phiền tới người đâu, con nhện ở đây chuyển nhà. Người không cẩn thận sẽ làm bị thương bọn chúng, ta đưa chúng tới cây chổi dẫn đi là được rồi!”

Ti Cầm đứng lại, “Bản quân nhớ rõ trước kia nàng rất e ngại những sinh linh này. Khi đó sương phòng nàng ở hướng bắc ẩm ướt, suốt ngày có độc trùng từ trong chui ra, nàng sẽ khóc rống đòi vì sư đồi phòng cho, còn ầm ĩ nói nếu vì sư không đòi nàng sẽ...”

“Dời qua ở với người.” Thái Thường cười cười: “Giờ cũng nhớ rõ mà Ti Cầm sư phụ. Học thuật ngàn năm, trên đầu tinh la dưới đánh hồn quái, há lại sợ con kiến còn con? Có điều ngày xưa muốn gần gũi với người nên mới lấy cớ, thế mà cứ bị người lần lượt vô tình phát hiện.”

Thái Thường đem tất cả đám nhện lớn nhỏ xuống bàn rồi để mặc chúng bò xuống sàn nhà: “Những việc này vốn cho rằng người sẽ khịt mũi coi thường, không ngờ người còn nhớ.”

“Bản quân không khịt mũi coi thường, chuyện nàng làm bản quân đều rõ mồn một trước mắt.” Ti Cầm che miệng, tiếp: “Những chuyện này phải vài tiểu tiên nga làm, một thượng tiên như nàng sao có thể tự làm. Hôm nay không phải là ngày mừng thọ Vương Mẫu à? Thay xiêm y rồi ta và nàng cùng đi được không?”

“Không được.” Thái Thường lắc lắc đầu: “Thái Thường chắc chắn sẽ làm Vương Mẫu cảm thấy ngọt ngào, đợi bớt náo nhiệt thì đi dùng bữa tối là được rồi.”

“Nếu nàng không muốn đi, buổi tối, bản quân sai người chút đồ ăn tối cho nàng, mặt khác giúp nàng sửa chữa điện các, nàng thấy thế nào?”

Thái Thường ngồi chồm hổm sờ cái ghế nhìn chú nhện nhỏ chưa chịu bò đi, gật đầu: “Cũng được... Vậy làm phiền Ti Cầm sư phụ mang đến cho Thái Thường ít táo xanh và hạt dưa, nhắm chán có thể nhắm nháp.”

“Được. Trước giờ bản quân toàn thấy bộ dạng nàng không muốn ăn. Hôm nay nàng trở về Thiên đình, phải học tập theo tinh thần Thái Thường nhiều hơn, đừng bạc đãi bụng của mình mới tốt.”

Thái Thường nhúc nhích đầu, xem như lên tiếng. Ti Cầm rời đi không lâu thì sai người đưa nửa giỏ táo tới trước. Thái Thường tới cầm lên một quả ném thử, rũ mắt xuống: “Ăn không ngon như của nhà mẹ chồng.”

Người chịu khó thì làm việc nhanh nhẹn. Vài tiểu tiên đến giúp chẳng bao lâu đã dọn sạch điện các không một hạt bụi. Thái Thường đứng trong sảnh nhìn bốn vách tường bóng loáng mà cảm thán. Lúc nàng còn làm Mịch Trần vẫn tương đối chịu khó, không ngờ giờ tất cả đều di truyền tính cách Thái Thường, lười muốn chết không kể đến là bắt đầu duy trì cuộc sống cũng ngày ngày ngốc ngốc.

Cung điện ngay cả tiên đồng báo tin còn không có, trước khi dạ yến ở vườn Bàn Đào mở màn thì tiểu tiên nga trong điện Ngẫu thần cảm gió đến gọi nàng: “Thái Thường tiên tử? Nghe nói người bị Vương Mẫu phạt đến ở nơi này? Làm tiểu tiên dễ tìm! Thượng thần nói người muốn ăn ngự thiện do tiểu nhân làm, tiểu tiên đưa tới người nè, người có nhà không?”

“Có nhà !” Thái Thường hất cái cảm đột nhiên mọc một nốt mụn, vội vàng ra ngoài đón, “Lúc người lên qua đây không có ai nói chứ? Trên đường đi có nhiều tiên gia không?”

Tiểu tiên nga đặt giỏ xuống, cười mang ra một khay điểm tâm mật đào mà trước kia Thái Thường thích ăn, đáp: “Giờ ai ai cũng ở vườn đào thưởng thức ca múa, tiểu tiên lên chỗ trống chạy ra ngoài. Ban ngày các tiên gia sợ bóng sợ gió một trận, giờ mới hồi phục bắt đầu dùng rượu, chắc chắn sẽ uống một đêm!”

“Sợ bóng sợ gió một trận? Sợ thế nào!”

“Thật ra... trước kia quân thượng thiếu nợ đào hoa với Thượng Dao tiên tử của Đông Hải!” Tiểu tiên nga đề thấp giọng: “Hôm nay Thượng Dao tiên tử không mời mà đến mừng thọ Vương Mẫu, ai biết có phải giả vờ đến chúc mừng hay không. Nàng ta đưa tới một con Thắt Thái Thần Ngư rất đẹp, quanh thân hiện ra kim quang, sáng lóa mắt. Vương Mẫu thấy cũng không chú ý mấy, chỉ nói là rất thích, sai người đem cá thả vào hồ nuôi nhưng tiểu tiên nga nâng cá trượt chân, suýt nữa làm con cá rơi xuống đất. Con cá là mấu chốt của Thiên đình và Đông Hải, nếu có sơ suất thì Đông Hải càng có lý do uy hiếp sự an nguy của Thiên cung. Cũng may Tử Loan điện hạ từ Nhật quan trở về chúc thọ, đúng lúc ra thân pháp đỡ lấy con cá, lúc này mới miễn đi kiếp nạn.”

Thái Thường nghe xong thì khản trương, “Đáng sợ quá! Thì ra không chỉ một mình ta có thể gây họa.”

Tiểu tiên nga lại nói: “Giờ Thượng Dao tiên tử làm phép bên ngoài cửa cung để con cá trong ao của Tịnh Đế, do Tịnh Đế tiên tử tự mình trông nom, coi như hai quốc gia vạn năm giao hảo.”

“Thủy sinh tộc lại phải nhận rồi...” Thái Thường lẩm bẩm: “Vậy thượng thần xin nhờ người chăm sóc.”

“Tiên tử, có phải người cùng thượng thần cãi nhau hay không?” Tiểu tiên nga lo lắng: “Đã lâu không thấy Thượng thần cười, hiện tại ăn cũng không nhiều nhưng mỗi ngày đều bận đến rất khuya. Kể từ sau khi người trở về, tiểu tiên vốn nghĩ ngài ấy sẽ đỡ nhưng dường như lông mày ngài ấy lại càng nhíu chặt. Cho nên tiểu tiên mới nghĩ... Có phải là ngài ấy cãi nhau với người hay không a? Nhìn ngài ấy gần đây trà không nhớ com không nghĩ, chẳng lẽ là trong lòng lại có khác tiên tử rồi?”

“Cái gì?” Tiểu tiên nga này vừa nói vừa giật mình thức tỉnh! Thái Thường mới nghe thì đau khổ trong lòng nháy mắt chuyển hóa thành vô cùng oán giận! Sắc quý đột nhiên không cần nàng, quả nhiên là một mối muốn tìm một tiên tử xinh đẹp! Lòng không nghĩ tới ba trăm năm chẳng dám cả gan! Giờ phút này bí ẩn trong lòng nảy sinh, Thái Thường thở phì phì cắn mấy chữ: “Xa, cách, tiên, tử!”

Tiểu tiên nga bắt gặp sắc mặt nàng khó coi, đi qua áp vào tai nàng nói: “Kỳ thật, ba trăm năm nay... Liên Nhi tiên tử trưởng thành, rất xinh xắn đáng yêu. Nữ môn sinh của thượng thần cũng thường xuyên ra vào điện... Cho nên tiểu tiên mới có phỏng đoán như thế.”

Đúng vậy! Ba trăm năm qua đi, khoản đào hoa của sắc quý khẳng định so với Thiên đế còn nhiều hơn! Chính mình sao lại ngày ngày cứ si tình nhớ mong, nhưng cho tới bây giờ người ta thì luôn phui bỏ mình!

“Tiểu tiên...” Thái Thường âm ức: “Nếu thật sự như thế, ta sợ là giờ đây đầu óc ta tốt không dễ dàng bị lừa gạt nên chàng cảm thấy ta khó ức hiếp, mới rõ ràng muốn hất ta ra!”

“Ái chà! Thoạt nhìn thượng thần thật sự có thể làm ra chuyện như vậy với người đó!” Tiểu tiên nga trấn an nằng: “Tiên từ giờ người đã gãy đi tướng mạo đẹp, không nên sợ hãi, tóm lấy kẻ thứ ba! Bất nó phải chịu trăm ngàn năm bất an!”

Một tay Thái Thường bóp nát bảy quả đào tiên, con mắt nheo lại thật sâu, nhìn tiểu tiên nga nói: “Nếu quả nhiên chàng vì nguyên nhân đó mà vứt bỏ ta, ta nhất định phải nhổ phá nát gốc rễ chàng! Chỉ sợ sức quyến rũ của ta không thể so với năm đó, giờ không còn da thịt, lỗ đầu chàng thích như lúc trước thì làm sao bây giờ?”

Tròng mắt tiểu tiên nga đảo mấy vòng, nắm chặt tay nói: “Tiên từ người phải thoát trông tròn đứng ở bên cạnh ngài ấy! Sao còn sợ ngài ấy không bị tiên từ mê hoặc?”

Thái Thường gượng cười hai tiếng: “...Đứa nhỏ như ngươi sao có thể hiểu được những chuyện này, loại biện pháp này ta tuyệt đối sẽ không làm!”

Đêm khuya yên tĩnh, Thái Thường hạ quyết tâm, chạy đến bờ ao của củ sen búp bê lại nhảy xuống!

Tiểu tiên nga mặt báo hấp tấp vào thư phòng Hào Hành hét lớn: “Không xong rồi, không xong rồi thượng thần! Thái Thường tiên từ nhảy xuống hồ!”

“Nàng nhảy xuống hồ?” Hào Hành vỗ bàn đứng dậy, vội vàng chạy vào Ngẫu điện. Tiểu tiên nga dựa vào cây cột đằng sau cửa gặm móng tay: “Thượng thần... Ngài chớ có trách tội tiểu nhân a! Tiểu nhân cũng là vì món tốt cho hai người! Tiên từ nhất định phải thành công nha! Chờ hai người có em bé thì ai cũng không thể tách hai người ra!”

“Thái Thường! Không sao không sao! Bàn điện tới cứu nàng!”

Hào Hành thấy nửa người Thái Thường ngâm trong hồ nước, cạnh đó có không ít củ sen búp bê không rõ chân tướng sự thật mừng rỡ vỗ tay la to.

Huhu... Thái Thường học nước khóc, sao đen đui thế, nhảy xuống hồ còn bị cây sen đâm vào mặt! Đau còn hơn tâm tư bị giết chết, chỉ trông chờ xiêm y có thể ướt đầm, đừng phá hỏng mưu kế của nàng.

Hào Hành kéo nàng ra, đồ ập xuống là một trận gặm vang: “Không phải bàn điện bảo cô đừng đến nữa sao? Sao cô còn đút bọn chúng ăn? Để giờ ngay cả mình cũng bị cho ăn rồi đó!”

Thái Thường hé miệng liền bắt đầu ỏi nước, ngay cả câu biện bạch đều nói không nên lời. Hào Hành nóng giận, đỡ nàng vào trong điện nghỉ ngơi, gọi tiểu tiên nga đến giặt tiên bào cho Thái Thường nhưng tìm cả điện chẳng thấy bóng dáng nàng ta.

Máu chảy không ngừng chảy xuống theo gò má trắng nõn của Thái Thường, Hào Hành thở dài nhanh chóng tự mình đi tìm khăn để chữa thương cho nàng. Đúng lúc mang chậu rửa mặt thì bị cảnh tượng trước mắt hù dọa suýt nữa nguyên thần tiêu tán!

Người đang lơ lửng trên giường... là... là ai chứ!?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Để chúng ta xung hỉ? ..

Nhịp tim Hào Hành bình ổn, dùng sức xoa bóp mi tâm, xác định là Thái Thường đang ở diễn xuân cung sống, lúc này mà đang cảm chậu rồng chắc sẽ lấy đập chết nàng.

Thái Thường không biết nên làm thế nào để quyến rũ nam nhân, tiểu tiên nga chỉ lo khuyên nàng coi sạch, chưa từng nói qua kiểu nào mới có thể hấp dẫn cả tâm trí lẫn thân thể nam nhân. Lần trước thấy chàng với Phù Nhã để nửa thân trần ông ọ trong nước, bộ dạng đó cũng đủ đáng sợ rồi. Vì vậy nàng liền coi hết, hơn nữa tự ọ qua ọ lại, không tin Hào Hành không đầu hàng chịu thua!

Nàng nheo mắt nhìn xuống gối rồi nhìn người đang ngây ngốc sau lưng, eo uốn éo đã mỏi như đau muốn chết lại chẳng thấy chàng có phản ứng gì. Không xoay nữa không xoay nữa, Thái Thường nghỉ ngơi một chút, nghe sau lưng có động tĩnh, lập tức hết sức vui mừng, sắc quý cảm lòng không được rời!

“À! Thượng thần!” Nàng xuân sắc gọi người nghiêng mình gọi một tiếng. Trong điện trông tròn chẳng thấy bóng dáng tên hạ lưu đâu cả!

“Ái nha nha!” Mấy đời của Thái Thường đều chưa từng chịu sự nhục nhã như thế! Hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong! Nàng vén rèm “vụt” đứng dậy, toàn thân ngay cả chiếc tất cũng không có, đi thẳng ra ngoài điện!

“Ta cho chàng biết, chàng chết chắc! Ta đã nói rõ muốn quyền rũ chàng, chàng còn đứng im không động đậy thì lão nương ta...”

Thái Thường miệng há thật to thoáng chốc liền cứng ngắc nơi cửa lớn chính điện.

Ngoài nàng và Hào Hành mặt cứng đờ còn có... còn có... Đông Loan tiên quân mới vừa đến thăm hỏi.

Yên lặng giây lát, Hào Hành ho nhẹ một tiếng, ngăn cản tầm mắt của Đông Loan, cười nói: “Bản điện vốn định gọi con thú nhỏ ra trêu chọc tiên quân một chút, nhưng ngài tuổi tác đã cao, đêm lại quá tối, khó tránh khỏi trong mắt gặp vật vẩn đục thì sẽ mờ, làm ngài không nhìn thấy! Đến đây đến đây, bản điện thu tiên chương này, không đùa với ngài nữa!”

Hào Hành ung dung đến trước mặt Thái Thường đang trong trạng thái chết đứng, sờ miệng vết thương trên gò má nàng, dịu dàng nói: “Lại tinh nghịch phải không? Người đó, chớ có đi ra hù dọa tiên quân. Còn tùy tiện như thế thì bản điện phải thu người về thôi.”

Chàng cởi áo ngoài khoác lên người Thái Thường, ôm lấy nàng trở về nội điện.

Đông Loan suýt nữa phun ra vài lít máu, hôm nay khó khăn lắm mới tới gặp được hậu sinh, lại chỉ thấy... Không không không! Hào Hành nói rất đúng! Minh là lớn tuổi, lớn tuổi, mới vừa rồi là hoa mắt, hoa mắt, rõ ràng là không có gì cả! Tuyệt đối không có!

“Ta sẽ chết, có phải không?” Thái Thường áp vào lồng ngực chàng, hận hồn phách không thể giống lúc ở Đông Sơn mặc cho Ti Cầm gọi thế nào cũng tự không dậy nổi, để chẳng đến nổi bị mất mặt như ngày hôm nay.

Hào Hành đặt nàng lên giường, kéo chăn qua đắp thật kỹ cho nàng, lẳng lặng không lên tiếng mang mặt Chi Tử* đến lau miệng vết thương trên mặt nàng. Nước mắt Thái Thường rơi xuống, mặt Chi Tử chảy vào miệng, thơm thơm ngọt ngọt, rất ngon.

“Cũng tốt, đúng lúc ngài không muốn nhìn thấy ta, Ti Cầm sư phụ không muốn kết hôn với ta. Ta sẽ thanh tỉnh, trở về Bắc Cực làm bạn với Tiên Mẫu cũng hay lắm.”

Hào Hành lấy vạt áo lau nước mắt cho nàng, thở dài: “Bản điện có thể chờ, có sao nàng không thể đợi?”

“Ừ... Ừ?” Mắt Thái Thường vụt sáng, duỗi ngón tay kéo vạt áo chàng: “Ngài mới nói gì đó?”

Cuối cùng Hào Hành nhận thua, cúi xuống ôm nàng thật chặt, nói: “Không cho phép để người khác nhìn nữa. Tối nay bản điện hẹn gia sư ôn chuyện, sao đột nhiên nàng lại xuất hiện còn diễn ra thế. Thấy nàng vậy... bản điện đành phải đi phó ước trước, mới không... Mới không...”

Thái Thường mất kiên nhẫn, kêu lên: “Ngài nói sao! Ta nghe không hiểu, ngài có bị ta hấp dẫn thành công hay không?”

“Rất tốt.” Hào Hành sờ đầu của nàng: “Tốt nhất là nghe không hiểu.”

Như vậy mới là Thái Thường.

Mặc dù không hiểu lắm nhưng lại được sắc quý ôm nàng cách tấm chắn! Thái Thường cứ nghĩ tới thì vui vẻ, vậy là chứng tỏ thượng thân chàng đối với mình có cảm giác!

Thái Thường nằm trong điện của mình cả đêm vui vẻ tỉnh dậy mấy lần, bên cạnh một đấm nhện bị đói tội nghiệp nhìn nàng cười khúc khích, chỉ có thể tự mình than thở.

Ngủ mấy ngày ngọt ngào mới tỉnh lại, cuối cùng Thái Thường nổi dũng khí định đi tìm Ti Cầm từ hôn. Nàng cẩn thận chải đầu, thay tiên bào, vạt đầu ngón tay tính toán xem đại khái ăn mất bao lâu nữa mới biến thành bộ dạng trắng trẻo, mập mạp trước kia. Từ lúc hợp hôn phách tới nay, dường như một nửa Mịch Trần đã bị Thái Thường thu phục hết, ngay cả khi tắm rửa sờ soạn thân mình ồm tong teo còn cảm thấy mập mạp vẫn đẹp mắt hơn.

Còn chưa ra khỏi cửa, đã thấy bà chị họ Thước Diệp xưa nay thanh cao tự đại vác bộ mặt nghiêm trọng không mời mà tới.

“Chúng ta đã gặp đến độ rồi một nui, còn người thì giờ mới rời giường?”

Dạ? Tâm trạng đang tốt của Thái Thường bị nàng ấy rống một tiếng thì toàn bộ mất hết, “Người làm gì mà ai cũng thích người, bởi vì ta trẻ tuổi hơn người há?” Nếu không phải vì Thái Thường ở trên, cái tên Mịch Trần trước kia đã sớm cùng nàng ở thế bất lưỡng lập**.

“Mặc dù đang ở đây, người cũng nên đỡ thay cho Thiên cung một phần lo lắng. Gần đây Thiên cung gặp kiếp nạn, cho dù không giúp thì thôi, người lại ở chỗ này ngủ o o cả ba ngày?”

“Gặp? Ai gặp! Sắc quý có sao không!” Thái Thường chạy vội vài bước tới cửa đại điện, trông thấy hình ảnh Thiên cung tốt lành, không giống gặp đại nạn.

Thước Diệp day day trán: “Ta rõ ràng nhớ ngươi đã hứa hẹn Tì Cầm Đế Quân, sao ngươi lại cùng Ngẫu thần qua lại? Mạng của ngươi không nên tốt như vậy!” Nàng hận không thể đem khuôn mặt thon gầy của Thái Thường kéo thành căng tròn một chút: “Không phải ngươi có quan hệ tốt với Từ Loan à? An bài cho ngươi đi đưa cơm cho Từ Loan được không?”

“Đưa cơm cho điện hạ?” Thái Thường nghe xong suy nghĩ một phen rồi lau lệ, nói lớn: “Điện hạ sao lại bị giam! Ta đã đoán ra điện hạ xuất chúng bất phàm sẽ khiến các tiên tử tranh chấp!”

Mấy ngày nay Thước Diệp bị chuyện diệt vong khiến cho thể xác và tinh thần mệt mỏi, lại bị Thái Thường nói bậy một phen, cảm thấy đầu óc tăng gấp ba: “... Ngươi ở đây bịa đặt sinh sự rất có cảm giác thành tựu hả? Không biết Thượng Dao tiên tử đưa thần ngư tới xảy ra chuyện, đã bị đưa đến Cầm đài trông coi. Phải mất thời gian dài, tìm một tiên gia xuất thế đứng giờ với nó vào ao, cùng trải qua trăm năm mới có thể hóa giải kiếp nạn Thiên cung. Nếu không, có lẽ bọn Đông Hải sẽ coi đây là cái cớ khởi binh với chúng ta.”

“Khởi binh...” Thái Thường che ngực, trăm ngàn năm qua, nàng đối với chuyện chiến tranh rất nhạy cảm. “Điện hạ không có việc gì chứ?”

“Trên kiếp số chỉ viết cùng trải qua trăm năm, nhưng không chú thích kết cục.” Khuôn mặt Thước Diệp đầy u sầu: “Cầm đài không thể bị ngoại giới quấy rầy, chỉ đành phải an bài người đem ba bữa cơm tới, ta đã an bài Hồng Chấn tướng quân đi đưa đồ ăn sáng, ngươi phải đi đưa bữa trưa thôi.”

“Ba bữa cơm ta đều đi đưa! Ba bữa cơm ta đều đi đưa!”

Thái Thường tròn mắt: “Kể từ hôm nay sẽ đưa!”

Thước Diệp: “... Ta rất lo ngươi sẽ chọc hồng chiếc giỏ... Hay chỉ đưa bữa trưa là tốt rồi.”

Chưa đến trưa, Thái Thường đã chủ động chạy đến chỗ Tì Thiên lấy cơm, hai vị phụng dưỡng tiểu tiên ở Dao Trì đã đợi từ lâu, đến hành lễ thưa với nàng: “Thái Thường tiên tử! Nương nương mời người đến, vừa rồi Tì Cầm Đế Quân cũng được triệu, lần này người không phải đấu một mình đâu, đừng lo lắng.”

“Vương Mẫu tìm ta?” Thái Thường chỉ chỉ mình, thấy tiểu tiên trịnh trọng gật đầu thì trong lòng run rẩy. Vương Mẫu tìm nàng đã đành, con mình còn nhốt ở Cầm đài không có cơm ăn, sao còn gọi Tì Cầm sư phụ và mình đến?

Ruột gan đánh trống một trận, chờ đến Dao Trì, thấy tất cả các tiên gia trong Thiên cung đều ngồi nghiêm chỉnh hai bên Dao Trì. Thái Thường nhìn nhìn, hôm nay chẳng biết vì sao Vương Mẫu đột ngột mở tiệc chiêu đãi tứ hải bát hoang chư thần, dĩ nhiên Hào Hành đã ngồi đằng hoàng ở một bên.

Tì Cầm thấy nàng đến, cười kéo nàng ngồi xuống, đưa qua vài đĩa trái cây nhỏ cho nàng.

Thái Thường cảm thấy tình hình không ổn, nhìn quanh một lần mới ý thức ra mình cùng Tì Cầm đang ngồi ở ghế trên, ngay cả Vương Mẫu còn ngồi ở phụ đài đối diện.

“Chư vị đều biết gần đây Thiên cung gặp phải ma chú phong ấn của Đông Hải, hại Từ Loan – hải nhi của ta phải cùng Ngư tinh giam ở Cầm đài trăm năm mới có thể thả ra. Hôm nay mời chư vị tiên gia đến, là muốn thương nghị phải làm thế nào mới có thể chuyển đổi vận số của Thiên cung, hết rủi gặp may***.”

Thái Thường cúi thấp đầu yên lặng nghe, còn đang suy nghĩ hết rủi gặp may là có ý gì.

“Tiên mẫu từng có dự, tự mình cho phép Mịch Trần... À không, Thái Thường tiên tử chỉ hôn cho Tì Cầm Đế Quân. Gần đây bản điện thấy hai người đã lại tục tiền duyên, cho nên ta dự định, cho hai người nhanh chóng thành hôn, không khí vui mừng khắp trời, làm cho chúng Đông Hải mưu đồ làm loạn thấy thật kỳ uy nghiêm của Thiên cung.”

“Xoảng – “

Thái Thường làm rơi chiếc chén kim ti ngọc dịch vỡ trên mặt đất.

Tì Cầm thấy nàng bị rượu làm văng tung tóe trên người, vội cúi người lau cho nàng nói: “Có sao không? Sao bất cẩn thế!”

Đông Loan tiên quân mở to tròn mắt, mờ mịt nói: “Tần nương tử nhìn rất quen mắt.”

“Nếu chư vị tiên gia không có gì dị nghị, bản điện an bài cho hai người ba ngày sau thành thân.” Vương Mẫu nâng ly lên: “Vi hai người chúc phúc!”

Bốn phía ồn ào, vui cười, Thái Thường đều không để vào tai. Tì Cầm vẫn còn lau vết rượu trên người nàng. Thái Thường dờ dẩn ngẩn đầu, người trong lòng nàng mãi uống rượu, không thèm liếc mắt nhìn nàng.

“Tì Cầm sư phụ...” Thái Thường nhìn qua Hào Hành trống rỗng gọi một tiếng: “Lúc này Thái Thường đã hiểu, là muốn chúng ta xưng hi ư? Mọi người... Đều trông mong chúng ta tới xưng hi ư?”

Chương 36: Giở trò lưu manh đặc biệt có hiệu quả . .

“Thái Thường, có phải nàng không tán thành chuyện gấp gáp như thế?” Ti Cầm thấy nàng đối với một bàn món ngon không hề hào hứng, chỉ lo cúi đầu nín ngón tay, lo lắng nói: “Xưa kia bản quân nợ tình cảm của nàng, bây giờ không biết nên làm như thế nào nàng mới tin tưởng là ta thật tâm muốn cưới nàng làm vợ. Cho nên nếu nhanh chóng thành thân cũng tốt, vì sự có thể từ từ bù đắp cho nàng. Nhưng nếu bây giờ nàng không cách nào tha thứ cho vi sư, vậy thì chúng ta cũng không vội, từ từ tìm về là tốt rồi.”

Thái Thường hơi mím môi. Ngẩng đầu lên nàng thấy chư tiên đang đợi nàng trả lời, cổ họng nàng giống bị ngàn chiếc khóa vàng sít sao thắt chặt, không được phát ra tiếng.

Vương Mẫu thấy dáng vẻ nàng co quắp, mặc dù khẽ nhíu mày, nhưng vẫn duy trì phong thái phượng nghi gọi: “Hôm nay cho phép ngươi không cần ngại tiên pháp lễ nghi, chỉ cần nói ra ý nghĩ trong lòng. Nếu ngươi đồng ý, bản điện nghĩ Đế Quân cũng sẽ không gì dị nghị, đương nhiên, Quân thượng và Tiên mẫu sẽ lại càng cảm thấy chuyện này rất tốt đẹp.

Vốn định chọn mừng chín cho ngươi thành thân, đáng tiếc bị những chuyện nhiễu loạn, nên đã bàn cùng các tiên gia khác chọn cho các ngươi ngày mười lăm tháng tư. Đây chưa thể gọi là ngày rất tốt, nhưng so với mừng chín còn là ngày hoàng đạo.

Ngươi đừng băn khoăn quá nhiều, đồ cưới cùng với vật dụng khác bản điện sẽ sai người chuẩn bị tốt cho ngươi.

Khi đã xong Thiên cung sẽ rất cảm kích hai người các ngươi! Sẵn dịp cho Nam Hải mấy ngàn năm nay của các ngươi thật náo nhiệt. Chúng ta tứ hải bát hoang kết làm một nhà hôn, thật tốt?”

Vương Mẫu nói xong thì cười nghiêm nghị, hỏi: “Không biết có chư vị tiên gia nào dị nghị gì không?”

Phút chốc Dao Trì trở nên tĩnh mịch. Thái Thường vênh tai lên, rất rất muốn nghe thanh âm quen thuộc đứng lên kháng nghị, nói: “Các người thì biết cái gì! Cũng không hỏi xem chủ thật sự của nàng là ai, toàn là phán uyên ương lung tung!”

Đáng tiếc, đợi đến lúc Vương Mẫu cùng chư vị tiên gia nâng chén, đợi đến lúc bóng đêm lạnh dần, đợi đến lúc chén rượu nhỏ và lòng của nàng đều muốn đóng băng, Thái Thường lại nhìn về phía Hào Hành, hầu như không thể khóc nữa! Trên chỗ ngồi của người kia sớm không biết đi nơi nào, nàng ngốc một lần là đủ rồi, sao có thể tin hẳn nữa?

Tĩnh đi, tĩnh đi... Thừa dịp nàng còn chưa khóc trước mặt mọi người trên tiệc rượu, hay là sớm chuẩn bị cho thanh tĩnh. Số phận của nàng sao lại thảm như vậy? Hai đời đau khổ theo đuổi hai nam nhân đều bị mặt nóng dán móng lạnh, có điều kiếp sau dù có chết cũng phải làm nam nhân!

“À... Thái Thường muốn đi ra ngoài đi một chút...”

Thái Thường hứng hăng đứng dậy, Ti Cầm nghe xong thì ngạc nhiên: “Thái Thường? Vì sao không ăn nhiều một chút, vì sự cùng Thái Thường đi chung được không? Nhìn sắc mặt nàng kém thế, không phải đau bụng chứ?”

“A? A! Không phải, là Thái Thường muốn... muốn xuất cung!” Thái Thường bất chấp mặt mũi gì gì của nữ tiên gia, ôm bụng nhíu mày: “Thái Thường rất muốn!”

“A.” Ti Cầm phát tay cười nói: “Vậy thì đi nhanh đi! Không có gì phải ngại, bản quân ở đây đợi nàng trở lại.”

“Không... có thể Thái Thường sẽ đi rất lâu! Ngài không cần phải chờ!” Thái Thường nói xong liền thở dài kéo tà váy khỏi chỗ ngồi, bởi hấp tấp mà hát rơi chén rượu xuống đất lần nữa.

Thượng Nguyên tiên từ ngồi cạnh Ti Cầm nhìn thấy suýt nữa thì sắc quả bỏ đào, nói: “Khụ khụ... Chắc là ngũ tạng vui mừng, mới lo lắng như vậy. Thái Thường tiên từ đúng là tính tình con gái! Hôm nay vừa thấy quả nhiên không giống lời đồn! Chúng ta khâm phục không thôi a! Khâm phục không thôi!”

Thái Thường chạy thẳng ra Dao Trì, nước mắt không ngừng rơi. Tiểu tiên tới nghênh đón thấy bộ dạng nàng chạy ra, mặt co quắp nhếch miệng nói: “Nghe nói Thái Thường tiên từ sắp lập gia đình, nàng ấy đã sống hai đời chẳng lẽ giờ mừng quá mà phát khóc ư? Dù sao ta cũng không tin là nàng ta vội vàng đi về để đưa cơm cho Tử Loan điện hạ.”

Chạy vội một mạch tới cổng Dao Trì, các đám mây đang đứng xếp hàng chờ các tiên gia, đám mây của Thái Thường thấy nàng đến liền ngoan ngoãn đi ra đợi nàng bước lên hồi cung. Tuy nhiên nó chờ mãi chỉ nghe tiếng Thái Thường nức nở nằm ở trên người nó khóc thảm thiết không thôi.

“Ta muốn làm nam nhân! Ta muốn làm nam nhân!”

Nước mắt nước mũi Thái Thường lau thành một mảng lớn, chiếc miệng rộng còn a ô a ô từng ngum cắn đấm mây cho hết giận.

“Thái Thường? Sao một mình nàng lại chạy đến nơi này?”

Hả? Sao giờ tiếng nói này mới xuất hiện? Vừa rồi chết ở đâu ? !

Thái Thường phun đám mây trong miệng ra, không đếm xỉa đến đám mây đang nhấn mặt kêu đau mà quay đầu lại. Nhìn thấy Hào Hành mặc chiếc áo thêu hình rồng nước, cổ áo nhuộm thấu vết mờ hời, đang thờ nhệ đuổi theo về phía nàng.

Thái Thường nổi nóng. Nàng không muốn dính líu gì đến Hào Hành nữa, từ giờ tốt nhất là nước giếng không phạm nước sông! Chỉ mong hán mau biến đi, nếu không nàng nhất định sẽ tức giận tiến lên xé hán ra! Vì vậy cười nói: “Ta vội đi nhà xí, trùng hợp như vậy a, thượng thần ngài cũng muốn đi sao?”

Hào Hành bước tới một tay áp vào gương mặt còn đầy nước mắt của nàng, hỏi: “Nàng đi ngoài thì khóc cái gì?”

“Ta... Ta nhìn không được!” Nàng đẩy tay chàng ra, quát: “Ta uống phí sống hai lần, thế nhưng đều đuổi không kịp một người nam nhân! Có phải ta quá thảm hay không? Hôm nay ta đi nhà xí khóc, ngài còn muốn để ý ư! Ngài dựa vào cái gì mà để ý?”

Nàng xoay người bỏ lên đám mây đang muốn né ra, lại bị người phía sau kéo lại. Kéo đau cổ tay, kéo đau vòng eo, kéo đau cả miệng.

“Xin lỗi! Thái Thường, ta xin lỗi.” Hào Hành ôm chặt nàng, không ngừng hôn nàng. Con người sáng ngời của chàng không ngừng tuân lệ. Bỏ lỡ, ản nhĩ*, thẳng thắn, Thái Thường của chàng. “Hai đời, hai đời, ta trùng độc của nàng, e là rốt cuộc không tháo ra được.”

Khóa chặt khuôn miệng nhỏ của nàng, trần trọc, vuốt ve, hôn nàng kịch liệt. Chàng dùng hết nhu tình mật ý của cả đời hôn nàng, làm Thái Thường quên cả thút thít, quên đi xấu hổ và giận dữ. Cũng làm bản thân Hào Hành quên đi thời gian, quên cả lục giới.

Cũng quên đi một ngàn năm trước. Không ai biết rằng một ngàn năm trước đây, khi đó chàng đã từng lén lọt vào mắt xanh của Mịch Trần khờ khạo, ngây ngô.

“Ừm...Chàng... Ta nói...” Thái Thường kêu rên, khóe mắt còn vương giọt nước mắt nhỏ đáng yêu.

Lời lẽ trong miệng nàng bị cơn cuồng phong liếm cắn, khóa chặt tất cả những lo sợ bất an, bàn tay sau lưng nàng bừa bãi xoa vuốt, áp vào người nàng thân mật. Lần này chàng sẽ không nhường nàng cho ai, vĩnh viễn sẽ không!

Cho đến khi Thái Thường thờ gấp bị sặc, không ngừng ho khan, Hào Hành mới ngừng hán nộ hôn có một không hai vừa rồi, dịu dàng vuốt lưng giúp nàng thở.

Thái Thường khôi phục, quay đầu che gò má ửng hồng không để ý tới chàng, tự quệt miệng không nói một câu. Nhưng vừa rồi xâm chiếm đôi môi đỏ hồng giờ thoát nhìn lại càng dị thường mê hoặc.

Hai tay Hào Hành vây lấy nàng ở đám mây, duỗi tay che mắt của đám mây bé một chút, tiếp tục hôn Thái Thường hồi lâu. Thấy Thái Thường khóc, chàng ôm nàng nói: “Vừa rồi dĩ nhiên bản điện muốn phản đối, nhưng tiên đồng đến báo Xương Bò đột nhiên có việc gấp tới tìm. Bản điện mới đi ra gấp gỡ, mới vừa tiến hán đi liền thấy nàng khóc chạy ra, bản điện vội chạy đuổi theo nàng cả người toàn mồ hôi, không tin nàng sờ xem?”

Chàng cầm lấy tay Thái Thường hướng về phía cổ áo mình, Thái Thường vội vàng rút tay về, lườm một cái: “Ai cũng giống chàng à? Quý hạ lưu! Mỗi lần người ta khóc đều giờ trò lưu manh, xấu xa!”

Hào Hành xoa gương mặt nàng: “Đúng, chẳng phải rất có hiệu quả à? Lần sau sẽ đùa tiếp.”

Đột nhiên Thái Thường rút rỏ e lệ nhìn chàng, rầm rì nửa ngày mới nói: “Chàng còn muốn ta không?”

“Ừ, muốn” Hào Hành gật đầu: “Cho dù Vương Mẫu có muốn chém tiên căn bản điện cũng muốn.”

Đôi mắt đầm lệ của Thái Thường run run, lấy tay sờ sợi râu trên cằm chàng: “Lần này về chàng phải nói cho ta biết vì sao chàng xa ta, nếu không ta sẽ lấy sư phụ, hoặc có chăng thành quý cũng quán quít lấy chàng mỗi ngày mắng chàng một trăm lần, không, một vạn lần!”

Hào Hành xoa ngực cười ha hả, ôm Thái Thường: “Vì sao một ngàn năm trước bản điện chưa từng ngờ tới nàng sao mà khó dây dưa thế! Nói không chừng bản điện còn chương mắt nàng! Thật là thú vị a!”

Vừa rồi Thái Thường giờ còn bị chàng quấy nhiễu, đầu càng choáng váng. Nàng siết chặt vạt áo Hào Hành, nói: “Thái Thường vốn có nửa đầu óc, hiện tại lại có thêm một cái của ta, mà nghĩ vẫn không hiểu. Chàng có thể nói trắng ra được không ? Dùng ngôn ngữ mà Thái Thường có thể nghe hiểu là được rồi.”

“Tốt, ” Hào Hành gật đầu, ôm lấy nàng nói: “Vậy thì dùng những gì nàng có thể hiểu nói cho nàng biết.”

Vừa dán vào tai nàng nói câu gì đó, gò má Thái Thường lập tức ửng đỏ, vòng qua cổ chàng, tựa vào vai chàng nói ngọt ngào: “Quý hạ lưu, đã đoán chàng sẽ nói thế mà. Hừ quá, để xem về sau chàng còn ức hiếp ta không!”

Chương 37: Đầu óc rất tốt khiến cho . . .

Thượng hoàng tám năm, nhân gian vào thu, Hào Hành vất vả tìm một con Tiêu Đồ, từ đất hoang Nam Hải đến đài sen tiên cảnh, tốn hơn bảy mươi canh giờ mới trời được nó lên trên tấm ván cửa.

Kéo lê con thú nặng trăm ngàn cân cùng cánh cửa trở lại vùng đất hoang, rốt cuộc giữa đường Hào Hành mệt mỏi móng tay cũng không gượng dậy nổi, mới buông một chân trước của Tiêu Đồ ra, nhắm mắt nghỉ một chút đã là hai năm.

Lúc chàng tỉnh lại, Tiêu Đồ ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, không biết từ nơi nào đã lấy được bộ lông con thỏ ra cắn xé.

Gió xoáy làm cát bay che phủ không ít đường xá. Bụng Hào Hành đói kêu vang, để Tiêu Đồ nghỉ ngơi liền tự mình định hướng đi tìm ít quả tiên đến ăn.

Hào Hành ngồi bên bờ biển cúi đầu chèn chèn vài ngum, khi xoay người lại nghe có tiếng rên truyền đến nhưng tiên cảnh mờ mịt lại không thấy bóng người. Nơi núi non trống trải tiếng kêu rên lại càng thê lương. Chàng nén con đói bước đi về phía tiếng vang phát ra từ sau núi, trong chốc lát lòng bàn chân liên đập phải thứ gì đó mềm mềm.

Hào Hành cúi đầu vừa nhìn, vật mềm mại còn âm ẩm kia chính là cái bánh bao! Nơi này là đảo mà các vị tiên Nam Hải đến, là phủ của Thủy Ti đế quân, từ thượng cổ tới nay người phàm không được đến gần, xung quanh mình làm thế nào tự dưng xông ra một cái bánh bao nóng hôi hổi?

Đang nghĩ ngợi, dưới chân lại mềm nhũn. Lúc này ngược mắt lên Hào Hành bắt gặp loạt bánh bao đang lăn xuống, cuối cùng hình như còn có một chiếc giỏ bị nghiêng. Một tiểu cô nương trắng trẻo mập mập đang ngồi chồm hồm vừa gạt lệ vừa nhặt bánh bao.

Cô nương này không biết là người, là tiên hay là yêu, nói tóm lại dám ở Nam Hải ném loạn, tội danh chính là khó tha. Hào Hành có lòng tốt tới hỏi: “Người là bé gái ở phương nào, sao ngồi đây khóc lóc kể lể? Mấy cái bánh bao này đều do người vứt hả?”

Tiểu cô nương kia ngẩng đầu lên, con mắt còn nước mắt lưng tròng trừng liếc Hào Hành một cái, khóc rống nói: “Thoạt nhìn người cũng chẳng lớn hơn ta được bao nhiêu, có mắt cũng như không. Chẳng lẽ người không thấy ta bị vấp tảng đá kia mà trượt chân ngã ư?”

Bị cô bé nói thế, Hào Hành mới thấy bên cạnh cái bánh bao đầu tiên có một hòn đá không nhỏ, toàn thân cô trên dưới đều do bị ngã lăn ra trên mặt đất mà dính đầy cát biển.

Hào Hành không nhiều lời nữa, giúp cô đem những cái bánh bao nhặt để vào vạt áo rồi đặt ở bên người cô. Tiểu cô nương mắt sưng nhìn Hào Hành, dường như người này cũng không quá xấu. Cô cũng không keo kiệt búng chiếc giỏ của mình, nói: “Có phải người đói bụng hay không? Chỗ này còn thừa lại cái bánh bao không bị rơi trên mặt đất, ta cho người ăn hết đó.”

“À... Không cần.” Hào Hành rất có khí khái nam tử khoát tay: “Chẳng phải người làm đồ giò bánh sao, giờ cuối cùng người lại cho ta, lỡ khi người đói bụng thì biết làm sao đây?”

“Không vấn đề gì, bụng người kêu rất nhiều lần.” Vì mới khóc nên khuôn mặt cô bé có vẻ đỏ bừng, nở ra nụ cười tươi tắn: “Người có thấy ta rất mập không? Ta bị cha mẹ đưa tới đây tìm sư phụ học tiên, hi vọng ta có thể gầy đi một chút. Nhưng trước khi ra cửa, mẹ ta lại đau lòng ta trên đường bị đói, liền làm cho ta một trăm bánh bao. Tới nơi rồi, ta lại không cảm thấy đói, nên ta cho người ăn hết.”

Nàng duỗi cánh tay mũm mĩm về chiếc bánh trắng non mềm: “Bánh mẹ ta làm, rất rất ngon, bánh có nhân hạt sen.”

Đôi mắt trong trẻo như băng đột nhiên rót vào xuân thủy, Hào Hành đưa tay cầm lấy bánh bao, nhưng cũng đụng phải tay cô. Có điều thoạt nhìn cô bé tự nhiên hào phóng đưa cho Hào Hành thì liền đỏ mặt xoa xoa tay, nói: “Người ném một miếng đi, thật sự rất ngon, ta không gạt người đâu.”

Tuy không thể so với tiên tử xinh đẹp có khuôn mặt trái xoan, có vòng eo thon nhưng cô bé trước mắt vừa nhỏ vừa mập, có một đôi mắt sáng lại càng lộ vẻ linh khí đáng yêu.

Hào Hành nhìn cô hồi lâu, bánh bao vẫn còn ấm, chắc hẳn cô đã giữ gìn rất cẩn thận. Cô nghiêm túc chiếc bánh bao trong tay Hào Hành, có vẻ mất mát một chút.

Hào Hành nhìn ra, cười nói: “Mẹ người vì người chuẩn bị bánh bao, tóm lại là có một phần tâm ý...”

Cô nương cúi đầu: “Đều tại ta không nhìn đường, ta vốn mập nên lúc đi đường phải cúi nhìn nghiêm túc, nếu không lúc ngã thật sự sẽ rất đau.”

Hào Hành đem cái bánh trong tay bẻ ra một nửa đưa cho nàng: “Ta với người ăn một nửa là tốt rồi, dù sao ta cũng không quá đói, người cũng có thể nếm thử bánh bao mẹ người làm cho người.”

“Hay quá!” Nghe vậy cô bé vui vẻ gặt đầu, nhận một nửa chiếc bánh lập tức cho vào miệng. Dọc đường đi cứ tiếc một trăm bánh bao, mới có thể không thấy đường mà vấp ngã.

Hào Hành rất thích cô bé thẳng thắn này, hỏi: “Ngươi là tới nơi này học tu tiên hả? Chuẩn bị tham gia vào làm môn hạ của ai?”

“Trước là đến...đảo, đến phủ thần quân của Thủy Tỉ tiên...” Miệng nàng đầy bánh bao, không để gì nuốt xuống, liếm liếm môi nói tiếp: “Mẫu thân muốn ta đi theo tôn nhi của ngài ấy học đạo tu tiên.”

“Ra thế...” Hào Hành có chút tiếc nuối, “Chỉ là cách xa ta một vùng biển.”

“Ừ?” Ngươi cũng là môn sinh tới nơi này tu tiên hả?”

“Không, ta đã ở nơi này mấy vạn năm, đã sắp thành khách trọ quen. Ta cùng với gia tỷ bị Liên Hoa tiên thượng khóa nguyên thần, nếu muốn sau này phi thăng đứng vào hàng tiên ban thì đành phải hăng say tu hành. Ai bảo chúng ta vốn là phạm thai, không có tiền căn chỉ đành phải chính mình bỏ tu.”

Tiểu cô nương gặt gặt đầu, đeo giỏ vào nói: “Ta phải đi cầu sư, ngươi cũng nhanh về đi. Chúng ta đều là những người phạm đáng thương, không so được với thần tiên lớn như bọn họ.”

“Ừ...” Hào Hành gặt đầu: “Tên của ngươi... Tên của ngươi là gì? Ta nói này, nếu sau này chúng ta có bay lên thành tiên hay không cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau, có thể xem người bạn cũ, bạn cũ nửa cái bánh bao.”

“Được. Nửa cái bánh bao!” Cô bé gặt đầu: “Vậy ngươi phải nhớ kỹ tên của ta, nói không chừng qua ngàn tám trăm năm, chúng ta còn có thể gặp lại. Ngươi hãy nghe cho kỹ, ta tên là Mịch Trần.”

“Thượng thần thượng thần!” Thái Thường dùng sức lay Hào Hành, suýt nữa xô ngã chàng vào trong ao: “Chàng mới vừa nói mớ, sao còn ngủ ở đây? Ta phải đi đem đồ ăn cho điện hạ. Ta đang chờ chàng vào dùng bữa, mau đứng dậy.”

Hào Hành mở mắt ra thấy Thái Thường cố ý ăn mặc kín đáo, neho mắt lại hỏi: “Nàng phải mặc kín như vậy là muốn đi đưa thức ăn hả?”

Thái Thường bĩu môi cười nói: “Lại dám chua hả? Điện hạ bị giam bên trong, mỗi lần đến ta phải đứng bên ngoài đem đồ ăn đặt ở cạnh cửa, làm sao điện hạ thấy được ta? Người ta rõ ràng là muốn cùng chàng đi điện kiến Vương Mẫu mới ăn mặc thế, quý hẹp hòi!”

Hào Hành nhẹ kéo một bím tóc của nàng đặt trong tay vuốt vuốt, thuận tiện ôm nàng ngồi lên đùi: “Thái Thường à! Nàng có nhớ năm ấy lúc nàng đến chỗ làm môn hạ của Tỉ Cẩm tu tiên, dọc theo đường đi có gặp người nào không?”

“Hả?” Thái Thường ngẩng đầu suy nghĩ một chút, “Ta chỉ nhớ đoạn đường đó ta đi thật là vất vả, lúc đến ngoài cửa chỗ sư phụ thì đói bụng đến mức lăn ra mặt đất. Chính là tiểu tiên đồng phát hiện kéo ta vào.”

“Trước khi tìm được sư môn? Chẳng lẽ mẹ ruột nàng không chuẩn bị chút lương thực cho nàng ư?”

“A! Có có!” Thái Thường bừng tỉnh, vỗ lên bắp đùi Hào Hành la ầm lên: “Lúc đi ta có mang theo một trăm bánh bao a! Tất cả đều là bánh bao vỏ mỏng, nhân bánh lớn mà mẹ làm cho ta! Kết quả nửa đường vấp ngã... Tất cả đều rơi. Chỉ chừa lại một cái, ta cùng với một người đói bụng đến chết nửa người phải chia ra ăn phân nửa... Ừa? Thượng thần? Chàng làm sao vậy?”

Hào Hành thờ dài một hơi, nói: “Cái người đói bụng đến chết nửa người kia nàng còn nhớ rõ tên hần không?”

Thái Thường cười gặt đầu, “Dĩ nhiên ! Lúc ấy đầu óc ta dùng rất tốt.”

“A, Vậy nói cho bản điện, họ tên hần là gì, nói không chừng nàng và hần cũng có một nguồn gốc sâu xa đó!”

Thái Thường cười hắc hắc, tự hào mà nói: “Hần nói hần tên là ‘nửa cái bánh bao’! Đến giờ vẫn còn đi tìm hần đó! Tuy nhiên có làm thế nào cũng không tìm được người như vậy, có lẽ đã chết đói từ lâu rồi!”

Nàng còn đang nói, đã thấy sắc mặt Hào Hành đột nhiên trở nên trắng bệch, hết hồn vội vàng nâng mặt của chàng lên lo lắng hỏi: “Thượng thần ngài sao thế? Ngài không sao chứ! Còn nữa... Vì sao ngài lại khóc?”

“Thái Thường...” Hào Hành ngây ra như phỗng rơi nước mắt, nói: “Bỏ lỡ ngàn năm... Không ngờ rằng lúc gặp lại, đầu óc nàng vẫn như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Thái Thường có thai? . .

Hào Hành cốc cốc cửa điện, kêu: “Thái Thường, chúng ta nên đi thôi. Nàng thu xếp xong chưa? Nàng buồn bực một mình ở bên trong lâu như vậy làm gì. Không có gì phải sợ, chờ lát nữa điện kiến Vương Mẫu bản điện sẽ chắn trước nàng. Nếu có roi cũng che chắn cho nàng.”

Từ bữa trưa một mình Thái Thường đóng cửa buồn bực trong điện không biết đang làm cái quái gì, Hào Hành có chút lo lắng, lo sợ dù sao nàng cũng là nữ nhi, trước mặt mọi người muốn thoát hôn với Ti Cầm chắc sẽ cảm thấy áy náy bất an, nên lúc này đang một mình lên lau nước mắt.

Nếu năm ấy chàng ngăn cản Mịch Trần đừng đến đảo thì tốt biết bao. Nếu Mịch Trần vừa ra đời liền nhận ra chàng thì hay biết bao.

Đang nghĩ ngợi thì điện cửa mở ra, Thái Thường khoác chiếc áo choàng của Hào Hành lúc tu tiên cười hi hi đi ra, đi một vòng vui mừng mà nói: “Thượng thần thượng thần, ta tìm thấy dưới giường chàng không ít tiên bào có đường may tỉ mỉ đó! Thật sự vừa ấm lại có chất lượng tốt, chàng đem chúng tặng ta có được không?”

Hào Hành thở ra một tiếng. Chàng vừa cười vừa cúi người thay nàng cài lại những chiếc cúc áo cài nhầm, xoa nắn gương mặt của nàng, nói: “Đây là những chiếc áo mà mẫu thân bản điện may cho phụ thân, bị bản điện sưu tầm đến bây giờ, mặc mấy ngàn năm cũng không sút chỉ. Nếu nàng thật sự thích thì lấy đi, để ở chỗ nàng bản điện cảm thấy cũng rất hay.”

Thái Thường cẩn thận xem xét hoa văn trên áo choàng: “Ta cảm giác, cảm thấy cái này nhìn rất quen nhưng không nhớ nổi đã thấy ở đâu. Có điều thượng thần, chàng thấy đáng về thể này có cảm thấy kỳ dị hay không?”

Nàng dứt lời lại dạo qua một vòng, thân hình nàng từ đầu đến cuối đều ở trong chiếc áo choàng không lộ cả tay chân, Hào Hành nghĩ ngợi: “Nhưng nàng ăn mặc không cảm thấy nóng à? Bản điện tu hành hàn lâm mới có thể mặc, không phải là nàng bị lạnh chứ? Cảm thấy chỗ nào khó chịu?”

Thái Thường hắc hắc hai tiếng, lắc đầu: “Ta rất tốt, chúng ta nhanh nhanh đi, trễ thêm nữa ta sợ sẽ tới...”

“Hửm? Cái gì tới?”

“Không có gì không có gì!” Thái Thường còn chưa vươn tay, dùng cánh tay đỉnh đỉnh hân: “Trễ thêm nữa e là thi hi phục cho ta và Ti Cầm sư phụ sẽ tới, phải đi nhanh nhanh lên!”

Hào Hành không biết trong hồ lô nàng đến cùng là muốn làm gì, gật đầu: “Nếu nóng thì nàng cởi ra đi. Ừm... Thái Thường, nàng quyết định muốn cùng bản điện bên nhau thật sao? Nếu nàng quyết định thì bản điện cũng quyết định. Về sau bất kể có đối mặt với cuộc sống khó khăn thế nào, ta đều muốn cùng nàng chia sẻ. Chắc nàng hiểu, có lẽ bản điện sẽ không nói những lời hứa hẹn về tương lai nhưng có thể dành cho nàng những điều tốt. Thịnh thái bản điện sẽ làm đả thương người ta, khi đó nàng hãy lánh đi thật xa, bản điện nhìn không thấy nàng sẽ sợ hãi, sẽ hối hận. Thật ra ta có mấy lời, nếu so với thời điểm nàng yêu Ti Cầm thì ta còn yêu nàng sớm hơn... Ừ, thôi cứ giữ đến lúc động phòng vậy.”

Thái Thường nước mắt lưng tròng, nếu không phải bị quây trong áo choàng còn có việc nghiêm túc phải làm chỉ sợ sớm đã nhào tới. Nàng bĩu môi: “Ái chà... Vừa rồi chàng áp úng vì câu hôn với ta hả? Hắc hắc, sao mà nghe xong cảm thấy xấu hổ muốn chết...khoan đã... Sắc quỷ, động phòng không phải làm từ lâu rồi à, còn chờ làm gì? Nói thật dễ nghe!Xì!”

Nàng lắc đầu cười khoát tay vòng qua chàng định đi trước dẫn đường, mới bước qua thì dạ dày hơi đau, nàng bắt đầu ôm bụng nhe răng trợn mắt. Hào Hành ở phía sau nói với theo: “Nàng cứ chậm chậm một chút không cần phải gấp gáp, Vương Mẫu không nghỉ trưa!”

“Thượng thần, chàng nói xem đợi lát nữa gặp Vương Mẫu chúng ta có cần nắm tay không? Như vậy thấy cái chết cũng không có cảm giác? Làm vậy có vẻ hùng dũng sau đó bọn họ sẽ không thể khinh thường?”

“...Nếu nàng muốn bản điện nắm tay nàng đi thì có thể nói thẳng.”

Thái Thường: “...”

Đi đến Dao Trì, vài vị tiên đồng thấy hai vị tiên gia đến lập tức ra chào đón, Hào Hành hành lễ nói: “Làm phiền các vị thông báo, hai người chúng ta có chuyện quan trọng cấp bách cần tấu lên Minh Vương Mẫu tiên điện.”

Một tiểu đồng bẩm: “Hồi bẩm ngài thần, Ti Cầm Đế Quân đang trong điện cùng Vương Mẫu thương thảo, thỉnh hai vị đi trước đi giá một bên thiên điện chờ một lát.”

“Ti Cầm sư phụ?” Thái Thường bạnh quai hàm, tiện đà kéo áo choàng che khuất đầu.

Hào Hành thấy vậy, kéo nàng vào lòng: “Không cần phải sợ, không cần phải khó xử, giờ đây bản điện sẽ không bỏ nàng lại một mình.”

“Ta cùng với sư phụ từ đầu đến giờ đều tránh không được tổn thương, ta biết rõ hai trái tim của ta và ngài ấy không bị vận mệnh khóa đến thiên trường địa cửu nên ta không khó xử.” Thái Thường tổn hơi thừa lời: “Về phần sợ hãi... Ta không sợ, để bề trên ân chuẩn cho chúng ta, ta đã chuẩn bị rất kỹ!”

Hào Hành nhíu mày thật sâu: “Thái Thường, không phải nàng lại làm chuyện gì tổn hại bản thân chứ?”

Đứng ngẩn người trước cửa điện ngoài chăm chú nhìn hai người, Ti Cầm bị tiểu đồng thúc giục gọi vài tiếng mới hoàn hồn, bước ra khỏi điện các đến trước mặt Thái Thường.

Thái Thường ngẩng đầu lên thấy trước ngực Ti Cầm rủ xuống hai túm tóc đen lộ ra vài sợi tóc bạc, trong lòng không khỏi run run.

“Không cần lo lắng Thái Thường,” Ti Cầm nói với nàng cũng là nói cho Hào Hành nghe: “Bản quân biết sự lựa chọn của nàng, vừa rồi đã hướng Vương Mẫu nói rõ lòng mình... Nói cho Vương Mẫu biết bản quân sẽ không cưới nàng, hai người an tâm đi.”

“Ti Cầm sư phụ...” Thái Thường kêu lên: “Ngài biết cả rồi?”

Ti Cầm mỉm cười: “Hôm ấy nàng đã khóc thương tâm đến vậy, chỉ là vì sư lại chậm một bước mà thôi.” Chẳng vỗ vai Thái Thường rồi lại vỗ vỗ bả vai Hào Hành, cười nói: “Có lẽ sẽ rất khó đối phó, xin người cố gắng chăm sóc nàng, bản quân sẽ ở Nam Hải dõi theo, không cho phép người lại làm nàng bị ức ức.”

Hào Hành nâng lên quả đấm cùng chạm nhau, Ti Cầm vừa cười nhìn sang Thái Thường: “Khi ta phát hiện nước mắt nàng rơi đều không phải vì ta, ta biết mình đã không giữ được nàng. Mặc dù thế, vì sư vẫn muốn nói: cảm ơn nàng đã nghe thấy tiếng ta gọi mà quay về, cảm ơn nàng đã về lại bên người chúng ta.”

Chàng nói xong thì gạt đầu rồi bước từng bước chậm rãi đi qua hai người.

Ngàn năm trước, ngày cưới mà nàng không về, dĩ nhiên là ta đã thua.

“Sắc quý...” Thái Thường bóng lưng Ti Cầm khóc đến không thành tiếng: “Từ nay về sau nếu chàng dám ức hiếp ta, ta lập tức đi làm vợ nhỏ của sư phụ!”

“Nàng nói đi đâu vậy?” Hào Hành trấn an ổng tay dài rộng của nàng: “Sư phụ nàng thật ghê gớm, lần nào cũng đều chơi tuyệt hảo đến mức dao động nàng. Chúng ta nhanh đi vào đi, còn một lão tương đối khó dây dưa đang chờ chúng ta kia.”

Vương Mẫu đang ngồi trên ghế, bộ mặt sâu thẳm than thở, nhìn hai người không mời mà tới: “Mịch Trăn ơi là Mịch Trăn, người làm uống phí Đế Quân đau khổ ở Đông Sơn tìm gọi của tiên hồn người. Nay người không dễ dàng gì trở lại, cùng hấn kết liền cành chẳng phải tất cả đều vui vẻ sao? Các người không giúp Thiên đình vượt qua kiếp nạn lần này thì thôi nhưng ta làm thế nào giải thích với tiên mẫu lão nhân gia đây! Còn nữa Ngẫu thần tiên, nhân duyên các người cũng thực kỳ lạ! Bản điện vẫn luôn cảm thấy người thanh tâm quả dục, làm sao mà... Huầy!”

Thái Thường giọng buồn bực nói: “Nếu chàng ấy mà thanh tâm quả dục ta lập tức đi shì!”

(chữ « shì » là nguyên văn tác giả viết vậy. Mình chẳng hiểu nó có nghĩa gì)

“Thôi thôi, việc nhân duyên này chúng ta đều không cưỡng cầu được, chỉ sợ Đế Quân sẽ buồn bã một thời gian. Người không thấy đáng về hấn năm ấy sau xảy ra chuyện, người...”

“Khỏi bầm Vương Mẫu, Thái Thường cũng không muốn gả cho Hào Hành thượng thần, chỉ là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ!”

Thái Thường cả gan rống lên làm cho Hào Hành nghiêng đầu nói nhỏ: “Nàng nói bậy gì đó?”

“Hả? Nỗi khổ tâm? Như thế nào? Hấn dám cưỡng ép người?”

Thái Thường không thèm để ý tới ánh mắt của Hào Hành, cỡi áo choàng ra vút trên mặt đất, ưỡn bụng nhô ra, chỉ chỉ một cái nói: “Thái Thường nghĩ một sinh mệnh mới càng tăng thêm xung hỉ cho Thiên đình, sắc quý đem búp bê nhét vào trong bụng của Thái Thường rồi nên bộ dạng chỉ có thể gả cho hấn.”

“Cái gì?”

Vương Mẫu và Hào Hành đều ghen hống nhìn chăm chăm trân trời vào cái bụng xác thực là phồng to lên của nàng.

Hào Hành kéo cổ tay nàng lại: “Này... Đây chẳng lẽ là do bà trăm năm trước? Bản điện rõ ràng nhớ rõ, rõ ràng nhớ rõ nàng không có...”

“Người ta cũng biết chàng sẽ không thừa nhận. Híc híc!. Chàng đếm hết số lần giờ trò lưu manh sao? Ta sao lại bị chàng... bị chàng... Híc...”

“Việc này... bản điện... sao ngay cả việc nàng có thai cũng không biết vậy a?” Hào Hành nghe nàng có hỉ, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang không biết nên làm thế nào biểu đạt: “Có điều nếu nàng có hỉ thật, bản điện nhất định sẽ nhanh chóng nghênh cưới nàng vào nhà!”

“Khụ khụ!” Vương Mẫu ở trên điện nhức đầu ho khan hai tiếng: “Thái Thường tiên tử... Danh tiết nữ tiên tử mà người cũng hoàn toàn bất chấp, về vấn đề tác phong trước kia ta không truy cứu, hôm nay các người ngay cả... Ngay cả hài tử cũng có, cũng khó trách Ti Cầm buồn bã như vậy. Các người... Huầy!”

Thái Thường sờ sờ cái bụng tròn tròn, đôi mắt tràn ngập tình yêu nhìn Hào Hành, cười trộm nói: “Thượng thần, chàng sẽ không trách ta chứ?”

“Ngày hôm nay bản điện sao có thể cam lòng trách nàg?” Hào Hành đưa tay dịu dàng chạm bụng nàg: “Bản điện vừa mừng vừa sợ, ngay cả việc danh tiết quan trọng đến thế mà nàg cũng không để ý, bản điện chỉ có thể toàn tâm cảm kích nghênh đón đứa bé này xuất thế. Thật sự là đột ngột quá mức, chưa từng nghĩ có thể nhanh như vậy sẽ được làm phụ thân.”

Vương Mẫu khóc không ra nước mắt ban thưởng táo đỏ và đậu phộng phái tiểu đồng tặng hai người mang về.

Bên trong Kim liên, Hào Hành ôm chặt Thái Thường, dường như chưa bao giờ hạnh phúc như vậy.

Chừng Thái Thường nhìn sang thấy không có người quấy rầy, mới ra khỏi lòng chàng, nghịch ngón tay nói: “Thượng thần...Chàng còn nhớ đêm qua tiểu tiên nga đưa bữa tối đến là mấy cái bánh bao nhân hạch đào không?”

“Ừm nhớ. Nàg nói nàg thích ăn, trở về bản điện lập tức phân phó tiểu tiên nga làm nhiều cho nàg, bồi bổ thân thể thật tốt. Cơ thể nàg tốt, hài tử sẽ không đói bụng.”

“Áy da, không phải!” Thái Thường lắc lắc cánh tay chàng: “Ta có trộm mấy cái bánh bao ta giữ lại một đêm. Hôm nay ăn trưa xong ta uống nước lạnh ăn hết bánh bao vào bụng, kết quả là phình thành này bộ dạng.”

Dứt lời nàg chọc chọc bụng của mình, quả nhiên chọc được một lỗ hỗng.

Hào Hành ngơ ngác nhìn chăm chăm về mặt áy náy của nàg, chợt nói: “Cho nên mới vừa rồi là nàg buồn bực ở trong điện ăn bánh bao?”

Thái Thường gật đầu, Hào Hành hỏi tiếp: “Chính là muốn làm bụng tròn một chút sau đó giả dạng mang thai sao?”

Thái Thường lại gật đầu, cười hi hi vỗ bụng rồi kéo tay chàng: “Thế nào? Như vậy chúng ta sẽ không có việc gì a! Chàng có bội phục đầu óc của ta không?”

Từ trên đám mây hạnh phúc thoáng chốc rơi xuống đầm lớn.

Hào Hành tức giận hất tay nàg ra: “Thái Thường, bản điện bội phục đầu óc của mình thế mà còn có thể ngốc hơn nàg!”

Thái Thường vội vàng kéo tay chàng lại: “Thượng thần mới vừa rồi chàng nói không trách ta, ta... ặc ọe...”

Bánh bao trong dạ dày như nước sông cuộn cuộn chảy ra ...

Tiên đồng nghe thấy trong liên tiếng từng con nồn mưa, bèn nói: “Quả nhiên nồn ọe nghiêm trọng, chắc hẳn tương lai sẽ là một tiểu tử mập mạp, nghịch ngợm!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ta giúp chàng vui vẻ ...

Phát tiết xong xuôi thì vui mừng kéo Thái Thường ra về thôi!

Ban đêm Thiên cung treo đầy các vì sao, dường như đặc biệt vui nhộn, chỉ riêng bữa tối trong điện Ngẫu Thần lại yên lặng một cách dị thường.

Tiểu tiên nga mặt mày ửng đỏ nhìn hai người lại kia không động chút đồ ăn nào, lo lắng cắn đầu ngón tay khều khều Thái Thường, nhẹ giọng hỏi: “Tiên tử à... Có phải gần đây tiểu tiên xào rau rất khó ăn hay không? Khó ăn chỗ nào người cứ nói với tiểu tiên nha!”

Thái Thường cũng mặt mày ửng đỏ, lông mày nhíu chặt bết tắc. Kể từ hôm lửa gạt chuyện mang thai đến giờ Hào Hành không thêm nói với nàg một câu. Suốt ngày mang bộ mặt lạnh lùng, hận không thể ngày ngày ba mau gả nàg đến Nam Hải cho rồi.

“Thượng thần...Giờ không còn sớm, ta về trước.”

Thái Thường nhấc chiếc mũi nhỏ liếc qua cái người trên ghế vẫn không chịu mở miệng, trong lòng thở dài một tiếng, nói khẽ với tiểu tiên nga: “Trẻ trẻ một chút nhớ tới tìm ta mang cho ta mấy cái bánh Hoa Đào, rồi nói chuyện phiếm!”

Tiểu tiên nga gật đầu ăn ý, đang chuẩn bị thu bàn, rốt cục Hào Hành mới mở miệng: “Gần đây bản điện phát giác thức ăn trong điện lại có chiều hướng lãng phí, tiểu tiên ngươi chẳng lẽ không biết tiết kiệm đến sao?”

“Dạ?” Tiểu tiên nga sùng sốt, thật sự muốn đập đồ bàn không hầu hạ nữa. Ai dạy các người không ăn chứ! Đám củ sen nhỏ suốt ngày đòi uống sữa

cũng không thêm ăn bánh bao còn dư lại! Làm một tiền nga như nàng biết chỗ nào lấy sữa cho chúng uống chứ!

Thái Thường lẳng lẳng nghe, mặt như trái mướp đắng, mở miệng nói: “Ta biết rồi. Ngài đừng làm khó tiểu tiên, về sau ta không đến điện của ngài để ăn cơm nữa.”

“Cho nên...” Hào Hành hóp ngum trà thắm giọng nói, “Bản điện quyết định dọn đến chỗ nàng ăn cơm.”

“Cái đệm kia đặt chỗ đó! Nâng ngăn tủ lên để qua bên kia a! Cây mai! Cây mai chuyển đến bên này! Ai cha cái yếm của ai sao lại ném bừa ở đây? Để thượng thần thấy sao được! Ai mau đem dẹp đi!”

Thái Thường đứng trong điện lần đầu chỉ huy nhóm tiền nga mượn trong cung Thước Diệp tới giúp sắp xếp lại điện các. Kể từ tối hôm qua Hào Hành nói muốn đến chỗ nàng ăn cơm nàng liền bắt đầu thanh lý đám nhện, gián và chuột, đến giờ tổng cộng quét dọn ra hơn hai ngàn. Chả trách sao nàng cứ cảm thấy lương thực trong điện càng ngày càng ít, chính mình cũng chưa ăn nhiều như vậy.

Mặt mũi tiểu tiên nga tràn đầy hắc tuyến chỉ về phía cái yếm màu hồng cánh sen: “Đây không phải cái yếm mà người đặc biệt chuẩn bị vì tối nay thượng thần lần đầu tiên tới đây ăn cơm sao...”

“À ha ha ha...” Mặt Thái Thường đỏ bừng cầm cái yếm vén rèm lên vụt vào nội điện, không quên quay đầu lại dặn dò: “Người giúp ta nhìn một chút! Sắc quý thích phong cách gì ta sẽ biến đại điện này biến thành phong cách đó, ta đi trước thay đổi xiêm y. Hắc hắc hắc.”

Nhưng đợi khi bóng đêm buông xuống, ánh nến đốt lên, tiểu tiên nga tỉ mỉ chuẩn bị bữa tối cũng đã bày lên bàn, Thái Thường đứng ngoài cửa điện mãi vẫn không trông thấy bóng dáng Hào Hành.

Tiểu tiên nga sợ nàng thất vọng, lấy tạp dề lau tay an ủi nàng nói: “Có lẽ lúc chập tối thượng thần có việc trì hoãn. Người đừng buồn, tiểu tiên trở về xem ngài ấy đã về điện hay chưa rồi lại giục ngài ấy nhanh chóng đến dùng bữa.”

Thái Thường lắc đầu, “Chỉ sợ đêm qua là chàng nói không suy nghĩ, ta không nên ôm hy vọng. Nhất định chàng vẫn còn giận ta, giận ta lừa chàng. Người không biết đâu khi chàng nghe ta nói ta mang thai thì chàng vui mừng thế nào. Chưa bao giờ ta thấy một người nam nhân cười như thế... Điều là ta không tốt.”

Tiểu tiên nga sợ chờ đợi thêm nữa sẽ thấy nàng rơi lệ, mặc kệ người đầy mùi khói dầu mà bất bình đập mây bay về Thiên cung.

Thái Thường lắc đầu thờ dài một tiếng, xem ra mặt công chuẩn bị cái yếm, dứt khoát khóa cửa điện ra ngoài đi bộ.

Lúc đi ngang qua Nam Hải, Thái Thường ở giữa không trung dừng lại một hồi lâu, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng môn sinh múa kiếm, biết Ti Cầm đang dạy nên không đi xuống quấy rầy.

Nhớ trước kia, mỗi lần đến lúc nàng học bài múa kiếm, luôn có người ném hạt đào không lớn không nhỏ trúng đầu của nàng. Nàng nâng kiếm định đi dạy dỗ cái tên khiêu khích kia lại luôn bị Ti Cầm tóm lấy, vì học không chuyên tâm nên trách phạt một đêm không ăn, khổ thức ba cái.

Nghĩ đến đó lòng bàn tay lại thấy nóng nóng đau đau, Thái Thường nhún một cái, thêm được vài trăm dặm rồi dừng ở hòn đảo nhỏ lần trước Hào Hành từng mang nàng tới.

Nơi này lệ thuộc nhân gian, không có Hào Hành làm bạn, nàng một vị tiên nhân tới đây, dẫu sao cũng quấy nhiễu đến người phàm. Đứng ở cửa đảo, Thái Thường cung kính hành lễ, để địa khí của đảo tiếp nhận, đừng động thương tiên căn của nàng.

Nước biển thẳm qua chiếc hải, dù có biến trở về Mịch Trấn nhưng Tị Thủy Châu đã bị sắc quý đem trả lại cho Ti Cầm, trong xương lại có một nửa là cây bắc đèn, nên lần Thái Thường cũng vạn phần sợ nước.

Nàng lão đảo đi vài bước, không thấy qua một phàm nhân nào, hòn đảo này hoang vu huyền bí, cứ nhìn hồ sen suy bại này là có thể biết.

Đi vào ngôi nhà cũ trước kia của Hào Hành, Thái Thường thành kính lạy một lạy, thỉnh an với cha và mẹ của Hào Hành: “Xin chào! Con là Thái Thường. À... Tối nay con không muốn về, ở đây tá túc một đêm. Cầu xin mọi người phù hộ, đừng làm con sợ được không ạ? Con sẽ thường xuyên về thỉnh an.”

Nàng khấn xong, không thấy bốn phía có phản ứng gì liền đập nhẹ lên nước, định đi tìm thêm chút tảo xanh ăn no bụng.

Được hơn mười bước, đột nhiên có một đám ma trôi hướng phía nàng đánh tới. Thái Thường hoảng hốt, ngậm vụng trộm mắng rõ ràng nàng đã lạy thần lạy người lại hoàn toàn quên mất tạm biệt quý.

Mặc dù thần tiên bá quý làm cho người khác nhạo báng, nhưng, nhưng nàng chính là nhất gan a!

Hu hu... Giải sầu cũng có thể gặp quý, hôm nay thật quá xúi quẩy! Thái Thường lấy tiên bài bên hông giơ lên, nghiêm mặt nói: “Tiểu quý lập tức tuân lệnh không được đến gần! Ta là Thái Thường tiên tử của Thiên đình, bọn người là yêu nghiệt phương nào? Nhanh xưng tên ra! Nếu không xưng tên, xin mời mau mau rời đi!”

Ma trôi kia dường như dừng lại, Thái Thường rất hài lòng gật đầu, xem ra hòn đảo này hoang tàn vắng vẻ đã lâu, âm khí quá nặng dẫn tiểu quý tới đây

mà. Nhưng dù sao là tiểu phái càng sợ hãi thần chứ!

Đang vênh vênh tự đắc, thấy kia ma trơi lại bắt đầu đến gần nàng, tốc độ lần này còn nhanh hơn. Bắp chân Thái Thường bị dọa đều mềm nhũn, bất chấp lòng bàn chân không thể thấm nước, xoay người vút giày để chạy.

“Đồ ngốc!”

Sau lưng truyền đến một tiếng hét lớn, Thái Thường chưa chạy xa lắm, cảm giác eo nhỏ đã bị người ta nắm lấy, chưa kịp giãy giụa thì bị ôm vào trong ngực.

“Hu hu... Ta là tiểu tiên đạo hạnh không cao, van xin quý quân lòng từ bi buông tha ta đi! Tiểu tiên nhất định ghi nhớ trong lòng sẽ tới đây cho đốt vàng mã quý quân!”

Thái Thường lôi kéo tà áo của tiểu quý không dám mở mắt, nhưng ngửi thấy hương hoa sen thơm ngát trên người quý quân, lấy tay sờ mặt người ta một cái, trong lòng phút chốc liền ấm áp.

“Thượng thần... Vì sao vừa nhìn thấy chàng ta liền không sợ hãi nữa?”

“Bởi vì bản điện không phải quý.” Hào Hành thở dài một tiếng, vừa rồi vội vã xông lên sợ nàng đụng phải nước, ngay cả đèn lồng cũng bị chính mình thả rơi xuống biển.

Thái Thường tự biết mình lại phát ngốc, đưa tay chủ động ôm chặt cổ chàng, co cọ lỗ tai chàng, nói: “Chàng còn nghi ngờ ta không? Đừng giận ta nữa được không? Về sau ta sẽ không lừa gạt chàng nữa... Ta chờ chàng... Ta sẽ thay đổi... làm chàng thích... Ừ...”

Nàng đỏ mặt vùi gò má vào hõm vai của Hào Hành “Chàng giả quý dọa ta. Chàng xấu lắm, không cho phép giận ta nữa! Chúng ta chờ chàng rất lâu, nhưng chàng cũng không tới ăn cơm.”

Thái Thường tự trách rồi lại oán giận, dựa vào người chàng mãi không chịu dậy.

Xung quanh yên bình hồi lâu, Hào Hành vuốt tóc nàng: “Ngày mai là ngày giỗ của phụ thân đại nhân.”

Dạ? ! Thái Thường ngẩng đầu lên trừng mắt con mắt tròn nhìn: “Vì sao chàng không nói cho ta biết chứ? Nếu ta không ngẫu nhiên đến đây, có lẽ sẽ phải chờ chàng suốt cả hai ngày, vĩnh viễn cũng không biết chàng tới tảo mộ.”

Hào Hành đầu môi: “Nàng lừa ta một việc, ta cũng lừa nàng một việc, lần này không phải thanh toán xong rồi chứ?”

“Chuyện đó không giống nhau!” Thái Thường mắt híp uồn ẻo một cái: “Ta nên dập đầu trước lão nhân gia!”

Hào Hành ôm nàng vào nhà đặt lên giường, cọ cọ cái mũi nhỏ của nàng: “Mới này không phải nàng đã lạy rồi sao? Còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ chẳng lẽ là mắng bản điện? Chi bằng ban đêm gọi mẫu thân ra tâm sự với nàng được không?”

Thái Thường tức giận đẩy tay chàng dừng lại, bủi môi: “Chàng còn làm ta sợ, ta sẽ không để ý tới chàng! Mẹ chồng sẽ không xấu xa như chàng! Nói không chừng mẹ còn yêu thích ta, cực kỳ thích!”

Nói xong nàng lại nhu thuận kéo tay Hào Hành: “Ngày mai ta và chàng cùng đi tảo mộ phụ thân được không? Về sau mỗi lần trở về chàng đều phải nhớ phải dẫn ta cùng đi.”

Hào Hành cúi đầu hôn nhẹ trán nàng, ôm chặt phía trên, nói: “Đây không phải chuyện làm người ta vui vẻ cho nên ta mới không gọi nàng cùng đi.”

Thái Thường xoa gương mặt chàng: “Nhưng chàng có ta đi cùng, có lẽ trong lòng sẽ vui hơn.”

Hào Hành không tranh cãi với nàng, ôm nàng một lúc, phút cuối cùng chàng cười hỏi: “Bản điện nhớ rõ nàng có nói chàng chờ bản điện đi dùng bữa thay đổi cái gì bản điện thích hả?”

Mới hỏi xong thì mặt mũi Thái Thường nóng rực. Nàng che kín mắt hướng ra phía ngoài kéo tà áo trước ngực: “Nhìn thấy chưa?”

Hào Hành mù mịt: “Trông thấy vật gì?”

Thái Thường vừa thẹn vừa sốt ruột, hai chân giãy nảy: “Chính là... Chính là màu sắc này chàng có thích hay không?”

À – Rốt cuộc Hào Hành cũng hiểu, nằm nói nhỏ bên tai nàng: “Vậy nàng phải lộ hơn, để bản điện nhìn cẩn thận hơn một chút!”

Thái Thường chỉ nghĩ đơn giản, đều đã là vợ chồng già rồi còn xấu hổ cái gì! Vì vậy thoải mái cởi áo khoác ra, để lộ cái yếm mới chuẩn bị kỹ lưỡng.

Nhưng về sau –

Ừm, chỉ là sắc quý rất không hài lòng đem nó xé đi, nói: “Không phải màu sắc và hoa văn mà bản điện thích.”

Thái Thường ngốc nghếch hỏi: “A a! Vậy chàng thích hình dáng thế nào? Ta đi may lại!”

Hào Hành đem miếng trực tiếp áp vào đáp án trơn bóng như ngọc trên da thịt nàng: “Hình dáng này là tốt rồi.”

Mặt Thái Thường hoàn toàn hồng thắm, lần sau có đánh chết nàng cũng không lo lắng đổi yếm nhỏ gì nữa! Đêm nay sắc quý rất không phối hợp làm theo ý mình, nói cho nàng biết điện các trùng tu không tốt, y phục chon không tốt, đầu óc chưa tốt, vóc người quá gầy không có thịt không tốt... Bất quá có một câu nói cuối cùng Thái Thường nghe xong thì hài lòng mím môi nở nụ cười.

Sắc quý xoa nắn khuôn ngực của nàng, thỏa mãn nói: “Rất tốt, nơi này không gầy.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chúng ta là thanh mai trúc mã . . .

“Rời giường rồi giường!”

Một tay Thái Thường cầm theo một chiếc võ sò lớn hướng vào trong nhà gọi: “Thượng thần thượng thần nhanh rời giường. Chàng xem một chút bên ngoài có rất nhiều rửa mai đen đang bò. Mai rất đẹp, nhưng con rửa đen cứ bò bò ta không dám bắt, chàng đến giúp ta bắt lấy nấu thành canh uống nhất định rất ngon!”

Hào Hành rất kinh ngạc. Nàng đã trải qua cả đêm thăm dò da thịt sao còn có nhiệt tình cao như thế đi bắt con rửa đen. Khi nàng đến gần sát bên giường lúc liền kéo nàng lên giường, hôn trong chốc lát mới từ từ hỏi: “Đêm qua không cảm thấy mệt à? Nàng vẫn còn tỉnh lực như vậy, thật sự làm bản điện xấu hổ không có làm tròn hết chức trách.”

Thái Thường nắc cở che mắt mắt: “Ai da! Mới sáng sớm chàng nghĩ những chuyện này, lão sắc quý! Mau đi bắt rửa đen nấu canh mang đến viếng mộ cho cha đi!”

Hào Hành sửng sờ, “Làm thế nào mà nàng nghĩ tới chuyện mang canh rửa đen đi?”

“Dạ?” Thái Thường hỏi thăm dò: “Mặc dù còn chưa cùng chàng hành đại lễ nhưng ta nghĩ tự mình nên kính dâng một chén canh trước mộ phần cha, để cha mẹ biết ta là con dâu của họ. Cả hòn đảo này có thể nấu canh chỉ có thứ này... Có phải cha không thích uống món này không? Vậy chúng ta đổi thứ khác cũng được, đổi hai ít táo đến nhé? Khi còn bé ta nhớ mang măng cha ta và các thức bá đều thích món này nên ta cho rằng chàng chàng cũng vậy. Khi đó còn nhỏ, ta rất cảm thông những con rửa đen này. Mỗi lần thấy mẹ chặt rửa đen ta đều tránh rất xa.”

Hào Hành vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ lắc đầu: “Không phải! Cha thích nhất là uống canh con ba ba của mẹ. Sau này thành tiên ta mới biết hiểu, ngày xưa chị Tịnh Đế hình thành tiên thai trong hồ nước, bởi vì năm đó hồ nước lâm nạn nên được mẹ và cha cứu giúp dưỡng dục xem như con ruột. Nhớ lúc ấy nơi này trăm việc phải làm, hoang phế tiêu điều. Sau khi được tiên nhân làm phép, cha phát hiện ra vườn táo xanh và ao rửa đen ở phía sau đảo, chúng ta mới có thể sống sót. Khi đó ta với chị Phù Nhã đều tưởng rằng chúng ta là phạm thai, mỗi ngày đều muốn uống canh con ba ba đến no bụng. Về sau vào Thiên cung, ta còn tự mình đến quý phủ của lão rửa thần thỉnh tội khấu tạ, cảm kích lão đã nuôi sống một nhà chúng ta nhiều năm như vậy.”

“Hồ nước lâm nạn? Chính là hồ nước bên ngoài à?” Từ lúc chàng đề tâm nói chuyện đến khi thấy sự cô đơn trong mắt chàng, Thái Thường bèn nắm bàn tay chàng hỏi: “Vì sao lâm nạn? Có phải có người xấu muốn tới chiếm đoạt nơi này hay không?”

Hào Hành gật đầu: “Từng có tiên nhân tiên đoán, lần này đảo sẽ có một ngày có người thăng lên tiên, cho nên dẫn tới vô số những người tâm hoài quỷ thai, muốn đến để tìm kiếm tiên căn, đổi trắng thay đen. Kết quả có một ngày, cha ôm ta cùng chị Phù Nhã ra sau đảo du ngoạn, khi trở về thấy ánh lửa ngất trời, bang kẻ tặc lại tới đốt cháy gia viên chúng ta. Cha ta từng là đảo chủ ở đây, ở nơi này không vì thành tiên mà chỉ muốn thủ vệ này một phương yên bình. Về sau tình cờ gặp gỡ mẹ của ta, bà là tiểu tiên trông môn chim Tất Phưong trên Thiên đình, chỉ vì một ngày đi dạo trên không, thấy cha vất vả làm việc tay chân, liền yêu mến cha ta, tư phạm hạ giới. Về sau, tất cả mọi người biết bà không phải người phạm nên đã nhận định do bà đến mới đưa tới lời dự đoán thăng tiên kia, trở thành mối họa cho cả đảo. Mẹ đã ở trước nhà tự đoạn tiên căn, suýt nữa gặp lục đạo luân hồi hóa luyện, dùng điều này để tỏ rõ quyết tâm muốn cùng cha tư thủ trăm năm.”

Thái Thường nghe đến đó lòng đầy cảm phẫn, nắm chặt quả đấm: “Bọn người bại hoại kia về sau có bị ai chém chết hay không?”

“Có, có ” Hào Hành cười vuốt chân mày đang nhú chặt của nàng: “Về sau đều bị Tỷ Ca thượng tiên biến thành con nhện.”

“A!” Thái Thường oán giận liếc nhìn mặt đất: “Đám nhện kia ngang nhiên ức hiếp bố mẹ chồng à? Sao chàng không nói sớm với ta? Trong điện ta còn nuôi nhiều nhện như vậy!”

Hào Hành cười nhạt: “Không phải hôm qua nàng vì chờ ta qua dùng bữa mà quét hết rồi sao?”

Thái Thường đảo tròn mắt: “Ừ, thì là đúng như vậy! Nhưng làm thế nào chàng biết ta làm gì trong điện? Không phải là chàng thả chim bồ câu của ta chứ? Thượng thần xấu!”

“Ai.” Hào Hành thở dài một tiếng rồi giương lời nàng ra cửa bắt con rùa đen: “Người nào đó đêm qua ở trong mộng mắng ta nửa đêm.”

Tại chỗ cao nhất trên đảo nhỏ, trăm hoa đan xen hồng và trắng, cỏ thụ mọc chọc trời, có cả vệt Bách Linh lượn vòng đến đây, đậu đầu cành cây mãi không đi.

Dưới tàng cây là phần mộ yên nghỉ của cha và mẹ Hào Hành. Bởi vì trên mộ phần quanh năm luôn có một đôi chim liên cánh khiến cho mộ phần có vẻ không hề khắc nghiệt lãnh tình mà ngược lại vẫn ấm áp trước đây.

Thái Thường bị Hào Hành nắm tay dắt lên đỉnh núi, dọc theo đường đi có mang theo canh rùa đen nên rất cẩn thận, sợ phát ra tiếng vang quấy nhiễu trường bối yên giấc.

“Ừa? Sao trước hương án này lại có một ít hoa quả? Chẳng lẽ đêm qua chàng đến cúng?”

Hào Hành liếc sơ một cái, nói: “E là Phù Nhã sai tiểu đồng đến cúng mộ thôi. Chị ấy đang có thai tự mình đến thì bất tiện. Tỳ Hưu lại thấy chị ấy chật vật, gần đây bụng càng ngày càng rõ ràng, ngay cả cửa cũng không cho phép chị ấy ra.”

“Ừm...” Thái Thường đáp lời, tưởng tượng nếu có một ngày nàng cũng mang thai, sắc quý liệu có ngang ngược như thế hay không.

Hào Hành đón lấy bình canh từ trong tay nàng bày trước bia mộ của cha mẹ, nhẹ giọng nói: “Đây là tay nghề của Thái Thường... Cha mẹ hãy cố gắng uống, cố gắng uống...”

Thái Thường gạt nhẹ vạt áo chàng giục: “Chàng đang thì thầm cái gì đó? Nhanh giới thiệu ta với cha mẹ.”

“Nàng ngày thường rất hay vô lý, sao vừa thấy cha mẹ ta thì nhả nhận thế? Còn nữa không phải mẹ ta đã gặp qua nàng rồi à?”

Thái Thường liếc mắt trừng chàng còn mình thì cung kính hành đại lễ, nói: “Con là Thái Thường, là thê tử của thượng thần phiến chết người. Vì phải đợi Từ Loan điện hạ thành thân xong mới có thể thành thân, trái lệnh thì sợ bị trời trách phạt cho nên chưa hành lễ hợp cần. Nhưng hôm nay con kính dâng canh và hành lễ trước mặt hai người lớn tuổi, chính là muốn tỏ rõ con là người vợ kết tóc với thượng thần, sẽ là con dâu hiền của cha mẹ. Sau này kính xin được cha mẹ chiếu cố, phù hộ chúng con bình an vui vẻ, vĩnh viễn không chia lìa!”

Nàng vừa dứt lời thì đập đầu. Hào Hành nhìn dáng vẻ nghiêm túc của nàng chợt cảm thấy phải vui mừng, cũng quý xuống theo nàng: “Thái Thường, mặc dù tiên mẫu không cho phép, cũng không có chư thần chúc phúc, không có loan phượng hòa minh. Nhưng hôm nay trước mộ phần đơn sơ của cha mẹ cùng nàng hành lễ, thỉnh cha mẹ làm chứng, thương trách làm mối, từ này về sau nàng là vợ tiên của ta, nàng có bằng lòng hay không?”

Thái Thường cong môi cười nói: “Nếu không muốn thì sao ta vẫn còn ở nơi này? Nhanh nhanh lạy đi!”

Nàng không chờ đợi được lập tức kéo Hào Hành lạy, dường như sợ một khắc sau chàng sẽ đổi ý.

Tào mộ xong, Thái Thường ôm một túi đầy táo xanh hài lòng lắc trái lắc phải đi về, vừa đi vừa điệu hát dân gian. Hào Hành vòng tay ôm nàng, thấy tâm tình nàng tốt cũng cười nói: “Cho dù trước kia thấy nàng được ăn hạt sen mút hoa quả ngon cũng chưa từng thấy nàng vui như vậy. Gả cho bản điện vui thế à?”

“Ừ, vui về!” Thái Thường gạt đầu nhét một quả táo vào trong miệng: “Hôm nay hoàn thành hai chuyện lớn trong cuộc đời, viên mãn viên mãn, vừa biết cha mẹ chồng lại vừa được gả cho người, đại cát đại cát.”

“Còn nữa nha!”

Thái Thường nuốt miếng táo, suy tư nói: “Thượng thần, ta cảm giác dường như trước kia ta đã từng tới hòn đảo nhỏ này. Càng đây lâu loại cảm giác này lại càng là mãnh liệt.”

Hào Hành cười một tiếng: “Đương nhiên, ba trăm năm trước không phải ta đã dẫn nàng tới đây sao?”

“Không phải là quay lại!” Thái Thường nghiêm mặt: “Mà là cảm giác, cảm thấy dường như đời trước đã từng tới nơi này, đối với cảnh sắc xung quanh đây đều cảm thấy rất quen thuộc, nhưng không nhớ ra được rốt cuộc là đã đến hồi nào.”

“Lúc trước là lúc làm Mịch Trần đó hả?” Hào Hành đoán theo: “Lúc ấy làm thế nào mà nàng đã tới nơi này? Bản điện vẫn chỉ là yêu đơn phương...”

“Hừm?” Thái Thường thờ phỉ phỉ kéo lấy thắt lưng chàng: “Chàng còn yêu đơn phương với ai? Giỏi thật! Trừ đám môn sinh có ý đồ xấu của chàng ra vẫn còn ai làm ta bất ngờ ngoài ý muốn! Thành thực khai báo chàng yêu đơn phương ai? Cô gái đó hiện tại đã chết chưa?”

Hào Hành toát mồ hôi lạnh: “Chưa chết...vừa rồi còn gả cho bản điện.”

Đông hoàng ba trăm bảy mươi năm.

Sau nhà hoa sen sum sê, năm Hào Hành bốn tuổi nằm bên song cửa sổ chơi đùa với con chuồn chuồn trên ngón tay. Phù Nhã từ ngoài phòng hái được cây sen len lén chạy vào đến chốc mộng nó, hai đứa huyên náo một hồi, suýt nữa đụng ngã lẫn mẩu thân đang bung tới canh ba ba mới vừa nấu xong.

Đảo chủ thấy hai đứa bé tinh nghịch, vừa ôm vừa kéo chúng ra bờ biển vui đùa ầm ĩ. Đến khi ba cha con chơi vui đến một đầu đầy mồ hôi mới trở về dùng cơm, thì thấy ánh lửa bao vây đầy trời, nhà tranh đã cháy hết hóa thành khói đen bao quanh.

Ngày đó đảo nhỏ mất đi non xanh nước biếc, mất đi sự yên bình, hoà thuận, vui vẻ.

Ánh lửa dẫn người dân của đảo tộc lân cận rồi rít chạy đến giúp đỡ, trợ giúp chữa cháy, chống kẻ giặc và cứu mẹ Hào Hành bị chôn vùi dưới đồng đỏ nát.

Nửa đêm, Hào Hành ở tạm trong lều cỏ thì ngửi thấy trong không khí có mùi cháy, nghe thấy tiếng mẹ gục trên vai cha khóc ròng không thể ngủ được.

Chỉ chốc lát sau mẹ đẩy khuỷu tay cha ra, sờ soạn đem dao nhọn chạy ra biển bên cạnh. Đó là hình ảnh thống khổ nhất, sợ hãi nhất trong cuộc đời mà Hào Hành chứng kiến. Mái tóc đen của mẹ tung bay, nước mắt ràn rụa quỳ trên mặt đất kêu: “Là ta phạm vào tiên điều. Đây là Thiên Giới muốn trừng phạt ta... Nhưng ta phải làm người phạm... có con gái hầu hạ dưới gối, vợ chồng cử án tề mi, không ao ước làm uyên ương không ao ước thành tiên... Bất quá chỉ muốn làm người phạm...”

Chị đưa tay bưng kín đôi mắt nó, lúc mở mắt ra thì mẹ đã ngã trên mặt đất.

Hàng xóm có quan hệ thân thiết với cha của Hào Hành là trang chủ của Tiết gia trang đón hai đứa bé về tạm nuôi.

Hào Hành đi phía sau chị vào bên trong trang viện, đôi mắt bỏ câu rử xuống nhìn bàn chân cũng không ngẩng đầu lên nhìn ai.

Trang chủ phu nhân dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé triu mến nói: “Hào Hành, con không thích nói chuyện, vậy giúp ta chăm sóc em gái nhỏ được chứ? Con bé thích nhất là yên tĩnh, nghe thấy tiếng động là khóc rống lên. Con có muốn cùng làm bạn với nó không?”

Trong nôi là một búp bê trắng trẻo, mập mạp đang nằm ngủ. Hào Hành lẳng lặng nhìn cô bé với lông mi thật dài và cái miệng nhỏ hồng hồng, cảm thấy đây thực sự là điều kỳ diệu nhất trên thế gian.

Hào Hành đứng bên nôi suốt cả ngày, cho đến em bé nhỏ tỉnh ngủ mở mắt ra theo dõi nó. Em bé nhìn chăm chú vào bé trai trước mắt dường như rất có cảm tình, liền toét miệng cười không ngừng.

“Ý...” Hào Hành ngạc nhiên khi thấy cô bé cười thì lòng mình cũng cảm thấy ấm áp lạ thường.

“Trần Nhi rất thích Hào Hành đó!”

Tiết phu nhân nhìn con gái, nở nụ cười ngọt ngào nắm tay Hào Hành, nói: “Đội Trần Nhi lớn, thì gả làm vợ cho Hào Hành được chứ?”

“Dạ...”

Cuối cùng Hào Hành mới mở miệng, chỉ là mắt không thể rời khỏi nụ cười kia.

“Vậy Hào Hành cần phải nhớ rõ rồi trở về tìm Trần Nhi đó nha.”

Trở về, tìm nàng.

Hào Hành gật đầu, đưa tay sờ sờ gò má trắng mịn của em bé rồi rút tay lại đem những lời này cất thật kỹ.

Đội đến khi tiểu Trần Nhi được đi học, Hào Hành luôn thích dắt tay nàng chạy đến bờ biển, chạm vào thủy triều rồi lại lập tức vòng trở lại. Hai đứa bé mặc dù không nói nhiều lắm nhưng bên nhau lại có cảm giác ấm áp dễ chịu.

Tiểu Trần Nhi luôn thích Hào Hành cười khanh khách. Nó vươn bàn tay mập mạp ra xoa mặt Hào Hành, làm Hào Hành cũng cười với nó. Đó là năm năm mà trong cuộc đời này Hào Hành có nụ cười nhiều nhất.

Chỉ là thoáng chốc qua đi. Lúc mẹ cười đứng ở ngoài Tiết gia trang đón Hào Hành trở về, lúc Hào Hành đỏ mắt rồi đi, nó không biết tiểu Trần Nhi nằm trong lòng Tiết phu nhân khóc suốt ba ngày.

Thủy triều lên xuống, ngàn năm cọ rửa lời thề bất diệt.

Tiểu Trần Nhi đã trở thành Mịch Trần. Cô bé cầm một thanh kiếm gỗ nhỏ, mang theo một trăm cái bánh bao mẹ làm cho cô, đi cầu sư học tiên. Đội đến lúc trở về, nhất định phải chém chết kẻ phụ lòng kia!

“Đồ xấu xa...”

Thái Thường đột nhiên rơi lệ, ôm táo xanh thật lâu mà không đi một bước.

“Chàng đã trở về tới tìm ta?”

“Ừ?” Hào Hành thấy nàng không ổn vội đuổi theo, phát hiện mặt nàng rần rụa nước mắt, hoảng hốt vội vàng đón lấy những quả táo rồi lau nước mắt cho nàng, nói: “Vừa rồi không phải còn đang vui à? Sao đột nhiên lại khóc?”

Thái Thường nhủ mắt tức giận đưa tay nhéo gương mặt chàng: “Sắc quỷ! Còn dám nói đầu óc của ta không tốt. Về sau chàng còn bỏ ta lại nữa, ta sẽ không sinh con trai cho chàng!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thượng thần phải xuất chinh . . .

Từ sau khi hạ quyết tâm ở chung phi pháp với Hào Hành, mỗi ngày Thái Thường ngoại trừ buổi trưa đi đưa cơm cho Từ Loan, rảnh rỗi không làm gì liền dẫn tiểu tiên nga đồ xô đến đảo sửa lại căn nhà nhỏ, đào hầm lấp đất, chuẩn bị sau này đến đường lão, dự tính tương lai mấy ngàn năm sau đều hao phí trong đây.

Hào Hành làm xong công vụ trở lại đảo nhỏ, thấy Thái Thường cùng tiểu tiên nga đang mệt mỏi ngủ gật o o, bên cạnh còn có mấy bản vẽ nàng tỉ mỉ bày ra. Nhặt lên nhìn, phía đông muốn xây cửa tiệm bánh bao mút hoa quả, phía tây dựng túp lầu nhỏ bán mì sợi, phía nam núi trồng cây đào, phía bắc núi trồng cây lê. Chẳng thấy nửa điểm phép tắc tiên gia, hoàn toàn như người phàm sống qua ngày.

Mặc dù khai khẩn trang viên một chút đi được nhưng Thái Thường thề sẽ phục hồi cảnh tượng còn yên bình hơn năm đó của Tiết gia trang. Tập trung ở trên đảo làm gần trăm năm, rốt cục mới thấy lại non xanh nước biếc, đảo mặn khắp vườn.

Một ngày kia Hào Hành vẫn còn trong lớp, vừa quay đầu đã nhìn thấy Thái Thường đang cười hi hi lẳng lặng ngồi xổm ở một bên, nâng má chờ chàng tan lớp.

“Hôm nay không lên đảo xây cửa tiệm bánh bao của nàng à?”

Hào Hành bỏ lớp chạy tới nựng gò má ngày càng gầy gò của nàng, nói thật từ lâu lắm rồi suốt ngày chẳng thấy nàng đâu, hể hỗi là buồn bực lên đảo mở phòng làm đất, làm cho chàng rất ghen tỵ với hòn đảo kia.

“Chàng theo ta, ta có lễ vật muốn cho chàng xem!” Bộ dạng Thái Thường thần thần bí bí, cười quỷ quyệt: “Sắc quỷ thấy nhất định sẽ cảm kích ta.”

“Hả?” Hào Hành sờ sờ bụng nàng hỏi sâu xa: “Là xem nơi này hả?”

Thái Thường nhìn quanh một vòng vội vàng kéo tay chàng ra: “Chỗ này để nhìn sau! Đi xem chỗ khác trước!”

Hào Hành suy nghĩ trong chốc lát: “Có phải muốn bản điện viết bảng hiệu cho tiệm bánh bao của nàng không? Muốn viết là ‘cửa tiệm bánh bao của ngổ sen lớn và bắc đèn nhỏ’ hả?”

Thái Thường lườm một cái, dắt chàng lên đám mây: “Chàng phải hứa với ta nhắm mắt lại đến khi ta cho phép chàng mở mắt ra, không cho phép chàng nhìn lên!”

Hào Hành đáp lời, nhắm mắt lại theo ý nàng, bị nàng dắt thẳng về đảo nhỏ.

Còn chưa dẫm lên bãi biển mềm mại, Hào Hành liền che mắt dặn dò: “Đề bản điện đổi giấy cho nàng, đừng để dính nước.”

Thái Thường chỉ cười không nói nhảy xuống đám mây rồi đỡ chàng xuống. Mãi đến khi giày Hào Hành vừa chạm vào đá cuội trải thành đường, lúc này mới cong môi nói: “Nàng còn biết lót đường. Vậy là quá trình tu tiên của nàng tiến bộ rất lớn.”

“Nhanh lên nhanh lên. Hy vọng chàng thấy sẽ hài lòng hơn, còn có thể khen ta vài câu nữa.”

Thái Thường liếc mắt một cái, vội kéo tay Hào Hành chạy về phía trước, không ngừng dặn dò: “Ráng nhìn nha! Không cho phép nhìn lên!”

Hào Hành đang định giận vì nàng lạnh nhạt với mình lâu như vậy, muốn lên mở mắt ra. Đột nhiên, một cơn gió biển thổi qua, phảng phất đưa tới hương sen làm chàng mơ màng bỗng ngừng lại.

“Gần đây nàng thoa phấn son nặng mùi hà?”

“Được rồi.” Thái Thường rót cục đất chàng đứng lại, cười nói: “Mặc dù ta biết không thể nào phục hồi cảnh vật như ban đầu nhưng ta hiểu rõ trong lòng chàng vẫn luôn mong nơi này có thể tái sinh. Ta cũng vậy, ta rất nhớ hồ sen thấy khi còn bé. Cho nên, chàng mở mắt ra đi, hi vọng chàng đừng trách ta phá đất, trồng hoa lung tung.”

Nhưng Hào Hành vẫn nhắm chặt mắt, Thái Thường nhanh chóng rút tay.

“Làm sao vậy? Có phải chàng sợ ta lại làm hư không? Huầy, cho dù những năm qua uống công ta bận rộn thì chàng cũng phải nhìn xem sao, cùng lắm thì ta đổi trở về nguyên dạng được rồi!”

Hào Hành kiềm nén những giọt nước mắt mấy ngàn năm nay chưa từng chảy ra, từ từ đem đôi mắt như ngọn đuốc mở ra. Tuy nhiên, đập vào mắt là ngàn chiếc lá sen trùng trùng điệp điệp bao quanh bày ra. Những cây sen trong sạch hiện ra khuôn mặt ửng hồng, nương theo gió nhẹ khoác áo nghệ thường*. Chen giữa ngút ngàn lá sen là những đóa e thẹn tỏa hương.

“Vẫn... vẫn khỏe chứ?”

Thái Thường miết ngón tay thấy dường như chàng muốn đem hồ sen mới tu sửa hoàn toàn thu vào tầm mắt. Nàng sợ chàng tức giận nàng sẽ khôi phục bộ dạng hư hỏng trước kia.

“Nếu muốn khôi phục... Chàng có thể cho ta mượn người để hỗ trợ không?”

Hào Hành nghiêng mặt nhìn qua gò má suy nhược và ánh mắt mong đợi của nàng. Một nụ cười nơi khóe môi chàng tan ra, nói: “Đa tạ nàng, Thái Thường. Nàng làm rất tốt, thật sự cảm tạ nàng đã vì ta làm những việc này.”

Chàng ôm nàng vào lòng, “So với bất kỳ lễ vật nào, những việc này làm cho bản điện rất vui. Cảm tạ trời xanh đã cho chúng ta gặp nhau.”

Sau đó Thái Thường được dịp nằm sấp trên ghế lải chần thăm tra kế hoạch tiếp theo của đảo nhỏ. Hào Hành vì cảm kích nàng đã tu sửa hồ sen, thể thốt xông vào nhà bếp muốn đích thân xuống bếp nấu đồ ăn cho nàng.

Thức ăn còn chưa lên bàn, đột nhiên ngoài cửa có rất nhiều tiên gia mang theo binh khí đến tụ tập. Thái Thường nhanh chóng bỏ lại tám bản đồ ra ngoài nghênh tiếp thì thấy mặt sắc các chư vị thiên binh đều âm đạm.

Thước Diệp thấy nàng ra, vội vàng bước lên kéo nàng qua nói: “Lúc này mà các ngươi còn tiêu dao sung sướng, không biết Đông Hải Hi Chiêu Đế Quân đã khởi binh tạo phản, sắp đánh lên trời sao?”

Sự việc kể tiếp thế nào Thái Thường còn chưa kịp hiểu vì Hào Hành sau khi nghe thấy đã mặc tạp dề chạy ra, đẩy nàng vào nhà còn mình ở trong nội viện cùng chư tiên thương nghị đối sách.

Thái Thường ở trong phòng đứng ngồi không yên, chỉ thấy phương đông từng mảng mây đen tiến gần, lại không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì nhiều loạn.

Không biết qua bao lâu, nàng lo lắng khóc hết mấy lần, cuối cùng thượng thần mới đẩy cửa đi vào. Thái Thường vội vàng đến hỏi: “Có phải chàng muốn dẫn binh đi nghênh địch? Đó là thủy binh của Đông Hải! Cho nên chàng nhất định phải đi đúng không?”

Hào Hành gạt đầu, cầm tay nàng cười nói: “Sợ là không có cách nào trước khi đi cho nếm thử thức ăn bản điện làm. Nàng lập tức trở về Thiên cung đi, chờ ta trở lại được không?”

“Không được không được! Vạn lần không được!”

Thái Thường nghẹn ngào, nắm lấy tay chàng không buông: “Chàng lại muốn bỏ ta phải không? Ta cũng có thể đi theo cùng chàng nghênh địch! Chàng quên ta đã từng đánh trận! Ngàn năm trước ta đã đánh trận, ta còn có kinh nghiệm hơn chàng!”

Hào Hành khẳng định gạt đầu, ôm nàng hôn lấy hôn để, “Bản điện biết, bản điện biết, Thái Thường giỏi nhất chinh chiến! Nhưng...lỡ đâu trận Đông Hải này giống như trận Đông Sơn...Nàng muốn quãng đời còn lại của bản điện làm sao có thể sống? Thái Thường, vất vả lắm nàng mới có thể trở về, sao bản điện có thể cho nàng đi? Lúc này đây bên cạnh nàng có ta. Lúc này đây chúng ta không cho phép hứa hẹn gì hết. Lúc này đây đổi lại nàng chờ ta, ngoan ngoãn ở nơi này chờ ta trở về.”

“Nếu chàng không cho phép ta đi, ta cũng không cho chàng đi!” Thái Thường bám vào người chàng khóc oà thảm thiết: “Ta đã trải qua, ta đã đau đớn! Ta biết rõ có nhiều nguy hiểm có nhiều sợ hãi! Nên sao ta có thể lại trở mặt nhìn chàng đi chịu chết! Nhà, ta đã sửa xong... Ta còn định cùng chàng uống rượu mừng...Tên của con ta đều đã định! Những cây đào kia vẫn chờ chàng đón, trái cây cũng chờ chàng hái... Vì cái gì mà hai ta phải gặp chuyện như thế này... Tại sao phải như vậy... Nhất định không ai thêm lấy ta sao?”

“Có nàng ở đây nhớ bản điện, bản điện sẽ không sao cả!” Hào Hành sờ viên Thủy Linh Châu đeo trên cổ mình vội trao cho nàng: “Đúng lúc trả viên ngọc cho ông chú của nàng, bản điện đã biết tất cả chỉ là duyên phận trước đây của nàng. Còn viên ngọc này là của bản điện. Ta biết rõ ta chưa bao giờ

tặng nàng vật gì, hãy xem nó như vật đính ước với nàng có được không? Nàng nhận lấy nó, nhận lấy một linh hồn, một trái tim của bản điện, có nó ở bên bản điện sẽ không gặp chuyện không may.”

“Nói vậy...” Thái Thường quay mặt qua chỗ khác: “Chúng ta sớm đã có vật đính ước... Chẳng phải là nửa cái bánh bao kia sao?”

Hào Hành lắc đầu cười, nhìn qua các chư tiên còn đang đợi ngoài phòng. Chàng nắm chặt tay của nàng: “Đợi đến khi ta trở về, thấy nàng mập lên một chút có được hay không? Như vậy mới đáng yêu, tựa như lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng.”

Thái Thường gạt đầu, âm thanh đã bị hạt châu thu lấy hết, khóc không thành tiếng.

“Tốt lắm,” Hào Hành gạt đầu: “Ta sẽ không như hấn. Thái Thường, không cần phải hoài nghi bản điện sẽ bỏ lại nàng, không nhớ nàng. Vào lúc nàng còn chưa biết, vào lần đầu tiên thấy nàng, lúc nàng còn nằm trong nôi vượn tay ra nắm lấy tay ta, từ đó trở đi ta đã yêu nàng, lặng lẽ yêu nàng, yêu lâu như vậy, do đó phải tiếp tục yêu nàng.”

Đôi môi hôn nàng không ngừng run rẩy nói: “Tiểu tiên, hãy chờ bản điện trở lại. Đến lúc đó, chúng ta sẽ sinh con trai.”

Nhẹ nhàng dời đôi môi, Thái Thường còn vương nước mắt đã ngủ mất.

Hào Hành ôm nàng đặt lên giường, nói với viên Linh Châu: “Thay ta chăm sóc nàng thật tốt, chờ ta trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Sẽ lại gặp người . . .

Lúc tiểu tiên nga tới, chỉ thấy Thái Thường đang trùm chăn trốn ở trên giường khóc, thậm chí quên tắt lửa bếp thiếu chút nữa phải đi lấy nước cũng không có ai quan tâm.

“Tiên từ...”

Tiểu tiên nga ngồi bên giường chạm vào nàng thì thấy chăn khẽ run, Thái Thường vẫn không ngừng nức nở.

“Người không cần phải đau lòng, Thượng thần sẽ không có chuyện gì đâu, người khóc như thế là điềm xấu đó!”

“Hả?” bộ dạng Thái Thường như một nữ quý đột ngột tung chăn. “Đứng! Không thể khóc, không có thể khóc! Khóc là điềm xấu! Vậy ta không khóc!”

Nàng ôm hạt châu Hào Hành đưa cho nàng, tóc tai bù xù chạy đến bờ biển ngóng chờ, trong miệng nói lảm bảm, nói: “Sắc quý giỏi nhất, sắc quý anh dũng nhất, sắc quý lợi hại nhất... Ta ở đây chờ chàng, chàng có biết rằng còn có ta ở đây chờ chàng...”

Nàng nói xong lại nén không được bắt đầu gạt lệ, tiểu tiên nga cũng không nghĩ ra biện pháp nào an ủi nàng, thấy mấy ngày liền ở Đông Hải mây đen bao phủ, lửa khói bốc cao, không khói âm thầm toát mồ hôi.

“Có điều tiên từ... Gần đây trên mặt người nổi mụn ngày càng nhiều. Người xem xem, chắc do vừa lo lắng vừa nóng nên mới nổi mụn!” Tiểu tiên nga vất hết óc phân tán sự chú ý của Thái Thường: “Nếu chờ lúc thượng thần bình yên vô sự trở lại, thấy người thay đổi khó coi, chẳng phải không tốt sao?”

“Gi? Ta nổi mụn rất nhiều à?” Quả nhiên Thái Thường khần trương sờ đông sờ tây. Những năm trước đây, toàn thân nàng luôn đột nhiên xuất hiện vài nốt mụn hình thù kỳ quái, điều này làm nàng rất kinh hãi.

Tiểu tiên nga phụ họa: “Đúng vậy, chỗ này có một cái, chỗ này cũng có! Người nhất định phải ngưng thần tĩnh khí, đừng để hao tổn tinh thần!”

Từ xa truyền tới tiếng cầm huyền có một không hai, Thái Thường cẩn thận lắng nghe trong chốc lát, hỏi: “Đến lúc nào rồi, lẽ ra bầu trời lẽ ra phải chia phe mới đúng chứ?”

Tiểu tiên nga nghe ngóng, lắc đầu: “E là tiếng nhạc không giống sênh ca bình thường, trời đất đang là lúc không thể cho phép có tiếng đàn ‘tuyệt huyền’ rung động như thế. Từ khai thiên lập địa tới nay, nghe nói trên đời này chỉ có Nam Cực Tiên Ông nghe qua tiếng đàn này vang lên! Tiên từ, hôm nay cũng coi như chúng ta nghe được, cho nên là điềm tốt, thượng thần nhất định sẽ không có chuyện gì!”

Thái Thường đáp lời, nhẫn nại nghe trong chốc lát, chợt cảm thấy âm sắc sông núi đều không thể sánh bằng. Tuyệt huyền cầm từ xa truyền đến quả thật uyển chuyển vô cùng.

“Có điều... ngữ điệu này thật sự hơi bị thương.”

Mãi đến khi trời, không biết tình hình chiến đấu ở Đông Hải như thế nào, Thái Thường nằm sấp trên bàn nhai vài cọng rau rồi lo lắng rót cuộc ăn không trôi. Tiểu tiên nga miết đầu ngón tay đếm, nói: “Ngày thứ chín, ngày hôm nay cũng là ngày Tử Loan điện hạ cùng thần cá kết thúc kỷ hạn trăm năm. Hy vọng tất cả đều tốt đẹp, tất cả đều tốt đẹp.”

Thái Thường đang nâng má nhớ tới Hào Hành, chợt nghe trên đảo có tiếng bước chân cùng với tiếng bọt sóng thay nhau nổi lên, lập đứng dậy, đẩy cửa chạy ra gọi: “Sắc quý! Có phải chàng đã về hay không? !”

Bờ biển rộng lớn tìm không thấy bóng dáng Hào Hành, ngược lại chỉ có Tịnh Đế tiên tử khắp khiêng đi tới. Thái Thường vội vàng cất bước về trước, thấy trên làn váy Tịnh Đế nhiễm máu đen, suýt nữa bị dọa bất tỉnh.

Tiểu tiên nga đi ra vịn lấy nạng, trông thấy dáng vẻ mệt lả của Tịnh Đế cũng sợ hãi: “Tịnh Đế tiên tử... Chúng ta không không chế nổi thế cục sao? Thượng thần... Thượng thần... ngài ấy gặp chuyện?”

Tịnh Đế thấy Thái Thường lập tức ôm lấy nạng khóc nức nở, “Tử Loan... Là Tử Loan điện hạ... Tử Loan điện hạ... Đi...”

Đã tròn trăm năm, bóng mặt trời nơi cầm đài đi vào số mệnh cuối cùng, Tử Loan chỉ thiếu một ngày là có thể trở về vị trí cũ. Chỉ là tuyệt đối chưa từng nghĩ đến, Hi Chiêu Đế Quân sẽ đem mạng của mình ra làm tiền đặt cược, biến trời ngập nước, dân chúng lâm than, khổ không thể kể xiết.

Hắn ôm hận muốn tìm Thượng Dao tiên tử đã ruồng bỏ hắn rồi đi, kể cả con gái ruột thịt của mình.

Ngày xưa Tử Loan có thể ngăn thần cá không bị rơi xuống đất, đành phải mạo hiểm vạn kiếp bất phục, xuất quân trước, lãnh binh công khai. Cuối cùng vây hãm Hi Chiêu vây tại đại môn Thiên cung.

Thế cục Đông Hải đã định, Tử Loan bị thương lập tức chạy về cầm đài, bỏ tức kiếp số còn lại của thần cá, chư tiên đã chuẩn bị chúc mừng song hỷ lâm môn.

Chỉ là ai cũng không ngờ, Hi Chiêu Đế Quân lại có thể dung thanh kiếm hấn mang theo chặt đứt xiềng xích, một mình liều chết xông vào Thiên đình, bức Thiên đế thoái vị, còn tìm con gái về.

Tìm Thượng Dao đã nhập vào bảy hồn tám phách Hi Chiêu, các thượng thần đem khí lực hợp thành một thể, cũng có thể bị hấn công phá, ngược Tỳ Ca tiên quân thậm chí bị hấn chường lực suýt nữa đánh xuyên, lập tức làm Thiên cung sợ hãi. Thước Diệp tiên tử nhận lệnh hợp thể các tiên tử, liền nhận thấy hai mươi bốn vì sao thiếu mất một, lúc này mới không có cách nào chặn trụ Hi Chiêu. Ngay lúc nguy cấp, vừa vặn Tử Loan từ cầm đài trở về.

Thước Diệp khóc thảm thiết nói: “Vì sao Tử Loan phải gánh chịu tất cả những điều này?”

Nước lũ của Hi Chiêu sắp sửa thôn tính cả tòa Thiên cung, tất cả mọi người đều thành vô năng vô lực.

Trong nháy mắt, hào quang khổng lồ bao phủ làm đôi mắt các chư tiên đau nhói. Sau đó gió bắt đầu thổi, kế tiếp là cầm đài rên rỉ.

Trăm năm Tử Loan chỉ thiếu ba khắc là xuất quan, cố giữ lại phần cuối cùng.

Đến giờ, giờ Mẹo ba khắc. Trùng hợp trời đất cùng đau thương.

Hi Chiêu bị trói khóa dưới vách đá phía xa Đông Hải.

Kiếp số chưa đủ, Tử Loan lập tức phải bị tan thành mây khói. Mặt chàng tiều tụy, thân hình cứ đứng sừng sững. Thước Diệp xông lên ôm lấy chàng rên rỉ: “Nhanh lên! Nhanh lên! Chúng ta nhanh độ nhật nguyệt quang hoa cho điện hạ!”

Đột nhiên cầm đài có tiếng khóc truyền ra, truyền đến còn có cả tiếng đàn chưa bao giờ vang lên, thế nhưng chân thành tấu vang bi ca cả đời.

Chàng nghe được thanh âm của nàng, muốn dùng hết khí lực cuối cùng, trở lại cầm đài, đem hết toàn bộ tinh khí của chính mình truyền cho nàng, để nàng viên mãn. Trăm năm độ kiếp cuối cùng đã thành, thần cá năm đó đã hóa thành cô gái nằm ở trên người chàng khóc thút thít.

Giọng nói của nàng rất êm, ôm chàng nhẹ nhàng không biết mệt mỏi, nước mắt rơi mỗi lần gọi chàng: “Điện hạ... Điện hạ...”

Tử Loan nâng một cánh tay lên, cười lướt qua nước mắt trên gò má, tuyệt huyền nổ vang, chàng trong ngực nàng, biến thành những mảnh vụn lỏng lẻo, quần quít quanh nàng, rơi lên môi của nàng, cuối cùng bay bay xa nàng, bay bay xa Thiên đình...

Nàng quỳ trên mặt đất, nước mắt rơi xuống biến thành viên trân châu. Nàng đuổi theo chàng, không ngủ không nghỉ, cho đến khi trân châu biến thành màu đỏ nhạt rồi màu đỏ thắm.

Vương Mẫu cực kỳ bi thương, lớn tiếng trách mắng nếu không phải bởi vì nàng, Tử Loan không thể bị như thế. Nếu nàng không khóc to quá nhiều Tử Loan, Tử Loan sẽ không vứt bỏ cơ hội cuối cùng, đem tất cả huyết mạch độ cho nàng mà ra đi buồn thảm như thế. Nàng lại là con gái của Hi Chiêu, chỉ có thể mang đến họa kiếp Thiên đình, không bằng diệt cội tận gốc, tể cho Tử Loan.

Hồi lâu sau, Thiên đế chậm rãi mở miệng: “Tất cả đều vì ta mà ra... Đem nàng ta đi đầu thai đi. Từ nay làm người phàm, tự sinh tự diệt, không liên quan gì đến Thiên đình của chúng ta.”

Hai thiên binh nhắc tiểu Ngư Tinh đi về phía Trọng Kiều, đánh gãy tiên căn của thần tiên tiên căn. Từ nay về sau, mong là sẽ bình yên như ban đầu, chỉ thờ than cho Tử Loan, thờ thanh cho tình yêu say đắm của Tử Loan cùng với Ngư Tinh không được viên mãn.

Thái Thường cùng tiểu tiên nga ôm đầu thống khổ nghe tất cả, Tịnh Đế từ lâu đã khóc không thành tiếng.

“Như vậy... Sắc quý... Có phải là chàng không có chuyện?”

Thái Thường cố nén sự bi thống trong lòng đối với Tử Loan, nhớ đến người đã bỏ lại nàng.

Tịnh Đế lắc đầu, nói: “Kỳ thật... vừa rồi trong các chư thần không có ca ca, bởi vì ca ca đơn độc canh giữ ở Đông Hải. Hi Chiêu xông vào Thiên đình, ca ca kết thúc đường lui của hắn, liền dẫn binh tiến đến Đông Hải, đến giờ... Còn chưa truyền đến tin tức.”

“Không...” Thái Thường tuyệt vọng liều mạng lắc đầu: “Sao chàng có thể đi một mình lẻ loi! Sao chàng có thể... Vạn nhất chàng giống ta năm đó... Chàng... Ta biết gọi chàng thế nào! Điện hạ cũng đã chịu không nổi... Chàng phải làm sao bây giờ?”

Tịnh Đế xiết bả vai của nàng nói: “Thái Thường không cần phải bi ai. Phải tin tưởng ca ca sẽ bình an trở về!”

“Đúng vậy tiên tử! Có lẽ không có truyền về tin tức nói không chừng là thượng thần vẫn bình an vô sự! Ngàn vạn lần người không được thất vọng vì ngài ấy!”

Thái Thường đột nhiên bình tĩnh lại, mắt nàng sáng như ngọn đuốc nơi Đông Hải, giọt lệ biến mất trong hốc mắt: “Không gì có thể ngăn ta thôi tin tưởng chàng. Ta tin tưởng nhất định chàng sẽ bình an vô sự. Điện hạ đi... Ta cũng không biết điện hạ cùng với thần cá kia lại yêu say đắm kinh thiên động địa như thế. Ta phải đợi sắc quý trở lại, cùng chàng sáng lập nơi kinh thiên động địa thuộc về chúng ta.”

Tịnh Đế gật đầu, ôm lấy nàng nói: “Thái Thường muốn chờ ca ca trở lại, cùng ca ca bên nhau, nhưng ta... Ta cũng có sứ mạng của mình phải đi hoàn thành...”

Thái Thường sững sờ, khẩn trương nói: “Tịnh Đế muốn đi đâu? Chẳng lẽ muốn đi tìm Tử Loan điện hạ sao? Chẳng lẽ Tịnh Đế đối với điện hạ...”

Tịnh Đế cười khoát tay: “Thái Thường phải nhớ kỹ thế gian không có việc gì là kết thúc, bởi vì đằng sau mỗi kết thúc là sự luân hồi kế tiếp. Ta cũng muốn trải qua một kiếp luân hồi của mình. Số mệnh ta, điện hạ và thần cá là có duyên, tất cả sẽ không kết thúc. Tuy chúng đau lòng vì điện hạ thì đồng thời một sinh mệnh mới cũng sẽ bắt đầu. Nhớ rõ lời của ta, Thái Thường, chúng ta cuối cùng sẽ gặp lại nhau, sẽ gặp lại!”

Thái Thường không động đậy, chỉ có lẳng lặng cùng nàng nắm tay, tiện đà Tịnh Đế cười nhẹ ôm nàng một cái rồi xoay người bay mất.

“Tiên tử...” Tiểu tiên nga khúm núm hỏi: “Vì sao đến một câu tiểu tiên đều nghe không hiểu? Thượng thần rốt cuộc sẽ không có việc gì à? Rốt cuộc điện hạ có thể không chết hay không?”

Lặng im hồi lâu, tuyệt Huyền Âm ngừng, viên thủy linh châu lấp lánh tỏa sáng, Thái Thường mỉm cười nói: “Dù cho kết thúc, chúng ta cũng sẽ gặp lại. Ta sẽ không sợ hãi nữa. Ta chờ chàng trở về bên cạnh ta, ta chờ ngày đó đến.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tử Loan

Mấy ngày trước, nữ thần Thượng Dao của Đông Hải đến Vân Tiêu điện dự thọ yến Vương Mẫu, mang theo một con cá vàng vây bảy màu đến chúc thọ. Tìm mãi không thấy vật gì có thể đựng cả liễn cầm chén rượu trong yến hội, đổ nước Thánh, thả con cá vào. Vương Mẫu rất yêu thích, sai người tặng chén rượu nhỏ hồi cung, không may tiểu tiên nga nâng chén rượu không cẩn thận làm đổ nước Thánh và con cá, một màn hủy hoại diễn ra trước mắt, tình thế lúc đó như quả trứng treo lơ lửng.

Đúng lúc tử điện hạ Tử Loan đi chinh chiến bên ngoài về chúc thọ mẫu thân, phát tay áo vàng đón lấy con cá và nước Thánh, hóa giải việc này. Thượng Dao chúc mừng Tử Loan cứu giúp lúc lâm nguy bèn chén rượu thì triển phép thuật tại cửa cung làm ao vuông, trăm hoa hóa thành hai đóa hoa sen Tịnh Đế* trong ao, thả Thái Thái thần cá vào trong nuôi dưỡng.

Con cá sinh dưỡng một ngày, Đông Hải tự nhiên sẽ một ngày vì Thiên cung mà cầu phúc, tượng trưng cho sự hòa thuận của thiên thủy.

Nhưng đằng sau sự vui vẻ này duy chỉ có Thước Diệp tiên từ liên tục đưa mắt nhìn ao trầm mặc thật lâu. Buổi tối Nam Thiên Môn rất yên tĩnh, gió phơ phẩy nhẹ, Thước Diệp đến cạnh ao Tịnh Đế, nước róc rách chảy qua làm nổi bật đuôi lân quang của thần cá thập phần chói mắt.

Thượng Dao từng là tiên từ mà Thiên đế lúc còn trẻ yêu mến, sau nhiều lần trắc trở mới gả cho Đông Hải Hi Chiêu thượng tiên, trăm ngàn năm qua không tranh quyền thế, không liên hệ với Thiên đế, có một lần còn bị khen ngợi là nữ thần dám vứt bỏ đám hận. Đối với nữ thần suýt chút nữa thành cô của mình, Thước Diệp từ trước đến nay lại không thích, trăm ngàn năm qua không liên lạc, đột nhiên nhân lúc Vương Mẫu thiết thọ yên mời bát hoang lục giới lại đến thăm, khiến nàng không thể không sinh lòng cảnh giác.

Thước Diệp len lén dùng thuật hoá đổi nhật nguyệt phương pháp, hút ánh nắng chảy vào vào trong ao xem, lập tức bị hù dọa kinh hãi hoa mắt: trong ao biến đổi cảnh tượng gió tanh mưa máu nhìn thấy mà giật mình! Thước Diệp cẩn thận phân biệt, hình như là mấy trăm năm sau, Thiên cung, ngọc dịch quỳnh tương**, ao Tịnh Đế, thần cá, tiểu đệ Cửu Dạ, mây mưa vân vũ... Thước Diệp mềm nhũn trên mặt đất, lúc ánh sáng thu lại trong chớp mắt nàng thấy dòng chữ “Mùng bảy tháng ba”.

Quả nhiên, rốt cuộc là Thượng Dao đã ở trước cung điện hạ cổ lên gã nam nhân đã vứt bỏ nàng. Kiếp số này, sớm muộn gì cũng đến.

Wang Mẫu cho đòi Thước Diệp cả đêm, hỏi thăm nàng lúc thu ánh sáng có nhìn thấy phương pháp nào phá giải không. Thước Diệp chỉ biết lắc đầu, ngoài cửa sổ chim Họa Mị lại bắt đầu rên rỉ dài dằng dặc.

Kiếp số nói ngày mùng bảy tháng ba, hoàng tử thứ mười một của Thiên đế là Cửu Dạ đem ngọc dịch quỳnh tương đổ vào ao Tịnh Đế, chính tác phẩm phong vân trong ao, Thất Thái thần cá hấp hối, thần cá đã hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, một khi mất mạng, Thiên Địa mất căn cơ, toàn bộ sụp đổ tại Đông Hải...

“Chị Diệp.” Tử hoàng tử của Thiên đế Tử Loan yết kiến. Chàng dựa vào cửa dáng vẻ không nhịn được cười nàng, “Muốn hỏi xin chị chút ánh sao đi trên chóc tiểu tiên nga.”

Thước Diệp ngẩng đầu, bắt gặp Tử Loan mặc tiên bào màu hoàng hôn tiên bào, đứng lặng im tại cạnh, đầu tóc buộc lên gọn gàng, cầm một cây sáo bạch ngọc càng làm nổi bật lên anh khí bức người của chàng. Hai tay để sau lưng, chàng khẽ cười nhìn về mặt đang buồn oán của nàng, thoáng chốc cả tòa Nguyệt Hoa cung tựa hồ cũng từ tâm trạng lo lắng trở nên an bình xuống.

“Lúc nào rồi mà còn muốn xin ánh sao của tỷ đi trên chóc tiên nga.” Thước Diệp đứng dậy đón tiếp nhưng sau đó vẫn đi đến trước hộp sao lấy một ít cho chàng. Tử Loan say hoa cười một tiếng, thâm trầm nhìn ánh sao thật lâu.

Không biết sao trong nháy mắt đó Thước Diệp giật mình vì nàng rõ ràng thấy huyết quang trong mắt chàng.

“Tử Loan!” Thước Diệp gọi

“Sao thế?” Tử Loan lộ mặt tươi cười. “Yên tâm, đệ tất nhiên đem những ánh sao này ban cho các tướng sĩ của đệ xem, cả ngày đóng trong ánh nắng, ngày cả các vì sao hình dạng ra sao đều chưa từng thấy qua.”

Ánh hoàng hôn bao trùm lấy chàng. Thấy chàng dần đi xa, Thước Diệp thất thần nhìn theo bóng lưng, khóe miệng run lên nhẹ nhàng...

Thất Thái thần cá được tiên khí che chở đưa vào Cầm đài nơi ẩm áp và thoải mái nhất trong Thiên cung để trông nom. Đám Tiên Tử nhìn thấy thân thể thần cá thân thể càng ngày càng bơi nhẹ nhàng, mỗi lần nó lộn nhào một chút thì tim mọi người liền bị xoắn theo một chút.

Thình lình đại họa Tử Sơn Đông Quân xông vào điện thánh, liên tục nói rượu trong hồ lô của mình không có gì lạ, nhất định không phải do mình sai nhưng vẫn quý gỏi thính tội suốt ba ngày. Thiên đế muốn hân hạnh đi tìm cách cứu thần cá, Tử Sơn Đông Quân thiếu chút nữa thì đập đầu chết trên bậc... Không ngờ mấy ngày sau, Tử Sơn Đông Quân quả nhiên ra biện pháp tốt.

Nghe nói trên bức vách Đông Hải có khắc, chỉ cần một vị có công đức, lý lịch, tu vi có thể thành thượng thần rồi vào ao cùng con cá ngày đó canh giờ xuất thế thành thần tiên là được. Để vị tiên này cùng thần cá ở cùng trăm năm, trong khoảng thời gian đó không được có người ngoài quấy rầy, lại vừa hóa giải trận kiếp số này.

Thước Diệp lục tìm hết cấp bậc của chúng tiên. Sau khi tra được giờ thả con cá vào ao là giờ Mẹo canh ba, lại lật tất cả hộ tịch của tiên nhân, một tên xuất hiện cùng lúc, ngón tay Thước Diệp run lên vài cái, thất thố nói ra: “Từ từ điện hạ... Tử Loan.”

Tử Loan trấn thủ ở Nhật quan bị gọi vào cung, còn chưa gặp được Thiên đế, Vương Mẫu đã bị mấy tiên từ báo phải đến Cầm đài. Cầm đài trấn thủ những giai điệu tuyệt huyền âm siêu phẩm nhất trong trời đất. Đàn cầm như tên của nó, dĩ nhiên không chỉ một dây đàn mà mỗi dây đàn mỗi trụ đàn đều hài niệm tuổi trẻ, tuổi trẻ không hoài niệm, tuyệt huyền cũ xưa. Nhưng khi nó cho rằng đến lúc trời đất và con người tương hợp, nó sẽ tấu xuất thế những giai điệu tuyệt vời nhất.

Tuy đã tồn tại vài vạn năm nhưng ngư ời nghe thấy thanh âm không dứt của nó chỉ sợ chỉ có phụ quân chàng là Thiên đế và Nam Cực tinh quân thôi. Tương truyền lúc nó tấu lên mọi âm thanh đều im lặng không dám lên tiếng, Loan Phụng đợi nó vang lên xong mới dám hợp mình, sông núi nhật nguyệt chảy tràn vàng kim, phản chiếu màu xanh biếc chói lọi.

Tử Loan vẫn mặc tiên bào màu hoàng hôn hình rồng, đơn độc trấn tĩnh đi tản bộ. Chàng nhìn sắc tia từ phur ong đông rồi nhìn qua thần cá, đến bên cạnh nó, chàng dịu giọng nói nhẹ: “Thôi đi** cho người nghe, có được không?”】

sen Tịnh Đế* : còn gọi là sen liên đài, tượng trưng cho ân ái vợ chồng.

ngọc dịch quỳnh tương** : chỉ rượu hay đồ uống ngon

địch (笛)** : Ống sáo. Đồi sau gọi thứ sáo thổi dọc là tiêu 簫, thứ thổi ngang là địch笛.

【Cầm đài tiền truyện】

Trước khi đi Nam Cực, Từ Loan ở ải Nhật quan xem thiên tượng, lim dim ngủ trưa, mơ thấy một con cá vàng nhỏ quẫy đuôi quay đầu nhìn chàng mỉm cười. Chính mình một mực xuống giữa hồ sen xanh biếc đuổi theo nó, lại bị nó nghịch ngợm vỗ đầy bọt nước vào mặt.

Con cá vờn quanh chàng bơi qua bơi lại, hình như có ý cùng vui đùa huyền ảo. Từ Loan mỉm cười lắc đầu, ngồi bên mạn thuyền nhẹ nhàng vuốt ve Vân Già Nguyệt*, thổi ra một khúc Tiên Mộng Du Hà.

Sau khi tỉnh lại Từ Loan tự giễu, thế gian làm gì có một con cá biết cười chứ?

Tuy nói là trong mơ nhưng sau khi đùa cợt, lại khắc con cá kia vào đầu, rốt cuộc đời đi không được.

Tiên ông cho truyền, muốn Từ Loan cùng mình du hành trở về Nam Cực Thủy Tinh cung nghỉ ngơi vài năm.

Từ Loan một bầu tâm sự nặng nề, đơn giản là vì tiên ông bảo chàng nên gặp vị nữ tiên tử, trăm ngàn năm sau, nàng ấy sẽ vì chàng mà chết.

Còn chưa gặp nhau, đã nhất định biệt ly.

Từ Loan đi vào Nam Cực cung, đứng bên ngoài phòng Dạng Trà tiên tử, lần đầu tiên thấy nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của nàng.

Dạng trà là nữ tiên tử dung mạo xinh đẹp, đang cẩn thận giúp tiên ông sửa sang lại quần áo.

Một cô gái như vậy, lại sớm bị lời nguyên phong ấn trăm ngàn năm sau trọn đời sẽ không trở về.

Phòng ngoài của Dạng Trà trông tr ải, giống như vận mệnh của nàng đau khổ và khắc nghiệt. Vì vậy chàng liền cười hỏi nàng, sao không đặt vài bông hoa ở đây?

Có lẽ có hoa, sinh mạng của nàng hẳn sẽ không uống phí chờ đợi số mệnh sinh tử.

Gò má Dạng Trà ửng hồng, chỉ vì đó là lần đầu tiên người nam tử nàng ngưỡng mộ trong lòng nói chuyện với nàng.

Tiên ông hỏi đùa Từ Loan, nếu để Dạng Trà làm thê tử của chàng thì thế nào?

Lời vừa ra khỏi miệng, Từ Loan cảm thấy không hay lắm. Dạng Trà nhẹ nhàng cúi đầu, khẽ cắn cánh môi, đôi gò má càng lộ vẻ ửng đỏ.

Nàng mong mỗi ư?

Từ Loan cười, nếu mình thật sự nợ nàng một mạng sống vậy cho dù lấy thân báo đáp cũng tốt.

Chỉ là sau khi đáp ứng, lòng Từ Loan cứng lại không cỏi được nút thắt. Những nút thắt không cách nào nói rõ với Dạng Trà, càng không cách nào xin tiên ông lời khuyên, có lẽ ngay cả chính chàng còn không hiểu rõ.

Gợi ý mở những nút thắt một nụ cười, nụ cười thoáng qua của con cá bảy màu óng ánh, thỉnh thoảng sẽ đến cắn khẽ cắn vạt áo chàng, ở bên cạnh chàng nghe chàng thổi Vân Già Nguyệt.

Tiên ông nói lúc thiên địa sơ khai, tuyệt huyền là do một khối Kim Thạch từ đất tách ra mà hóa thành, chỉ vang lên lần đó. Bảo bối của Từ Loan là Vân Già Nguyệt, nói không chừng thời điểm người có tấu tuyệt huyền sẽ cùng chàng loan phượng hòa minh.

Mà trong nội tâm giấc mộng loan phượng hòa minh mộng, lại không thể dành cho Dạng Trà.

Vân Già Nguyệt không phải vật đính ước, đơn giản là vì nàng không phải là giấc mộng về nàng ấy.

Trở về Thiên cung, chưa đến tẩm điện của mình, Từ Loan bị triệu đến Cầm đài.

Lúc này chàng mới đột nhiên nhớ ra, mấy ngày trước, mình từng cứu một con cá tại Tịnh Đế ao khẩn cấp, an ổn ôm con cá vào ngực. Con cá kia cắn chặt tay áo chàng, hình như là sợ hãi, rồi lại dựa dẫm.

Chẳng lẽ, trong mộng báo trước sẽ cùng nàng gặp lại nhau?

Trăm năm gông xiềng, Cầm đài lớn như vậy chỉ trơ trọi một thân cá và chàng bên nhau. Từ Loan đến trước mặt con cá, chỉ liếc mắt một cái, chính là vĩnh viễn.

Chàng cảm Vân Già Nguyệt, cười hỏi nàng, thối địch cho người nghe, được không?

Con cá do ảnh hưởng của rượu đông đưa cái đuôi bảy màu, hữu khí vô lực thổi bọt nước.

Khúc Du Hà trong mộng lại xuất hiện, trong nháy mắt con cá an tĩnh, đầu sáng ngời nhẹ nhàng bơi đến gần chàng.

Từ Loan ngủ bên thanh sạn, một đêm ngon giấc.

Sáng sớm thị vệ thân cận của chàng là Hồng Chấn tướng quân sẽ đến đưa đồ ăn sáng, quá trưa Thái Thường tiên tử đến đưa bữa trưa, buổi tối Thước Diệp thượng thân sẽ phái hai sao nhỏ đến tặng bữa tối.

Đều đặt ở cửa Cầm đài rồi nhanh chóng rời đi, không dám quấy nhiễu.

Từ Loan cầm lên một chiếc bánh bao thập cẩm ăn, con cá ngoe nguẩy đuôi cọ đá ngọc bích nhìn chàng. Từ Loan ngắt xuống một ít thả trên mặt nước, con cá rất hài lòng phun một chuỗi bọt khí, nuốt mẩu bánh. Từ Loan sờ đầu con cá, nó sẽ không vui mà phun bọt khí lên vạt áo chàng, sau đó ngoe nguẩy lặn xuống nghỉ ngơi.

Chàng xem nó như một giấc mộng, một giấc mộng đã thực hiện.

Thình thoảng chàng sẽ ở một bên quan sát nó, đoán một chút xem nó có phải là cô nàng cá hay không.

Từ Loan nói: “Người mà là cá mãi, nếu một ngày kia có thể hóa thành người, nhất định là một nàng tiên tử xinh đẹp.”

Con cá đang trong sạn đột nhiên dừng lại, nhô đầu ra nhìn chàng, ngay lập tức quay đầu quay ngoắt sang một bên, lùi về cuối phiến đá.

“Chà... xem bộ dáng chắc là cá trống rồi.”

Từ Loan lẩm bẩm, giấc mộng kia hồ sen của chính mình cũng trong nháy mắt âm thầm xuống.

Chỉ là chàng không biết rằng con cá không để ý tới chàng, không phải bởi giận chàng nói sai, mà chính vì chàng nói đúng nên mới thẹn thùng trốn đi.

Mỗi ngày Từ Loan đến đối diện Cầm đài luyện một chút thân pháp, đối với thời hạn một trăm năm của mình không thể sống uống một cách vô ích.

Lúc đi chàng cũng sẽ gọi con cá lỗ măng, dứt cho nó chút cái ăn, dụ dỗ mãi nó mới đi. Mỗi lần đi không quá hơn một canh giờ liền trở về, bởi vì nó cũng sẽ nằm cạnh bờ ao thượng đẳng của chàng.

Chàng không biết nó tên gì, nên mỗi ngày gọi to vài cái tên, nếu thét lên tên nào nó ngừng đầu liếc một cái thì sẽ nhớ kỹ tên này, giữ để dành.

Thất vọng vì có rất nhiều tên nó đều cảm thấy không hay, Từ Loan không còn muốn nó tự chọn, cứ theo ý mình gọi to.

“Kim giáp“, “Thất công“, “Kim lân” ...

Bộ dạng con cá cực kỳ miễn cưỡng, tựa như khinh thường những cái tên chàng gọi ý.

“Người anh em tốt, đừng có kén chọn nữa, ta chỉ muốn ta và người sẽ thân thiết thôi.”

Từ Loan ném cho nó mấy mẩu vụn bánh ngọt, con cá phun cho chàng vài chuỗi bong bóng dài rồi lặn đi ngủ, không để ý đến chàng nữa.

Ngày hôm đó Thiên cung địa khí giống rất sáng sủa, Từ Loan hy vọng hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa, kết hợp tiên khí của Cầm đài duy trì tiên lực và tu vi, không ý thức xong xuôi đã qua một canh giờ.

Tuy chưa bao giờ hứa hẹn điều gì với con cá nhưng chàng biết rõ nó sẽ cho rằng mình cứ một canh giờ sẽ trở về. Từ Loan vội vàng lau đi mồ hôi trở lại bên thanh sạn, điều trước mắt chàng quá đối sợ hãi: trong sạn rõ ràng không thấy con cá!

Từ Loan lo lắng gọi: “Người anh em, thực xin lỗi, ta về hơi trễ, người đừng trách ta mau mau ra đây đi!”

Mãi lâu, không có hồi âm, chàng càng thêm vội vàng: “Kim giáp? Thất công! Người ở nơi nào?”

Rất lâu sau đó, sau tấm màn xoẹt một bóng hình màu vàng kim thoát ần thoát hiện.

“Là ai đó?”

Từ Loan cảnh giác bước qua vén tấm màn, chàng thấy khuôn mặt mà cuộc đời này chàng vĩnh viễn sẽ không quên.

Hé ra dung nhan một cô gái thút thít roi lệ, giọng của nàng mơ hồ không rõ, lại rất ám ức: “Ta... không biết... đường... tìm không gặp... người... ta sợ...”

Nàng mặc một bộ tiên bào nhỏ màu vàng kim, trên đôi bàn chân buộc hai dải Kim Linh bảy màu.

Tất cả ánh sáng vờn quanh trên người nàng đều sẽ cảm giác phải tự ti.

Từ Loan ngơ ngác nhìn nàng: “Người không phải là... người anh em?”

Nước mắt Tiểu Ngư tiên roi càng nhiều: “Người... lại ức hiếp... ta... Ta... không thích... người...”

Khuôn mặt của nàng kiều mỹ hồng hào, giọt nước mắt tuôn roi đều biến thành viên trân châu.

Chàng ôm nàng, xoa lên gò má của nàng, lau những giọt nước mắt không ngừng tuôn roi xuống đất, vừa hôn vừa nói, “Ta đã nói nàng sẽ là tiên tử đẹp nhất trên đời.”

“Là tiên tử đẹp nhất của ta.”

Tiên thuật Tiểu Ngư tiên còn chưa tỉnh, nắm vạt áo chàng, quấy chàng muốn lập tức rút vào trong thanh sạm hóa thành cá nghỉ một chút. Từ Loan rất hài lòng, nàng chơi đã mệt thì ôm nàng lên thả xuống.

Bước đi của nàng chưa vững, hoàn toàn như một đứa trẻ bị bõm học bước. Từ Loan nắm tay nàng, ở phía trước từng bước một dẫn nàng, dạy cho nàng đi, chạy bộ.

Tiểu Ngư tiên thật sự mệt mỏi, liền ăn vạ cắn ngón út chàng không buông ra.

Ngược lại Từ Loan thì vui vẻ tiếp nhận nàng ăn vạ: “Nếu không buông ra, ta lập tức cắn lại của nàng.”

Ngư Nhi lập tức cúi đầu ủ rũ uốn éo vặn eo, không tình nguyện lại tiếp tục học bước.

Từ Loan xoa khuôn mặt mịn màng thanh nhã trước mặt: “Nàng phải trưởng thành nhanh lên, mới có thể đi theo ta đến bất kỳ nơi nào nha.”

Tiểu Ngư tiên lập tức trở nên rất vui vẻ, chỉ là nàng vẫn thiên vị cắn mỗi vạt áo và ngón út của chàng. Từ Loan hiểu ý cười một tiếng: “Xem đi, phải nhanh thành thực đứng lên lên một chút, mới có thể cắn được miệng của ta.”

Ngư Nhi tựa hồ không hiểu lắm, vỗ đầu: “Vì sao... muốn... muốn cắn... miệng.”

“Bởi vì...” Từ Loan cắn miệng của nàng: “Đây mới là cách nàng bày tỏ yêu thích ta.”

Hồng chấn bùng đỏ ăn đến, nghe động tĩnh bên trong cánh cửa nặng nề, bắt đầu đi đem cái mâm cất đi: “... Điện hạ, người ta còn nhỏ a... Ngài sao lại vội dạy người ta những việc này chứ!”

Từ Loan viết trên giấy Tuyên Thành, “Từ Loan, tên của ta, nàng tới đọc thử xem.”

Tiểu Ngư sờ sờ vết mực: “Từ Đoàn!”

“... Từ Loan.”

“Chỉ Đoàn.”

“Từ Loan...”

“Chỉ Loan.”

“...”

Từ Loan đứng dậy đến bên cửa: “Đọc không đúng sẽ không để ý nàng.”

Tiểu Ngư tiên vô cùng ám ức nằm trên tờ giấy: “Cũng không cho... cắn miệng... sao?”

“Không cho.”

Ngư Nhi thút thít khóc, từng viên trân châu theo đôi mắt đẹp của nàng roi xuống.

“Đừng có khóc, nhanh học đọc đi.”

Từ Loan thật sự không để ý nàng, xoay người đi ra ngoài.

Cách rất xa, nghe được tiếng khóc của nàng nhỏ, lòng có chút nín kéo, liền nhẹ nhàng quay lại, cách cánh cửa chàng nghe được nàng từng lần một đang cố gắng đọc nhận rõ từng chữ: “Chi Đoàn... Chi Đoàn... Từ Đoàn... Từ Đoàn...”

Chàng đem nụ cười kia khắc cả trong tòa điện, dựa vào cửa nghe thanh âm của nàng ngủ say sưa.

Sáng sớm, cảm thấy một thứ gì đó mềm mại chạm vào gương mặt của mình, Từ Loạn từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Ngự Nhi cuộn mình ở bên người hắn, đang lấy ngón tay chọc mũi chàng.

Chàng bắt lấy cánh tay đang làm loạn, Ngự Nhi đỏ mặt gọi: “Chi Đoàn.”

Từ Loạn hoàn toàn bị nàng làm cho dở khóc dở cười, sờ sờ nàng: “Chi Đoàn thì Chi Đoàn, nàng nhớ rõ ta là tốt rồi.”

Tiểu Ngự tiên đột nhiên hi hi cười rộ lên, đôi mắt nàng chớp như con bướm nhỏ, nhẹ nhàng cất tiếng: “Từ Loạn.”

Đây là hai chữ nàng nói rõ ràng nhất.

Tiên danh** của mình rất dễ dàng bị phát âm sai, nàng lại liều mạng nhớ kỹ.

“Ừ.” Từ Loạn nhìn nàng về mặt thẳng thắn: “Hiện tại có thể cắn miệng.”

Thân thể Ngự Nhi nhỏ nhắn, nằm phía sau Từ Loạn ngủ gà ngủ gật. Cả ngày nàng bị Từ Loạn bắt học tập đạo tu tiên nên mệt mỏi mềm nhũn cả ra.

Tối bữa trưa, Từ Loạn chọc chọc nàng: “Không đói bụng sao?”

Tiểu Ngự tiên lẩm bẩm: “Lại là gốc tiên tử kia... đưa tới sao? Khó ăn lắm...”

Từ Loạn bắt đầu đi lác đầu, tay nghề Thái Thường quả thật không giỏi, nhưng tóm lại là phải ăn.

Tiểu Ngự tiên ngồi trước bàn cơm, nhích lên ngồi một cái liền lại lui đầu về, hóa nguyên hình lặn xuống nước.

Từ Loạn muốn trêu chọc nàng ra ăn một chút, tiếc rằng đồ ăn của Thái Thường ngay cả chàng cũng muốn cúi mình, dứt khoát không miễn cưỡng nữa, đợi buổi tối cho nàng ăn nhiều một chút.

Ngự nhi quay đầu thấy Từ Loạn đem thứ nắm gì đó từ từ xuống bụng, vẫy đuôi còn cảm thấy khó ăn thay chàng.

Từ Loạn đột nhiên đặt đĩa xuống, cười hỏi nàng: “Nàng muốn ăn những mỹ vị sao?”

Ngự nhi lập tức gật đầu vui vẻ chui đi ra, đến gần đưa tay hỏi chàng. Từ Loạn đưa ngón tay ngoắc, gò má Ngự Nhi ửng hồng kè sát chàng.

“Có lẽ sẽ hữu hiệu.”

Từ Loạn nhẹ nhàng thổi khí lên má của nàng, hóa một nốt ruồi lên phía trên. Tiểu Ngự tiên chỉ cảm thấy nhột vô cùng, gãi không ngừng. Từ Loạn kéo tay nàng xuống, cạo qua chiếc bánh bao một cái, vốn bánh bao màu vàng lập tức trở nên thơm lừng bốn phía, trong veo ngon miệng.

Ngự nhi vỗ tay cắn một miếng lớn, huyền thoại nói không thành câu. Từ Loạn biết rõ nàng vui vẻ, cuối cùng có thể không lo lắng thức ăn nàng.

Tiểu Ngự tiên cạo mẫu bánh bao tại chỗ ngựa ngựa, đưa tới bên miệng Từ Loạn. Từ Loạn nhìn nàng: “Ta không ăn cái này.”

Gi? Đồ mình biến ra cũng không thể ăn sao?

Chỉ là ngự nhi còn chưa nghĩ xong, chàng đã liếm má của nàng: “Như vậy là tốt rồi.”

Ai, xác thực tốt, chính nàng thì ăn không được, chỉ có thể duy trì nhìn chàng tràn đầy đắc ý tiếp tục ăn những thứ khác.

Ngự nhi đợi chán, liền kéo ra Thiên cung thăm thú các thần tiên.

“Cha Chi Đoàn thật hung dữ, mẹ thì thật béo tốt...”

Từ Loạn nâng trán, nghe nàng đọc tiên danh, phán đoán nàng nhận ra bao nhiêu chữ.

“Hi hi... Tiên tử này thật đẹp...” Tiểu Ngự tiên sờ lên bức họa của Tam điện hạ Bằng Già không ngừng cười.

Một tay Từ Loạn giơ một vài trang qua: “Tiên tử của người ta, người ta không cho phép nhìn.”

“À... nhìn chút cũng không được a...”

Tiểu Ngự Nhi liền ngoan ngoãn tiếp tục nhảm: “Các chị của Chi Đoàn đều xinh đẹp...”

Từ Loan bắt đầu đi để nàng lấm bầm, cuối cùng cũng sẽ có một ngày phải dắt nàng đến bãi kiến trước một đám người thôi, sẽ là một tương lai thật đẹp.

“Ừa... này quen quá... đã gặp nhau ở đâu...”

Ngư nhi chỉ vào một chỗ nhìn chăm chăm nửa ngày, Từ Loan nghiêng đầu nhìn, sắc mặt âm trầm xuống, nàng lật một trang là bức họa của Tỷ Ca lĩnh tướng thiên binh.

“Chỗ này hình như bị hỏng...” Từ Loan lấy có đoạt lấy tiên phá*** kia, đem hết nam tiên gia bên trong xóa hết toàn bộ.

Tiểu Ngư tiên cầm lấy nửa quyển tiên phá tất cả đều là nữ tiên gia nhìn hồi lâu, đàn độn không thú vị, chu môi bỏ lại lật cái khác.

Từ Loan thờ phào, nếu Thiên đế phát hiện chàng trộm tiên phá có khi cũng ném chàng tới Bắc Cung cùng đưa em trai gây họa! Đành phải vội vàng đổi trở lại.

Chỉ cần động đến danh tự tiên gia Đông Hải, Từ Loan chứng kiến, cũng là mạo hiểm đến động thủ tới Bắc Cung.

Trăm ngàn năm sau, nàng sẽ trở về Đông Hải ư? Nếu trên đời không có cái chỗ này, nàng vĩnh viễn ở lại thì tốt biết bao. Cho nên không thể để nàng đi, nàng phải mãi mãi ở lại nơi mà ta có thể liên lạc.

Nhánh cây Đào mà Dạng Trà tặng sau khi gieo xuống đã ra hoa bay khắp điện các. Tiểu Ngư tiên học xong hai chân liền chạy ra đường sau, cả ngày ở xung quanh dưới cây Đào bắt cánh hoa.

Từ Loan trong thư phòng đọc sách xong, bèn đứng bên cửa sổ tắm điện thỏa mãn nhìn bóng dáng bé nhỏ như chú bướm sắc sỡ bay tới bay lui.

Nhật nguyệt xoay tròn đổi thay, cùng với cây Đào ngày càng sum sê, nàng cũng dần dần lớn lên, dung mạo cũng như Thượng Dao tiên tử, mỹ mạo khuynh phúc.

Nàng không hề cố kỵ gì chui vào lòng Từ Loan, lắc mông cùng chàng vui đùa như trẻ nhỏ. Nhưng hiện nay, nữ tiên tử tóc dài rủ xuống đầu gối, sẽ nhìn chàng mà gò má ửng hồng

Nàng lật trang sách hỏi Từ Loan: “Ta thấy tiên gia trong sách này đều hứng thú với song tu... Song tu là gì?”

Từ Loan quay lưng âm thầm oán niệm Bằng Già, nói tặng một ít sách cho chàng giải sầu, hóa ra là những thứ này.

“Song tu tức là... ừ... chuẩn bị tu hành thành tiên.”

Tiểu Ngư tiên đặt tay lên ngực chàng: “Ta muốn thành tiên, chúng ta song tu đi!”

Nhưng hôm nay nàng vừa thấy nh ững chữ mình học viết năm đó trên quyển song tu “□” “Ý a” nàng xấu hổ thay đổi nguyên thân lặn vào nước.

Chỉ là trong lòng nàng vẫn còn có chút ước mơ, phải chăng song tu là chuyện rất tốt?

Trăng sao lơ lửng, nàng đứng ngoài tắm điện của Từ Loan, hai tay nhỏ bé vòng tới vòng lui. Từ Loan cầm đèn đi ra xoa đầu của nàng: “Sao?”

Trăm năm sắp viên mãn, nhìn nàng nhưng trong lòng có một khoảng gập gờ không bỏ xuống được.

“Ta muốn cùng chàng...” Gò má ửng hồng so với hoa Đào ngoài cửa còn động lòng người hơn.

“Cái gì?”

“Muốn cùng chàng...”

“Ừ?” Từ Loan nhìn khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn của nàng càng cảm thấy động lòng người “Muốn cùng ta làm cái gì?”

Nàng lại đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thẳng hắn, kiễng chân tiến đến trước mặt chàng, nhẹ nhàng hôn chàng.

Từ Loan vội vàng cầm lấy tay nàng: “Nàng làm gì vậy?”

“Song... Song tu nha...”

Đôi mắt to tròn đầy ề lệ và dưng khí.

“Nàng muốn thành tiên sao?”

“Hả... không... không phải...”

“Vậy là vì sao?”

“Trong sách không phải nói... tiên tử sau khi thành hình có thể song tu sao... Trên đó đều nói... nói song tu là vì hai bên xác định là người duy nhất trong lòng mình... Cho nên ta xác định chàng, chàng có muốn cùng ta song tu hay không?”

Từ Loan ôm chặt nàng, “Nàng sẽ bị thương.”

“À... Ta không sợ đau.”

Bình thường tu hành không phải đều có lúc đau đớn khắp người sao? Song tu cùng lắm thì hai người đều đau.

“Nàng thật sự không hối hận?”

Người trong lồng ngực đang không ngừng lắc đầu, Từ Loan ôm nàng: “Ta cũng vậy không hối hận.”

Trong tấm điện, Từ Loan nhẹ nhàng cõng y bào đang bao bọc thân thể ngưng ngừng của nàng.

Trên đời không còn ân oán mấy đời, không còn đau thương, chỉ có người trong ngực của chàng đang chờ an ủi.

Mãi đến khi bên trong tràn ngập xuân sắc, Ngự nhi mệt mỏi không ngẩng đầu được lên, chỉ biết rõ chàng vẫn còn hôn trán, hôn chóp mũi của nàng.

“Song tu quả nhiên là cực kỳ mệt mỏi...” Nàng ôm eo Từ Loan tinh tráng, liên tục phả hơi ấm áp lên bụng, muốn ngủ.

“Cái này không thể được...” Từ Loan nâng thân thể không an phận của nàng lên: “Tu hành kết thúc hay không, là do ta quyết định.”

Trăm năm sắp viên mãn, Từ Loan lên đỉnh đài xem tinh tượng, chợt thấy Đông Phương một mây mù âm u đi thẳng tới, tựa hồ sẽ xông vào Thiên cung.

Xoay người nhìn lại, Ngự nhi vẫn còn điềm tĩnh ngủ say trên giường, trên đời tất cả phân tranh đều muốn cùng nàng không quan hệ mới được.

Nắm chặt Vân Già Nguyệt, Từ Loan thay tiên bào, nhẹ nhàng làm ngừng mộng đẹp của Ngự nhi. Hình dạng của nàng trong giấc mộng gặp nhau là không quên được, trăm năm gần nhau, ngấm nhìn mãi không chán.

Chàng đứng dậy bước khẽ tới cạnh cửa, từ từ xoay mở ổ khóa đồng phong ấn trăm năm.

“Chàng muốn đi đâu...”

Nàng tóc tai bù xù chạy đến, quần áo trên người rộng thùng thình.

Chàng cười đi quay, buộc lại dây lưng cho nàng: “Ta biết rõ canh giờ chưa đủ, nhưng phụ quân gặp nạn, ta là đứa con thứ tư hầu hạ dưới gối, có thể nào ngồi trơ mắt nhìn?”

“Chàng sẽ trở lại chứ...” Nàng nhìn chàng bằng mắt đẹp mà chàng vĩnh viễn muốn cất giữ: “Chàng sẽ bỏ lại ta ư?”

Chàng ôm lấy thân thể nhỏ bé yếu ớt: “Ta hứa với nàng, sẽ lập tức trở lại. Trăm năm của chúng ta còn chưa tròn, cho nên ta sẽ đền bù toàn bộ cho nàng, đời đời kiếp kiếp, ta vĩnh viễn sẽ không bỏ nàng lại.”

Cả đêm đứng ở đỉnh Cẩm đài, nước mắt từng chuỗi lăn xuống.

Nếu có thể đi cùng những giọt nước mắt này đến bên cạnh chàng, có lẽ còn an tâm chút ít.

Nàng không dám ngủ, không dám, chỉ có thể kiễng chân mong ngóng chàng có thể bình an trở lại. Khóa đồng trên cửa trước giờ chưa từng động tới, không phải là chàng không trở lại chứ?

Nàng không khóc, tháo trăm hoa để ngay cổ, chăm chú nhìn ổ khóa, trong lòng đếm một, hai, ba... Nếu đến một vạn, chàng vẫn chưa về, nàng lập tức đâm xuống.

Chàng dạy cho nàng đếm, đếm tới một vạn, hôm nay lại thành cá cược của nàng.

Nàng mới đếm tới bảy ngàn, rốt cục ổ khóa cũng có động tĩnh. Ngự nhi từ trên mặt đất nhảy dựng lên, bỏ nhào vào cạnh cửa.

Quả nhiên chàng đã trở lại! Chỉ là trên tiên bào hoàng hôn nhuộm đầy vết máu.

“Đây là máu của chàng? Đây là máu của chàng!” Nàng ngửi thấy mùi máu, òa khóc nắm thật chặt tay áo chàng. Chàng lau những hạt châu rơi xuống của nàng: “Ta đã hứa sẽ không bỏ lại nàng, thì nhất định sẽ còn sống trở về.”

Nàng liếc về thấy ngực chàng máu đông thì mẩn, đau lòng không dám dùng tay chạm: “Là ai đã thương chàng, là ai...”

Cổ họng Từ Loan căng thẳng, e là vĩnh viễn cũng không thể nói cho nàng biết.

Nàng cởi bỏ áo trên ngực chàng, vụng về rửa sạch.

Chàng nhin đau, bởi vì trông thấy nàng còn đau hơn cả mình.

“Ta đã đồng ý với nàng trở lại, nàng cũng phải đồng ý với ta, không được khóc nữa.”

Chỉ là vết máu trên vạt áo làm Tử Loan đột nhiên căng thẳng, chàng không thể nói cho nàng biết, phụ thân của nàng đã phá xiềng xích, xâm nhập Thiên cung quyết tử chiến.

Tử Loan lấy Vân Già Nguyệt, ung dung bẻ gãy biến thành hai đoạn sáo.

Chàng đem một đoạn đặt trong tay Ngự nhi: “Canh giờ chưa đủ, ta sợ sẽ bị hủy diệt. Nàng an tâm chờ ta, ta hứa với nàng chắc chắn sẽ trở lại. Coi như đây là tín vật, chúng ta mãi không chia lìa.”

Nàng rơi nước mắt nắm chặt nửa đoạn Vân Nguyệt, cuộc đời này tuyệt không rời xa.

Chàng khắc lên môi nàng một nụ hôn: “Sẽ có một ngày, chúng ta thành thân, còn đi trồng một hồ sen lớn, còn sinh một thật nhiều con... Đây không phải là những lời năm đó nàng nói mê sao? Chúng ta nhất định sẽ chờ đến ngày đó, nàng phải tin tưởng ta.”

Nàng gút gao nắm vạt áo chàng không buông: “Ta chỉ cầu xin chàng, ở lại bên cạnh ta...”

Giờ Mẹo hai khắc, Tử Loan nhấn tâm đẫy nàng ra, siết chặt dư âm nàng lưu lại, gỡ bỏ ổ khóa bí mật đi ra ngoài.

Vân Nguyệt trắng chói lọi, đem toàn bộ gió tanh mưa máu bên ngoài bày ra. Nàng nhìn thấy chàng cùng cha mình giao tranh, nhìn thấy chàng âm thầm ngã xuống...

Tuyệt huy ền đột ngột tấu vang lên, cùng với tiếng khóc của nàng đồng loạt vang lên. Nàng bất lực chỉ còn biết khóc òa, quanh thân cũng bởi vì trăm năm lịch kiếp chưa tròn mà cảm thấy tê liệt khổ sở.

Một khắc kia nàng hiểu, nếu có thể cùng sinh tử với chàng như vậy, có lẽ so với sinh ly còn viên mãn hơn.

Khóa được giải phong, ấn nguyên rửa trăm năm trở thành phế thải. Nàng đang chờ đợi ánh mặt trời tân sinh xâm chiếm chính mình, tuyệt huyền không ngừng vang lên than thở.

Trong một sát na(4) kia như thoán g nhìn thấy vị thần nơi địa ngục, Tử Loan liều mạng quay lại, đem tất cả tinh khí còn lại, chuyển toàn bộ vào trong cơ thể nàng.

Nàng ôm chàng bất mãn không ngừng, khóc vài ngày đêm, cho đến khi trán châu rơi xuống biến thành màu đỏ như máu. Người mỉm cười trong ngực đã lạnh lẽo, bỏ lại nàng.

Nàng cầm lấy Vân Nguyệt và Già Nguyệt, thả vào tay chàng, từ từ đứng dậy, chưa đi được vài bước liền ngã xuống đất.

“Thế gian không còn chàng, cũng không còn ta, chúng ta sẽ ở một cái thế giới khác gặp nhau, khi đó ta muốn cùng chàng bên nhau.”

Gió thổi qua Cầm đài, thổi tan câu nói cuối cùng của nàng.

Hai ngàn năm sau.

Tử Loan lên Cầm đài, vừa rời phụ quân cho chàng nơi này làm tiên đế.

Ánh mắt chàng có lẽ là bởi vì có thủy tinh bên trong quá lâu, vừa thấy được sắc bảy màu là chịu không thấu. Tiên nga nhanh chóng đem nơi này toàn bộ đổi lại sắc màu rèm che, giường ghế dựa đơn giản.

Nơi rộng như vậy, chàng ngồi xuống, luôn có cảm giác, nơi này có người đang lảng lảng chờ chàng trở lại.

Cây Đào bên thanh sạn dưới đài hồi sinh. chàng đứng trước cửa sổ, nhìn cánh hoa đào tung bay, tựa hồ bắt gặp được một con bướm bảy màu sắc sỡ mà bay múa xung quanh.

Mắt bị đau, chàng nhắm mắt lại một cái, lúc mở ra không thấy bướm nhỏ, hoa đào vẫn bay bay.

Chàng cường chế di dời tất cả sự chăm sóc của các tiên nga, sợ các nàng đến sẽ dọa người mà chàng đang chờ chạy mất.

Cho đến một ngày, có một bóng hình nhỏ yếu đột nhiên xuất hiện.

Lại có vị tiên nga tới ư? Chàng sờ chần một cái, lại đột ngột rút tay về, sự ảm áp đó...rất quen thuộc.

Phía sau rèm có tiếng động, chàng trốn sang một bên. Nhìn thấy là một tiểu tiên từ manh mai đến, tựa hồ trời sinh đầu óc thiếu sót, bước đi không vững,

xem bộ dáng nàng là muốn đi tìm mình thỉnh an, nhưng lại mãi cũng không dám mở lời.

Chàng nhìn rất lâu, chỉ cảm thấy con bướm kia lại bay trở về.

Chàng ở Cầm đài đợi mấy ngày, tiên tử ngọc ngà kia vẫn chưa tới thỉnh an. Chàng đợi đến chịu không nổi, nhưng trong lòng không may mắn muốn đuổi đi ý nghĩ về nàng.

Chàng đi tới, đứng sau tấm màn, nàng tựa hồ muốn vội vã rời đi, vội vàng thu dọn đồ đạc.

Không biết tại sao, trong lòng chàng cảm thấy nàng sẽ rời đi, sẽ rời đi.

Nàng kinh ngạc ngược nhìn, há to miệng, tròn mắt trợn xoe, rất thú vị. Nhưng nàng không thể nói chuyện, chỉ có thể kinh sợ hành lễ, khoả tay múa chân nói cho chàng biết nàng đã vắng mệnh phải rời đi mấy ngày rồi trở về.

Đầu lông mày nàng có một nốt hồng đậu nho nhỏ, rõ ràng chàng thấy nốt hồng đậu kia tỏa hào quang.

Trái tim của chàng reo lên, chàng lại gần nàng ấy, tiếng réo gọi càng âm ỉ mãnh liệt hơn.

Nàng cũng không phải bị chàng dọa chạy, hình như chỉ tạm thời rời đi mà thôi.

Rất cục nghe rõ tiếng réo gọi, “Thế gian không còn chàng, cũng không còn ta, chúng ta sẽ ở một cái thế giới khác gặp nhau, khi đó ta muốn cùng chàng bên nhau.”

Chàng nhìn dáng vẻ khẩn trương của nàng: “Nàng phải nhớ kỹ đường, nhanh đi đi.”

Cảm tạ thế gian vạn vật, có thể cùng nàng sinh thời, lại một lần nữa gặp nhau.

Vân Già Nguyệt* : nghĩa là mây che ánh trăng, cũng còn là phép so sánh với các giọng ca tuồng như thô ráp nhưng càng nghe càng cảm nhận được sự thuần hậu, mạnh mẽ, chỉ có được khi tập luyện lâu dài, nguồn baidu) là tên của cây địch (sáo) bằng ngọc mà Từ Loan dùng để xuyên qua búi tóc ở trên đầu, tiên khí (bảo bối của tiên) của Từ Loan chính là cây ngọc địch.

(Cảm ơn c. Lân Vân đã giải thích cụm từ này)

Tiên danh*: tên của vị tiên

Tiên phả*: sổ biên chép và phân loại cấp bậc các vị tiên

Sát na(4) : là thuật ngữ nhà Phật hay sử dụng, chỉ đơn vị ngắn nhất của thời gian; hay nói cách khác, sát na chỉ thời gian chớp nhoáng của mỗi biến đổi. Một ngày 24 giờ được tính bằng sáu ngàn bốn trăm tỷ, chín vạn, chín ngàn, chín trăm tám mươi sát na.

Con cá chính là Khuynh Uyển trong phiên ngoại tết Trung thu.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ngàn năm tỏ tình đã muộn . .

Nam Hải, tiên quân của Tinh Hoa tiên tử.

Ngón tay nhỏ nhắn quần tơ hồng ba thước râu kim qua, nắn vải vàng được khâu lại thêm mực đen hình thành một đôi tiểu hổ ở trên.

“Ừ, cầm đi, đợi có hải tử, xem như là lễ ra mắt của ta với cháu.”

Tinh Hoa tiên tử đem đôi giày thêu chú hổ nhỏ mới làm xong đưa cho Thái Thường đang ngủ gà ngủ gật. “Giờ còn gọi ta là nương cũng không tiện, nhưng con là đứa trẻ có số khổ xác thực là từ tay ta mà ra. Cũng được cũng được, ta mà cậy già lên mặt, lợi dụng con cũng sẽ không bận tâm đến bối phận kia.”

Thái Thường xoa nhẹ mặt cho tỉnh, nhìn thấy một đôi hài nhỏ được thêu tỉ mỉ thì hô to: “Mẫu thân nhanh như vậy chuẩn bị xong rồi? Con mới ăn trưa nghỉ trưa, giờ trăng còn chưa ló dạng. Chả trách có đánh chết bọn họ cũng không tin con là con gái của người.”

Tĩnh Hoa lại gần nàng hơn mừng thầm: “Là con ngủ gật ba ngày. Thật ra nương không tốt như bọn họ nói đâu.”

Thái Thường gật đầu, “Con hiểu là được.”

Tĩnh Hoa sai người đưa khăn tới lau nước miếng cho nàng, dứt nàng ăn chút cháo nói: “Lần này còn nhớ tới quay về nhìn nương, là do thất tình hay sao? Nương nghe nói con và Ngẫu Thần còn có Đế Quân còn chưa chấm dứt, lúc này trốn đến đây của nương là để lánh nạn à?”

“Có gì đâu mà!” Thái Thường: “Mẫu thân buồn bực ở chỗ này trăm ngàn năm không thay đổi, nghe toàn lời nhiều chuyện cũ rích hay sao?”

“Con tưởng rằng nương thật sự không hiểu à!” Tĩnh Hoa liếc nàng một cái, bắt giắc lau nước cháo trên miệng nàng: “Chẳng phải Hào Hành đợi ở Đông Hải còn chưa trở lại sao. Nhắc tới cũng là, trận chiến ấy đã qua lâu rồi, quân thượng còn chậm chạp không gọi Ngẫu Thần về. Bên kia Đông Hải cũng không còn nghe thấy có người gây hấn thù diệt chuyện? Chẳng lẽ chính bản thân nó không muốn trở lại?”

Thái Thường rũ đầu xuống lắc lắc. Trước đó không lâu Tỳ ca tướng quân đã phái đóng ở Đông Hải nhưng Hào Hành cũng không bị thay thế mà trở về. Thậm chí ngay cả lời nhắn cũng không có, nàng vẫn còn phải ở đây si ngốc chờ.

“Mẫu thân... Có đôi khi con nghĩ, nếu lúc trước nương không cẩn thận không đem con buộc chặt lại, nói không chừng con cũng sẽ không có phiền não này.”

“Huây. Thôi, tóm lại mặc kệ là con trở về do đau lòng hay bởi vì nhớ nương mới về, cứ ở lâu với nương ít ngày giải sầu. Đứa trẻ ngốc, con đã quên ba ngày nữa là sinh nhật sao? Là Nương không cẩn thận không cắt đứt con, mà là đem con bện lại cho chắc, cho con sống đến bây giờ! Lần này để vì nương cùng con mừng sinh nhật thật là tốt, nương rất vui, không cho phép lại mặt mày ủ dột!”

Tĩnh Hoa nựng gương mặt của nàng, chính mình đuổi cái lưng mỏi rồi đi về phòng, quả thật đã lớn tuổi, ngồi lâu là đau lưng.

Thái Thường nhìn bà có chút lo lắng: không phải chứ mới ngủ đã là ba ngày, nương còn cùng nàng mừng sinh nhật này?

Nàng cảm lấy đôi giày vải chú hổ phía trên, một tay vịn về rồi đánh chúng rồi lại hôn nhẹ, ở trong lòng đem tên sắc quỷ ra mắng ngàn lần vạn lần.

Sau giờ ngọ Thái Thường rảnh rồi đến mức phát điên, bèn ngồi đám mây bay tới bờ bên kia nơi quý phủ Đế Quân thăm hỏi Ti Cầm.

Tiền đồng ngăn lại nàng nói: “Gia sư Đế Quân hôm nay đi Thiên cung còn chưa trở về, mời tiên tử dời bước bên cạnh điện nghỉ ngơi, đợi sư phụ trở lại liền truyền tiên tử diện kiến.”

Thái Thường cười một cái, nói: “Người là môn sinh mới tới ư?”

Tiểu đồng gật đầu.

Thái Thường vừa cười: “Có thể từng nghe nói có vị sư tỷ tên là Mịch Trăn?”

Tiểu đồng nghi hoặc nhìn chăm chăm tiên tử mới tới, “Sư tỷ tên là Mịch Trăn, tại hạ chưa nghe qua, trái lại có nghe các sư huynh đề cập, sư phụ từng có một vợ chưa cưới tên Mịch Trăn nhưng là đã qua đời rất nhiều năm.”

Thái Thường gật đầu, sờ cửa chính phủ Đế Quân, “Nàng ấy đã từng tới đây. Lúc ấy vừa mệt vừa đói mới ngã quỵ xuống đất. Người không có mặt nên không biết nàng ấy chết vật thể nào.”

Tiểu đồng vò đầu khó hiểu, Thái Thường không miễn cưỡng nữa, nói: “Không ngại, nếu đã không có ngài ấy ở đây, vậy ta ngày khác lại đến. Chỉ là muốn nhìn một chút xem ngài ấy có khỏe hay không. Người cũng thấy ta không mang gì đến, nên đừng bẩm báo ngài ấy.”

Nàng nói xong liền vỗ vỗ cánh cửa giữa đầu nhìn một cái rồi rời đi. Tiểu đồng lo lắng, chắc không phải là khách quý mà sư phụ mời đến bị hấn cản lại chứ? Có thể tha thứ lỗi lầm này cho hấn hay không đây?

Thái Thường đi vòng quanh đảo một vòng. Nơi cửa đảo hoa đào nở thật xinh đẹp, đi sâu vào mới thấy cây nơi này trông y hệt như ở Bắc Cực.

Nàng thất thần sững sờ, nghe sau lưng có tiếng bước chân vội vã chạy tới, bèn đưa mắt nhìn là Ti Cầm đang đuổi theo tới đây.

“Bản quân mới từ Thiên đình chạy về, nghe tiểu đồng bẩm báo có vị tiên tử dung mạo đáng yêu tới chơi, ta biết ngay là nàng, cũng may tới kịp.” Ngũ quan Ti Cầm khắc sâu trên gương mặt, nhìn nàng cười nói: “Nàng có khỏe không? Thái Thường?”

Thái Thường đáp: “Thái Thường còn tưởng rằng ngài nổi tiếng, ngay cả Thái Thường cũng không thêm gặp.”

“Sẽ không đâu, ” Ti Cầm lắc đầu: “Ta tuyệt đối không thể không gặp nàng.”

Một câu nói làm lòng Thái Thường ám áp, “Không biết trên đảo có còn giữ lại sương phòng của Thái Thường không. Thái Thường muốn xem qua một chút. Tiếc rằng ngài vẫn luôn răn dạy nghiêm khắc đối với các đệ tử, không cho phép người ngoài đi vào.”

“Ta chưa bao giờ nghĩ tới nàng sẽ đến...” Ti Cầm hái một đóa hoa đào đặt vào lòng bàn tay: “Những cây đào này, nàng còn nhớ rõ không? Đều là do lúc nàng còn ở đây gieo xuống. Cây ta còn giữ lại, hướng chỉ một gian sương phòng của nàng. Nàng nên đi xem qua một lần. Trăm ngàn năm qua ta đều sai người quét dọn, hết thấy đều như lúc nàng rời đi... Dù biết nàng sẽ không trở về.”

Thái Thường giật mình, chốc lát cười nói: “Lúc ấy ngài nên cười một cái với Thái Thường, sư phụ à! Khi đó Thái Thường chỉ ngóng trông ngài có thể mỉm cười. Cây Thái Thường gieo xuống này đã liền cành, lúc ấy chỉ ngóng trông ngài bắt gặp Thái Thường bộ dạng bối rối đứng không vững có thể hiểu ý cười một tiếng. Thái Thường đã chờ nụ cười đó rất lâu, không ngờ sẽ chờ tới bây giờ.”

Ti Cầm mặc áo bào đen điểm tuyết những cách hoa rơi, mái tóc bị gió biển thổi nghịch lộn lờ, Thái Thường mỉm cười: “Lúc trước lên thêu hoa trên xiêm y cho ngài bị ngài trách mắng, vì sao đến giờ vẫn còn không thay đổi áo choàng? Mầu đen thoát nhìn rất đau thương, sư phụ, người mặc tiền bào mầu trắng mới đẹp nhất.”

“Xiêm y phụ thân đại nhân truyền, sao ta có thể dễ dàng thay đổi?”

Ti Cầm vuốt tay áo nhàn: “Lúc ấy nàng đã dùng không ít mầu sáng tô lên tiền bào của ta.”

Thái Thường nhìn sâu vào đôi mắt sáng lấp lánh của chàng.

“Thái Thường vẫn luôn rất muốn hỏi người, khi đó tại sao lại hận?”

“Ta không hận nàng, ta chưa bao giờ hận nàng! Thậm chí lúc nhận nàng làm đồ đệ ngày đó ta đã biết, đời này kiếp này, ta sẽ không rung động đối với cô gái thứ hai.” Ti Cầm vẫn cố ra vẻ bình tĩnh nhưng không cách nào che giấu giọng nói nóng bỏng đang khẽ run, “Nàng vĩnh viễn sẽ không hiểu một nam nhân mạng khăn tang, hộ tống linh cữu của phụ thân hạ táng có tâm trạng như thế nào.”

Thái Thường thất thần nhìn mắt Ti Cầm chứa đầy lệ quang: “Nương của ta, sau khi sinh hạ liền phản bội phụ thân ta, là phụ thân cùng gia gia đã dưỡng dục ta thành người. Ta từ nhỏ hận thấu hết thấy các cô gái trên thế gian này. Ta hận bà ấy vì sao lại phản bội người nam nhân yêu bà như thế.”

Chàng cười khỏ rơi lệ: “Ta cho là ta sẽ không ngu xuẩn như vậy, ngu ngốc như vậy đi si tình một nữ tử, cho nên ta mới có thể làm trái tim của ta dừng lại không đi về phía trước, như vậy ta sẽ tránh được nghiệp chướng ngày. Nhưng ý nghĩ này sau khoảnh khắc ta nhìn thấy hầu như không còn, tình cảm của nàng làm ta nảy sinh cảm giác hoảng loạn trước nay chưa từng có.

Nàng cười với ta, rất tốt với ta, cũng làm ta cảm thấy sợ hãi, sợ hãi một khi ta mê muội, nghiệp nàng nàng sẽ bỏ ta lại, như vậy ta cũng sẽ giống phụ thân ôm hận sống quãng đời còn lại, không muốn sống tạm bợ.

Cho nên ta mới nghĩ cách hủy đi nụ cười của nàng, phá hủy sự quyến luyến của nàng đối với ta, lần lượt quyết tâm gãy khỏi tay của nàng, hất đổ thức ăn nàng làm vì ta, hết lần này tới lần khác đem trái tim nàng ra làm tổn thương...

Ta không phải là nam nhân tốt. Mịch Trăn, ta tình nguyện để nàng cả đời hận ta, cũng không muốn mình bị thương như phụ thân. Trước khi nàng đi Đông Sơn, trái tim ta một mực khuyên ta giữ nàng lại. Một dự cảm chẳng lành trước nay chưa từng có nảy sinh, mỗi ngày ta đều từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh nàng sẽ không trở về. Vì vậy ta mới đổi nói với nàng, khi nàng khai hoàn, chúng ta lập tức thành thân. Không biết tại sao, nói ra những lời này, thế nhưng ta lại an tâm.

Ta tự nói với mình, nếu chuyện chia lìa đó cũng có thể chịu đựng được khảo nghiệm, vậy ta còn sợ cái gì? Thế nhưng hết lần này tới lần khác ông trời đã phụ ta, Đông Sơn Vương thiết hạ huyền chướng giết nàng, để từ đó ta mãi thương tiếc. Nàng sẽ không biết được, khi ta ngồi trên cao nghe bọn họ báo lại, nàng rơi xuống và đã bị thiêu cháy, hồn ta như lìa khỏi xác trở về tâm điện. Không phải một lần cách biệt mà là mãi mãi. Nếu ta có hận nàng thì chính là hận nàng vì sao không sống trở về nghe ta nói ta yêu nàng.”

Hoa đào rơi khắp nơi, la đà dưới tàng cây có hình bóng của hai người.

Tối nay trăng sao cách xa, lúc gặp nhau, mới biết kiếp phù du không bao giờ chấm dứt.

“Sắc quý...” Thái Thường khóc như một đứa trẻ trong lòng âm thầm cất tiếng: “Nếu chàng không quay về, ta thật sự muốn đổi ý...”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Sinh con? Nhiều nỗ lực! . . .

Gỗ mỡ canh đêm ở Nam Hải rất không đúng giờ, thường thường qua canh ba mới chậm chậm đi gỗ hai cái. liên tiếp mấy ngày Thái Thường cả đêm không dám ngủ, buồn bức trong lòng tự gỗ mỡ đêm canh.

Nàng sợ mơ thấy Hào Hành, càng sợ mơ thấy Hào Hành nói với nàng, rốt cuộc chàng không quay về.

Đến khi rạng sáng tiểu tiên nga cùng nàng đến Nam Hải, cuối cùng mới thấy Thái Thường về hạt châu dựa vào khung cửa sổ ngủ thiếp đi.

Vừa ngủ liền đi vào một giấc mộng dài. Thái Thường mơ mơ hồ hồ ngồi trên thuyền nhỏ, lơ mơ muốn đi Đông Hải bắt kẻ thông dâm. Nàng bụng đầy bất mãn và oán hận, trong tay cầm cái rìu, nhanh chóng đến xem kẻ đáng chết kia vì sao vẫn chưa trở lại.

Nhưng thuyền đi được nửa đường gặp sóng ngầm thì bị lật, Thái Thường không khóc cũng không quấy, cứ như vậy mà chờ chết đuối. Đúng lúc hóa thành quỷ đi nhiễu loạn nhà chàng cả ngày không được yên bình.

Chỉ lúc một khắc kia vừa chạm nước, có người từ phía sau ôm cổ nàng, kéo nàng lên bờ. Thái Thường sắc nước miếng nhìn Hào Hành trước mắt đang nhìn nàng cười toe toét, nước mắt còn chưa kịp chảy xuống đã nghe thấy chàng cười vài tiếng dâm đảng, nói: “Tiểu tiên nàng tới làm thiếp cho bản điện được không?” Tien đã phía sau chàng xuất hiện một đám nữ hải yêu xinh đẹp, cứ như đám rong tảo bám trên người chàng.

Thái Thường nôn thốc nôn tháo, nhặt rìu lên chém thật mạnh tới: “Ta cho các ngươi vui mừng nè! Lão nương thành quỷ cũng không làm thiếp của ngươi! Chém chết một đám yêu nghiệt các ngươi!”

“Vừa mới gặp nàng liền muốn chém ta sao?”

Hào Hành nắm lấy cánh tay đang vung loạn của nàng, “Thiếp? Ừ, lời đề nghị này cũng hay.”

Thái Thường nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra, thấy người mình ngày nhớ đêm mong đang ngồi bên giường nắm chóp mũi của nàng làm hại nàng không thở được. Nàng dùng sức đẩy ra, quay người đi không thêm nhìn. Nàng muốn dùng sức phá nát giấc mộng này.

Nàng không muốn nằm mộng, toàn thấy điềm xấu, cho dù mơ thấy chàng quay về cũng là đang ức hiếp nàng.

Hào Hành sưng người, chột chột má của nàng: “Lâu không gặp, nàng không cho ta ngắm nhìn, liền quay thẳng đầu ngủ say à?”

Thái Thường hừ hừ: “Tên lừa đảo, cũng biết nhân gia đang trong mộng, tên đại lừa gạt... Có bản lĩnh ngươi trở lại đi... Trở lại ta liền chém chết ngươi... Cho ngươi còn dám chạy...”

Ám ức của nàng hóa thành dòng nước nhỏ từ khóe mắt theo hình cung rơi xuống gò má. Hào Hành đau lòng thở dài một tiếng rồi xiêm y bò lên giường ôm lấy nàng, hôn lên nước mắt nàng hôn lên nỗi bi thương và bất an trong nàng rất lâu.

Thái Thường dựa vào lồng ngực nóng bỏng, nói mê: “Cuối cùng ta cũng mơ thấy mộng đẹp... Có thể để ta ngủ thêm một lát không?”

“Có thể chứ.” Hào Hành đau lòng ôm nàng đáp lời: “Giờ ngủ bao lâu cũng được.”

Bình minh lại đến, tia nắng ban mai xuyên qua cánh cửa đỏ thắm, đập xuống mi mắt Thái Thường. Thái Thường bức bối che mắt, lầu bầu: “Trước giờ mộng đẹp đều không kéo dài, không phải ngươi đã đáp ứng để ta ngủ thêm sao? Ngươi có dám thật sự làm cho lão sắc quỷ trở lại hay không a! Như vậy ta liền tỉnh lại!”

Bên ngoài tiên đồng gọi: “Thái Thường tiên tử, hôm nay không phải là sinh nhật của người sao? Thượng tiên cho gọi người tới, đích thân thượng tiên còn làm mứt quả và bánh hạt đào mà người thích nữa.”

Tốt thật, nên xem trọng mặt mũi của mẫu thân, nàng lại còn ngóng trông buổi tối bắt Hào Hành đến trong mộng lên hôn một cái.

Thái Thường lấy tay lục lợi tiên bào bên giường. Ừa? Sao phải hôm nay phá lệ coi tiên bào? Nàng mơ màng dùng sức đưa cánh tay sờ soạng một phen, rốt cục ý thức được có cánh tay thô ráp đang vòng quanh lồng ngực của mình mới khiến nàng không thể động đậy.

“Hôm nay cái chần cũng học người giờ trò lưu manh ư? Cuốn lấy người thật chặt.”

Thái Thường mở mắt ra, lúc này mới thấy đâu chỉ là ngực ngay cả eo thon và chân đều bị ôm chặt.

Nàng yên lặng trong chớp mắt, không cần xoay người lại cũng biết là ai nhân sắc trời âm đậm giờ trò lưu manh. Thái Thường hung hăng dùng sức cắn môi dưới của mình, đau nhe răng trợn mắt.

Tên nam nhân làm càn kia cũng đã tỉnh, chỉ là lười biếng đem nàng kéo vào lồng ngực, nói: “Cả buổi tối nàng nhích tới nhích lui còn gọi kêu giết, ta ngủ không ngon, cho nên ngươi có muốn đền bù cho ta hay không?”

Thái Thường không dám thở mạnh, sợ vừa cử động người phía sau đã không thấy tăm hơi.

Hào Hành cúi xuống bắt gặp nàng lặng lẽ rơi lệ, toại nguyện dán vào mặt nàng nói: “Sinh nhật vui vẻ, thượng thần phu nhân.”

“Vui vẻ...” Thái Thường sực sực cười nói: “Ta sẽ vui vẻ, ta sẽ rất vui vẻ... Ta nhìn thấy chàng bị ta chém chết ta sẽ vui vẻ hơn!”

Thái Thường rời giường lấy lọ hương cạnh đó vào đầu người phía sau, Hào Hành vội vàng tránh né: “Phu nhân nói rất hay! Nói rất hay! Nhưng sáng sớm đánh nhau là điềm xấu! Bớt giận bớt giận...”

“Tức em gái người á! Lão nương ngày ngày trông mong! Người cho rằng lão nương thật sự không ai muốn à! Thật sự cho rằng lão nương cam tâm chờ người trở lại à! Thật sự cho là ta sẽ không hồng hạnh xuất tường à! Người có biết người rất đáng hận hay không!”

Nàng nhào tới hung hăng cắn cầm Hào Hành. Dùng sức cắn, cắn ra trăm ngàn năm khổ đợi và phần hận, ầm ục và thương tâm. Cắn cho đến nếm thấy nước mắt mình lẫn với máu của chàng. Hào Hành không nói một câu, chỉ thâm trầm nhìn nàng cắn mình.

Thái Thường ngẩng đầu nhìn, hai dòng máu chảy từ cằm chàng chảy xuống, tựa như khuôn mặt nàng khi còn bé tham ăn bánh nướng lấm phai tương vừng, thoát nhìn rất ngây thơ và buồn cười.

Thái Thường “Xi – -” một tiếng không bật cười, đau lòng liếm sạch máu chàng, sau đó quệt miệng nói: “Không thể trách ta, là chàng quá đáng ghét. Chàng không nói một tiếng liền đi, đi lâu như vậy cũng không nhả một lời, ta rất đau lòng.”

Nước mắt nàng còn chưa tan hết đã bị Hào Hành đẩy ngã xuống giường, “Giờ để ta cắn, ta cắn xong thì nàng cắn lại!”

“Không được! Chàng không xin lỗi ta ta sẽ không để cho chàng cắn!”

Sắc đến trước mắt nhưng về điểm này Thái Thường vẫn ý thức phải có, nàng không thể nhu nhược như vậy bị người ta đùa giỡn!

“Đúng, vậy thì xin lỗi, lâu như vậy mới biết được khổ sở của nàng, đều do bản diện không tốt. Giờ có thể được chưa?”

Ừ? Hình như chưa được! Lúc này nàng phải cứng rắn một chút, không thể cứ như làm thiếp của người ta! “Không có chút thành ý! Ai! Chàng sờ đầu đó! Không cho chàng sờ!”

“Thành ý tất cả ở chỗ này!”

“Không được! Ta không chấp nhận! Khốn kiếp! Chém thiên đao giời! Lão lưu manh! Hạ lưu! Sắc quỷ...”

Tiểu tiên nga đỏ mặt nhìn qua Tinh Hoa đang ở ngoài cửa nằm sắp nghe lén, thử thăm dò nói: “Việc này... Thượng tiên... Bọn họ xưa nay trẻ tuổi lực thịnh... Mâu thuẫn thoáng chốc sẽ hóa giải. Người chờ lo lắng, chúng ta về trước... Đi về trước thôi!”

“Không được! Ta không tin, xem ra là tranh chấp rất kịch liệt, ta muốn nghe thêm trong chốc lát! Lại đây, cùng nhau nghe!”

Tiểu tiên nga: “...”

Suốt một ngày sinh nhật a! Cũ trôi qua như thế ở trên giường!

Thái Thường về mặt đau khổ trông mắt nhìn gã nam nhân đối diện đang cười ăn trộm điểm tâm của nàng, “Mẫu thân bày hải yến cho ta, ngay cả sư phụ cũng có quà tặng đưa tới...”

“Muốn nói cho nàng tin tức tốt, làm lễ vật cho nàng thì thế nào?”

Thái Thường nghe vậy lập tức rất không có cốt khí: “Thật tốt! Là gì là gì thế?”

Hào Hành đặt hạt dưa xuống, nghiêm mặt nói: “Tứ Loan điện hạ sẽ trở về...”

Thái Thường đỏ vành mắt ngây người: “Đúng là... Thật sự?”

“Dĩ nhiên là thật...”

“Còn... còn Tiểu Ngư Nhi kia?”

Hào Hành vuốt cằm, nắm tay của nàng nói: “Trăm ngàn năm sau, Đông Hải có một kiếp nạn, có lẽ khi đó chúng ta sẽ xa nhau nhưng đôi lại bọn họ được gặp nhau, cũng đáng...”

“Kiếp số? Kiếp số?” Thái Thường khẩn trương hỏi: “Chúng ta lại xa rời nhau sao?”

Hào Hành dịu dàng xoa đầu của nàng: “Sẽ không rời, chỉ là khi đó nếu nàng ở bên cạnh ta có lẽ cũng sẽ bị dính lú. Cho nên đến lúc đó phải nhẫn nhịn một chút, kiên định đứng bên cạnh ta.”

“Chỉ cần không xa rời nhau, như thế nào cũng được...” Thái Thường thở phào nhẹ nhõm: “Ta nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, còn để ý một lần hai lần kia à? Chỉ cần chàng không giết người phóng hỏa là tốt rồi. Còn nữa...”

Nàng đỏ mặt kéo tay áo chàng: “Trước khi chàng trải qua kiếp nạn, trước hết lưu cho ta đứa bé được hay không... Ý ta là... Ta không muốn lại phải một mình cô đơn chờ chàng...”

“Hà?”

“À! Chàng cứ coi như ta chưa nói gì hết! Đến đây, ta đếm một chút xem vừa rồi chàng ăn trộm của ta bao nhiêu hạt dưa.”

Hào Hành không có ý tốt, cười: “Tốt lắm, nàng sẽ phải vất vả cùng bản điện nỗ lực nhiều hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Thượng thần đánh người a! . . .

“Điện hạ, ta gọt táo cho ngài ăn có được hay không?”

Thái Thường ngồi ngưỡng cửa Cầm đài, trong tay giờ trái táo đỏ bóng loáng cười nói: “Đặc sản của Nam Hải, bán ở nhân gian hẳn là một lượng bạc. Ừ, một lượng bạc, đại khái có thể đổi hai gói mứt táo, mười cái bánh bao... Ai nha tóm lại là ăn rất ngon!”

Từ Loạn được Nam Cực Tiên Ông tụt hồn mà quay về, mất đi ba ngàn năm trí nhớ và tiên pháp, giờ phút này đang lẳng lặng bên cửa sổ nhìn Tuyết huyền trăm ngàn năm qua chưa từng vang lên mà ngẩn ngơ.

“Vậy ta gọt đó!”

Thái Thường cầm con dao nhỏ gọt nghiêm túc, nàng lo lắng Từ Loạn vất vả lắm mới tái sinh trở về, mất trí nhớ sẽ nhận không ra mình nên hễ không làm gì là tới nói chuyện phiếm với Từ Loạn.

Quần thượng có lẽ mong mỏi Từ Loạn có thể sớm ngày khôi phục tiên lực, mới có thể đem Cầm đài ban cho chàng làm dinh thự. Thái Thường than thở, gọt vòng quanh tách vỏ và thịt trái táo ra, sau đó đưa cho chàng: “Đây là lần đầu ta gọt vỏ thành công, tặng cho ngài!”

Từ Loạn quay người lại nhìn nàng, cười cảm láy: “Chị Thái Thường, ta nhận ra chị mà, chị không cần lo lắng. Nếu ngày nào cũng đi theo ta, ta lo Ngẫu thần sẽ đến điện chém ta mất.”

Thái Thường bĩu môi, nói: “Ta còn ước gì chàng tới chém ngài, mấy ngày nay ta không thấy chàng. Nghe nói đạo gần đây vị thần tiên được nhân gian cung phụng xếp hàng thứ nhất chính là chàng, rất bận rộn.”

Từ Loạn cắn miếng táo, “Bận rộn cũng tốt, không thể so với ta, bận rộn cũng không được.”

Thái Thường tự biết đã chạm đến nỗi đau của chàng, đành ha ha lái sang chuyện khác: “Điện hạ, buổi trưa muốn ăn cái gì? Ta làm cho ngài!”

Từ Loạn nhìn nàng cười một cái: “Đề tài này của chị còn không bằng đừng đổi.”

Buồn bực ra khỏi Cầm đài, Thái Thường đang nghĩ ngợi muốn đến nhân gian một chuyến. Kể từ khi sắc quý bị điều đến nhân gian, nhiều năm chăm lo việc nước cuối cùng mới được thanh danh trong lòng dân chúng, có thể bởi như vậy nên chàng về Thiên đình càng ngày càng ít, hai vợ chồng lại càng khó sum họp, nàng có hài tử mới là lạ!

“Tiên tử! Tiên tử! Không xong rồi!”

Tiểu tiên nga kéo làn váy chạy tới trước mặt, “Đã xảy ra chuyện! Đã xảy ra chuyện!”

Thái Thường giật mình khẽ run rẩy, đứng lại hỏi nàng: “Có phải sắc quý chàng... chàng...”

Tiểu tiên nga thở hổn hển chạy tới kéo nàng hỏi: “Người còn nhớ Tịnh Đế tiên tử không? Chính là em gái của thượng thần, ba ngàn năm trước điện hạ gặp chuyện không may sau đó nàng ấy cũng dần thân vào hạ giới, còn nhớ chứ?”

“Đương nhiên nhớ rồi!” Thái Thường gật đầu: “Em gái của chồng ta mà!”

“Đúng rồi đúng rồi! Chính là nàng! Không ngờ ngày xưa nàng ấy trốn xuống hạ giới, bởi vì yêu một người phạm đánh cá, đã cùng người đó dấy đời trở thành vợ chồng. Kết quả... Kết quả bị quân thượng phát hiện, phái Thượng thần đi bắt bọn họ, còn nói phải... Phải xử tử bọn họ...”

“Cái gì! ?” Thái Thường cả kinh quát to một tiếng: “Hiện giờ người đang ở đâu? Mau dẫn ta đi! Mau!”

Tiểu tiên nga đáp lời kéo nàng chạy, dặn dò: “Tiên tử... Vừa rồi thấy sắc mặt Thượng thần rất đáng sợ, thu hồn phách Tịnh Đế tiên tử... là ý của ngài ấy.”

Tim Thái Thường thình thịch, đột nhiên nhớ lại kiếp số chưa đã đến có phải đang ứng nghiệm hay không. Nàng cắn chặt môi, khắp người chợt cảm thấy rét lạnh, chỉ trông nhanh nhanh gặp Hào Hành một chút.

Thái Thường run sợ ngồi ở điện bên cạnh, nghe thấy cách vách vang lên tiếng thảm vấn nghiêm khắc trách móc nặng nề, nàng chưa bao giờ biết được Hào Hành cũng sẽ lúc uy nghiêm như vậy.

Gió lạnh thổi qua, nàng cúi đầu không muốn nghe tiếng trách móc, rất nhớ những chuyện đã từng xảy ra trước đây. Lúc ấy Tịnh Đế luôn thiện lương dịu dàng đưa hạt sen cho nàng ăn, lúc tiên gia đều không để ý nàng tránh né nàng thì Tịnh Đế lại cùng nàng nói chuyện phiếm.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại liền khóc. Nàng rất muốn xông vào chịu phạt thay Tịnh Đế, có lẽ sắc quý thấy nàng đến sẽ hạ thủ lưu tình. Nhưng khi nhìn thấy nhóm Thiên binh gác ngoài cửa, Thái Thường chỉ có thể lùi chân về lo lắng suông.

Hào Hành phân phó giam Tịnh Đế vào thiên lao chờ đợi xử lý, mới vừa ra đã thấy Thái Thường rơi lệ đầm đìa. Khóe mắt ngập nước đang giận dữ nhìn chàng.

“Sao gần đây trên mặt nàng lại nhiều mụn hơn thế?”

Hào Hành đưa tay muốn chạm gương mặt của nàng, lại bị nàng tránh né.

“Đừng chạm vào ta! Hiện tại ta rất ghét chàng! Tay chàng phá hủy cả gia đình Tịnh Đế, ta không muốn chàng chạm vào ta!”

Thái Thường lau lệ hết lớn: “Chàng hủy gia đình của bọn họ, chàng phá hủy cả vạn mẫu hồ sen, chàng phá hủy làng chài kia, chàng còn biến thành đao giết em gái mình, làm sao chàng có thể biến thành như vậy? Chàng làm vậy quân thượng sẽ phong chàng lên làm đại quan ư? Chẳng lẽ chàng đã quên nhà của chàng bị hủy như thế nào. Chàng đã quên sau khi nhà bị hủy chàng đã tuyệt vọng đến nhường nào? Ngay cả mẹ ruột chàng ngày xưa cũng là trốn xuống hạ giới mới có chàng của ngày hôm nay đó!”

“Thái Thường...”

Hào Hành nắm chặt hai nắm tay trừng mắt nàng: “Không cho phép nàng nói như thế với ta. Nàng về đi, đừng tới nơi này.”

“Ngài bây giờ là Thượng thần tứ hải, tiểu tiên như ta chỉ đứng xa không thể chạm, ta không xứng nói chuyện với ngài. Ta cũng không muốn với kẻ vong ân phụ nghĩa, vì trục lợi mà cả em gái của mình cũng có thể hy sinh! Ngài đối xử Tịnh Đế thế này, không sợ sẽ gặp báo ứng sao? Ta sẽ không cùng ngài gặp báo ứng, cho nên ngài xử trí nàng như thế nào, ta cũng muốn theo nàng cùng đi!”

“Chát – -”

Một bạt tai thật lớn vang bên mặt Thái Thường.

Bàn tay Hào Hành đau rát. Chàng cứng người ngay tại chỗ, thấy mặt nàng nhanh chóng sưng đỏ lên, là biết vừa rồi mình nặng tay cỡ nào.

Thái Thường không làm ầm cũng không làm loạn, chỉ lắc đầu tự nói: “Không đau, không đau, có đau cũng kém xa với việc bị anh trai đoạt lấy gia đình mình.”

Nàng xoay người vừa chạy vừa khóc, Hào Hành hạ tay xuống, cố nén xuống từng con từng con đau đớn trong lòng không đuổi theo nàng. Thước Diệp đi theo thăm tra xử lý xong, ra khỏi đứng ở bên người chàng, nhìn Thái Thường chạy xa mà cười nói: “Đưa em gái này rất khó đối phó, thượng thần ngài ăn quả đắng rồi.”

Hào Hành gật gật đầu: “Làm phiền tiên tử giữ lại đứa bé kia.”

“Giữ cháu nó lại, không sợ sau này lớn lên sẽ ghi hận thượng thần sao?”

“Không giữ nữa, Thái Thường mới ghi hận ta. Số mệnh mà thôi.”

Chàng cười khổ một tiếng, cảm thiên thư rời đi.

“Hu hu... Thượng thần đánh người! Còn có thiên lý hay không a!”

Thái Thường chạm gò má sưng đỏ, buồn bực gào khóc trong nội cung, “Ta hận hân! Ta muốn... Ta muốn về Nam Hải!”

Tiểu tiên nga há miệng run rẩy cảm ngọc ngưng cam lộ khuyên nhủ: “Tiên tử tiên tử, đừng động đây! Trước hết để tiểu tiên bôi thuốc trước rồi hãy nói sau! Coi chừng sẽ càng sung thêm!”

Thái Thường nằm sấp trên giường đầy nằng ra khóc rống: “Ta không bôi thuốc! Sung chết thì thôi! Sung chết cũng tốt! Như vậy ta có thể đi cùng với Tịnh Đế, cũng đúng lúc có bạn!”

“Kỳ thật... Tiên tử có biết, nơi xảy ra vụ án Tịnh Đế tiên tử cùng phu quân phạm trần và con gái là do Thượng thần chủ động xin đi xét hỏi. Theo tiểu tiên thấy, mọi người đều biết Tịnh Đế tiên tử là em gái của ngài ấy. Thượng thần xét hỏi nhất định sẽ có rất nhiều người chỉ trích, sợ ngài ấy làm việc thiên vị. Cho nên thượng thần chỉ có thể nghiêm túc tra xét, tuyệt không thể qua loa. Điểm này khiến người ta khâm phục, tiên tử cần phải cảm thấy tự hào mới đúng. Còn nữa, ngài ấy xét xử em gái mình phạm phải luật trời, trong lòng nhất định đau khổ nhiều hơn tiên tử. Ngài ấy tự mình an bài Tịnh Đế tiên tử đánh tới con đường lục đạo luân hồi, đây là điều duy nhất mà một người anh có thể làm cho em mình. Lúc ngài ấy lĩnh thiên binh xuống phạm trần soát nhà, tiểu tiên thấy tay ngài ấy run run phát hiệu lệnh. Tiên tử không phải nói tin tưởng ngài ấy sao? Vì vậy đừng giận ngài ấy. Thượng thần cũng là có nhiều nỗi khổ tâm.”

“Ừ...” Thái Thường hừ hừ: “Nhưng hấn đánh ta. Chuyện cũng gạt ta không nói với ta, một chút cũng không tin ta, cho nên ta mới không cần để ý đến hấn.”

Tiểu tiên nga thở dài một tiếng, lấy thuốc cao ra bôi cho nằng. Thái Thường có chút bất mãn: “Rốt cuộc là em toàn nghe lời của hấn. Ta cũng không trông mong em sẽ đứng về phía. Bây giờ ta chỉ muốn đi gặp Tịnh Đế lần cuối cùng. Chị ấy không phải còn con gái sao? Ta muốn giữ lại chăm sóc, không phải bị hỏa thiêu cùng người mẹ mệnh khổ của cháu.”

Tiểu tiên nga đáp lời: “Thượng thần nhất định sẽ chăm sóc cháu gái mình cẩn thận. Chỉ tiếc giờ tiên tử không để ý tới ngài ấy, ngài ấy cũng không đem những lời này nói với người. Thật ra đứa bé kia sáng sớm thượng thần đã nói muốn đưa lên chỗ của người.”

Thái Thường nằm lòng một chút: “Hấn cưỡng chế mẹ người ta, còn muốn giữ cháu gái, chia rẽ cả nhà bọn họ, quả thực là quá hư.”

Tiểu tiên nga thở dài nói: “Giờ dưới nhân gian cũng truyền miệng nói Thượng thần vì thắng tiên cấp, mà lợi dụng em gái của mình. Biết bao dân chúng đã đốt cháy tranh họa Ngẫu thần. Hiện tại cuộc sống của Thượng thần nhất định không dễ chịu, người còn không đi ngài ấy. Người không phải những kẻ ngu muội bịa đặt kia, ngài phải thông cảm cho ngài ấy chứ.”

Nhưng khuyên nhủ hơn nửa ngày, Thái Thường vừa chạm vào gò má bên kia còn đau đến muốn chết, bụng đầy ảm ức, bùi môi xoay đầu vào trong không lên tiếng nữa. Này con nóng giận này, làm trên người nằng nổi càng ngày càng nhiều mụn.

Tiểu tiên nga thở dài vài tiếng, dập tắt ánh nến lui ra, đêm tối lại nghe Thái Thường sụt sịt rơi nước mắt.

Thái Thường khóc quá nửa đêm mới ngủ mê, nhưng ngủ thiếp đi cũng không yên ổn, luôn nghĩ thấy một làn hương sen, có người nhẹ nhẹ xoa gò má sưng của nằng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: đại kết cục

Sáng sớm tỉnh lại cảm thấy cửu khiếu bát không và toàn thân đều ngứa vô cùng, Thái Thường ra sức gãi, hận không thể đem xèo những chỗ khó chịu.

Tiểu tiên nga vừa vào cửa thấy nằng ngồi trên mặt đất thì giật mình: “Tiên... Tiên tử!?”

“A! Em tới rồi, mau ra phía sau lưng ta gãi một chút, ta cảm thấy toàn thân đều ngứa ngáy!”

Tay Thái Thường không với tới phía dưới cột sống, chỗ đó đang rất ngứa: “Sao thất thần? Ờ... Làm sao mà vẻ mặt em giống như gặp quỷ vậy?”

Tiểu tiên nga run rẩy lấy gương đồng đưa cho nằng, Thái Thường cười gãi gò má cảm lấy, vừa nhìn thoáng qua nằng liền cứng người ngay tại chỗ.

Không biết từ lúc nào, bệnh đậu mùa trên người nằng toàn bộ trở nên sưng đỏ lên, mà lại còn biến thành màu đen, ngứa ngáy khó chịu bị chính nằng nhìn không được gãi vài cái đã rỉ ra máu đen, miệng vết thương đặc biệt đau đớn.

“Ta sắp chết... Ta sắp chết...”

Thái Thường sững sờ hồi lâu đến nỗi quên mất đau đớn, chỉ nói đại nạn của mình đã đến, khuôn mặt thoáng chốc liền thắm như tro tàn.

“Em... Em đi gọi người đến!”

Tiểu tiên nga định xông ra ngoài, bị Thái Thường quát phải dừng lại: “Em muốn ta làm thế nào gặp người ta? Thành tâm muốn ta mau đừng cây cột chết sao? Giờ ta yêu không yêu quý không ra quý, em còn muốn ta đi hù chết bao nhiêu người.”

“Nhưng... Nhưng là...” Tiểu tiên nga khó xử: “Nhưng dù sao vẫn báo cho thượng thần.”

Thái Thường im lặng, cười nhạt: “Cũng tốt. Mời hẳn đến, ta với hẳn cáo biệt thôi.”

“Người đừng nói lời ngớ ngẩn thế. Em phải đi tìm ngài ấy đến!”

Tiểu tiên nga chạy như một làn khói đi ra, Thái Thường lại lấy gương đồng nhìn một cái, lúc này máu đen đã vón lại đau nhức. Nàng bình tĩnh, để gương xuống vội lấy chiếc khăn trắng che lại mặt.

Đây là trừng phạt hay là kiếp nạn, hay là số mệnh đã định đây? Bảo nàng làm sao đi tương trợ Tịnh Đế, làm sao đi đối mặt chư thần, làm sao còn dám gặp Hào Hành?

Thái Thường ngồi lên đám mây, phiêu diêu lục giới, không dám trở về Nam Hải, sợ mẫu thân nhìn thấy lại hại bà lo lắng. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một nơi có thể dung thân mà nàng hao phí sức lực mới sửa chữa được đó là tiểu đảo. Nhưng nàng lại sợ bị Hào Hành bắt gặp, dứt khoát đành phải ở giữa không trung, ngơ ngác nhìn khói lửa nhân gian.

Một con rùa tiên bò qua, chậm rãi quan sát nàng một phen, có lẽ không hiểu vì sao tiên tử lại che khăn bay ở đây.

Thái Thường kéo khăn voan ra hù dọa: “Xem đi xem đi! Ngươi nhìn đi! Hù chết ngươi!”

“Quý a!”

Con rùa biển tuổi đã lớn kia vội vàng quay đầu đi, trong miệng nói gì đó không rõ: “Đi mau a... Đi mau a!”

Đã qua hơn nửa canh giờ, Thái Thường về mặt đau khổ liếc nó một cái, nhiều lần cũng chỉ đi hơn được nửa thước mà thôi.

Vì vậy Thái Thường rất hảo tâm đạp nó một cái vắng xa, còn mình lại tiếp tục ngồi ngây người.

Tiếng chuông đêm của Thiên cung vang lên. Thái Thường lẻ loi trong màn đen, ôm đầu gối sờ sờ gương mặt đau nhức bên trong mảnh vải trắng. Nước mắt từng hạt một lần xuống đến, nhỏ xuống miệng vết thương đau đớn nàng lại vội vàng lau đi.

Đám mây bên người đám mây dường như lún xuống một chút, Thái Thường vén một góc khăn lên thấy hoa văn trên tay áo, nước mắt rơi càng dữ dội: “Ngài đi đi, ta không muốn ngài nhìn thấy ta.”

“Tịnh Đế đi rồi.” Hào Hành cũng không ép nàng vén lên hết, chỉ cùng nàng ngồi yên lặng nhìn ngân hà sáng chói. Lời vừa nói ra, Thái Thường lập tức gạt mình nhưng lại níu chặt tấm chăn không ra.

“Đi đâu thai... Em ấy muốn làm người, bản điện liền cho phép em ấy. Tiên gia quả thực không có gì tốt, vô tình vô nghĩa, lời nói lạnh nhạt, không chút tình người.” Chàng tự giễu cợt: “Quân thượng không xử trí tiểu Khuynh Uyển, chỉ cho con bé đi theo Thước Diệp làm tiểu tiên. Ta đã thảo luận nói muốn chăm sóc nàng, kỳ thật cũng hi vọng nàng thay ta chăm sóc con bé.”

Thái Thường lộ ra con mắt sưng đỏ liếc một cái, bĩu môi: “Ngài nói thật dễ nghe. Nếu ta không đồng ý thì sao? Còn nữa, có phải bởi vì hôm qua ngài đánh ta một cái nên ta mới biến thành thế này?”

Hào Hành thở dài một tiếng ôm lấy nàng: “Được, bản điện xin lỗi nàng. Nhưng những thứ ‘tác dụng phụ’ này không phải do ta làm. E là nàng sắp thoát thai hoá cốt, xuất phạm thai một lần nữa để thăng tiên.”

Thái Thường nghe xong lại càng ảm ức: “Nếu ta trông mong chàng có thể thành tâm thành ý nói một tiếng xin lỗi sợ là sẽ không cùng chàng đi đến bây giờ. Biết chàng nói không nên lời yêu đương cũng phải công nhận. Thoát thai hoá cốt cũng tốt, không giống người phạm, suốt ngày khóc lóc nữa. Hiện tại ta chỉ hỏi một câu, nếu ta trở nên xấu xí hơn hòn than, chàng còn muốn ta không?”

“Muốn.” Hào Hành nghiêm túc gật đầu: “Nhưng nàng cũng phải để ta nhìn một chút rốt cuộc có bị xấu hay không?”

Thái Thường nức nở vài tiếng: “Vậy ta vén lên. Nếu chàng cảm thấy buồn nôn cũng không cho phép được hỏi hận!”

“Ừ, không hỏi hận.”

Hào Hành lẳng lặng chờ, thấy nàng nhăn nhó một hồi lâu, rốt cục nhanh chóng khoát tay, đem tấm khăn trắng kéo xuống, nhắm hai mắt lại hỏi: “Giật mình ư? Nếu chàng muốn nôn thì mời quay lưng đi. Ta không muốn nhìn thấy ánh mắt chàng nhìn ta chán ghét.”

Hào Hành lấy tay đụng chạm các mảng đen trên mặt nàng. Mới đầu Thái Thường còn tránh né không để cho chàng chạm nhưng sau đó dứt khoát nhận mệnh, bị chàng dùng sức giật từng mảng xuống, Thái Thường bị đau bèn kêu to: “Ái! Còn lành hẳn đâu! Chàng vạch thế này làm ta đau! Chàng cảm thấy chương mất thì thôi, ta cũng biết là chàng ghét bỏ ta!”

Thế nhưng ở những chỗ Hào Hành chạm những mảng đen vạch trần đi, làn da sưng đỏ trong nháy mắt trở nên đầy đặn, trắng nõn, xinh đẹp.

“Nàng có mang theo gương đồng chứ?”

“Ta... Ta không dám nhìn nữa!”

Thái Thường bụm mặt, “Ta sợ ngay cả da cũng bị mất biến thành con ma xấu xí!”

Hào Hành không để ý tới nàng, cởi bỏ áo bào của nàng kiểm tra hết những vết đen đau nhức trên người nàng, đem những mảng da đen kia kéo ra.

“É! Chẳng giờ trò lưu manh cũng đổi chỗ được hay không?! Đây chính là chỗ tiếp giáp giữa trời và người a! Có ném người cũng không thể ném xuống lục giới!”

Thái Thường đông che tây dấu, gương đồng cất trong ngực rơi ra ngay trước mắt, hé ra một dung nhan xinh đẹp được khôi phục trong nháy mắt?... Ta... Ta không xấu?!”

Nàng trái sò sò phải gãi gãi, không đến nơi đến chốn, giống như viên mẫn lịch kiếp. Nàng như trút được gánh nặng: “A – a... Ta còn sống ? !”

“Còn khóc ư?”

Hào Hành buồn cười nhìn nàng.

Thái Thường sùng sốt, mừng muốn phát khóc nhưng rốt cuộc không rơi nổi nước mắt.

“Nàng quả nhiên đã thành tiên Thái Thường. Tiên nhân đều không đồ lệ.”

Hào Hành nắm tay của nàng: “Cuối cùng chúng ta đã trải qua hết đoạn đường.”

Thái Thường yên lặng nhìn chàng, trong lòng cảm động cũng không hồng được hốc mắt.

Chàng vẫn một mực đợi nàng trưởng thành.

“Xin lỗi chàng.” Trong lòng Thái Thường ảm áp, nhoen miệng cười: “Để chàng đợi ta lâu như vậy.”

Ban đêm Hào Hành đứng ở ngoài Thượng Ô**, nếu để Thái Thường biết chàng giấu chuyện Thiên đế lấy đi giọng nói của Khuynh Uyển làm cho con bé thành câm, không biết nàng sẽ ồn ào thành bộ dáng gì, bây giờ vẫn không nên vào trêu chọc.

Đang định rời đi thì thấy tiểu tiên nga cười đứng ngay trước mắt hành lễ với mình: “Thượng thần, hôm nay đã có Khuynh Uyển, tiểu tiên cũng nên quất về.”

Hào Hành nhìn nàng ta thật lâu, gật gật đầu: “Mấy năm nay vất vả cho ngươi.”

Tiểu tiên nga khoát tay: “Không đâu thượng thần, có thể quen biết với hai người coi như vận mệnh của tiểu tiên. Tiểu tiên còn muốn cảm kích ngài đã chữa chấp ta. Ngài và tiên tử là một đôi do trời đất tạo ra. Hy vọng hai người có thể hạnh phúc mãi mãi.”

“Ngươi phải về Nam Hải sao? Về sau... Bản điện hy vọng ngươi cùng hắn có thể tu thành chính quả.”

Tiểu tiên nga cúi xuống đầu, miết miết quan bào của tiên nga: “Trong lòng người ấy chỉ có một mình tiên tử. Tiên tử đã từng cố gắng như vậy còn không thể đến với người ấy, chứ đừng nói tiểu tiên chỉ là một tiểu sư muội tầm thường. Ngày xưa thấy người ấy sau mất đi tiên tử mà đau đớn buồn bực không vui, tâm tiểu tiên mới nguội lạnh đến Thiên cung làm tiên nga, là vì muốn quên đi người ấy... Ừ, có lẽ có thể trở về giúp người ấy chăm sóc môn sinh thôi. Chăm sóc người khác cũng là một cách hay phải không Thượng thần? Ngay cả Tiên tử mà tiểu tiên chăm cũng không tệ... Hi hi...”

Hào Hành cũng mỉm cười, vỗ vỗ bả vai của nàng: “Nếu như hắn hiểu được, nhất định sẽ quý trọng ngươi, chớ từ bỏ. Bản điện rất hi vọng ngươi cùng hắn có thể thành đôi! Như vậy thì tử của bản điện mới không bị người ta chú ý.”

Tiểu tiên nga cười gật gật đầu, phục hành lễ nói: “Ngài cũng hãy trân trọng. Xin thay tiểu tiên chúc tiên tử bình an vui vẻ. Đợi khi nào nàng hồi môn sẽ có cơ hội gặp lại. Xin phép cáo từ tiểu tiên lui đi.”

Nàng nói xong liền xoay người lên mây, hướng về Nam Hải.

Hào Hành than thở một tiếng, nghe thấy trong nội cung thượng ở người nào đó đang gầm thét: “Quý đáng chết! Chàng có phải ở bên ngoài hay không! ? Chàng mau vào cho ta! Mau! Ta có lời muốn hỏi! Có phải chàng giấu ta cái gì không? Vì sao ếch xanh nhỏ không nói chuyện được! Hà? Mau vào cho ta! Quân thượng là ăn no rồi việc có phải hay không...”

Nếu không vào e sẽ gặp tai họa ! Hào Hành kiên trì, chuẩn bị nói một chút chuyện sinh con đại sự, thuận tiện có thể chặn lại miệng của nàng.

Dù sao lúc này Khuynh Uyển nói không ra lời, nhất định đã ngoan ngoãn đi ngủ sớm.

Tiểu tiên nga xuôi thẳng về nam, nghe trong Thượng ỗ truyền đến tiếng cãi vã quen thuộc chợt cười ầm ập. Đến gần miếu Nguyệt lão nàng đột nhiên tò mò muốn đi nhìn mệnh bài của Hào Hành. Cách tầng tầng lớp lớp sợi tơ hồng, quả nhiên trông thấy mệnh bài ngẫu thần Hào Hành đang phát sáng rực rỡ, trên đó khắc hàng chữ mới: “Thê tiên: Nam Hải Thái Thường tiên tử, bên nhau trọn đời.”

Nàng cảm động cười lau vài giọt nước mắt đang định đi, đột nhiên thời khắc đó nàng thấy mệnh bài Tì Cầm không còn để trống. Thê tiên danh hiệu là... Một giọt nước mắt nhẹ nhàng chảy xuống, làm ướt giày thêu, rồi rơi xuống bùn đất dưới chân bùn. Khắp nơi nở hoa.

Trong nội cung Thượng ỗ, Khuynh Uyển trùm chăn khóc nhớ mẹ. Cô bé cắn chặt im lặng nói trong lòng: “Mẫu thân... Uyển nhi sợ hãi... Uyển nhi muốn về nhà... Hu hu... Còn nữa... Hai người cách vách có thể yên tĩnh một chút được không! Bọn họ làm sao vậy a! Huhu...”

*Cửu khiếu: chín lỗ (hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, miệng, niệu đạo, hậu môn). Bát khổ: cũng có nghĩa tương tự nhưng chỉ có tám lỗ. Đây là một trong những đặc tính cơ bản của Trung Quốc cổ đại được sử dụng để phân biệt giữa người và động vật.

Phiên ngoại: Tiểu tiên nga và Tì Cầm

Đúng vào năm ấy tuyết rơi Nam Hải, ta đứng ở cửa cốc, cười với sư huynh: “Trăm ngàn năm chưa từng thấy qua bông tuyết rơi trên gò má, thì ra lạnh thấu như vậy”.

Huynh ấy mặc áo xanh, nhìn thứ trắng phau rơi mà gật đầu kể với ta, năm đó mẹ của huynh buông tay huynh bỏ đi trời cũng nổi gió, bông tuyết như lông ngỗng vô tình làm ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn của huynh ấy.

Cho nên huynh ấy ghét ta, đơn giản là vì tên của ta là Tuyết Như.

Ta không dám đến gần sư huynh, sợ huynh ấy thấy ta, gọi tên ta sẽ gọi lên chuyện ngày xưa mẫu thân bỏ rơi huynh ấy. Ban đêm về nghỉ khóa trái sường phòng, chỉ có thể xa xa theo sát phía sau huynh từng bước một, không để huynh ấy che chở ta.

Ta có nghe huynh ấy kể sẽ có sói biển ẩn hiện cắn đứt ngón tay của các cô gái. Đúng là ta sợ sói biển, nó từng ngậm mất chú thỏ nhỏ mà ta từng thương yêu nhất, chỉ còn lại một hàng vết máu dưới góc tường, làm ta buồn bực khóc cả nửa ngày.

Nghĩ tới chú thỏ nhỏ, ta liền níu chặt đạo bào muốn đi giết đám sói biển kia.

Sư huynh đi trước ta bỗng nhiên dừng chân, quay người thì bắt gặp bộ dạng căm phẫn của ta: “A như, vì sao gần đây muội không cùng đi với huynh?”

Ta hốt hoảng lấy cớ: “Muội, muội có kế hoạch đi giết sói biển báo thù cho con thỏ nhỏ.”

Sư huynh à một tiếng, khẽ cong môi, đưa tay gọi ta, trong bóng đêm đạo cốc u tĩnh, ánh trăng hơi lộ ra, thắm lên người huynh ấy một thân bạch ngọc.

Huynh ấy nói: “Một người không giết được đâu, sư huynh đi với muội”.

Sư huynh đã tiến phong Thượng thần, giắt theo khóa bách cốt cùng ta đến bờ biển mờ mịt tìm kiếm sói biển, quả thực vừa kiên nhẫn vừa tuần tú làm người ta không ngờ. Nhưng huynh ấy rất nghiêm túc, xoay khóa bách cốt nói với ta: “A Như đừng cười. Muội cười một tiếng huynh chỉ lo nhìn muội, đến lúc đó sói biển lại chạy ẩn mất con thỏ của muội.”

Chỉ vì câu nói đó mà má ta đỏ ba ngày.

Khi chúng ta dọc theo Nam Hải tìm kiếm mấy ngày, rốt cục ở một cửa động chỗ đá ngầm dò xét thấy mùi tanh. Sư huynh rút trường kiếm, từ từ chuyển bước đến gần, ta đi theo sau chờ con súc sinh kia đi ra, ta cũng có thể cho nó một kiếm, trả nợ máu cho con thỏ nhỏ của ta.

Nhưng còn chưa kịp thì triển trước mặt sư huynh đã nghe sư huynh hét một tiếng: “Tuyết Nhi! Tránh ra xa!” Ta đã bị một lực bàn tay mạnh mẽ đẩy ra, một luồng nhiệt nóng phả trên cánh tay ta.

Mùi máu tanh ngất trời xộc tới, ta nghe thấy ngiệt sức kêu rống, còn có, kiếm sư huynh ra sức chém giết, bóng kiếm lóe lên, tay kia chường. Ta lo lắng muốn đẩy ra nhìn xem huynh ấy có bị thương không, nên đã không để ý vừa rồi là lần đầu tiên huynh ấy gọi tên ta.

Mãi đến khi ánh sáng khôi phục, mới thấy sư huynh đang cười với ta chỉ chỉ tấm da sói trên mặt đất xử lý xong: “Cực kỳ to lớn, không dễ dàng tróc, trở về làm cho muội tắm áo trấn thủ bằng da sói, mùa đông có thể chống lạnh.”

Vừa rồi sư huynh chỉ bằng một tay mà đầu thối sói biển ư? Làm sao bây giờ, ta lại càng si mê huynh ấy.

Trong cốc tuyết rơi một chút là rông rã ba năm.

Mỗi ngày mỗi đêm ta đều mong mỗi trời đẹp, để ánh mặt trời một lần nữa chiếu sáng, để sư huynh luôn cười nhẹ nhàng.

Mỗi ngày mở bút nghiên trên bàn ta đều vẽ nụ cười sư huynh. Thế nhưng sư đệ thấy đều cười, nói: “A Như, tỷ vẽ bức tranh này giống như mèo ấy!

Cũng tốt, vậy sẽ không dễ dàng bị sư huynh nhìn ra, ta liền không buồn bực.

Một ngày kia, ta pha trà sớm cho sư phụ, bung đi trên đường không cẩn thận bị ngã, cả người bị nước trà nóng hắt làm ta cực kỳ xấu hổ.

Chiếc khay trà ngọc bích sư phụ yêu nhất đã bị ta làm nát vụn, ta quỳ trên mặt đất dọn dẹp, chuẩn bị vào trong Thiện phòng ăn hèo.

Xa xa sư huynh đi tới, nhìn bộ dạng của ta, lại nhìn mảnh sứ vỡ đầy đất còn mờ mịt nhiệt khí, một tay kéo ta qua ghế dài trên hành lang khiển trách: “Thầy sứ bê sao còn quý? Không sợ cắt rách da thịt sao?”

Sư huynh muốn ta đứng giữa mái hiên đợi sư huynh về. Huynh ấy tự mình cởi áo ngoài bọc hết những mảnh sứ vỡ đi đến Thiện phòng của sư phụ. Ta biết ăn đòn nhất định phải chịu rồi, hít hít mũi đứng lên, không muốn sư huynh chịu đòn thay ta.

Còn chưa được mấy bước, đã thấy huynh xoa eo cười đi ra, bộ dạng cực kỳ tức cười.

“Tốt rồi”. Sư huynh cười sò sò đầu của ta: “Không sao, đến đây. Để sư huynh nhìn xem muội ngã có bị thương không?”

Lúc sư huynh công ta trở về sương phòng, tựa trên vai huynh ấy ngửi thấy mùi lá trúc thơm ngát trên người. Rất muốn nhớ nói với huynh ấy, *sư huynh, huynh xem, tuyết đã sắp ngừng rơi, huynh có vui hơn không? Còn nữa a, bức tranh của muội không phải là mèo con đâu, là... Là huynh đó, sư huynh, muội lên vẽ huynh nhiều năm rồi. Từ ngày mới đến nơi này, con thỏ nhỏ làm bạn với muội chạy tới sương phòng của huynh, huynh bắt nó và cười với muội. Lần đầu tiên muội trông thấy huynh cười, muội đã lên vẽ huynh.*

Bao nhiêu năm rồi, ta đã sớm chôn giấu bức tranh huynh ấy ở trong lòng, chỉ là đáng tiếc, không dám đưa ra.

Gần đến sương phòng cuối cùng, sư huynh đột nhiên dừng lại, hỏi: “Tuyết Như, muội có gì muốn nói với huynh không?”

Lòng của ta đánh trống thùng thùng, vài bước chân mà cứ ngỡ xa xôi hơn cả bờ biển xa xôi, huynh ấy có thể nghe thấy ta hô hấp rối loạn nhưng ta lại không nghe được huynh ấy...

Huynh ấy đang đợi, ta cuối cùng đã trút giận, nói: “Sư huynh, huynh xem bức tranh con mèo kia có đẹp không?”

Sư huynh cũng lặng yên, tiện đà bật cười: “Đẹp lắm.” Liền lắc đầu, tiếp tục công ta.

Ta cố nén không rơi nước mắt để huynh ấy công về phòng, thấy huynh ấy thay ta bị trách phạt mà đau xót, ta nắm chặt hai tay, hạ quyết tâm bất chấp chân đau đuổi theo, từ sau ôm lấy sư huynh, khóc ròng nói: “Sư huynh... bức tranh của muội không phải là mèo con đâu, ... bức tranh của muội...” Là huynh đó, vẫn luôn là huynh.

“A Như” huynh ấy xoay người lại lau nước mắt cho ta, “Muội muốn nói điều gì? Nói cho huynh biết, rốt cuộc muội muốn nói gì?”

Nhưng ta đúng là vạn phần nhu nhược, lời nói đến bên miệng chỉ có thể nuốt vào.

Có môn sinh báo lại: “Ti Cầm sư phụ, ngoài cửa có một bé gái đeo túi xách ngựa, có thể đem bé vào cứu hay không?”

Mọi người đều biết, thượng thần Ti Cầm không thu nữ môn sinh, ngày đó khi huynh ấy phá lệ, ta liền dùng mực xóa khắp bức tranh mèo, sau đó bê gãy bút vẽ.

Câu nói kia ta vẫn chưa nói ra khỏi miệng.

Tuyết lại rơi xuống Nam Hải, ta thay đồ thành một cô gái bình thường từ biệt sư phụ, một mình đến cửa đảo. Nghe nói trên Thiên cung sẽ không có sói biển hung ác xuất hiện, cho có cũng không ngăn cản được ta sẽ không sợ hãi nữa.

Vừa rồi vì đau lòng mất đi Mịch Trăn mà cả người sư huynh hoảng hốt như mất hồn. Trước khi đi, ta đi ngang qua sương phòng Mịch Trăn thấy huynh ấy vô lực ngồi trong phòng, trong tay cầm một cành cây bị bẻ gãy.

Trên đời có một người con gái dịu cảm hơn ta, thích hợp làm cô gái để cho huynh bảo vệ hơn ta. Tuyết Từ chỉ là sư muội, có thể cười với muội, nhưng mãi mãi sẽ không cho muội lòng của huynh.

Ta chỉ có một hành trang nhỏ trông có vẻ đơn sơ. Ở bên trong là một chiếc áo trấn thủ bằng da sói, bao nhiêu năm qua ta chưa từng mặc một lần.

Ta không chút lưu luyến, bước lên đi đám mây của Thiên cung, vừa đi đã ngàn năm.

Thái Thường tiên tử mà ta chăm sóc lại lần nữa đã về. Trong lúc nàng ấy cùng thượng thần xử lý ân ân oán oán, ta liền rảnh rỗi đánh cờ cùng tinh Hoa tiên tử mấy ngày, có lẽ đầu óc của ta cũng bị Thái Thường làm cho không còn linh quang nên cứ thua cực thảm.

Hễ thua thì phạt ta đến ô khẩu miệng chiết nửa cành Đào về làm bánh hoa Đào cho bà. Một ngày mấy lần, ta đành thờ dài thườn thượt.

Người nên gặp cuối cùng lại gặp nhau. Ta lười biếng bẽ gãy vài cành đào dự định lần sau thua nữa có thể đi ít vài bước.

Ta đặc ý trở về, trên đường bất gặp sắc hắc bào của sư huynh, đã biến mất trong nhiều năm đột nhiên gặp lại cổ nhân trong lòng sững sờ.

Ta cười, hành lễ trước mới nói: “Nhiều lần có cơ hội gặp huynh nhưng đều không sánh vai, đã lâu như vậy, sư huynh vẫn khỏe chứ?”

Huynh ấy không nói một lời, chỉ lẳng lẳng nhìn ta.

Ta âm thầm buông tiếng thờ dài *có lẽ huynh sớm đã quên ta rồi.*

“Tĩnh Hoa tiên tử đang chờ muội. Muội đi trước”.

Không chờ câu trả lời của huynh ấy, ta mỉm cười, hành lễ xong thì bước đi. Người nên chờ sớm đã chờ, ta còn mơ mộng gì chứ?

Ta đi chưa xa, huynh ấy nhìn bóng lưng của ta nhẹ tiếng gọi khẽ: “Tuyệt Nhi, rốt cục huynh đã gặp lại muội...”

Phiên ngoại : Đặt tên cho con

Muốn kiểm soát vóc dáng thì phải hoàn toàn đánh bại thức ăn ngon.

Kể từ khi Từ Loan và Khuynh Uyển trở lại nhân gian nên duyên, lời nguyên rủa ngày xưa tiên mẫu buông ra rốt cục cũng bị đánh bật. Thái Thường và Hào Hành sau khi thành hôn, tam giới thiên địa nhân không ngừng liên tục tặng quà.

Mà hơn phân nửa quà tặng là nguyên liệu nấu ăn, người tặng hiểu rõ Thái Thường không cần phải chế biến cầu kỳ gì sẽ biến thành thức ăn mỹ vị. Vì vậy sau mười ngày cuồng ăn Thái Thường, Hào Hành đặc biệt nghiêm túc nói cho nàng biết, năng mập. Thái Thường đông bóp tây sờ, cũng ý thức được cái sự mập này nghiêm trọng cỡ nào, không thể lác quan được!

Hào Hành nói: “Cho dù nàng có mập cùng lắm là biến về thân hình khi mới tới Thiên cung bộ thôi. Cũng làm cho người khác yêu thích không buông tay mà, không cần sợ”.

Nhưng Thái Thường nhút nhát vừa nghĩ tới thân hình ngày xưa kia bị người ta ghét bỏ thì kiên quyết không ăn. Thế mà hiện tượng kỳ dị đã xảy ra ! Vài ngày thiếu ăn sao năng càng ngày càng mượt mà?

Thái Thường chạy thẳng đến trước Hào Hành mặt kêu: “Thượng thần thượng thần! Mấy ngày nay thiếp không ăn gì nhiều năng lượng hết! Có phải thiếp gầy đi không? Phải không?”

Hào Hành tinh tế đánh giá nàng một vòng, suy nghĩ : “Có thèm ăn chua ngọt gì không? ” Thái Thường nói: “Chỉ thèm ăn chua, không thèm ăn ngọt. Có điều chàng cho ta ăn ngọt ta cũng nguyện ý ăn.” Hào Hành lại nói, “Gần đây nàng rất thích ngủ?”

Thái Thường suy nghĩ một chút: “Ngày xưa mỗi ngày ngủ năm sáu canh giờ. Còn giờ có thể ngủ bảy tám canh giờ”.

Hào Hành gật đầu, còn chưa bắt mạch đã nói: “Chúc mừng phu nhân, năng mang thai.”

Thế nhưng Thái Thường vô cùng không phục, sao có thể!

“Thiếp thực sự hâm mộ tiểu Khuynh Uyển có mang thai hay không còn có thể xem nguyệt sự có tới hay không. Về điểm này còn chưa có chứng cứ làm sao chàng biết rõ thiếp có thai? Trăm ngàn năm qua cũng không mang thai sao hôm nay đột nhiên lại mang thai?”

Hào Hành nghiêm túc nói: “Gần đây bản điện rất cố gắng.”

Thái Thường không phục ôm bụng đi hồ sen bên nhà Khuynh Uyển suốt ngày nằm ở đó, rồi quan sát so bụng của Khuynh Uyển với mình, sau đó về ghi chép trong quyển vở.

Quan sát hết mấy ngày, Thái Thường mới hài lòng trở về : “Thiếp xác nhận thiếp là có thai, là tự mình xác nhận đó! Các người đều không ai xác thực nhận ra thôi.”

“Ồ, ” Hào Hành nhấp một ngụm trà chỉ chỉ một chồng thuốc bổ được xếp kế bên: “Đây là của Bắc Cực, Nam Hải, Thiên cung, còn có của gia tỷ ở Tây Thục gửi tặng cho nàng. Hình như còn có mấy áo rộng bản điện chưa từng thấy qua, nàng cũng mặc thử xem. Còn nữa, biểu tỷ có gửi cho nàng bản viết hơn bảy trăm trang về chuyện phụ nữ có thai. Chị ấy tự tay viết, rất có thành ý phải không? Phải đọc cho hết. Đúng rồi, mẹ ta có hẹn chúng ta nửa đêm cùng bà thảo luận vấn đề tên cho đứa trẻ, trước tiên nàng có thể nghĩ vài cái. Còn có đây là chân Bách Phúc Oa Oa mà Quân thượng cùng Vương Mẫu ngự tứ, buổi tối chúng ta ngủ có thể đắp...”

Chuyện sinh nở đã có Phù Nhã, tiểu tiên nga và Thước Diệp đến chăm sóc.

Hào Hành cùng Ti Cầm ở phòng chơi cờ.

Tì Cầm nói: “Sao nguoi bình tĩnh thế? Thái Thường dù sao cũng lần đầu mang thai.”

Hào Hành đáp: “Sức chiến đấu và ý chí của nàng đều đặc biệt mạnh mẽ, nửa canh giờ trước vẫn còn ở nhà Khuynh Uyển tìm bắt về hai con heo nái bị lạc, ta tin tưởng nàng.”

Tì Cầm cười: “Thế tay của nguoi đang run cái gì? “

“Ta có run sao? “

“Có run.”

“Ta không run.”

“Nguoi có run.”

“Ta có run.”

“Nguoi không run... Đây...”

Tì Cầm ném con cò, dứt khoát không thêm để ý tới lão tình địch này nữa.

Hào Hành đứng dậy chùng dạo bước, nói: “Bất quá sinh sớm, có một chuyện ta còn chưa giải quyết.”

“Chuyện gì? “

“Tên đứa trẻ.”

Tì Cầm uống trà: “Không phải nghe nói bá mẫu có báo mộng ư?”

Hào Hành hậm hực nói: “Mẹ ta nói con trai gọi là Hoa Sinh, con gái gọi là Liên Từ, chỉ có thể làm nữ danh, tiên danh phải lấy tên khác.”

“Theo ta thấy tên này làm đại danh cũng được, không quan trọng có đẹp, có tục khí hay không, cứ tùy tiện nghĩ một cái cũng có thể ra mà”.

“Tốt, đổi lại ta đề nghị con của nguoi trong tương lai có thể lấy tên Pitt và Julie.”

Tì Cầm: “...”

Đợi đến khi sinh xong, Hào Hành vui rạo rức thấy tiểu tiên nga ôm em bé ra. Nó giống mập mập ngây thơ giống Thái Thường y như như đúc. Là song sinh, song sinh, một đôi long phượng, mẹ con bình an, song hỷ lâm môn.

Nhưng chờ mọi người chúc mừng xong tản đi, Hào Hành ôm lấy Thái Thường tỉ mỉ giám định giới tính hai đứa bé, phát hiện hai đứa đều là con trai.

Cũng không thể gọi con trai là Liên Từ được!

Thấy bộ dáng Hào Hành buồn khổ, Thái Thường nhìn Hào Hành với vẻ mặt khinh bỉ: “Cho chàng cả buổi tối không sao nghĩ thật kỹ tên cho con, chàng chỉ toàn lo nghĩ những chuyện kia...! Lần này làm sao đây... Đặt tên con trai thế nào! “

Hào Hành than một tiếng: “Nàng đã biết bình thường ta chỉ muốn những điều kia, còn để cho ta nghĩ làm chi? Còn nữa, nàng nhanh cởi áo cho con bú, hai đứa nó chắc là đói bụng. Hắc hắc, rốt cục cũng chờ chúng được sinh ra, bản điện cũng đói bụng...”

“Hạ lưu!”

Thái Thường cho hai đứa con trai bú sữa, hung dữ trừng chàng ở trong lòng tính toán làm thế nào trả thù.

Hừ! Rất nghi ngờ chàng không nghĩ ra vài cái tên cho con!

Trời nắng, Hào Hành lén lút lút lút che mặt ôm hai đứa bé đến Thiên giám đăng ký hộ khẩu.

Giám quan hỏi: “Hai đứa bé tên gì?”

“Hoa Sinh...” Hào Hành nhìn chung quanh, nhận mệnh đưa tiên bài cho bọn chúng, nhớ tới vẻ mặt Thái Thường nhe răng cười, chàng muốn khóc nhẹ giọng nói: “Và Sắc Quý.”

Chương 48: Phiên ngoại: Tiểu tiên nga và Ti Cầm

Đứng vào năm ấy tuyết rơi Nam Hải, ta đứng ở cửa cốc, cười với sư huynh: “Trăm ngàn năm chưa từng thấy qua bông tuyết rơi trên gò má, thì ra lạnh thấu như vậy “.

Huynh ấy mặc áo xanh, nhìn thứ trắng phau rơi mà gật đầu kể với ta, năm đó mẹ của huynh buông tay huynh bỏ đi trời cũng nổi gió, bông tuyết như lông ngỗng vô tình làm ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn của huynh ấy.

Cho nên huynh ấy ghét ta, đơn giản là vì tên của ta là Tuyết Như.

Ta không dám đến gần sư huynh, sợ huynh ấy thấy ta, gọi tên ta sẽ gọi lên chuyện ngày xưa mẫu thân bỏ rơi huynh ấy. Ban đêm về nghi khóa trái sưng phồng, chỉ có thể xa xa theo sát phía sau huynh từng bước một, không để huynh ấy che chở ta.

Ta có nghe huynh ấy kể sẽ có sói biển ẩn hiện cắn đứt ngón tay của các cô gái. Đúng là ta sợ sói biển, nó từng ngậm mắt chú thỏ nhỏ mà ta từng thương yêu nhất, chỉ còn lại một hàng vết máu dưới góc tường, làm ta buồn bực khóc cả nửa ngày.

Nghĩ tới chú thỏ nhỏ, ta liền nín chặt đạo bào muốn đi giết đám sói biển kia.

Sư huynh đi trước ta bỗng nhiên dừng chân, quay người thì bắt gặp bộ dạng căm phẫn của ta: “A như, vì sao gần đây muội không cùng đi với huynh?”

Ta hốt hoảng lấy cớ: “Muội, muội có kế hoạch đi giết sói biển báo thù cho con thỏ nhỏ .”

Sư huynh à một tiếng, khẽ cong môi, đưa tay gọi ta, trong bóng đêm đạo cốc u tĩnh, ánh trăng hơi lộ ra, thắm lên người huynh ấy một thân bạch ngọc.

Huynh ấy nói: “Một người không giết được đâu, sư huynh đi với muội”.

Sư huynh đã tiến phong Thượng thần, giắt theo khóa bách cốt cùng ta đến bờ biển mờ mịt tìm kiếm sói biển, quả thực vừa kiên nhẫn vừa tuần tú làm người ta không ngờ. Nhưng huynh ấy rất nghiêm túc, xoay khóa bách cốt nói với ta: “A Như đừng cười. Muội cười một tiếng huynh chỉ lo nhìn muội, đến lúc đó sói biển lại chạy ẩn mất con thỏ của muội.”

Chỉ vì câu nói đó mà má ta đỏ ba ngày.

Khi chúng ta dọc theo Nam Hải tìm kiếm mấy ngày, rốt cục ở một cửa động chỗ đá ngầm dò xét thấy mùi tanh. Sư huynh rút trường kiếm, từ từ chuyển bước đến gần, ta đi theo sau chờ con súc sinh kia đi ra, ta cũng có thể cho nó một kiếm, trả nợ máu cho con thỏ nhỏ của ta.

Nhưng còn chưa kịp thì triển trước mặt sư huynh đã nghe sư huynh hét một tiếng: “Tuyết Nhi! Tránh ra xa!” Ta đã bị một lực bàn tay mạnh mẽ đẩy ra, một luồng nhiệt nóng phả trên cánh tay ta.

Mùi máu tanh ngất trời xộc tới, ta nghe thấy nhiệt sức kêu rống, còn có, kiếm sư huynh ra sức chém giết, bóng kiếm lóe lên, tay kia chường. Ta lo lắng muốn đẩy ra nhìn xem huynh ấy có bị thương không, nên đã không để ý vừa rồi là lần đầu tiên huynh ấy gọi tên ta.

Mãi đến khi ánh sáng khôi phục, mới thấy sư huynh đang cười với ta chỉ chỉ tấm da sói trên mặt đất xử lý xong: “Cực kỳ to lớn, không dễ dàng tróc, trở về làm cho muội tắm áo trấn thủ bằng da sói, mùa đông có thể chống lạnh.”

Vừa rồi sư huynh chỉ bằng một tay mà đầu thủng sói biển ư? Làm sao bây giờ, ta lại càng si mê huynh ấy.

Trong cốc tuyết rơi một chút là rông rã ba năm.

Mỗi ngày mỗi đêm ta đều mong môi trời đẹp, để ánh mặt trời một lần nữa chiếu sáng, để sư huynh luôn cười nhẹ nhàng.

Mỗi ngày mở bút nghiên trên bàn ta đều vẽ nụ cười sư huynh. Thế nhưng sư đệ thấy đều cười, nói: “A Như, tỷ vẽ bức tranh này giống như mèo ấy!

Cũng tốt, vậy sẽ không dễ dàng bị sư huynh nhìn ra, ta liền không buồn bực.

Một ngày kia, ta pha trà sớm cho sư phụ, bung đi trên đường không cẩn thận bị ngã, cả người bị nước trà nóng hắt làm ta cực kỳ xấu hổ

Chiếc khay trà ngọc bích sư phụ yêu nhất đã bị ta làm nát vụn, ta quỳ trên mặt đất dọn dẹp, chuẩn bị vào trong Thiện phòng ăn hèo.

Xa xa sư huynh đi tới, nhìn bộ dạng của ta, lại nhìn mảnh sứ vỡ đầy đất còn mờ mịt nhiệt khí, một tay kéo ta qua ghế dài trên hành lang khiển trách: “Thấy sứ bể sao còn quý? Không sợ cắt rách da thịt sao?”

Sư huynh muốn ta đứng giữa mái hiên đợi sư huynh về. Huynh ấy tự mình cởi áo ngoài bọc hết những mảnh sứ vỡ đi đến Thiện phòng của sư phụ. Ta biết ăn đòn nhất định phải chịu rồi, hít hít mũi đứng lên, không muốn sư huynh chịu đòn thay ta.

Còn chưa được mấy bước, đã thấy huynh xoa eo cười đi ra, bộ dạng cực kỳ tức cười.

“Tốt rồi”. Sư huynh cười sò sò đầu của ta: “Không sao, đến đây. Để sư huynh nhìn xem muội ngã có bị thương không?”

Lúc sư huynh công ta trở về sương phòng, tựa trên vai huynh ấy ngửi thấy mùi lá trúc thơm ngát trên người. Rất muốn nhớ nói với huynh ấy, *sư huynh, huynh xem, tuyết đã sắp ngừng rơi, huynh có vui hơn không? Còn nữa a, bức tranh của muội không phải là mèo con đâu, là... Là huynh đó, sư huynh, muội lên vẽ huynh nhiều năm rồi. Từ ngày mới đến nơi này, con thỏ nhỏ làm bạn với muội chạy tới sương phòng của huynh, huynh bắt nó và cười với muội. Lần đầu tiên muội trông thấy huynh cười, muội đã lên vẽ huynh.*

Bao nhiêu năm rồi, ta đã sớm chôn giấu bức tranh huynh ấy ở trong lòng, chỉ là đáng tiếc, không dám đưa ra.

Gần đến sương phòng cuối cùng, sư huynh đột nhiên dừng lại, hỏi: “Tuyết Như, muội có gì muốn nói với huynh không?”

Lòng của ta đánh trống thùng thùng, vài bước chân mà cứ ngỡ xa xôi hơn cả bờ biển xa xôi, huynh ấy có thể nghe thấy ta hô hấp rối loạn nhưng ta lại không nghe được huynh ấy...

Huynh ấy đang đợi, ta cuối cùng đã trút giận, nói: “Sư huynh, huynh xem bức tranh con mèo kia có đẹp không?”

Sư huynh cũng lặng yên, tiện đà bật cười: “Đẹp lắm.” Liền lắc đầu, tiếp tục công ta.

Ta cố nén không rơi nước mắt để huynh ấy công về phòng, thấy huynh ấy thay ta bị trách phạt mà đau xót, ta nắm chặt hai tay, hạ quyết tâm bất chấp chân đau đuổi theo, từ sau ôm lấy sư huynh, khóc ròng nói: “Sư huynh... bức tranh của muội không phải là mèo con đâu, ... bức tranh của muội...” Là huynh đó, vẫn luôn là huynh.

“A Như” huynh ấy xoay người lại lau nước mắt cho ta, “Muội muốn nói điều gì? Nói cho huynh biết, rốt cuộc muội muốn nói gì?”

Nhưng ta đúng là vạn phần nhu nhược, lời nói đến bên miệng chỉ có thể nuốt vào.

Có môn sinh báo lại: “Ti Cầm sư phụ, ngoài cửa có một bé gái đeo túi xách ngựa, có thể đem bé vào cứu hay không?”

Mọi người đều biết, thượng thân Ti Cầm không thu nữ môn sinh, ngày đó khi huynh ấy phá lệ, ta liền dùng mực xóa khắp bức tranh mèo, sau đó bê gãy bút vẽ.

Câu nói kia ta vẫn chưa nói ra khỏi miệng.

Tuyết lại rơi xuống Nam Hải, ta thay đồ thành một cô gái bình thường từ biệt sư phụ, một mình đến cửa đảo. Nghe nói trên Thiên cung sẽ không có sói biển hung ác xuất hiện, cho có cũng không ngăn cản được ta sẽ không sợ hãi nữa.

Vừa rồi vì đau lòng mất đi Mịch Trăn mà cả người sư huynh hoảng hốt như mất hồn. Trước khi đi, ta đi ngang qua sương phòng Mịch Trăn thấy huynh ấy vô lực ngồi trong phòng, trong tay cầm một cành cây bị gãy.

Trên đời có một người con gái dịu dàng hơn ta, thích hợp làm cô gái để cho huynh bảo vệ hơn ta. Tuyết Từ chỉ là sư muội, có thể cười với muội, nhưng mãi mãi sẽ không cho muội lòng của huynh.

Ta chỉ có một hành trang nhỏ trông có vẻ đơn sơ. Ở bên trong là một chiếc áo trấn thủ bằng da sói, bao nhiêu năm qua ta chưa từng mặc một lần.

Ta không chút lưu luyến, bước lên đi đám mây của Thiên cung, vừa đi đã ngàn năm.

Thái Thường tiên tử mà ta chăm sóc lại lần nữa đã về. Trong lúc nàng ấy cùng thượng thân xử lý ân oán oán, ta liền rảnh rỗi đánh cờ cùng tinh Hoa tiên tử mấy ngày, có lẽ đầu óc của ta cũng bị Thái Thường làm cho không còn linh quang nên cứ thua cực thảm.

Hết thua thì phạt ta đến ô khẩu miệng chiết nửa cành Đào về làm bánh hoa Đào cho bà. Một ngày mấy lần, ta dành thời dài thườn thượt.

Người nên gặp cuối cùng lại gặp nhau. Ta lười biếng bê gãy vài cành đào dự định lần sau thua nữa có thể đi ít vài bước.

Ta đặc ý trở về, trên đường bắt gặp sắc hắc bào của sư huynh, đã biến mất trong nhiều năm đột nhiên gặp lại cô nhân trong lòng sững sờ.

Ta cười, hành lễ trước mới nói: “Nhiều lần có cơ hội gặp huynh nhưng đều không sánh vai, đã lâu như vậy, sư huynh vẫn khỏe chứ?”

Huynh ấy không nói một lời, chỉ lặng lẽ nhìn ta.

Ta âm thầm buông tiếng thở dài *có lẽ huynh sớm đã quên ta rồi.*

“Tĩnh Hoa tiên tử đang chờ muối. Muối đi trước”.

Không chờ câu trả lời của huynh ấy, ta mỉm cười, hành lễ xong thì bước đi. Người nên chờ sớm đã chờ, ta còn mơ mộng gì chứ?

Ta đi chưa xa, huynh ấy nhìn bóng lưng của ta nhẹ tiếng gọi khẽ: “Tuyệt Nhi, rốt cục huynh đã gặp lại muối. . .”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đặt tên cho con

Muốn kiểm soát vóc dáng thì phải hoàn toàn đánh bại thức ăn ngon.

Kể từ khi Từ Loan và Khuynh Uyển trở lại nhân gian nên duyên, lời nguyên rủa ngày xưa tiên mẫu buông ra rốt cục cũng bị đánh bật. Thái Thường và Hào Hành sau khi thành hôn, tam giới thiên địa nhân không ngừng liên tục tặng quà.

Mà hơn phân nửa quà tặng là nguyên liệu nấu ăn, người tặng hiểu rõ Thái Thường không cần phải chế biến cầu kỳ gì sẽ biến thành thức ăn mỹ vị. Vì vậy sau mười ngày cuồng ăn Thái Thường, Hào Hành đặc biệt nghiêm túc nói cho nàng biết, năng mập. Thái Thường đồng bóp tây sờ, cũng ý thức được cái sự mập này nghiêm trọng cỡ nào, không thể lác quan được!

Hào Hành nói: “Cho dù nàng có mập cùng lắm là biến về thân hình khi mới tới Thiên cung bộ thôi. Cũng làm cho người khác yêu thích không buông tay mà, không cần sợ”.

Nhưng Thái Thường nhút nhát vừa nghĩ tới thân hình ngày xưa kia bị người ta ghét bỏ thì kiên quyết không ăn. Thế mà hiện tượng kỳ dị đã xảy ra ! Vài ngày thiếu ăn sao nàng càng ngày càng mượt mà?

Thái Thường chạy thẳng đến trước Hào Hành mặt kêu: “Thượng thần thượng thần! Mấy ngày nay thiếp không ăn gì nhiều năng lượng hết! Có phải thiếp gầy đi không? Phải không?”

Hào Hành tỉnh tê đánh giá nàng một vòng, suy nghĩ: “Có thèm ăn chua ngọt gì không?” Thái Thường nói: “Chỉ thèm ăn chua, không thèm ăn ngọt. Có điều chàng cho ta ăn ngọt ta cũng nguyện ý ăn.” Hào Hành lại nói, “Gần đây nàng rất thích ngủ?”

Thái Thường suy nghĩ một chút: “Ngày xưa mỗi ngày ngủ năm sáu canh giờ. Còn giờ có thể ngủ bảy tám canh giờ”.

Hào Hành gật đầu, còn chưa bắt mạch đã nói: “Chúc mừng phu nhân, nàng mang thai.”

Thế nhưng Thái Thường vô cùng không phục, sao có thể!

“Thiếp thực sự hâm mộ tiểu Khuynh Uyển có mang thai hay không còn có thể xem nguyệt sự có tới hay không. Về điểm này còn chưa có chứng cứ làm sao chàng biết rõ thiếp có thai? Trăm ngàn năm qua cũng không mang thai sao hôm nay đột nhiên lại mang thai?”

Hào Hành nghiêm túc nói: “Gần đây bản điện rất cố gắng.”

Thái Thường không phục ôm bụng đi hồ sen bên nhà Khuynh Uyển suốt ngày nằm ở đó, rồi quan sát so bụng của Khuynh Uyển với mình, sau đó về ghi chép trong quyển vở.

Quan sát hết mấy ngày, Thái Thường mới hài lòng trở về: “Thiếp xác nhận thiếp là có thai, là tự mình xác nhận đó! Các người đều không ai xác thực nhận ra thôi.”

“Ồ,” Hào Hành nhấp một ngụm trà chỉ chỉ một chồng thuốc bỏ được xếp kế bên: “Đây là của Bắc Cực, Nam Hải, Thiên cung, còn có của gia tỷ ở Tây Thục gửi tặng cho nàng. Hình như còn có mấy áo rộng bản điện chưa từng thấy qua, nàng cũng mặc thử xem. Còn nữa, biểu tỷ có gửi cho nàng bản viết hơn bảy trăm trang về chuyện phụ nữ có thai. Chị ấy tự tay viết, rất có thành ý phải không? Phải đọc cho hết. Đúng rồi, mẹ ta có hẹn chúng ta nửa đêm cùng bà thảo luận vấn đề tên cho đứa trẻ, trước tiên nàng có thể nghĩ vài cái. Còn có đây là chân Bách Phúc Oa Oa mà Quân thượng cùng Vương Mẫu ngự tứ, buổi tối chúng ta ngủ có thể đắp. . .”

Chuyện sinh nở đã có Phù Nhã, tiểu tiên nga và Thước Diệp đến chăm sóc.

Hào Hành cùng Tì Cầm ở phòng chơi cờ.

Tì Cầm nói: “Sao người bình tĩnh thế? Thái Thường dù sao cũng lần đầu mang thai.”

Hào Hành đáp: “Sức chiến đấu và ý chí của nàng đều đặc biệt mạnh mẽ, nửa canh giờ trước vẫn còn ở nhà Khuynh Uyển tìm bắt về hai con heo nái bị lạc, ta tin tưởng nàng.”

Tì Cầm cười: “Thế tay của ngươi đang run cái gì? ”

“Ta có run sao? ”

“Có run.”

“Ta không run.”

“Ngươi có run.”

“Ta có run.”

“Ngươi không run...Đây...”

Tì Cầm ném con cò, dứt khoát không thêm đề ý tới lão tình địch này nữa.

Hào Hành đứng dậy chùng dạo bước, nói: “Bất quá sinh sớm, có một chuyện ta còn chưa giải quyết.”

“Chuyện gì? ”

“Tên đứa trẻ.”

Tì Cầm uống trà: “Không phải nghe nói bá mẫu có báo mộng ư?”

Hào Hành hậm hực nói: “Mẹ ta nói con trai gọi là Hoa Sinh, con gái gọi là Liên Từ, chỉ có thể làm nữ danh, tiên danh phải lấy tên khác.”

“Theo ta thấy tên này làm đại danh cũng được, không quan trọng có đẹp, có tục khí hay không, cứ tùy tiện nghĩ một cái cũng có thể ra mà”.

“Tốt, đổi lại ta đề nghị con của người trong tương lai có thể lấy tên Pitt và Julie.”

Tì Cầm: “...”

Đợi đến khi sinh xong, Hào Hành vui rạo rức thấy tiểu tiên nga ôm em bé ra. Nó giống mập mập ngây thơ giống Thái Thường y như như đúc. Là song sinh, song sinh, một đôi long phượng, mẹ con bình an, song hỷ lâm môn.

Nhưng chờ mọi người chúc mừng xong tản đi, Hào Hành ôm lấy Thái Thường tỉ mỉ giám định giới tính hai đứa bé, phát hiện hai đứa đều là con trai.

Cũng không thể gọi con trai là Liên Từ được!

Thấy bộ dáng Hào Hành buồn khổ, Thái Thường nhìn Hào Hành với vẻ mặt khinh bỉ: “Cho chàng cả buổi tối không sao nghĩ thật kỹ tên cho con, chàng chỉ toàn lo nghĩ những chuyện kia...! Lần này làm sao đây... Đặt tên con trai thế nào!”

Hào Hành than một tiếng: “Nàng đã biết bình thường ta chỉ muốn những điều kia, còn để cho ta nghĩ làm chi? Còn nữa, nàng nhanh coi áo cho con bú, hai đứa nó chắc là đói bụng. Hắc hắc, rốt cục cũng chờ chúng được sinh ra, bản điện cũng đói bụng...”

“Hạ lưu!”

Thái Thường cho hai đứa con trai bú sữa, hung dữ trừng chàng ở trong lòng tính toán làm thế nào trả thù.

Hừ! Rất nghi ngờ chàng không nghĩ ra vài cái tên cho con!

Trời nắng, Hào Hành lén lút lút che mặt ôm hai đứa bé đến Thiên giám đăng ký hộ khẩu.

Giám quan hỏi: “Hai đứa bé tên gì?”

“Hoa Sinh...” Hào Hành nhìn chung quanh, nhận mệnh đưa tiên bài cho bọn chúng, nhớ tới vẻ mặt Thái Thường nhe răng cười, chàng muốn khóc nhẹ giọng nói: “Và Sắc Quý.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thần, Ngài Hạ Lưu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

